JENNIFER L. ARMENTROUT

Scandaluri sub clar de lună

SERIA CLAR DE LUNĂ

LITERA

NEW
MOON

JENNIFER L.
ARMENTROUT

Scandaluri sub clar de lună

Traducere din limba engleză
CORINA NICOLAE

LITERA
București

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-630-319-337-3
ISBN EPUB 978-630-319-594-0

Pentru tine, cititorule

NOTA AUTOAREI

Să știi că iubesc perdelele din mărgele.

CAPITOLUL 1

Stând în genunchi, Rosie Herpin trase adânc aer în piept pentru a se calma, ignorând pietricelele ascuțite care îi intrau în piele. Se aplecă în față, punându-și palma peste piatra albită și încălzită de soare. Nu era chiar confortabil să îngenuncheze într-o rochie mulată, dar astăzi nu putea să poarte blugi sau colanți.

Închise ochii, coborându-și mâna către dreapta, trasând urmele superficiale cioplite cu trudă în piatra tocită. Nu era nevoie să se uite pentru a ști că ajunsese la nume – numele lui.

Ian Samuel Herpin.

Trecând cu degetele pe deasupra fiecărei litere, le rosti în tăcere și, când termină, ajungând la litera N din numele de familie, se opri. Rosie nu trebuia să continue pentru a ști care erau datele de dedesubt. Ian avusese 23 de ani. Și nici nu trebuia să deschidă ochii pentru a citi singurul rând gravat în piatră, pentru că acel rând îi era întipărit în minte.

SĂ-ȘI GĂSEASCĂ LINIȘTEA CARE L-A OCOLIT ÎN VIAȚĂ

Rosie își retrase degetele de pe piatră, dar nu deschise ochii, ducând mâna la piept, chiar deasupra inimii. Detesta acele cuvinte. Părinții lui, fie ei binecuvântați, le aleseseră, iar ea nu avusese, în acel moment, nici mintea și nici inima să îi contrazică. Acum, își dorea să o fi făcut.

Pe Ian nu îl ocolise liniștea. Fusese chiar acolo, așteptându-l, înconjurându-l. Doar că liniștea... nu reușise să ajungă la el.

Asta era diferența.

Cel puțin, pentru Rosie.

Trecuseră zece ani de când planurile lor de viitor – planuri care incluseseră diplome universitare, o casă cu o curte minunată, copii și, poate, cu voia lui Dumnezeu, nepoți pe care să-i răsfețe la pensie – se sfârșiseră cu o armă despre care Rosie nici măcar nu știa că soțul ei o avea.

Zece ani rememorând, din nou și din nou, timpul pe care îl petrecuseră împreună, căutând semnele că tot ceea ce fuseseră și tot ceea ce ar fi trebuit să devină era doar o fațadă, pentru că trăiau două vieți diferite. Rosie crezuse că totul era perfect. Da, aveau probleme, așa cum avea toată lumea, dar nu era vorba despre nimic important. Dar pentru Ian? Viața lui nu fusese deloc perfectă. Totul fusese

o luptă. Nu una constantă. Nu ceva cu care să se confrunte în fiecare zi. Lucrurile care îi măcinaseră gândurile și emoțiile erau bine ascunse. Depresia fusese un criminal tăcut. Absolut nimeni nu se așteptase la asta, nici familia, nici prietenii și nici măcar Rosie.

Abia mai târziu, peste mulți, mulți ani, după foarte multă introspecție, Rosie ajunsese la concluzia incertă că viața lor nu fusese o minciună totală. Se luptase cu toate etapele durerii înainte de a ajunge în acel punct. Unele lucruri fuseseră adevărate. Ian o iubise. Știa că măcar asta era adevărat. O iubise din tot sufletul.

Un cuplu încă din liceu.

Asta fuseseră.

Se căsătoriseră în vara în care terminaseră liceul și amândoi munciseră din greu ca să-și construiască o viață, poate un pic prea din greu, și asta se adăugase la ceea ce îl măcina. El petrecuse mult timp la fabrica de zahăr, în vreme ce Rosie urma cursurile Universității Tulane, muncind pentru o diplomă în învățământ. Vorbiseră despre acele planuri – un viitor, unul pe care acum știa că Ian și-l dorea mai mult decât orice.

Ea avea 23 de ani, aproape terminase facultatea, și își căutau prima lor casă, când Rosie primise un telefon de la poliție în timp ce era în oraș, la brutăria părinților ei, și i se spusese să nu se ducă acasă.

Mai avea o lună până la absolvire, când Ian sunase la poliție și spusese ce avea de gând să facă. Abia începuseră stresantul proces de a aplica pentru o ipotecă imobiliară, când aflase că bărbatul cu care era căsătorită de aproape cinci ani nu-și dorise ca ea să fie cea care să vină acasă și să îl găsească. Era cu o săptămână înainte de ziua lui de naștere, când visul lor american se transformase într-o tragedie americană.

Ani de-a rândul, ea nu înțelesese de ce făcuse el asta. Ani de-a rândul în care se simțise atât de nervoasă și de vinovată, gândindu-se că ar fi trebuit să vadă ceva, că ar fi putut să facă ceva. Abia când s-a dus la Universitatea din Alabama și s-a înscris la programul de psihologie, a început să accepte că fuseseră semnale de alarmă pe care majoritatea oamenilor nu le-ar fi observat niciodată.

Prin intermediul cursurilor și al propriei experiențe, a învățat că depresia nu arată deloc așa cum cred oamenii – așa cum crezuse ea.

Ian zâmbea și trăia, dar făcuse asta pentru Rosie. Făcuse asta pentru familia și prietenii lui. Zâmbise, râsese și se trezise în fiecare zi și mersese la muncă, își făcuse planuri și lenevise duminica împreună cu ea pentru ca ea să nu își facă griji pentru el sau pentru ca ea să nu se simtă prost. Nu voia ca ea să se simtă la fel ca el.

Și continuase să facă asta până când nu mai putuse.

Vina se transformase, într-un final, în regret, și regretul se micșorase până devenise un ghem de emoții care era mereu acolo, indiferent de ce făcea, atunci când își permitea să se gândească unde ar fi fost, cine ar fi fost dacă lucrurile ar fi fost altfel. Și asta era, ei bine, viața.

Acum, deja trecuse mai mult timp de când el nu mai era decât timpul petrecut împreună, și, deși fiecare lună, fiecare an deveneau mai ușor de suportat, tot o distrugea câte puțin chiar și să-i spună numele.

Rosie nu credea că poți trece, pur și simplu, peste pierderea cuiva pe care l-ai iubit cu adevărat, cineva care a fost nu numai prietenul tău cel mai bun, ci și jumătatea ta. Nu mai primeai înapoi partea aceea a ta pe care o dăduseși iremediabil unei alte persoane. Când persoana pleca, acea parte dispărea pentru totdeauna odată cu ea. Dar Rosie credea că poți ajunge să accepți că nu mai este acolo și să continui să trăiești și să te bucuri de viață.

Nu era de nimic mai mândră cum era de faptul că făcuse întocmai asta. Nimeni, absolut nimeni, nu ar putea spune că era slabă, că nu își revenise, pentru că nimeni nu putea înțelege amalgamul turbulent și schimbător de emoții profund violente care veneau odată cu pierderea unei persoane pe care o iubeai mai mult decât orice pe lume, atunci când aceasta se sinucidea.

Nimeni.

Nu obținuse doar o diplomă sau două, ci trei. Ieșise și se distrase, genul acela nebunesc de distracție care părea că mai avea puțin și devenea genul de distracție care se termină cu venirea poliției. Transformase ceea ce obișnuia să fie o curiozitate pentru toate lucrurile paranormale – pasiune pe care o împărtășise cu Ian – într-o carieră secundară legitimă, unde îi întâlnise pe cei mai buni oameni din lume. Rosie ieșise și la întâlniri. Des. La naiba, tocmai ieșise la începutul săptămânii cu un tip pe care îl cunoscuse la brutăria părinților ei. Și niciodată nu se

abținuse. Niciodată. Viața era al naibii de scurtă pentru asta.

Învățase asta pe calea cea grea.

Dar astăzi, la comemorarea a zece ani de la moartea lui Ian, era greu să nu simtă ca și cum totul se întâmplase chiar ieri. Era aproape imposibil să nu fie cuprinsă de o tristețe sufocantă.

Ducându-și mâna la gât, atinse lanțul de aur pe care îl purta mereu. Îl scoase de sub gulerul rochiei, strângându-și degetele în jurul inelului de aur. Verigheta soțului ei. O duse la buze și sărută metalul cald.

Într-o zi, avea să pună acest inel undeva în siguranță. Știa că avea să o facă, doar că acea zi nu venise încă.

Deschizând ochii, își reținu lacrimile în timp ce își coborî privirea către buchetul de flori proaspete care se odihnea pe pământ. Bujori. Floarea ei preferată, pentru că Ian nu avea una. Erau boboci pe jumătate înfloriți, de un alb clar și cu roz în mijloc, un roz care avea să se transforme în cele din urmă în alb. Ridicând tulpinile umede, inhală parfumul puternic de trandafiri.

Rosie trebuia să plece. Îi promisese prietenei ei Nikki că avea să o ajute astăzi cu mutatul, deci era timpul să se întoarcă la apartamentul ei, să se schimbe și să se poarte ca o bună prietenă. Se aplecă...

O înjurătură joasă o făcu să tresară. În mod normal, nu auzea prea multe înjurături în cimitir. De obicei, lucrurile erau destul de liniștite. Pe buze îi apăru un mic rânjet. De regulă, înjurăturile și cimitirele nu se potriveau. Cercetă cu privirea aleea îngustă din dreapta, însă nu văzu nimic. Lăsându-se pe spate, se uită în stânga și găsi sursa.

Un bărbat sprijinit într-un genunchi, cu spatele la ea, strângea florile care căzuseră într-o baltă rămasă după ultima furtună. Chiar și de unde stătea ea, putea vedea că buchetul delicat pe care îl adusese era distrus.

Punându-și o mână la ochi, miji ochii în lumina soarelui, uitându-se la bărbatul care se ridica. Era îmbrăcat ca și cum venise direct de la muncă. Pantaloni închiși la culoare asortați cu o cămașă albă cambrată. Mânecile erau suflecate până la coate, lăsând să se vadă brațele bronzate. Era final de septembrie, și în New Orleans încă era o atmosferă foarte sufocantă și umedă, așa că își imagină că, dacă ea mai avea puțin și murea de cald în rochia ei neagră, el mai avea puțin și își dădea cămașa jos.

Încă stând cu spatele la ea, bărbatul se uita la florile distruse. Se întoarse în cealaltă direcție, cu umerii încordați. Mergea grăbit, ducând florile la un stejar bătrân acoperit de mușchi. Era un mic coș de gunoi acolo, unul dintre puținele din cimitir. Aruncă florile și apoi se întoarse, dispărând rapid pe una dintre numeroasele alei.

Doamne, ce nasol!

Părându-i rău pentru bărbat, decise să acționeze. Cu grijă, luă jumătate dintre fire și apoi se aplecă în față, punând restul în vaza din dreptul mormântului. Își luă cheile și, în timp ce se ridica, își puse ochelarii de soare cu rame mov. Grăbindu-se pe aleea bătătorită, cu petice de iarbă, merse pe aleea pe care îl văzuse pe bărbat. Avu noroc, pentru că îl zări lângă mormântul în formă de piramidă. De acolo, el o luă la dreapta, iar ea, simțindu-se puțin ca un hărțuitor, merse în urma lui.

Bineînțeles, putea să strige după el și să-i dea cealaltă jumătate a buchetului de bujori, dar părea greșit să strige la un străin într-un cimitir. Asta era ceva ce mama ei nu ar fi privit cu ochi buni.

Și nimeni nu o întrecea pe mama ei la asta.

Bărbatul coti din nou și apoi ieși din raza ei vizuală. Ținând florile în mână, trecu pe lângă un mormânt cu o cruce mare și apoi își domoli pașii.

Îl găsi.

Stătea în fața unui mausoleu masiv, flancat de doi îngeri perfecți care plângeau, și doar stătea acolo, la fel de nemișcat precum îngerii aceia, cu brațele înțepenite pe lângă corp și cu pumnii strânși. Ea făcu un pas în față în timp ce se uita la numele mausoleului.

De Vincent.

– La naiba! spuse ea și făcu ochii mari.

Bărbatul se răsuci, și Rosie stătea, dintr-odată, la câțiva pași de Devil.

Așa îl numeau revistele de cancan.

Așa îl numea și o mare parte a familiei ei.

Lui Rosie îi plăcea să se gândească la el *în visele ei cele mai sălbatice.*

Toată lumea din New Orleans, statul Louisiana, și probabil mai mult de jumătate din țară știa cine era Devlin de Vincent. În afara tuturor fotografiilor cu el și cu logodnica lui care erau publicate în mod constant la rubrica „Viață și timp liber“ a ziarului, el era cel mai mare

dintre cei trei frați de Vincent care încă trăiau, moștenitorii unei averi pe care Rosie, împreună cu restul lumii, nici măcar nu și-o putea imagina.

Ce mică e lumea.

Doar la asta se putea gândi în timp ce se uita la el. Prietena ei Nikki lucra pentru familia de Vincent. Ei bine, lucra temporar acolo și, în prezent, avea o legătură cu fratele mijlociu. Întreaga situație era un dezastru complet în prezent, iar Gabriel de Vincent era pe lista „iubiților care trebuie să-și rezolve problemele".

Dar faima familiei de Vincent și relația instabilă a prietenei ei cu Gabe nu erau singurele motive pentru care știa mai multe despre ei decât majoritatea oamenilor.

Era din cauza casei lor – a terenului lor.

Proprietatea familiei de Vincent era una dintre cele mai bântuite locații din întregul stat Louisiana. Rosie știa asta pentru că fusese un pic obsedată de toate legendele din jurul proprietății și al familiei, dintre care una includea un blestem. Da. Se presupunea că familia și proprietatea erau blestemate. Cât de tare era asta? Bine, poate că nu era pentru cei implicați, dar Rosie era fascinată de întreaga situație.

Din cercetările pe care Rosie le făcuse cu mult timp în urmă, totul pornea chiar de la teren. New Orleansul fusese afectat de multe epidemii violente la sfârșitul secolului al XVIII-lea și începutul secolului al XIX-lea. Varicelă. Gripă spaniolă. Febră galbenă. Chiar și ciumă bubonică. Mii de oameni muriseră și chiar și mai mulți fuseseră puși în carantină. Adesea, cei morți și cei care erau pe moarte erau trimiși în același loc, lăsați să putrezească. Terenul pe care era amplasată casa familiei de Vincent fusese unul dintre acele locuri folosite frecvent în multe dintre aceste epidemii. Chiar și după ce casa fusese construită, terenurile din apropiere erau în continuare folosite în timpul epidemiilor ulterioare. Toate acele boli și decese, amestecate cu toată durerea și deznădejdea, aveau să lase în urmă energii negative.

Și terenul familiei de Vincent chiar avea energii negative.

Casa în sine luase foc de mai multe ori. Incendiile puteau fi explicate cu ușurință, dar toate acele morți suspecte? Mai erau și lucrurile pe care i le povestise prietena ei Nikki. Apoi, era vorba și despre blestemul familiei de Vincent, și ceva chiar și mai nebunesc?

Liniile Ley.

Liniile Ley erau, în esență, linii drepte de energie care circulau pe suprafața întregului pământ și despre care se credea că aveau legături spirituale. Linia care pornea chiar de la Stonehenge traversa Oceanul Atlantic și trecea prin orașe precum New York, Washington, D.C., New Orleans. Și, conform cercetărilor ei, trecea direct prin proprietatea familiei de Vincent.

Rosie ar fi făcut lucruri rele, teribile, pentru a intra în acea casă și a investiga.

Dar era puțin probabil ca asta să se întâmple. Când Rosie îi spusese despre asta lui Nikki, fusese respinsă mai rapid decât ea fugind după prăjituri proaspăt scoase din cuptor.

Nu mai întâlnise până atunci un membru al familiei de Vincent și cu siguranță nu îl întâlnise pe renumitul Devlin de Vincent, dar văzuse destule fotografii cu el pentru a ști că Devlin... ei bine, avea un efect anume asupra ei.

Un efect pe care nu îl putea defini și care îi tura hormonii mai ceva ca un Impala din 1967. Cu umeri lați și talie suplă, bărbatul era înalt, având peste un metru optzeci. Avea părul negru tuns scurt și genul de față care era considerată universal frumoasă. Pomeți înalți și un nas drept, acvilin, alături de o pereche de buze pline care aveau un arc al lui Cupidon perfect, precum și un maxilar pătrat, ferm și o bărbie cu o mică gropiță.

Bărbatul era uimitor, însă, cu toate acestea, avea ceva rece, aproape detașat și puțin nemilos în felul în care arăta. Oricui altcuiva, acest lucru i-ar fi scăzut din atractivitate, însă pentru Rosie? Îl făcea cu atât mai frumos.

O, Dumnezeule, Rosie își aminti în acel moment. Cum de putuse uita? Nu era sigură, dar tatăl lui murise recent. Lawrence de Vincent murise în același mod în care murise mama fraților de Vincent – la fel cum murise Ian.

De mâna lui.

Cu toate acestea, Lawrence de Vincent nu folosise o armă. Se spânzurase. Sau asta se afirmase în secțiunea de cancan a ziarului.

I se frângea inima pentru el, pentru toți frații. Să treacă prin așa ceva nu doar o dată, ci de două ori? Doamne, Dumnezeule...

Devlin nu se întorsese complet înspre ea, dar se uita la ea, și ea se uita la el, și nu așa se așteptase ea să se desfășoare vizita ei la cimitir.

– Te pot ajuta? întrebă el, și, Dumnezeule, vocea lui era la fel de pătrunzătoare precum oceanul.

– Te-am văzut acolo, când ți-au căzut florile în băltoacă, spuse ea, apropiindu-se puțin de el. Am câteva în plus. M-am gândit că ți-ar fi de folos.

Soarele îi lumină pomeții în timp ce el își înclină capul într-o parte. Nu răspunse.

– Le vrei? întrebă ea, întinzând brațele către el și ținând bujorii.

Devlin tot nu răspunse.

Ea își mușcă buza de jos și decisese că, dacă tot intrase în horă, putea să și joace. Pășind pe lângă bordura de piatră, merse spre Devlin. Serios, bărbatul era înalt, și ea trebui să-și dea capul pe spate pentru a-i întâlni privirea.

Ochii aceia.

Gene negre, dese și groase, care îi încadrau ochii de culoarea golfului, un albastru-verzui uimitor.

Ochii lui nu îi întâlniră pe ai ei. Nu, el părea că... se uita la gura ei.

O cuprinse un val de căldură. „Are o logodnică." Sau, cel puțin, așa credea ea. Asta își spuse, de vreo trei ori, în timp ce se opri din a-și mușca buza de jos și încercă să vorbească din nou.

– Bujorii sunt favoriții mei, explică ea, pentru că de ce nu? Cei care au parfum, adică. Nu toți au, știai?

El își îndreptă capul și își ridică, într-un final, privirea către a ei. Aproape că își dorise să nu fi făcut asta, pentru că nu mai văzuse vreodată niște ochi atât de intenși, de serioși. Ochi care nu aveau nici o urmă de umor. O privire care era clar tulburată.

Și totuși, era, oare, surprinsă? Tatăl lui murise, și putea să jure că mai era ceva recent în ziare despre familia lor, care era tot un fel de dramă, dar, oricum, el era într-un cimitir, în fața mormântului familiei, așa că, da, probabil era tulburat.

Nu era și ea tulburată?

– Nu știam asta, răspunse el.

– Ei bine, acum știi, spuse ea, încercând timid să zâmbească.

– Cum miros? întrebă el după un moment de liniște.

– De fapt, aceștia miros a trandafiri, și cred că ai putea pur și simplu să iei trandafiri dacă îți place acel miros, dar mereu am crezut că bujorii sunt mai frumoși.

– Sunt, spuse el, coborându-și privirea spre locul unde îi ținea ea.

– Sunt ai tăi dacă îi vrei, zise Rosie, zâmbind un pic mai mult.

Trecu un moment, apoi el se întinse să ia florile. Degetele lui îi atinseseră ușor degetele cu care ținea mănunchiul de flori. Privirea ei zbură către fața lui. Bărbatul zâmbi ușor. Atingerea fusese una fugară, dar ea se gândi...

Părea de necrezut, dar Rosie se gândi că fusese dinadins.

– Nu cred că oamenii fac asta des, spuse el, uitându-se la bujori, apoi din nou la ea.

– Ce să facă? întrebă ea, lăsând mâna jos.

– Să caute pe cineva într-un cimitir pentru a înlocui florile pe care acel cineva le-a scăpat din greșeală, explică el, ridicând privirea la zgomotul unui avion care zbura pe deasupra, îndreptându-se spre aeroport. Apoi, acea privire pierdută se îndreptă din nou spre ea cu aceeași intensitate ca mai devreme. Mă gândeam că altcuiva nu i-ar fi păsat deloc.

– Sper că nu este adevărat, spuse Rosie ridicând dintr-un umăr.

– Este, zise, ca și cum nu ar fi avut nici un dubiu. Mulțumesc!

– Cu plăcere!

El încuviință din cap și se întoarse înapoi către criptă. Rosie se opri un moment pentru a conștientiza cât de ciudată era întreaga situație. Chiar stătea acolo, vorbind cu Devlin de Vincent, și nu îl bătea la cap despre proprietatea lui bântuită.

Merita o grămadă de prăjituri pentru că rezistase acelei porniri și pentru că dovedi, de fapt, că avea bunul-simț de a respecta faptul că erau într-un cimitir și că nu erau nici momentul, nici locul pentru astfel de discuții.

Se gândi că era timpul să plece de lângă el, de vreme ce chiar era timpul să se ducă la Nikki, iar el avea nevoie de intimitate, dar simțea că trebuia să spună ceva.

– Îmi pare rău pentru tatăl tău!

Doar asta zise și tăcu, pentru că știa că, atunci când oamenii pierdeau pe cineva în felul în care o făcuse Devlin, nimeni nu procesa situația în același fel. Unii doreau – căutau – confirmare și voiau să vorbească despre asta. Alții nu erau încă în acel punct, iar sinuciderea tatălui lui era recentă.

Devlin se mai uită o dată la ea. Își înclină capul într-o parte, în timp ce o privire îngrijorată i se citi pe trăsăturile izbitoare.

– Știi cine sunt?

– Sunt destul de sigură că toată lumea știe cine ești, zise ea și râse ușor.

– Adevărat, murmură el, și asta o făcu pe Rosie să-și dorească să râdă din nou. Nu avea nici un rost să nege. Ai știut cine sunt când am scăpat florile?

– Nu, spuse ea râzând din nou. Erai cu spatele la mine și erai mult prea departe. Nu am știut decât că ești un tip.

Felul în care se uita la ea o făcu să se întrebe dacă o credea sau nu, dar chiar nu era nimic ce ar fi putut spune pentru a schimba asta, dacă așa stăteau lucrurile. Un nor trecu pe deasupra, și Rosie își ridică ochelarii de soare. Își prinsese de dimineață buclele la spate. Dacă nu ar fi făcut asta, era convinsă că părul ei ar fi fost tot zburlit din cauza umidității.

Ceva... ciudat se citi pe fața lui în timp ce se uita la ea. Ea nu avea idee despre ce era vorba în timp ce învârtea cheile pe degetul arătător.

– Ei bine, te-am reținut destul.

– Florile nu sunt pentru Lawrence, spuse el, și ea se gândi că era ciudat că Devlin îi spusese așa în loc de „tata". El făcu un pas în față, trecând pe lângă mormânt. Sunt în dezavantaj.

– Da? întrebă ea și îl privi cum îngenunchează și abia atunci văzu numele.

Marjorie de Vincent. Era mama lui?

– Tu știi cine sunt, dar eu nu știu cine ești, spuse el în timp ce puse bujorii în vază.

Rosie aproape că îi spuse cine era. Îi stătea pe vârful limbii, dar ea îi făcuse legătura lui Nikki cu un prieten comun care încercase să investigheze familia de Vincent pentru ziarul local, fără știrea lui Rosie. Nu știa dacă Devlin auzise ceva despre asta, dar nu avea nici un sens să își asume un asemenea risc.

– Nu contează, spuse ea în schimb.

– Nu? replică el, întorcându-se către ea și încruntându-se ușor.

– Nu, răspunse ea zâmbind, în timp ce își mută privirea spre locul unde văzuse scris în piatră numele tatălui lui. Știi, sunt convinsă că ai mai auzit asta, dar este adevărat.

Poate nu vei înțelege niciodată de ce a făcut tatăl tău ceea ce a făcut, dar devine mai ușor... de gestionat.

Devlin avea buzele întredeschise în timp ce se uita la ea.

Rosie simți cum îi iau foc obrajii, pentru că bineînțeles că el știa. Deja avea experiență cu asta, cu mama lui, și uite cum îi dădea ea sfaturi nesolicitate, precum o fraieră.

– Cum te numești? întrebă el venind înspre ea, trecând pe lângă mormânt.

Înainte de a putea răspunde, sună un telefon. Pentru o clipă, crezu că nu avea să răspundă, însă Devlin băgă mâna în buzunar, scoțând telefonul.

– Îmi pare rău, spuse el. Trebuie să răspund.

– Este în regulă.

Devlin se întoarse, punându-și mâna în șold în timp ce vorbea la telefon. Asta era șansa ei să scape. Mai stătu câteva momente pentru a-i admira linia maxilarului și lățimea umerilor, apoi își puse ochelarii înapoi, făcând pași în spate.

Întorcându-se cu un zâmbet pe față, plecă de lângă Devlin de Vincent, știind că era foarte puțin probabil să-l mai vadă vreodată.

CAPITOLUL 2

Prințesa Silvermoon era numele ei de scenă, dar Rosie o știa pur și simplu drept Sarah LePen. Prințesa Silvermoon era, fără îndoială, un nume absurd, dar, în domeniul în care lucra Sarah, trebuia să iasă în evidență. Mai ales într-un oraș în care nu puteai arunca o piatră fără a lovi un cititor în cărți sau un medium, și faptul că îți spuneai prințesă îți aducea foarte multă atenție.

Dar Sarah era o adevărată Holyfield.

Era un medium ale cărei *sentimente* se dovedeau a fi aproape întotdeauna premoniții, și, în afară de asta, putea comunica cu spirite reale. Rosie știa că era vorba despre mai mult decât faptul că Sarah se baza pe o intuiție atent șlefuită sau despre faptul că era expertă în a citi limbajul

corpului. O văzuse pe Sarah în acțiune de foarte multe ori pentru a ști că se conecta cu cineva, că putea răspunde aproape oricărei întrebări imposibile și că putea să transmită informații șocant de precise celor cărora le citea în cărțile de tarot.

Rosie o cunoscuse pe Sarah prin intermediul prietenei ei Jillian, cu câțiva ani în urmă. Jilly era fondatorul și coproprietarul NOPE – Echipa de Investigații Paranormale din New Orleans, care era, după părerea lui Rosie, una dintre cele mai bune echipe de investigații paranormale. Jilly o adusese pe Sarah în echipă când NOPE investiga o casă din Covington. Fosta proprietară a casei nu trecuse în lumea de dincolo și devenise o adevărată pacoste în casă, făcând gălăgie, furând lucruri, pe care le punea în locuri ciudate, pentru a-i speria pe copii. Sarah reușise să o facă pe bătrână să treacă în lumea de dincolo, spre marea bucurie a familiei. Și, din câte știa Rosie, familia încă locuia în acea casă. Dar, uneori, spiritele puteau fi încăpățânate. Fuseseră dăți când Sarah nu reușise să le facă să treacă în lumea de dincolo, și atunci rămânea la latitudinea proprietarilor fie să îndepărteze cu forța spiritele, fie să învețe să trăiască cu ele.

Sarah fusese logodită până acum patru luni, când o *presimțire* o făcuse să vină acasă mai devreme decât de obicei, prinzându-l pe logodnicul ei cu, oricât de mult ar suna ca un clișeu, secretara lui.

Așa că se mutase de curând într-un apartament de pe Ursulines, care nu era foarte departe de Rosie și unde, momentan, aceasta își cerea iertare.

– Îmi pare rău că am întârziat! îi spuse ea lui Sarah în timp ce își arunca geanta pe canapea. Azi a fost... a fost un haos. A trebuit să o ajut pe prietena mea Nikki să se mute și a trebuit să o ajut pe Jilly cu un tur cu fantome. Știi cum sunt.

– O nebunie și mereu se lungesc? zise Sarah amuzată, în timp ce ieșea din bucătărie. Avea părul blond strâns într-un coc neglijent, care arăta gata de a fi postat pe Instagram. Era o femeie superbă care îi amintea lui Rosie de o versiune mai în vârstă a actriței Jennifer Lawrence. Când Sarah lucra *în mod oficial,* purta rochii largi și brățări care sunau precum clopoțeii de fiecare dată când se loveau unele de altele. Când era liberă, așa cum era acum, purta colanți negri și o tunică neagră. Nu trebuie să îți ceri scuze. Este în

regulă. Nu am nimic plănuit pentru seara asta. Niciodată nu plănuiesc nimic pentru data asta.

– Dar este vineri...

– Și avem o întâlnire programată în fiecare an în această zi, deci este în regulă, spuse ea în timp ce luă două suporturi mici pentru lumânări și le puse pe măsuța de cafea.

Sarah avea dreptate.

În ultimii șase ani, Sarah încercase să comunice cu Ian în ziua comemorării morții lui. Precum Houdini și soția lui, Rosie și Ian aveau un cuvânt secret. Un cuvânt pe care numai ei l-ar ști. Era ceva ce inventaseră într-o seară, după ce băuseră aproape patru litri de vin și făcuseră un maraton al *Dosarelor Morții (The Dead Files)* într-una dintre duminicile lor de lenevit. Din moment ce și el era la fel de interesat de lucrurile paranormale ca ea, nu era atât de surprinzător că inventaseră un cuvânt care dovedea că un medium chiar comunica cu unul sau cu celălalt.

Rosie avusese nevoie de patru ani pentru a ajunge în punctul în care era cât de cât pregătită pentru ceva de genul acesta. Nu avea, de fapt, întrebări pentru Ian. Voia doar să știe dacă era... în regulă. Atâta tot.

Și, în ultimii șase ani, Sarah nu putuse să ajungă la el. Rosie nu știa ce însemna asta. Sarah îi spusese mereu că asta nu însemna că nu era aproape de ea. Ci doar că nu se arăta. Poate că nu era pregătit să vorbească. Poate... poate nu era *acolo*, indiferent unde era acest *acolo*.

În orice caz, Rosie o admira foarte mult pe Sarah și poate că avea și o mică pasiune pentru ea. Faptul că putea vorbi cu cei care muriseră o fascina complet pe Rosie. Sarah fusese mai mult decât deschisă cu privire la cum era când era mică, dar Rosie nu putea cu adevărat să înțeleagă sau măcar să înceapă să priceapă cum era să auzi voci pe care alții nu le puteau auzi, să simți ceea ce alții nu puteau simți.

Sarah și cei ca ea, care aveau cu adevărat un dar, erau ca niște eroi pentru Rosie.

– Cum a fost turul? întrebă Sarah.

– Nu a fost rău. Știind cum merge treaba, Rosie intră în bucătărie și luă celelalte două lumânări. Le aduse în sufragerie și le puse în mijlocul măsuței de cafea. Doar că mulți oameni au pus întrebări, ceea ce nu mă deranjează, însă ne-am împotmolit lângă casa sultanului.

Sarah își dădu ochii peste cap în timp ce stinse luminile. Camera era învăluită în umbre domoale, tremurânde. Obloanele erau deja trase, împiedicând să intre luminile puternice ale orașului. Deja pornise muzica. Ei bine, nu era chiar muzică. Era un sunet jos de valuri ale oceanului, un sunet de fundal care o ajuta pe Sarah să se concentreze și să blocheze sunetele din exterior.

Ducându-se înapoi la Rosie, Sarah îngenunche pe o pernă albastră, groasă și strălucitoare.

– Te referi la casa unde nu este absolut nici o dovadă că a locuit vreodată un sultan sau un frate al acestuia? Și nici o dovadă a vreunui îngrozitor masacru sângeros?

Chicotind, Rosie se așeză pe perna ei. Și aceasta era strălucitoare, dar era roz.

– Unul dintre turiști voia să știe de ce nu îi ducem la casa Gardette-LaPrete, și am încercat să îi explic că nu a existat niciodată nici o dovadă istorică a desfășurării unui asemenea masacru acolo și că, deși locul este frumos, nu includem povești despre care nu există dovezi istorice. M-a contrazis, a menționat toate faptele, care nu sunt fapte, și oricine care se pricepe să caute pe Google și-ar fi dat seama de asta.

– Te-a luat de sus, nu-i așa?

– Da, spuse ea și își încrucișă picioarele. I-am spus că nimeni nu afirmă că acea casă nu era bântuită. Doar că nu există dovezi care să susțină legenda. Nici măcar o singură relatare referitoare la crime în nici unul dintre ziare, iar ceva atât de grav pe cât se presupune că a fost acest eveniment ar fi apărut cu siguranță în ziar.

Sarah își întinse gâtul către stânga și apoi către dreapta în timp ce lumina de la flacăra lumânării îi dansa pe chip.

– Locul ăla chiar este ciudat și clar nu aș locui într-unul din acele apartamente, dar știi cum este...

– Da. Fie crezi despre crimele din casa Gardette-LaPrete că sunt adevărate, fie nu. Nu există cale de mijloc. În orice caz, discuția ne-a făcut să ne lungim. Deci, și tu ți-ai petrecut seara certându-te cu privire la un masacru care probabil nu a avut loc niciodată?

– Nu, spuse ea râzând ușor. Dar mi-aș fi dorit. Am avut o ședință de spiritism cu un cuplu care tocmai își pierduse copilul.

– O, nu! spuse Rosie cu umerii căzuți.

Acele ședințe erau, cu siguranță, cele mai grele, și Rosie nu era sigură cum se descurca Sarah – cu familia și prietenii îndurerați care erau atât de disperați să mai vorbească o ultimă dată cu cei dragi. Dar, indiferent de cât erau de îndurerați acei oameni, Sarah nu îi putea minți. Nu le spunea lucruri vagi, așa cum făceau alții din branșă, pentru a-i face să se simtă mai bine. Sarah era mereu sinceră, chiar și atunci când asta durea.

– Ai putut contacta copilul?

– Nu, spuse Sarah în timp ce își îndepărta o șuviță de păr de pe obraz. Copiii sunt... mereu este greu cu ei, mai ales când moartea este recentă. Am încercat să le explic asta, dar ei au vrut oricum să încerce. Vor să încerce din nou, dar i-am putut convinge să lase să mai treacă niște luni, continuă ea zâmbind, însă cu tristețe, în timp ce își punea mâinile pe măsuța de cafea. Apropo, încă vrei să mergi cu mine la balul mascat de săptămâna viitoare, nu?

– Cu siguranță! spuse Rosie, încuviințând din cap cu entuziasm. Mă bucur că tot vrei să mergi, dar îți mulțumesc din nou că mă iei cu tine. Mereu am vrut să particip.

Balul mascat anual organizat pentru strângerea de fonduri era locul unde se întâlneau cei mai bogați și mai puternici oameni din New Orleans, și Dumnezeu știa ce mai făceau acolo, așa că Rosie nu avusese niciodată ocazia să participe. Nu era prietenă la cataramă cu oamenii cu pretenții.

Sarah mergea, de obicei, cu fostul ei logodnic, care obținea biletele exclusiviste pentru că lucra în biroul procurorului. Din ceea ce știau ele, fostul ei logodnic nu urma să fie acolo. Rosie spera, într-un fel, ca acesta să vină, pentru că aveau niște costume foarte sexy, și voia ca Sarah să îi poată arăta ce pierduse.

– Abia aștepți pentru că acea casă este bântuită, rânji Sarah.

– Mă declar vinovată.

Dormitorul de sus, ultimul de pe partea stângă, care avea priveliște spre curtea din spate, era unul dintre cele mai bântuite locuri din oraș. Legenda spune că o femeie care fusese omorâtă de un fost iubit gelos în noaptea de dinaintea nunții bântuia camera, unii susținând că au văzut apariția materială a fantomei, și Rosie chiar avea să verifice asta.

– Hai să vedem dacă îl putem contacta pe Ian, da? propuse Sarah.

Rosie încuviință. Uneori, Sarah avea nevoie de lucruri personale, dar, la început, încerca să stabilească legătura fără ele. Rosie nu se aștepta ca în seara aceasta să fie altfel decât în celelalte dăți.

Dar voia să încerce, pentru că asta era promisiunea pe care și-o făcuseră unul altuia. Și poate că era doar o promisiune caraghioasă, una pe care Ian nu o luase în serios, însă Rosie, da.

– Închide ochii și imaginează-ți-l pe Ian, spuse Sarah, cu voce domoală, în întuneric. Te voi anunța dacă apare.

Cu alte cuvinte, asta însemna că Rosie trebuia să tacă din gură și să o lase pe Sarah să se concentreze. Așa că făcu asta, pentru că știa că Sarah nu voia ca ea să vorbească înainte de a-i pune ea o întrebare. La urma urmei, Rosie putea să-i dea din greșeală informații lui Sarah, și, pentru că erau prietene și Sarah știa multe despre Ian, era deja dificil pentru Sarah să nu folosească ceea ce știa deja.

Închizând ochii, se gândi la Ian. Sau încercă. Era... Dumnezeule, îi era greu să recunoască, dar devenea din ce în ce mai greu să și-l amintească. Trebuia să se concentreze tare ca detaliile să nu se estompeze, și asta necesita foarte mult efort. Rosie știa că era normal, dar tot simțea că o durea inima.

Ian fusese frumos.

Fusese înalt și deșirat. Genul de bărbat care putea mânca în fiecare zi aripioare de pui prăjite tăvălite prin orice fel de sos de pe pământ și hamburgeri și să nu se îngrașe un gram. Rosie doar se uita la farfuria cu aripioare de pui și se îngrășa, dar nu și Ian. Avusese părul castaniu-închis, tuns foarte scurt. Lui Rosie îi plăceau băieții cu părul mai lung, dar lui Ian îi stătuse bine mereu cu părul scurt, din moment ce îi scotea în evidență pomeții proeminenți. Avusese tenul un pic mai închis decât ea, datorită tatălui său, și ochii de un căprui-închis. Rosie păstră imaginea lui în minte – imaginea lui zâmbind, pentru că, Dumnezeule, avea un zâmbet frumos. Un zâmbet atât de contagios, încât nu aveai cum să nu zâmbești și tu. Iar râsul lui? O, Doamne, era...

– Cineva este aici, anunță Sarah, făcând-o pe Rosie să simtă cum i se strânge stomacul. Vocea este slabă. Foarte îndepărtată. Urmă o nouă pauză. Este vocea unei femei.

Tresărind din gândurile ei, deschise ochii larg. Sarah stătea de cealaltă parte, cu ochii încă închiși.

Se încruntă în timp ce strângea cu degetele măsuța de cafea.

– Rosalynn...

Nimeni nu îi spunea Rosalynn cu excepția părinților sau a surorii ei, când voiau să o enerveze. Pe de altă parte, bunica ei mereu îi spunea așa.

– Mereu... ai urât numele ăsta, spuse Sarah, înclinându-și capul ușor în partea stângă.

Un rânjet ironic îi apăru pe buze. Oricine o cunoștea pe Rosie știa că nu îi plăcea numele ei întreg. Rosalynn June Pradine fusese numele ei înainte de căsătorie. După moartea lui Ian, nu îl schimbase la loc. Nu văzuse rostul, și, oricum, numele surorii ei era și mai rău. Părinții lor trebuiau să iasă în evidență cu orice și o numiseră pe sărmana fată Belladonna, ceea ce însemna că purta numele unei plante extrem de otrăvitoare, cunoscute și ca mătrăgună.

Cu toate acestea, alegerea numelor ciudate era o tradiție a familiei din partea mamei. Mama ei era Juniper *May* (*Mai*) Pradine. Bella era Belladonna *February* (*Februarie*) Pradine. Da, era o modă. Al doilea prenume era luna în care părinții lor jurau că le concepuseră. Aparent, acea tradiție ciudată începuse cu bunica lor.

Și bunica ei știa foarte bine că nu îi plăcea deloc să i se spună așa.

Era evident că nu era Ian cel care se arătase, dar, dacă era bunica ei, Rosie nu se putea plânge. Mai apăruse și înainte și chiar îi spusese lui Rosie unde putea găsi mama ei un colier al bunicii pe care aceasta îl căuta de foarte multă vreme.

Expirând încet, Rosie se uită cum Sarah ridică mâna către locul din spatele urechii stângi. Așa făcea de fiecare dată când auzea pe cineva. Se juca cu acea ureche, trăgând-o sau frecându-și degetele în spatele ei, sau își înclina capul în direcția opusă.

– Ușurel. Stai, spuse Sarah și își mișcă încet capul. Mai este o voce. Este mai puternică. Foarte puternică. Și se arată.

Rosie ridică din sprâncene. Asta... nu se mai întâmplase. Se aplecă în față și apoi se opri, în timp ce flăcările lumânărilor licăriră cu repeziciune. Încruntată, se uita când

la o lumânare, când la cealaltă. Flăcările se mișcau ca și cum ar fi bătut vântul, dar nu era nici măcar un ventilator pornit.

Rosie fu cuprinsă de un fior rece în timp ce ridica privirea spre Sarah, activându-i-se cel de-al șaselea simț. Nu ca al lui Sarah, nimic atât de precis, dar era același sentiment pe care îl avea în timpul investigațiilor, chiar înainte de a se întâmpla ceva ciudat.

– Este vocea unui bărbat și..., zise Sarah în timp ce își freca partea din spate a urechii, și spune... Crede că este un nume drăguț. Clătină din cap. Vorbește și despre numele tău, dar...

Rosie încercă să-și țină în frâu speranța care îi apăru în inimă. Doar pentru că era vorba despre un bărbat, unul care știa că nu îi plăcea numele ei întreg, nu însemna că era Ian. Și bunicul ei se arătase o dată, exact ca bunica ei, în urmă cu trei ani, și la fel se întâmplase și cu un văr.

Cu toate acestea, nu îi menționaseră numele. Asta era... ciudat.

– Cine..., spuse Sarah în timp ce își țuguia buzele și strâmba din nas. Nu știu. Tot aud cuvântul... „bujori“? Da. Ceva în legătură cu bujorii. Deschise ochii. Care e treaba cu bujorii?

– Bujorii sunt florile mele preferate, spuse Rosie trăgând adânc aer în piept.

Încuviințând din cap încet, Sarah închise din nou ochii.

– În regulă. Dar este vorba despre... ceva ce s-a întâmplat azi cu bujorii?

– Azi? Nu... Stai! Da, spuse ea, cu ochii mari. Sfinte Sisoe... am dus bujori la cimitir. Mereu fac asta. În fiecare an.

– Ai făcut ceva cu acele flori, corect? întrebă Sarah, lăsându-și capul într-o parte. El spune... Mai lent! ordonă Sarah ușor. Da. În regulă. Ai dat florile acelea cuiva?

Rosie rămase cu gura căscată. Simți cum o trec fiorii. Doar pentru că stătea mult în jurul fenomenelor paranormale nu însemna că nu se speria uneori.

Și era un pic speriată.

Nu era nici o cale, absolut nici una, prin care Sarah să fi știut una ca asta. Nu îi spusese nici măcar lui Nikki că se întâlnise cu Devlin la cimitir și că vorbise cu el.

– Da, admise Rosie, împreunându-și mâinile în poală. Chiar am dat florile cuiva.

– Jumătate, o corectă Sarah.

Rosie simți cum îi bate foarte tare inima.

– Spune că a fost frumos din partea ta, continuă Sarah, având ochii deschiși acum. Nu se uita la Rosie, ci la flăcări. El... Scuze! Este foarte haotic, și jumătate din ceea ce spune nu are sens.

Acum, bătăile inimii i se acceleraseră. Într-un final, se conectase Sarah cu Ian?

– Mă poate auzi, nu-i așa?

Când Sarah încuviință absentă, trase rapid aer în piept.

– Care este cuvântul nostru?

– Nu este Ian, spuse Sarah, uitându-se la ea.

– Poftim?

– Nu este el, repetă ea. Nu cred... nici nu cred că acest spirit te cunoaște.

În regulă. Acum, îi era teamă un pic mai mult.

– *Poftim?*

– Se întâmplă uneori. Tresări în timp ce se concentra din nou asupra flăcărilor. Apoi, făcu ochii mari. Te-a văzut la cimitir. Asta este corect.

– Ce spune? întrebă Rosie, aplecându-se în față.

– Tot spune că nu are ce căuta acolo. Că nu ar trebui să fie acolo, spuse ea în timp ce își apucă lobul urechii cu degetele. Cred că vrea să spună... că nu ar trebui să fie mort.

Ei bine, asta nu era deloc surprinzător. Mulți oameni nu credeau că ar fi trebuit să moară.

– Este nervos. Foarte nervos, spuse ea tresărind din nou. Ce este cu bujorii – am înțeles. Se uită din nou la Rosie. Spune că nu ar fi trebuit să-i dai lui florile.

I se strânse stomacul. În regulă. Încă un detaliu pe care Sarah nu îl cunoștea. Rosie nu menționase niciodată un bărbat. Vorbea, oare, despre Devlin?

– De ce nu ar fi trebuit?

– Nerecunoscător, spuse Sarah cu seriozitate, după un moment de tăcere. Greșeală. A făcut o greșeală. Asta tot spune.

– Cine?

– Nu știu. Nu reușesc să îl calmez. El... Dumnezeule! Își trecu mâna prin păr, aranjând șuvițele mai scurte. Este înfuriat. Tot țipă că nu are ce căuta acolo. Trase adânc aer în piept. *Moartea*.

Rosie își lăsă capul într-o parte.

– Moartea, repetă Sarah, înecându-se dintr-odată. Spune ceva... despre moartea lui. Nu trebuia să se întâmple.

– Serios? oftă Rosie.

– Stai, spuse Sarah și își atinse gâtul. Spune – o, Dumnezeule! Făcu ochii mari. Nu. Am terminat. Nu pot – am terminat. Opresc această legătură.

– OK, spuse Rosie, încuviințând din cap cu putere. Oprește-o! Opreș...

Sarah se dădu dintr-odată înapoi de la măsuța de cafea în timp ce își duse mâinile în față. Făcu ochii mari.

– Este aici.

– Nu înțeleg.

– Este. *Aici*, Rosie, spuse Sarah, uitându-se la ea. Nu în sensul metafizic. Nu...

Un zgomot puternic se auzi de deasupra, ca și cum o mână uriașă lovise tavanul. Amândouă tresăriră.

Lumânările se stinseseră – absolut toate.

– La naiba, șopti Sarah, și Rosie o auzi cum se ridică repede.

Pe Rosie o trecură fiorii în timp ce se uita în întuneric, și inima îi bătea cu putere. Se chinui să vadă sau să audă ceva, dar o auzi doar pe Sarah, care se grăbea către ușă. O secundă mai târziu, sufrageria fu inundată de lumină, și Rosie se uita la pernele colorate de pe canapeaua lui Sarah. Încet, se răsuci, uitându-se spre locul unde era Sarah.

– Rosie..., spuse Sarah uitându-se la ea.

– Asta chiar s-a întâmplat. Își simțea ochii de parcă mai aveau un pic și îi ieșeau din cap. Asta tocmai s-a întâmplat.

– Tot spunea..., zise Sarah în timp ce clătina din cap și trăgea aer în piept cu putere.

– Ce anume?

– Tot spunea... Dumnezeule, nici nu vreau să spun asta cu voce tare, dar trebuie. Vizibil palidă, plecă de lângă perete. Tot spunea... că vine diavolul.

CAPITOLUL 3

Singurii diavoli pe care îi știa Rosie erau prăjiturile glazurate care erau de vină pentru șoldurile ei rotunde și unul dintre membrii familiei de Vincent.

Dar putea acest spirit să vorbească despre unul dintre membrii familiei de Vincent? Sau, oare, chiar *spiritul* era un de Vincent? Părea o nebunie, dar...

Strângând sticla de vin în mână, Sarah se așeză lângă Rosie pe canapea. Toate luminile erau aprinse în apartamentul ei, și Sarah puse capăt oricărei încercări pe care Rosie dori să o facă pentru a comunica iar cu cel care încercase să se conecteze cu ele. Sarah susținea că spiritul plecase, dar, în timp ce Rosie sorbea din paharul ei cu vin, iar Sarah bea direct din sticlă, Rosie nu era sigură că o credea.

– S-a mai întâmplat asta? întrebă Rosie în timp ce își urca picioarele pe canapea.

Sarah se uită drept înainte, dar ochii ei albaștri se concentrară pe o tapiserie cu roz și albastru, atârnată în spatele televizorului.

– Da. Nu des, dar, uneori, un spirit va... veni împreună cu un alt spirit pentru a se conecta. Am avut ședințe unde oameni care nu se cunoșteau deloc apăreau și voiau să vorbească. Adică, uneori, spiritul cunoaște persoana, și persoana respectivă nu e conștientă asta, dar au fost cazuri în care apărea un spirit la nimereală. Se întoarse către Rosie în timp ce își duse mâna la gât, frecându-l din nou. Cred... cred că încerca să mă controleze.

– Vorbești serios? întrebă Rosie trăgând adânc aer în piept.

Ea încuviință din cap.

– Asta... asta nu e bine.

Și nu era. Controlul nu era similar cu posedarea completă, dar tot putea să distrugă mintea, corpul și mediul înconjurător al unei persoane. Se întâmpla când un spirit prelua controlul asupra corpului unei persoane pentru a comunica prin intermediul acesteia. Oamenii se pot găsi în situații în care spun lucruri pe care nu le-ar spune în mod normal, având accent ciudat și chiar deprinderi care nu îi caracterizează. Când o persoană era controlată, putea experimenta felul în care murise spiritul, și asta chiar putea să o bulverseze.

Și, din experiența ei cu investigațiile, Rosie știa că doar un spirit foarte puternic sau foarte hotărât putea controla o

ființă umană.
– Știi, am lăsat, de multe ori, spiritele să preia controlul în timpul unei ședințe de spiritism, atunci când așteptau să le dau permisiunea, dar tipul ăsta... nu a așteptat să-i dau permisiunea. Voia să mă controleze și era furios.
Simțindu-se vinovată, Rosie o atinse pe Sarah pe braț și se înfioră când aceasta tresăltă speriată.
– Îmi pare rău! Eu...
– Nu este vina ta. Nu trebuie să îți ceri scuze, dar trebuie să îți spun asta, și nu numai pentru că ești prietena mea. Încă strângând cu putere sticla de vin, își lăsă în jos mâna și se întoarse spre Rosie. Sunt aproape sigură că acest spirit nu te cunoștea personal, dar am sentimentul că... încercarea lui de a se conecta cu tine prin intermediul altui spirit nu a fost o greșeală.
Rosie păru uimită în timp ce își mușca buza de jos. Asta nu era ceva ce își dorea cineva să audă. Nici măcar ea.
– Ai idee cine ar fi putut fi? o întrebă Sarah, apoi luă o altă înghițitură mare de vin.
Rosie putea fi cu ușurință o călăuză pentru spirite, mai ales având în vedere toate investigațiile la care luase parte în cadrul NOPE de-a lungul anilor, dar nu credea că avea legătură cu nici unul dintre acele cazuri. Își îndepărtă privirea de la Sarah, nefiind sigură dacă suspiciunile ei erau corecte sau nu.
– Ce nu îmi spui? întrebă Sarah.
Trăgând adânc aer în piept, Rosie se aplecă în față și își puse paharul de vin pe măsuța de cafea. Nu își permisese să se gândească foarte mult la scurta întâlnire cu Devlin, pentru că nu avea nici un sens, dar nu se putea abține să nu simtă că împărtășiseră... un moment, nu-i așa? Acea conexiune care nu putea fi definită, care se putea crea chiar și între străini într-o perioadă scurtă de timp.
– În regulă, asta o să sune și mai nebunesc decât ceea ce tocmai s-a întâmplat, dar, când eram azi la cimitir, l-am văzut pe tipul ăsta care și-a scăpat buchetul de flori într-o baltă, îi spuse lui Sarah. Florile erau distruse, și le-a aruncat, și eu aveam mai multe flori decât aveam nevoie. Am împărțit bujorii și l-am căutat pe tip ca să îi dau o parte, pentru că probabil că nu era ceva tocmai plăcut, înțelegi?
Sarah încuviință ușor din cap în timp ce mai luă o înghițitură.

– Jur că habar nu am avut cine era până să-l găsesc stând în fața mausoleului familiei de Vincent. Era Devlin de Vincent.

– *Devil,* spuse Sarah râzând ușor, apăsat. Mă face să mă simt mai bine gândul că se putea referi la o poreclă, nu la diavolul propriu-zis.

Rosie pufăi la cuvintele ei.

– Știi, se pare că aproape toată lumea îi știe porecla, dar nimeni nu are habar de ce i se spune așa sau de la ce a pornit.

– Nu știu, spuse ea ridicând dintr-un umăr. Cred că poreclele pentru toți frații au început când erau la facultate, în nord, dar, da, mi-ar plăcea tare mult să știu de ce i se spune așa.

– Și mie, murmură Sarah. Ce s-a întâmplat când i-ai dat florile?

– Am vorbit câteva minute, apoi am plecat. Am crezut că era acolo din cauza tatălui său. Știi, a murit recent.

– Da? întrebă ea, albindu-se la față în timp ce privi în jos.

– Da, s-a sinucis. I-am spus că îmi pare rău pentru moartea tatălui său, și el m-a corectat spunând că florile erau pentru mama lui, continuă Rosie. M-am gândit că nu era încă pregătit să accepte moartea tatălui său, și înțeleg foarte bine asta. Oricum, de acolo, întreaga poveste cu bujorii. Nu i-am spus nici măcar lui Nikki când m-am întâlnit cu ea în seara asta, și știi că lucrează în casa familiei de Vincent. Crezi că spiritul era el – Lawrence de Vincent?

– O, Doamne!

Sarah se sprijini pe pernă, coborând sticla la nivelul abdomenului.

– Știi, este posibil. Putea să stea în preajma lui Devlin sau a cimitirului, să te vadă și să se atașeze de tine.

– Dar de ce? Nu i-am cunoscut nici pe el, nici pe Devlin. A fost prima dată când l-am văzut în realitate.

– Uneori, nu se știe motivul pentru care un spirit se atașează de cineva.

– Ei bine, asta nu e prea grozav, spuse Rosie, țuguindu-și buzele.

– Majoritatea oamenilor ar fi mult mai înspăimântați de această posibilitate, replică Sarah, uitându-se la ea cu o privire goală.

– Majoritatea oamenilor nu vânează fantome, sublinie Rosie ridicând din umeri, deși era un pic bulversată. Mai

ales dacă această fantomă era una nervoasă. Nu era pregătită pentru o astfel de viață. Adică, hei, dacă e să fiu bântuită de o fantomă, presupun că un de Vincent este standardul suprem.

– Nu este amuzant, chicoti Sarah, apoi o lovi ușor cu mâna peste gură.

– Mda. Rosie rânji. Ba este, într-un fel.

– Dar serios, spuse Sarah în timp ce își lăsă capul pe spate, pe canapea. Nu știu dacă era Lawrence sau altcineva, dar știu că era foarte supărat și... cred... cred că a mai spus ceva, chiar înainte de a întrerupe comunicarea, continuă și expiră profund. Nu știu dacă l-am auzit bine. Încerca să mă controleze, și nu am nevoie de asta, așa că am întrerupt legătura, dar, dacă era Lawrence...

– Ce? Ce crezi că a spus?

– Cred că a spus că a fost *ucis,* zise ea întorcându-și fața către Rosie.

Așa cum era de așteptat, în acea noapte, Rosie adormi cu dificultate.

Înapoi în apartamentul și în patul ei, se uită la lumina stelelor fosforescente lipite pe tavanul camerei. Nu emanau o lumină verde, ci una caldă, albă, dar, da, tot erau cam de prost-gust.

Lui Rosie îi plăceau la nebunie.

Îi aminteau de spațiul infinit, și, deși părea un lucru ciudat de care vrea să-și amintească, i se părea într-un fel că era reconfortant faptul că, în marea schemă a lucrurilor, era doar o mică bucată de carne și oase pe o piatră gigantică ce se învârtea în jurul soarelui.

Stelele o ajutau și să adoarmă. De obicei. Dar nu în noaptea asta. În noaptea asta, nu se putea gândi decât la ședința cu Sarah și la întrebarea pe care i-o pusese prietena ei înainte de a pleca.

„Vei spune ceva despre asta?“

Rosie pufni în râs în camera relativ întunecată. Avea să spună ceva? Cui? Lui Devlin? Da, asta nu avea să se întâmple. Neîncrederea ei nu însemna că Rosie nu o credea pe Sarah. O credea în totalitate. Sarah se conectase cu cineva care era foarte furios și care foarte probabil fusese ucis, dar – și era un mare dar – cine ar fi crezut-o pe Rosie dacă ar fi mers să îi spună așa ceva?

Una era ca ea să creadă ce îi spunea Sarah, pentru că Rosie văzuse niște lucruri ciudate, dar cineva care foarte probabil nu credea în fenomenele paranormale, chiar dacă casa lui părea bântuită, probabil nu ar fi deschis ca o persoană complet străină să vină la el și să îi dea o astfel de veste.

Pentru că, de fapt, ar suna ca și cum ar fi nebună.

Mormăind, Rosie se rostogoli pe o parte și se uită prin cameră, către fereastra dormitorului la care se afla o perdea groasă. Era singura fereastră din cameră. Era recunoscătoare că investise în acele draperii care blocau lumina, pentru că nici una dintre luminile strălucitoare din Cartierul Francez nu trecea prin ele.

Rosie oftă.

Nu era nici o șansă să spună ceva despre ce se întâmplase în seara asta. Nu îi cunoștea suficient de bine pe cei din familia de Vincent pentru a-i aborda, dar îi putea spune lui Nikki. Chiar dacă prietena ei credea în fenomenele paranormale, nu își imagina că s-ar simți confortabil să îi spună vreunui membru al familiei de Vincent ce auzise Rosie, pentru că, din nou, suna un pic nebunesc.

În afară de toate astea, și *toate astea* erau îndeajuns ca Rosie să nu spună nimic, ea și Sarah nu puteau fi sigure că Lawrence fusese cel care apăruse pentru o perioadă scurtă de timp. Nu era ca și cum spiritul avusese un ecuson. Da, părea să fi fost el. Avea sens, până la urmă. Rosie fusese la cimitir și îi dăduse bujorii lui Devlin. Oricât de ciudat suna, Lawrence putea să fie în preajma fiului său sau a cimitirului și, dintr-un motiv bizar, să se atașeze de Rosie.

Întorcându-se din nou pe spate, închise ochii și expiră puternic.

Orice era posibil, ceea ce însemna că spiritul chiar putea fi Lawrence, dar însemna și că putea fi cineva care nu avea nici o legătură cu familia de Vincent, și era doar o coincidență ciudată, sau putea fi un alt membru al familiei de Vincent, altul decât Lawrence. Timp de ani de zile, familia aceea fusese chinuită de morți suspecte și de tot felul de drame. Era blestemată! Mulți dintre membrii familiei de Vincent muriseră grămadă, în diferite feluri suspecte și bizare.

Dar dacă... dacă fusese Lawrence? Dacă venise în timpul ședinței și voia să se știe că nu se sinucisese? Ci că fusese

ucis? Ăsta era un lucru important. Ei nu și-ar dori să știe asta?

Dacă ea s-ar afla într-o situație similară, ar vrea să știe. Se gândi că avea o perspectivă mai aparte asupra lucrurilor, dar acum nu era vorba despre ea.

– Of, gemu, rostogolindu-se pe burtă și îngropându-și fața în pernă.

„Vine diavolul. "

Gândurile i se tot învârteau în minte, dar, într-un final, după mult timp și după ce aruncă jumătate dintre pături de pe ea, adormi. Nu avea idee câte ore trecuseră înainte de a fi trezită din visele cu sorbet de lămâie de soneria stridentă a telefonului.

Gemând, căută telefonul la capătul noptierei, cu ochii închiși. Lovi cu mâna un pahar gol de plastic, aruncându-l pe jos.

– La naiba! șopti ea, ridicându-și fața din pernă. Îndepărtând o șuviță mai mare de pe față, se întinse și apucă telefonul. Mijind ochii, văzu fața zâmbitoare a lui Nikki pe ecranul telefonului. Era extrem de devreme; genul de oră care nu era chiar dimineață, după părerea lui Rosie. Alo? răspunse ea în timp ce își lăsă din nou capul pe pernă.

Bombăni și apoi se crispă. Se auzea de parcă ar fi fumat cincizeci de pachete de țigări.

– Rosie? Sunt Nikki. Știu... este devreme, și îmi pare rău, spuse Nikki, și, chiar și pe jumătate adormită, Rosie se gândi că avea o voce ciudată, ca și cum plângea. Dar am nevoie de ajutorul tău. Sunt la spital.

Rosie nu se trezise niciodată atât de repede. În momentul în care închise telefonul, aproape că țâșni din pat. Teama îi strânse stomacul în timp ce găsi o pereche de colanți negri care păreau oarecum curați. Se îmbrăcă iute cu ei, împreună cu tricoul supradimensionat cu mesajul „Am prins fantome!" Părul ei era mult prea dezastruos pentru a putea face ceva cu el, așa că luă o eșarfă, îndepărtându-și șuvițele de pe față.

Îi mulțumi lui Dumnezeu și oricărei divinități la care se putea gândi că ținea în mașină o rezervă de periuțe de dinți de unică folosință. Se spălă pe dinți în drum spre spital și, când dădu cu ochii de fața învinețită și lovită a lui Nikki, în vreme ce o aștepta afară, chiar în momentul în care soarele urca pe cer, lui Rosie i se sfâșie inima.

Nu îi venea să creadă ce vedea – în timp ce o grăbea pe Nikki să intre în mașină – sau ceea ce aflase, și, abia după ce o duse pe Nikki în dormitorul ei și se așeză, reuși să proceseze ce se întâmplase.

Nimeni nu ar trebui să treacă prin ce trecuse Nikki Besson.

– Dumnezeule, șopti ea, uitându-se la cana de cafea neatinsă.

Frecându-și fața cu mâinile, expiră cu putere.

Nikki putea să moară – aproape fusese omorâtă.

Își puse pe genunchi mâinile tremurânde și se uită peste umăr, la perdeaua din mărgele care separa dormitorul de sufragerie. Aseară, în timp ce Rosie făcea un tur prin Cartierul Francez, una dintre cele mai apropiate și mai drăguțe prietene ale ei din lumea întreagă se lupta pentru viața ei.

Și, în timp ce se lupta, la propriu, să supraviețuiască, îl omorâse pe bărbatul care o atacase.

Rosie se cutremură.

Încet, privirea îi alunecă înspre laptopul deschis de pe măsuța de cafea care fusese cândva o tablă de șah. Ceea ce se întâmplase era deja știrea de ultimă oră de pe pagina de internet a ziarului local. Din fericire, numele lui Nikki nu fusese menționat, slavă Domnului, dar asta nu putea dura mult.

– Parker Harrington...

Rosie clătină din cap șocată. Nu îl cunoștea personal, dar auzise despre el. Familia Harrington era precum familia de Vincent. Foarte bogată, cu o lungă descendență în New Orleans și Louisiana. Familia Harrington semăna atât de mult cu familia de Vincent, încât sora mai mare a lui Parker era logodită cu Devlin de Vincent.

Bărbatul pe care ea îl întâlnise cu mai puțin de 24 de ore în urmă în cimitir.

Bărbatul al cărui tată era posibil să fi luat legătura cu Sarah și să le fi spus că fusese omorât.

Și acum, fratele logodnicei lui încercase să o omoare pe Nikki – Nikki, care era probabil cea mai dulce și mai bună persoană și care își petrecea sfârșiturile de săptămână făcând voluntariat la adăpostul local de animale.

Nikki se apărase cu... o daltă pentru cioplit lemnul.

Rosie se cutremură din nou în timp ce se aplecă înainte și își luă cana. Din ceea ce știa Nikki, nu se putea întoarce o

vreme în apartamentul ei. Era locul crimei, și, dacă Rosie știa ceva, știa că poliția avea să plece pur și simplu. Luaseră cadavrul, dar nu aveau să curețe nimic. Nikki trebuia să facă asta. La fel cum Rosie fusese lăsată să se descurce singură după ce Ian se sinucisese.

În nici un caz nu o putea lăsa pe Nikki să se ocupe de asta. În nici un caz.

O cuprinse vina în timp ce se uita la cafeaua de culoare maro-deschis. Îi plăcea să fie dulce, cu mult zahăr și cu frișcă. De fapt, era zahăr cu un pic de cafea. Dar acum, cafeaua tot avea un gust amar. Rosie stătuse în apartamentul lui Nikki timp de câteva ore în acea zi, și, din ce putuse afla de la Nikki, Parker venise cam la o oră de la plecarea ei. Dacă Rosie nu ar fi plecat...

Era mai rău să fie bântuită de tot ce ar fi putut face decât era să fie bântuită de o fantomă.

Luă o înghițitură de cafea, și era pe punctul de a pune cana jos, când auzi o bătaie puternică în ușă. Trase adânc aer în piept.

Poate avea un al șaselea simț sau ceva de genul acesta, dar Rosie cam bănuia cine se afla de cealaltă parte a ușii.

Gabriel de Vincent.

Nikki îi spusese că acesta fusese la spital și că aproape că se furișase ca să scape de el. Imediat, Rosie se gândise că Gabe avea să o caute peste tot pe Nikki și avea să afle și unde locuia Rosie. Ridicându-se, ocoli măsuța de cafea și parcurse distanța scurtă până la ușă. Descuind, întredeschise ușa.

Și avusese dreptate.

În fața ușii era Gabe, în toată splendoarea lui de membru al familiei de Vincent. Se uită peste umărul lui, și inima îi sări în gât în același moment în care stomacul i se strânse. Gabe nu era singur.

Devlin era cu el.

CAPITOLUL 4

O, Dumnezeule, se așteptase ca Gabe să vină, dar nu și *el*, nu fratele lui! Pentru un moment, fusese atât de surprinsă, încât tot ce putuse face fusese să se uite la ei. Deschise gura, dar el își scoase perechea de ochelari de soare argintii, în stilul aviator, îi atârnă de gulerul cămășii, după care ochii aceia verzi uimitori îi întâlniră pe ai ei.

El urma să aibă atât de multe întrebări, și cum putea ea să răspundă? Cu siguranță avea să vrea să știe de ce nu îi spusese ieri cine era, din moment ce acum era evident că avea un fel de legătură cu familia lui. Ar crede-o dacă i-ar zice că nu se gândise că avea să îl revadă? Pentru că chiar asta crezuse.

Devlin se holbă la ea din spatele lui Gabe, și el... se uită la ea, se uită *prin* ea, fața lui uimitor de frumoasă fiind lipsită de orice emoție și de orice semn că ar fi recunoscut-o. Cu toate acestea, probabil își amintea de ea. Se cunoscuseră *ieri,* pentru numele lui Dumnezeu, în urmă cu mai puțin de 24 de ore, și ea crezuse că împărtășiseră un moment împreună.

– M-am gândit că vei veni aici, îi spuse ea lui Gabe, apoi se mai uită o dată la Devlin, așteptând ca el să spună ceva. Nimic. Se uita la ea impasibil. Sunt surprinsă să-l văd și pe el aici.

– Poftim? spuse Devlin și se dădu într-o parte.

Atunci își dădu ea seama, înțelese cu adevărat că nu o recunoștea. Uau! Faptul că nu îi lăsase nici un fel de impresie era un mesaj de trezire la realitate destul de brutal.

– Sunteți aici pentru Nikki? întrebă ea, afectată mai mult decât ar fi trebuit.

– Da, răspunse el. Mă lași să intru?

Rosie blocă intrarea. O parte din ea voia să-l lase să intre, dar cealaltă parte știa că el și Nikki nu avuseseră o interacțiune foarte lină în ultima vreme. Considera că aproape oricine merita o a doua șansă, dar era aproape sigură că Gabe era la cea de-a treia.

– Depinde, spuse ea într-un final. O să te porți, în sfârșit, cum trebuie cu prietena mea?

– Cine este femeia asta? întrebă Devlin.

Rosie trase adânc aer în piept în timp ce îi aruncă o privire săgetătoare. Chiar nu își amintea de ea! Poate era pentru că nu dormise prea mult. Poate era din cauză că prietena ei cea mai bună aproape că murise și că fusese bătută până aproape de moarte. Poate din cauza tuturor

lucrurilor, amestecate cu faptul că un bărbat pe care îl văzuse cu mai puțin de 24 de ore în urmă nu mai știa nimic legat de ea. Rosie nu era o persoană răutăcioasă. În cea mai mare parte a timpului, îi plăcea să se considere destul de relaxată. Clar, se putea transforma într-o tigroaică atunci când era vorba să-i protejeze pe cei la care ținea, dar știa că viața era mult prea scurtă pentru a fi o nesuferită și pentru a lua lucrurile mult prea în serios.

Dar, acum, tigroaica ieși la iveală cu toată forța.

– Nume: Nu este, prenume: Treaba ta, spuse ea nervoasă, fără a-și lua ochii de la Gabe.

– Voi încerca, spuse Gabe cu o urmă de zâmbet pe buze.

– Nu este de ajuns doar să încerci, amice. Nu și acum. Rosie se uită și văzu surpriza din ochii identici cu cei ai lui Devlin. Încercarea ta este precum încercarea mea de a nu mânca ultima prăjitură din frigider. Nu este deloc un succes.

– În regulă, spuse el. O voi trata așa cum merită. De aceea sunt aici. Mă lași să intru?

Sperând că nu făcea o greșeală, se dădu la o parte și deschise ușa.

– Este în dormitor.

– Mulțumesc, spuse Gabe intrând și înclinând din cap în direcția ei.

– Nu mă face să regret asta, spuse ea, vorbind în șoaptă. Pentru că nu îți va plăcea dacă o voi face.

– Nu vei regreta, zise Gabe zâmbind, și Rosie trebuia să admită că era un zâmbet frumos.

– Bine.

Gabe se strecură pe lângă ea în timp ce Devlin intră în apartament. Putea să pună pariu că și el avea un zâmbet frumos. Bărbatul care vorbise cu ea cu o zi înainte pentru mai bine de zece minute nici nu se uita la ea.

Se uita drept înainte, dincolo de fratele lui.

– Aceea chiar este o perdea din mărgele?

Tonul lui o făcu să se încrunte. Suna de parcă... de parcă tocmai văzuse un bătrân dezbrăcat care dansa. Devlin nu vorbise așa cu o zi înainte. Evident, nu avuseseră o discuție prea lungă, dar acel... acel dezgust rece nu existase.

– Ai o problemă cu asta? replică ea descurajată de tonul lui și iritată de completa ei absență din memoria acestuia. Nu sunt pe gustul sau de nasul tău?

– Sunt aproape sigur că majoritatea oamenilor care au trecut de vârsta de doisprezece ani le consideră lipsite de gust.

– Poartă-te frumos! îi spuse Gabe lui Devlin în timp ce dădea laoparte mărgelele, dispărând în dormitor.

Înghițind cu greutate, Rosie se întoarse spre Devlin. Dacă el considera că perdelele din mărgele erau copilărești, bine că nu avea să vadă niciodată stelele fosforescente de pe tavanul ei. Deschise gura să spună ceva, dar nu reuși.

Stătea foarte aproape de ieșirea din apartamentul ei, țeapăn precum o bară de oțel. Stătea ca și cum nu voia să intre mai mult și încă se uita la perdeaua din mărgele.

Pentru un moment, Rosie își permisese să fie captivată de el – ca atunci când fie ești hipnotizat de felul atrăgător în care arăta un tip, fie ești impresionat de penisul lui, lucru care te face să treci cu vederea aspectele neplăcute ale persoanei respective. Asta făcea ea acum. Își permitea să ignore, doar pentru câteva secunde, faptul că el o uitase complet și că se uita acum la perdeaua ei din mărgele ca și cum a fi fost o crimă împotriva omenirii, și avea să se delecteze cu atractivitatea lui categorică.

Devlin era îmbrăcat ca în ziua precedentă, cu o cămașă albă băgată cu grijă într-o pereche de pantaloni gri-închis. Pantofii îi erau atât de bine lustruiți, încât Rosie își putea vedea reflexia în ei. Membrii familiei de Vincent aveau un ADN bun, și chiar se vedea asta când venea vorba despre Devlin. De la proeminența pomeților și până la linia ascuțită a maxilarului, avea genul de față pentru care Rosie și-ar fi dorit să aibă talentul de a desena, doar pentru a-i imortaliza unghiurile și planurile.

Avea părul perfect aranjat, și Rosie simți nevoia aceasta sălbatică de a-și trece degetele prin el și de a-l ciufuli. Din nefericire, chiar și cu toată atractivitatea sa și cu ceea ce era aparent o conexiune unilaterală, Devlin se dovedea a fi un mare nemernic – cum puteau fi numai înfumurații bogați și privilegiați care se purtau ca și cum întreaga lume era a lor.

– Chiar ai o problemă cu perdelele din mărgele, nu-i așa? întrebă ea, încrucișându-și brațele la piept.

– Cine nu ar avea? răspunse el fără a se uita la ea. Sunt perdele din mărgele.

Niciodată în cei treizeci și trei de ani ai lui Rosie petrecuți pe această planetă nu întâlnise pe cineva atât de

ofensat de perdelele din mărgele. Și văzuse o mulțime de lucruri bizare la viața ei. Odată, văzuse cum o carte zburase singură de pe raft. Văzuse o persoană moartă care își ridică brațele – un spasm post-mortem, dar, chiar și așa, fusese al naibii de înfricoșător și un pic traumatizant. De două ori văzuse apariția unei fantome, care până în prezent era în topul celor mai uimitoare cinci lucruri la care fusese martoră. Chiar seara trecută, un bărbat complet necunoscut apăruse în ședința ei de spiritism – un străin care putea fi chiar tatăl acestui bărbat. Și văzuse zilnic, deseori în fiecare oră, o mulțime de lucruri ciudate pe străzile aglomerate și înguste ale Cartierului Francez. Dar cineva care să fie ofensat de perdelele din mărgele?

Asta era o premieră.

Dumnezeule, dimineața asta... ultimele 24 de ore, de fapt, nu fuseseră deloc normale.

– Măcar sunt făcute din lemn adevărat? întrebă el.

– Da, spuse ea oftând și ridicând dintr-o sprânceană. Sunt făcute din bucăți de PAL și, da, le-am cumpărat de la magazinul Walmart din cartier.

Devlin nu își întoarse capul spre ea, ci doar privirea.

– PAL-ul nu este lemn adevărat.

– Este făcut din bucăți de lemn, și, ultima dată când am verificat, bucățile de lemn sunt lemn.

– Conține și rumeguș și rășină artificială, răspunse el.

– Și?

– Nu este lemn adevărat.

– Cum spui tu.

– Cum spun eu?

– Da, *cum spui tu*, repetă ea.

– Nu poți să negi faptul că PAL-ul e lemn adevărat, spuse el întorcându-se spre ea, care stătea lângă măsuța de cafea.

– Nu îmi vine să cred că încă vorbești despre PAL, spuse Rosie, râzând ușor.

– Și mie nu îmi vine să cred că tu crezi că PAL-ul e lemn adevărat, spuse el cu o privire uimită.

– Încă vorbești despre PAL, spuse ea chicotind din nou în timp ce se întoarse și se îndreptă spre canapea.

– Nu fac asta.

– Ba da, asta faci, răspunse ea, așezându-se pe canapeaua confortabilă, probabil singurul lucru din apartamentul ei care costa ceva. Își luă cana, sperând că nu se răcise cafeaua. Și perdelele din mărgele sunt absolut uimitoare, fie

că sunt din PAL, fie că nu. Așa că nu îmi mai vorbi de rău perdelele mele excelente din mărgele.

– Sunt perdele din mărgele, spuse el, sunând ca și cum îi arăta un gândac imens pe perete.

Bărbatul acesta îi testa răbdarea și bunătatea, așa cum nu o făcuse nimeni altcineva.

– Ai fost rănit de perdelele din mărgele când erai mic? întrebă ea în timp ce își punea picioarele, încrucișându-le, pe măsuța de cafea. Nu au vrut să fie prietene cu tine sau ceva de genul acesta?

Privirea i se întunecă. La naiba, întreaga față părea a i se întuneca.

– În afara faptului că perdelele din mărgele sunt obiecte fără suflet incapabile să facă rău unei persoane sau să fie prietene cu una, o ușă ar fi de ajuns, nu-i așa?

– Ar fi de ajuns? Elegant spus, comentă ea pufnind în timp ce lua o gură de cafea.

Devlin trase aer în piept, și nările i se măriră.

– Uite ce e, nu eu sunt cea care pare a fi fost atacată de perdelele din mărgele, așa că scuză-mă că am pus o întrebare onestă. Adică, ai fost lovit de o perdea din mărgele? Chestiile alea pot ustura.

– Sunt convins că întrebarea ta a fost onestă.

– Complet, murmură ea.

– Cât de des ești tu lovită de perdelele din mărgele? întrebă el în timp ce veni spre ea cu pași înceți, măsurați.

– Mai des decât vreau să recunosc, spuse ea pufnind.

– De ce nu îți iei, pur și simplu, o ușă? întrebă el, cu o licărire ciudată în ochii albaștri-verzui, ca și cum subiectul îl interesa. Ar oferi mai multă intimitate.

– De ce nu ieși tu pe ușa din spatele tău? ripostă ea.

– Tocmai mi-ai spus să plec? întrebă el cu o privire în care acea licărire se intensifică.

– Cu siguranță asta pare că am făcut.

– Știi, majoritatea oamenilor le-ar oferi ceva de băut oaspeților lor, continuă el uitându-se la ea, după un moment de pauză.

– Ultima dată când am verificat, nu erai un oaspete, răspunse ea, strângându-și și mai cu putere cana de cafea.

– Și cum ai ajuns la această concluzie?

– Ei bine, în principal, pentru că mai mult ca sigur nu te-am invitat în apartamentul meu pentru a-mi insulta perdeaua din mărgele.

– Dacă îmi amintesc bine, tu ai deschis ușa și m-ai lăsat să intru.

– Nu îți amintești corect, spuse ea, țintuindu-i privirea. L-am lăsat pe fratele tău să intre. Tu te-ai invitat venind în urma lui și apoi ai început să-mi insulți designul interior.

Devlin râse – un râset profund, răgușit, care păru că-l surprinde, pentru că imediat închise gura. Râsetul nu o surprinse. Într-un mod enervant, o făcu să simtă un fior cald în stomac. Îi plăcea râsul lui, deși părea aspru.

– Design interior? o luă el în derâdere, și Rosie se încordă. Pare că apartamentul tău a fost decorat de un copil de doisprezece ani obsedat de *Dosarele X* și de filme de groază mediocre.

– OK, până aici mi-a fost cu tine, acum, că i-ai insultat pe Scully și Mulder, spuse ea și puse cana pe marginea mesei. Serios.

Și ce era greșit cu filmele horror mediocre? Să lenevească și să se uite la filme cu zombi cu scenarii proaste era unul dintre modurile ei favorite de a petrece o după-amiază de duminică.

El își întoarse privirea de la ea, uitându-se la rafturile cu cărți aliniate pe fiecare parte a televizorului ei.

– Aceea este o enciclopedie a fantomelor?

– Nu este evident titlul?

Uitându-se peste umăr, el o țintui cu o privire care putea fi caracterizată drept amuzată și ciudată.

– Cum poate să existe o enciclopedie a fantomelor?

Pentru o clipă, nu fu sigură cum să răspundă la această întrebare. O parte din ea voia să descrie exact cum era posibil acest lucru. Rezistă impulsului inutil.

– Ești un de Vincent.

– Da, spuse el și se mai uită o dată la ea. Mulțumesc că mi-ai amintit!

– Locuiești într-o casă despre care se spune..., continuă ea, ignorând comentariul lui.

– Că este bântuită, și că terenul și familia sunt blestemate, i-o tăie el. Da, știu. Chiar locuiesc acolo și sunt un de Vincent.

– Deci, casa ta chiar este bântuită? întrebă ea, deja știind răspunsul.

Devlin își țuguie buzele.

– Știi, sunt parte a unei echipe de investigații paranormale, spuse ea, neputând să se abțină, și bătu din

palme.

– De ce nu sunt surprins? replică el sec, ocolind măsuța de cafea. Era acum la celălalt capăt al canapelei. Cum se numește? Investigații Nebunești?

Acum, buzele *ei* erau țuguiate.

– Bună încercare, dar nu. Se numește Investigații Paranormale din New Orleans.

– Investigații Paranormale... Stai, spuse el și ridică dintr-o sprânceană. Este numit NOPE?

– Da. Ușor de reținut, nu-i așa?

Batjocura care îi întunecă fața remarcabilă dădea de înțeles că se gândea că era cel mai prostesc lucru, fără ca el să fie nevoit să spună ceva.

– Glumești, nu-i așa?

– Nu, nu glumesc.

– Chiar faci parte din una dintre acele echipe de investigații?

Rosie simți cum tigroaica din ea scoate din nou capul la suprafață. OK, acum chiar exagerase.

– Nu este absolut nimic amuzant în ceea ce facem. Ești o persoană care nu crede în paranormal. Bine. Dar nu poți sta la mine în casă, chiar în fața mea, și să mă insulți.

– O persoană care nu crede în paranormal? murmură el.

O cuprinse furia în timp ce își ridică privirea spre el. Dacă mai avea vreo îndoială că ar trebui să-i spună ce se întâmplase seara trecută cu Sarah, acum acea îndoială dispăruse. Dacă cineva locuia într-o casă precum cea în care locuia el și tot nu credea, nu avea să creadă că era posibil ca ea să fi comunicat cu tatăl lui decedat. Și asta era aiurea, pentru că, dacă acel spirit era Lawrence și dacă ce zisese era adevărat, Devlin ar trebui să știe – familia lui ar trebui să știe.

Dar nu avea să le spună ea.

– Până la urmă, de ce ești aici? Gabe avea nevoie de un însoțitor?

El se mișcă din nou, într-un final, făcând încă un pas spre ea.

– Nu este treaba ta de ce sunt aici.

– Ești în casa mea, deci, da, este treaba mea, spuse Rosie ridicându-și mâinile.

– Asta nu este casa ta.

– Poftim?

– Este *apartamentul* tău.

– Vorbești serios? spuse ea, râzând ușor și uitându-se în altă parte. De ce atât de mulți tipi care arată bine trebuie să fie atât de nesimțiți? Doamne, ești o figură!
– Asta chiar sunt.
– Nu era un compliment.
– Ești sigură în legătură cu asta?
– Da. Sunt sigură.
– Dacă zici tu, spuse el, părând complet disprețuitor.
– Cred că ești cea mai înțepată persoană pe care o cunosc, spuse ea, forțându-se să-și descleșteze pumnii.
– Nu știi nimic despre mine.
– Știu îndeajuns cât să îmi fie clar că ai nevoie de un hobby sau de o pasiune. Poate un alt regim de exerciții pentru a te destinde ori poate că ai nevoie să te culci cu cineva. Ceva care să te relaxeze un pic.
El deschise gura în timp ce se uita la ea. Părea *jignit*.
– Tu chiar mi-ai spus serios că ar trebui să mă culc cu cineva?
– Tu tocmai ai demonstrat ceea ce am spus? răspunse Rosie, dându-și ochii peste cap.
– Te oferi voluntară? întrebă el după un moment.
Rosie fu șocată de întrebarea lui. Era aproape convinsă că era logodit și că urma să se căsătorească cu Sabrina Harrington. Pe de altă parte, din moment ce fratele Sabrinei era Parker, care tocmai încercase să o omoare pe Nikki, poate că logodna era anulată.
Dintr-odată, se auzi un zgomot din dormitorul ei, atrăgându-i atenția. Suna precum un scâncet. O cuprinse îngrijorarea, așa că își luă picioarele de pe masă și dădu să se ridice.
– Nu face asta!
– Poftim? întrebă ea întorcând capul spre Devlin.
– Nu merge peste ei.
Rosie se ridică și se îndreptă de spate, ceea ce o aduse chiar la nivelul pieptului lui Devlin. Acea mică observație o făcu să simtă un fior în tot corpul. Bărbații înalți erau... erau foarte apetisanți. Din nefericire, personalitatea acestui bărbat era oricum numai atractivă nu.
– Te rog, spune-mi că este ceva în neregulă cu auzul meu și că doar mi s-a părut că mi-ai spus ce să fac.
– Fratele meu este acolo cu Nikki. Ea are nevoie de el și el are nevoie să fie acolo pentru ea, spuse el în șoaptă. O iubește.

– Gabe o iubește? întrebă Rosie după un moment.

Expresia de pe fața lui Devlin era ternă în timp ce încuviință din cap.

– Uau! Pari atât de fericit în legătură cu asta.

El își încrucișă brațele, și ea miji ochii.

– Ce este? întrebă ea, imitându-l și încrucișându-și brațele la piept. Nu ești de acord cu relația lui cu Nikki? Nu crezi că ea este îndeajuns de bună...

– Nu sunt de acord cu nici o relație, spuse el, întrerupând-o. Diferența de vârstă este un pic îngrijorătoare, dar, dacă insinuezi că nu sunt de acord pentru că este fiica unui membru al personalului nostru, asta este greșeala ta, nu a mea.

– Stai – nu ești de acord cu nici o relație? Nu ești logodit?

– Nu mai sunt.

Ei bine, asta clarifica suspiciunile ei de mai devreme.

– Dar *ai fost* logodit.

– Ce legătură are asta cu discuția de acum?

Rosie se uită la el timp de ceea ce i se păru un minut întreg înainte de a găsi cuvintele potrivite.

– Nu erai într-o relație cât timp ai fost logodit? Nu ai iubit...

– Nu trebuie să iubești pe cineva pentru a fi într-o relație sau pentru a fi logodit cu persoana respectivă, interveni el, și Rosie făcu ochii mari.

– Uau, murmură ea, așezându-se din nou. De ce ți-ai face asta?

– Ce să îmi fac? întrebă el, confuz.

– Să te căsătorești cu cineva pe care nu îl iubești. De ce ai trece prin așa ceva? întrebă ea, cu sinceră curiozitate. De ce ai pune o altă persoană să treacă prin așa ceva?

O umbră întunecată îi trecu peste chip, și Rosie știu dintr-odată că trecuse o limită nespusă cu acest bărbat. Însă se gândi că el avea o mulțime de linii de trecut.

Fața lui Devlin se făcu de culoarea granitului în timp ce se uita în jos la ea.

– Mi se pare ironic să judeci logodna mea *încheiată*, ca și cum ai fi un izvor de cunoaștere pe asemenea subiecte, când evident nu ești logodită sau căsătorită, locuind singură într-un apartament cu perdea din mărgele și cărți despre fantome.

Rosie trase adânc aer în piept, simțind cum îi ardea gâtul. Poate că întrecuse un pic măsura cu el, dar el tocmai

depășise orice măsură cu ea.

– *Am fost* căsătorită, nemernicule, și, ca să știi, nu am avut noi multe, dar mi-am iubit soțul și el m-a iubit pe mine. Ducându-și mâna la gât, apucă lanțul de aur și îl scoase de sub tricou. Deci, chiar dacă nu mai trăiește, *încă* sunt aici cu izvorul meu de cunoaștere, știind exact ce înseamnă să te căsătorești din dragoste și apoi să pierzi totul.

– Îmi..., începu el, și o licărire de regret îi făcu ochii mari, iar linia maxilarului i se înmuie un pic.

– Nu îți cere scuze! Nu îmi pasă, spuse ea nervoasă, luându-și cana de cafea. Cafeaua călduță se vărsă peste buza cănii și peste degetele ei.

Devlin se uită la ea pentru o clipă, apoi se întoarse. Conversația se încheie pe loc. Devlin se duse la ușile balconului care dădeau spre Chartres Street și se uită la telefonul său. Rosie porni televizorul, și, da, intenționat dădu drumul la un episod din *The Dead Files*.

Oftatul greu pe care Devlin îl scoase atunci când își dădu seama la ce se uita o făcu să se simtă mai bine cu privire la cât de întoarsă pe dos poate fi viața.

După aproape o oră, Rosie își verifică prietena dând perdeaua laoparte cu grijă, atunci când se duse să pună cana în chiuvetă. Camera era întunecată, dar putea vedea umbra lui Nikki și a lui Gabe. O ținea atât de aproape, că Rosie abia îi putea distinge.

Astfel, Gabe mai făcu un pas înainte pentru a fi scos de pe lista „iubiților care trebuie să-și rezolve problemele".

Când se întoarse, Devlin încă stătea în liniște lângă ușile balconului. Privirea îi fugi la mica ei bucătărie, și simți că era momentul unei curățenii pentru a scăpa de furie. Era în spatele chiuvetei, întinzându-se spre ușa de dedesubt pentru a lua niște produse de curățat, când Devlin vorbi pentru prima oară după aproape o oră.

– M-ai mințit.

– Poftim? întrebă ea ridicându-și capul.

– Ieri, când ai spus că nu știai cine eram, dar evident știai, zise el, încă stând cu spatele la ea.

– Deci, îți amintești de mine, spuse ea uimită, în timp ce se ridica.

– Cum aș putea să uit? răspunse el după un moment de liniște.

– Clar așa părea când m-ai văzut, spuse ea, încruntându-se.

– Eram surprins să o văd pe femeia care mi-a dat flori într-un cimitir stând acum în același loc cu unul dintre angajații mei, răspunse el, și Rosie își puse mâinile goale pe blatul din bucătărie. Aceeași femeie care a pretins, la început, că nu știa cine eram.

Rosie încercă să numere până la zece, dar reuși numai până la cinci.

– Știu că pare greu de crezut, dar chiar nu știam cine erai când am văzut că ai scăpat florile.

– Atunci, de ce nu mi-ai spus cine erai atunci când ți-ai dat seama?

Asta era o întrebare bună. Una la care nu avea un răspuns nemaipomenit, așa că îi spuse adevărul.

– Pentru că m-am gândit că nu te voi mai vedea vreodată. Nu conta cine eram.

– Dar contează, spuse Devlin și se întoarse cu fața către ea, și ea mai că își dori să nu o fi făcut. Privirea lui intensă o tulbura. Pentru că acum știu exact cine ești, Rosie Herpin.

CAPITOLUL 5

Rosie simți cum i se strânge stomacul în timp ce un fior îi trecu pe spate.

– Da. Cred că deja am stabilit asta. Sunt femeia care s-a purtat foarte frumos cu tine ieri și care ți-a adus bujori.

– Și ești și femeia care i-a prezentat-o pe Nikki lui Ross Haid, spuse el în timp ce făcu un pas în față.

La naiba! Era adevărat.

La naiba, când și dacă să îl mai vadă pe Ross Haid, avea să-i dea una direct peste față.

Îl întâlnise pe Ross în urmă cu doi ani, când scria un articol despre tururile cu fantome din Cartierul Francez. O căutase pentru a-i lua un interviu, și se înțeleseseră imediat, ea apreciind istețimea lui, iar el – umorul ei ironic. Nu

crezuse nici într-un milion de ani că avea să folosească prietenia lor în felul în care o făcuse.

– Un bărbat care se întâmplă să fie un jurnalist foarte hotărât să-mi distrugă familia. Cumva, fără să-și da seama, Devlin se apropiase mai mult de ea. Așa că, dacă te întrebi cumva dacă, chiar și pentru o secundă, cred că nu știai ieri cine eram, te înșeli.

Rosie simți cum i se înroșește fața în timp ce se chinuia să vorbească în șoaptă, pentru a nu fi auziți.

– În regulă, hai să lămurim câteva lucruri! Nu știam că Ross voia să o cunoască pe Nikki pentru că lucra pentru familia ta sau pentru relația ei cu Gabe. Nu i-aș face *niciodată* asta prietenei mele.

El nu spuse nimic în timp ce își lăsă capul într-o parte.

– Ross știe foarte bine că trebuie să nu se apropie de mine acum, pentru că am fost destul de nervoasă când am aflat că s-a folosit de mine pentru a ajunge la Nikki, și nu vrei să mă vezi nervoasă, spuse ea, venind spre el. Și, pentru ultima dată, nu am știut cine erai până când te-am văzut stând în fața mormântului familiei de Vincent.

Devlin era acum atât de aproape, încât îi simți parfumul. Era un miros clar de lămâie amestecat cu aroma lemnoasă a lemnului de tec. Cu alte cuvinte, mirosea foarte, foarte bine, și, dacă nu ar fi fost un așa nemernic, părțile ei femeiești ar fi apreciat mirosul parfumului său.

Pe fața lui apăru un mic zâmbet. Un rânjet.

– Trebuie să știi ceva despre mine.

– Nu cred că trebuie să știu nimic despre tine, spuse ea în timp ce își lăsă mâinile în jos.

El scoase un sunet ironic ce nu prea suna a râset.

– Ei bine, trebuie să știi că știu totul și că, dacă se întâmplă să nu știu ceva, aflu. Așa că, bineînțeles, știu că Ross a încercat să ajungă la familia mea prin intermediul lui Nikki. Nu a fost *deloc* greu să aflu că o anumită Rosie Herpin era legătura dintre ei doi. Mi s-a oferit doar numele tău.

OK. Asta era de-a dreptul ciudat. Nevoia de a scoate în evidență că orgoliul său era de mărime lacului Pontchartrain păli.

– Cine ți l-a spus?

El ignoră întrebarea, în timp ce își lăsă un pic bărbia în jos.

– Trebuia să mă asigur că știu cum arăți. Asta a fost greșeala mea, dar acum știu.

– Cine ți-a spus numele meu? întrebă ea.

– Dacă mai faci vreodată ceva care să-mi pună familia în pericol, spuse el cu un zâmbet rece și dur, și asta o include și pe Nikki, o să regreți. M-ai înțeles?

Acel zâmbet și acele cuvinte erau de gheață și ar fi trebuit să o sperie, dar doar o enervară.

– Tu chiar mă amenințí la mine în casă?

– Cred că deja am stabilit că aceasta nu este o casă, ci un apartament, spuse el coborându-și și mai mult bărbia, ajungând cu buzele în dreptul buzelor ei, ca și cum ar fi fost iubiți.

Rosie nu era sigură ce o enervă la culme, făcând-o să treacă peste de starea de tigroaică, ajungând direct la cea de afurisită. Putea fi insinuarea că ar pune-o pe Nikki în pericol sau faptul că avu tupeul să o amenințe. La naiba, în acest moment, putea fi simpla lui prezență cea care declanșase asta.

În orice caz, Rosie ridică mâna fără să se gândească. Nu voia să-l lovească, deși asta i-ar dat atât de multă satisfacție, încât toți terapeuții din lume ar fi fost îngrijorați. Ridică mâna pentru a-l împinge în spate.

Dar nu se întâmplă asta.

Devlin avea reflexele unei afurisite de pisici, prinzând-o de încheietură înainte chiar de a se bucura că-l atinge. Tresări surprinsă și miji ochii.

– Voiai să mă lovești?

– Nu, spuse ea printre dinți, dorindu-și să poată trimite săgeți mortale cu privirea.

– Mie așa mi se pare, spuse el foarte încet.

– Ei bine, am sentimentul că nu vezi o mulțime de lucruri așa cum sunt în realitate, spuse ea, smucindu-și mâna, dar el nu îi dădu drumul. Știi, aveam de gând să te îndepărtez, din moment îmi invadezi spațiul personal.

– Nu eu sunt cel care a intrat în spațiul tău, spuse el în timp ce un mușchi al maxilarului i se încordă. Tu ai intrat în al meu.

OK, asta era adevărat.

– Mai este ceva ce trebuie să știi. El își trase mâna, și, înainte ca Rosie să poată reacționa, pieptul ei era, dintr-odată, lipit de al lui. Atingerea era bulversantă, trimițându-i o serie de senzații prin corp. Eu nu ameninț. Doar promit.

Ea trase adânc aer în piept și aproape instantaneu regretă, pentru că îi împinse pieptul și mai aproape de pieptul lui și... Dumnezeule, i se strângea stomacul în moduri care *nu* erau neplăcute. Simți cum i se întăresc sfârcurile și începu să se roage ca el să nu simtă asta prin tricoul incredibil de subțire și de uzat și prin sutienul din dantelă aproape inexistent în care dormise.

Cu toate acestea, nu se retrase.

– Nu cred că știi să folosești cuvintele corect, pentru că ceea ce ai spus a sunat foarte mult a amenințare.

– Așa a sunat? întrebă el, și vocea îi sună mai profundă, mai aspră. Dintr-odată, ochii i se întunecară. Dacă asta a fost o amenințare, nu pare să funcționeze.

– De ce anume?

Devlin se mișcă doar un pic, și următoarea suflare pe care Rosie o trase în piept i se opri în gât. Îl simți pe abdomenul ei, tare și gros, și, dacă nu cumva avea ceva ciudat în partea din față a pantalonilor, atunci era clar excitat.

Așa era și ea.

Și se părea că amândoi erau niște ciudați, pentru că ea tocmai încercase să-l îndepărteze și el tocmai o amenințase, dar iată-i acum extrem de excitați, și era foarte probabil ca ea să trebuiască să-și caute cât mai repede un terapeut.

Ochii lui cu gene groase o țintuiau. Era ca și cum aștepta ca ea să spună ceva sau să se retragă, însă ea nu făcu nimic altceva decât să-i înfrunte privirea, simțind cum o trecea un fior de plăcere.

– Cred că are un efect cu totul diferit, spuse Devlin și își întredeschise buzele.

Așa era. Dintr-o mulțime de motive greșite, așa era, și Rosie își mușcă buza de jos în timp ce șoldurile i se mișcară din proprie voință.

– O să ne prefacem că nu mă simți? întrebă el, destul de calm.

– Da, răspunse ea dintr-odată.

– Și funcționează?

– Da, foarte bine.

În momentul în care rosti acele cuvinte, își dădu seama de cât de ridicol sunau.

Buzele lui Devlin zvâcniră, și ea voia doar ca el să...

Se auziră pași din dormitor, și amândoi reacționară în același timp. Devlin îi dădu drumul la încheietură ca și

cum pielea ei l-ar fi ars, și Rosie sări foarte mult în spate.

Perdeaua se dădu laoparte, mărgelele zornăind în timp ce se loveau una de cealaltă. Rosie spera să arate cât de cât normal în timp ce Gabe și Nikki intrau în cameră și nu ca și cum cu câteva secunde în urmă tocmai fusese pe punctul de a se freca de Devlin precum o pisică nu doar aflată în călduri, dar care avea și rabie.

Gabe o ținea strâns pe Nikki de după umeri și nu păru deloc surprins că Devlin era încă acolo, dar, în momentul în care Rosie o văzu pe Nikki, nu se mai gândi la ce se întâmplase între ea și Devlin. O cuprinse un sentiment de rușine. În timp ce ea se certa și făcea alte lucruri cu Devlin, Nikki fusese acolo, îndurerată și trăind un coșmar care devenise realitate.

Rosie se rușină. Cumva, vânătăile arătau și mai rău acum. Se grăbi spre ea.

– Hei, draga mea. Cum te simți?

– Mai bine. Mă simt mai bine, spuse Nikki încercând să zâmbească, dar era mai mult o grimasă.

– Asta este bine, răspunse Rosie, uitându-se la Gabe, în timp ce Devlin veni mai aproape de ei.

– Mă duc acasă la Gabe, spuse Nikki, și, dacă fața ei nu ar fi arătat în halul în care arăta, Rosie știu că ar fi văzut-o cum se înroșește.

– În regulă. Te pot ajuta cu ceva?

– Deja ai făcut destule, răspunse Nikki.

– Mulțumesc că ai luat-o pe Nikki de dimineață! interveni Gabe.

– Nu am făcut mai nimic, așa că nu este nevoie să-mi mulțumești, spuse Rosie, sărutând cu grijă singurul loc care nu era lovit de pe obrazul lui Nikki. Să-mi dai un mesaj mai târziu, OK? Când te simți în stare?

– Așa voi face.

– Să ai grijă de fata mea! spuse Rosie, întorcându-se spre Gabe și uitându-se în ochii lui.

– Mereu, răspunse Gabe.

Se uită la el pentru un moment, îndeajuns de mult pentru ca el să înțeleagă că ar găsi, fără nici un dubiu, o preoteasă voodoo care să-l blesteme dacă greșea din nou față de Nikki.

Un zâmbet ușor îi apăru lui Gabe pe față, și apoi se întoarse, conducând-o pe Nikki către ușă. Devlin era deja acolo, deschizând ușa pentru ei. Rosie venea în urma lor.

Devlin ieși pe hol în timp ce Rosie apucă marginea ușii. Se întoarse și se uită la ea, deschizând gura.

– Toate ziarele de cancan se înșală, spuse ea, întâlnindu-i ochii. Te numesc Devil, dar ar trebui să-ți spună Nemernicul.

Și, zicând asta, îi trânti ușa în față lui Devlin de Vincent.

– Viu sau mort? Urmă o pauză. Sau ai vrea ca subiectul să dispară pur și simplu?

Stând în separeul privat luminat de o lumină difuză de la Red Stallion, duminică după-amiază, Devlin de Vincent decidea dacă cineva trăia, murea... sau, așa cum spusese pe scurt Archie Carr, dispărea pur și simplu.

Sincer, voia ca *subiectul* să fie mort și îngropat.

Asta l-ar face să zâmbească, dar, în timp ce se plimba cu degetul pe marginea paharului, știa că nu putea lăsa ca sentimentele lui legate de această persoană să îi stea în cale. Avea întrebări și avea nevoie de răspunsuri.

– Îl vreau în viață, răspunse el.

– Asta va costa mai mult.

Era ciudat cum să iei viața unui om costa mai puțin, dar, pe de altă parte, să ții pe cineva în viață prezenta riscuri. Dev înțelesese asta.

– Mi-am imaginat.

– Mult mai mult.

Încet, Dev își ridică privirea către bărbatul care stătea în fața lui. Archie era de-o seamă cu el, dar viața în cadrul armatei private îl erodase și îl întărise, făcându-l să pară mai bătrân de 38 de ani. Însă bărbatul era obișnuit cu moartea, și Dev își imagină că unele dintre acele riduri adânci de pe fața palidă a lui Archie și din jurul ochilor erau rezultatul faptelor pe care le făcuse în schimbul câștigurilor materiale.

Oamenii mințeau când spuneau că banii nu îți pot cumpăra totul.

Banii îți pot asigura orice. Viața. Moartea. Iubirea. Siguranța. Protecția. Iertarea. Fericirea sau cel puțin o reproducere exactă a fericirii. Din experiența sa, Dev știa că *orice* putea fi cumpărat sau negociat. Doar cei naivi și cei emoționali credeau altfel, și Dev nu întâlnise niciodată o persoană care să nu poată fi cumpărată într-un fel sau altul.

– Mi-am imaginat, repetă Dev.

– Ce ai pentru mine? întrebă Archie, încuviințând din cap după ce se uită la el un moment.

– Tot ce ai nevoie este aici, spuse Dev și împinse spre Archie, cu degetul arătător, un dosar închis.

Bărbatul că păr roșcat luă dosarul și îl deschise. Dinspre el se auzi un chicot încet, răgușit.

– Interesant. Are legătură cu ce a apărut peste tot la știri în acest weekend?

Dev nu spuse nimic, ceea ce era un răspuns îndeajuns de bun. Vestea intențiilor criminale ale lui Parker Harrington și a morții sale fuseseră peste tot la știri. Era doar o chestiune de timp înainte ca sora lui Parker, fosta lui logodnică, să fie dată dispărută de familia ei. Sabrina era pe acolo. Undeva. Și el avea să o găsească înainte ca altcineva să o facă.

– Și după ce localizez subiectul? întrebă Archie, închizând dosarul.

– Știi locul, cel din Bywater.

– Același cod?

El încuviință din cap.

– Între timp, ți-ai făcut rost de o armă, da? Doar în cazul în care nebuna se întoarce după tine, spuse Archie.

– Bineînțeles. Mai este ceva ce aș vrea să faci pentru mine.

– Te ascult, spuse Archie, punându-și brațul pe spatele spătarului.

– Vreau să cercetezi ceva care îl implică pe unchiul meu.

– Senatorul, spuse Archie, ridicând dintr-o sprânceană și încruntându-se.

– Este singurul unchi care mai este în viață, nu-i așa? spuse Dev, luând paharul în mână. Vreau să găsești tot ce poți despre acea angajată a lui.

– Cea care a dispărut? Andrea Joan? spuse Archie cu o licărire de interes în ochi.

– Da.

– Crezi că este moartă? întrebă el, părând a se gândi la asta.

– Așa sper. Pentru binele ei, zise Dev după ceva timp.

– Dumnezeule, murmură Archie. Era una dintre puținele persoane care înțelegea ce voia Dev să spună, pentru că știa cam o zecime din ceea ce știa Dev, și Archie se gândea că era suficient pentru a-l ține treaz noaptea. Mă ocup.

– Perfect.

– Apropo de senator. Ai primit informațiile mele în legătură cu ceea ce suspectai?

– Chestia cu hotelul Ritz-Carlton cât eram eu plecat din oraș? întrebă Dev.

– Și de multe, multe ori înainte de asta, din ce mi-au spus contactele mele, spuse Archie.

– Da. Luând o gură de alcool, se bucură de căldura care îl invada în timp ce băutura de culoarea chihlimbarului îi ardea gâtul. Aștept vești de la tine.

Încuviințând din cap, Archie se strecură spre capătul canapelei și apoi se opri, întâlnind privirea lui Dev.

– Am văzut unele chestii nasoale. Am privit diavolul în față pentru a ști că diavolul *are* chip. Și au fost momente când am fost îngrozit de ceea ce am văzut și de persoanele pe care le-am întâlnit. Pe tine? Nu te-am văzut niciodată zâmbind. Mă sperii un pic.

Dev ridică dintr-o sprânceană.

– Ținem legătura, rânji Archie.

Uitându-se la Archie cum pleacă din separeu și dispare în umbre, Dev își termină paharul de bourbon în timp ce se gândea la ceea ce tocmai recunoscuse Archie.

„Mă sperii un pic."

Chiar și fraților lui le era teamă de el. Nu aveau nici un motiv, dar înțelegea de ce. Până la urmă, era dispus să facă orice ca să-și protejeze frații, să facă ceea ce nimeni nu putea concepe. Dar ei nu știau ce știa el, și așa avea să rămână.

El era scutul lor, și asta nu urma să se schimbe niciodată.

– Încă un pahar?

Privirea lui Dev se întoarse către Justin, unul dintre chelnerii care era la Red Stallion de ani de zile.

– Da. Mulțumesc!

Înclinându-se, Justin luă paharul și dispăru. Dev se uită la telefonul său și vru să-l ia, dar se opri. Fratele lui era foarte ocupat în acest moment. Amândoi, de fapt. Lăsându-și capul pe spate și rezemându-l de marginea canapelei, expiră adânc, și, dintr-un motiv anume, îi apăru în minte o imagine.

Nu o imagine oarecare.

O persoană.

O persoană pe care o văzuse pentru prima dată vineri.

O persoană care îl căutase în cimitir pentru a-i oferi flori. O persoană care îi spusese că moartea tatălui său avea să devină mai ușor de gestionat, și zisese asta ca și cum avea experiență cu astfel de lucruri. O persoană care se dovedise a avea o legătură cu jurnalistul acela nenorocit și enervant. Și era, cu siguranță, cineva care nu era speriat de el. Nici pe departe. Nu simțise frică atunci când fusese lipită de el.

Și el cu siguranță simțise... ceva.

Rosie Herpin.

Un nume de familie creol care se potrivea cu tenul măsliniu.

În fața lui apăru un nou pahar, dar nu se întinse să-l ia.

Perdea din mărgele?

Femeia avea cea mai lipsită de gust perdea din mărgele în apartamentul ei. Ce fel de adult cu cea mai mică urmă de bun-gust ar avea perdele ieftine din mărgele în casă? Nu erau anii șaizeci sau șaptezeci, și Rosie nu era un copil amuzat de lucruri care zăngănesc și care fac zgomot.

La o zi după ce fratele său se jucase de-a cavalerul pe cal alb și o recuperase pe menajera lor temporară din ceea ce Dev presupunea că era apartamentul celei mai bune prietene ale ei, asta era tot ce îi rămăsese în minte.

A naibii perdea din mărgele.

Dev nu avea nici o idee de ce se tot gândea la femeia asta.

De fapt, asta nu era în întregime adevărat. Dacă era să fie sincer cu el pentru prima dată în viața lui, se gândea pentru că Rosie... îl *intriga* în mai multe feluri. Unul dintre motive fiind faptul că se uitase la el ca și cum simpla lui prezență în apartamentul ei contamina totul, inclusiv perdeaua din mărgele.

Nimeni, în afara fraților lui, nu se uitase la el așa sau nu îndrăznise să se uite urât la el.

Asta... îl făcuse să fie interesat. Și avu nevoie să petreacă numai câteva minute cu Rosie pentru a-și da seama că nu semăna deloc cu vicleana...

Alungă acele gânduri. Le îndepărtă în întregime.

Dev se gândi unde locuia Rosie. Nu prea departe de Jackson Square. Cum naiba putea locui acolo, cu tot acel zgomot, era peste puterea lui de a înțelege. Își mută privirea la paharul de coniac.

Erau două tipuri de persoane care locuiau în New Orleans. Cei care prosperau în zgomotul, mirosurile,

priveliștile și întreaga atmosferă din Cartierul Francez. Și erau cei care evitau Cartierul Francez cu orice preț.

Presupunea că Rosie făcea parte din prima categorie.

El făcea parte din cea de-a doua.

Dev nu știa multe despre ea. Putea schimba asta în câteva secunde dacă dorea. Un singur telefon, și putea afla tot ce dorea. Vârsta. Locul nașterii. Familia. Frații. Educația. Locul de muncă. *Totul.* Putea afla chiar și cum îi murise soțul.

La naiba!

Fusese un nesimțit în legătură cu asta, nu-i așa?

Privirea i se mută din nou spre telefon. I se întâmplase cel mai ciudat lucru când stătuse în apartamentul lui Rosie în acea dimineață, așteptându-și fratele și certându-se cu ea în legătură cu ceea ce era lemnul adevărat. Se oprise... din gândit.

Din a se gândi la orice.

Dev nici nu își putea aduce aminte ultima dată când se întâmplase asta, și, ei bine, asta fusese o pauză plăcută.

Devlin nu credea în coincidențe, așa că nu avea nici un dubiu că ea știuse cu exactitate cine era atunci când îl găsise în cimitir. Oare Ross îl urmărise și o trimisese? Foarte posibil, mai ales că era modul preferat al jurnalistului de a-și petrece timpul. Aparenta ei legătură foarte strânsă cu Nikki și asocierea cu Ross o făceau pe Rosie să fie periculoasă.

Deci, bineînțeles, se excitase foarte tare când se certase cu ea.

Nici măcar nu voia să știe ce spunea asta despre el, dar știa că, tot timpul cât fusese cu Sabrina, și asta durase ani de zile, nu se excitase niciodată atât de repede.

Acesta era motivul pentru care sexul, și nu se întâmplase des, cu Sabrina fusese o corvoadă, un mijloc pentru atingerea unui scop care nu era niciodată îndeplinit. Și nu era posibil ca Sabrina să nu-i fi simțit pasivitatea când venea vorba despre ea. Și el era doar un instrument pentru ea.

La naiba, nu voia să se gândească la Sabrina. Mai degrabă prefera să se gândească la femeia care se uitase la el ca și cum voia să-l omoare dintr-o singură privire.

Cum îl numise?

A, da. Nemernic.

Umerii i se ridicară într-un râs tăcut în timp ce își luă paharul. Chiar îl interesa o femeie care avea perdea din mărgele de lemn. O femeie cu ochi căprui-verzui – ochi care treceau de la căprui la verde în funcție de cât de nervoasă era.

La naiba!

Ochi căprui-verzui.

Îl duse cu mintea la vremea când era copil. Mama lui avea o prietenă care venea în vizită în fiecare sâmbătă. Asta era înainte ca frații și sora lui să se nască, când erau doar el și mama lui și... *sâmbetele.* Doamna Windham o aducea mereu pe fiica ei cu ea. Fata era de aceeași vârstă cu Dev, plus, minus câteva luni. Tot ce își putea aminti era că avea părul blond și ochi căprui-verzui. Cum o chema?

Pearl.

Obișnuiau să se joace în nenumăratele camere ale conacului, pentru că Lawrence nu era niciodată acasă sâmbăta, și Dev putea fi el însuși. Într-o zi, alerga din dormitor în dormitor, căutând-o pe Pearl. Se jucau de-a v-ați ascunselea sau un joc caraghios de genul ăsta. Nu își putea aminti exact, dar își putea aminti că o găsise pe Pearl. Îl găsise și pe Lawrence împreună cu doamna Windham într-una dintre acele camere.

Prietena mamei sale nu mai venise după acea după-amiază. Dev nu o mai văzuse pe Pearl, și sâmbetele se schimbaseră. Totul începuse să se schimbe din acea după-amiază de sâmbătă, și abia ani mai târziu, când Dev era mai mare, începu să înțeleagă de ce.

Când fusese ultima dată când se gândise la Pearl? La naiba! În urmă cu ani de zile.

Gândurile i se întoarseră la Lawrence. Bărbatul acela era un virus care infecta tot ce atingea, asta era adevărat. Mult prea mulți oameni care făcuseră afaceri cu Lawrence, de la avocatul de drept succesoral, Edmond Oakes, până la oficiali înalți ai orașului, fie deveniseră corupți și necinstiți, fie erau implicați sau complici în ceea ce Dev suspecta cu privire la Lawrence.

La naiba, Lawrence era mai mult decât un virus. Era un nenorocit de cancer.

O umbră căzu peste masă, atrăgându-i atenția. Justin stătea din nou acolo, ținând în mână un plic de hârtie galben-închis.

– Îmi cer scuze că vă deranjez, domnule de Vincent, dar plicul acesta a fost lăsat pentru dumneavoastră la ușă.

– Da? întrebă el și luă plicul din mâna bărbatului. De către cine?

– Se pare că a fost pus în cutia poștală acum câteva momente. Nimeni nu a văzut cine l-a lăsat acolo.

Interesant.

– Mulțumesc, Justin!

Bărbatul încuviință din cap și apoi plecă repede, în timp ce Dev se uita la plic. Avea numele lui tipărit în centru. Întorcându-l, rupse partea de sus, desigilându-l. La început, crezu că nu era nimic în el, dar, când băgă mâna, simți ceva neted. Dev scoase o fotografie.

Ce naiba...

O fotografie cu el și Lawrence de Vincent, *tatăl* lui. Fusese făcută la ultima gală de caritate la care participase Lawrence cu Dev, înainte ca Lawrence... să moară prematur și la doar câteva luni după ce suspiciunile lui Dev cu privire la Lawrence se confirmaseră în moduri la care nu se gândise niciodată.

Nici unul din ei nu zâmbea în timp ce stăteau unul lângă altul. Nici unul nu arăta ca și cum și-ar fi dorit să fie acolo. Și nici unul din ei nu făcea o treabă prea bună în a-și ascunde antipatia și neîncrederea unul față de celălalt.

Dev își amintea de noaptea balului Ulysses. În acea seară, în mașină, în drum spre eveniment, bărbatul care îl crescuse pe Dev și care îl făcuse ceea ce era astăzi îi spusese cu dispreț că el și Gabriel nu erau copiii lui. Doar Lucian și sora lui, Madeline, erau.

La naiba, Dev nu simțise niciodată o ușurare mai mare ca atunci. Unii puteau crede că Dev era un monstru, dar, dacă ar ști ce știa el despre Lawrence, ar ști că ceea se spusese Archie mai devreme era adevărat.

Răul adevărat avea întotdeauna un chip.

Frații lui nu știau că Dev aflase adevărul înaintea lor. Frații lui abia de știau ceva.

Nici măcar ce aflase Dev înaintea serii în care avusese loc balul Ulysses. Un secret atât de șocant, încât nici până în ziua de azi nu știa cum să-l spună fraților lui.

Cum să-l gestioneze chiar el.

Dacă îi putea scuti pe frații lui de a ști cât de rău, cât de malefic era bărbatul care îi crescuse, atunci asta avea să

facă. La naiba dacă nu avea să încerce să ducă cu el în mormânt ceea ce știa. Ar fi... mult mai bine.

Dar nu fotografia era cea care îl făcu pe Dev să-și încleșteze maxilarul. Nu era nici măcar ceea ce simboliza fotografia. Era mesajul scrijelit pe ea cu ceea ce părea a fi un ac sau un alt instrument subțire, ascuțit.

„Știu adevărul. "

CAPITOLUL 6

Rosie petrecu cea mai mare parte a weekendului prinsă între repetarea discuției aprinse pe care o avusese cu Nemernicul de Vincent, fiind furioasă pe ea pentru lipsa trecătoare de rațiune când fusese de-a dreptul excitată de Nemernic și făcându-și griji pentru Nikki.

Ceea ce însemna că era agitată și nu putea sta liniștită mai mult de un minut. Asta o lăsă cu o singură opțiune.

Curățenie pentru a scăpa de furie.

Atacă fiecare milimetru al apartamentului. Sufrageria și bucătăria luceau practic, și, până termină baia de lângă dormitor, simți că o persoană cu sistemul imunitar slăbit ar putea mânca în siguranță de pe jos.

Baia era al doilea loc preferat al lui Rosie din apartament, după balcon. Balconul ocupa primul loc numai datorită scaunelor confortabile și priveliștii. După ce muncea toată ziua, fie ocupată cu registrul de contabilitate, fie lucrând în bucătăria brutăriei părinților ei, în timp ce aceștia, cu cele mai bune intenții, o întrebau sistematic pe Rosie când avea să-și folosească la ceva una dintre cele trei diplome universitare, era plăcut să stea acolo și să se uite la oameni.

Acea scenă specială – cea rezervată doar celor care erau pregătiți să se căsătorească și să aibă copii.

Rosie deja avusese asta – cel puțin, partea cu căsătoria și nu era sigură dacă urma să mai aibă vreodată așa ceva sau dacă își dorea.

La finalul acelor zile, când părinții ei și sora ei, Bella, erau pe capul ei, Rosie nu voia nimic mai mult decât să stea

cu picioarele în sus și să bea un vin pe balcon, sub ventilatoarele care mergeau, nefăcând nimic altceva decât să se uite la oameni și să asculte.

Cada cu picioare în formă de labe de animal și balconul erau ceea ce o făcuseră să cumpere apartamentul. Dăduse peste el în urmă cu doi ani. Durase ceva să intre în apartament, pentru că proprietarul lăsase foarte multe lucruri personale în el.

Dar așteptarea meritase.

Apartamentul ei era oarecum micuț, dar, prin comparație, baia era imensă. Era ca și cum apartamentul ar fi fost construit în jurul băii. Cel puțin, asta îi plăcea să creadă. În realitate, probabil că baia fusese inițial un dormitor sau ceva de genul, dar era minunată.

O chiuvetă dublă și o oglindă lungă ofereau mai mult decât suficient spațiu pentru toate produsele de machiaj și pentru păr, ceea ce era destul de uimitor, având în vedere că avea o obsesie pentru produsele de machiaj. Căuta în permanență fondul de ten perfect. Culoarea pielii ei îi ușura misiunea. Fondul de ten arăta de multe ori perfect în luminile blânde ale băii, dar, odată ce ieșea în lumina soarelui, fie era prea albă la față, fie arăta de parcă s-ar fi ars. Așa că sertarele erau pline cu mostre și sticluțe pe jumătate goale, de care nu se despărțise, pentru că, poate, într-o bună zi, printr-o minune, fondul de ten a avea să i se potrivească. Baia nu numai că avea acea măsuță de machiaj cu loc pentru scaun, dar avea și o cadă frumoasă de porțelan, care fusese în apartament de la începuturile timpului.

Avea și un duș de o mărime decentă, cu o cabină de duș clasică. Îi plăcea să stea în baie, să întindă brațele și picioarele și să facă forme de îngeri fără să atingă nimic. Și, dacă făcea asta acum, știa că rămânea curată, pentru că frecase podeaua timp de aproape o oră.

Curățenia pentru a scăpa de furie semăna foarte mult cu curățenia făcută când ești deprimat, pe care o făcea de fiecare dată când își permitea să se gândească la Ian. Nu era mare surpriză faptul că se gândea la el, din moment ce tocmai fusese la comemorarea morții lui, dar, în ultimii zece ani, chiar nu fusese zi în care Rosie să nu își amintească de el.

La naiba, aproape de fiecare dată când mergea la Pradine's Praline, patiseria de care se ocupa familia ei de

când fusese înființată, se gândea cum Ian obișnuia să vină aici după școală și să învețe într-unul dintre micile separeuri din partea din față a magazinului.

Uneori, când era la patiserie, în spatele casei de marcat, și dacă se chinuia suficient de mult, îl putea vedea stând acolo, cu pixul în gură, în timp ce își făcea temele.

Acelea erau amintirile pe care le prețuia.

Și Devlin credea că ea nu știa nimic despre căsătorie și dragoste? Ce nesimțit!

Enervată din nou, ieși tropăind din bucătărie și se duse spre sticla de vin muscat din frigider. Își puse un pahar și se îndreptă spre laptopul ei, care era deschis pe măsuța de cafea.

Avea nevoie să-și distragă atenția și știa metoda perfectă. Filmulețul care îi fusese trimis în această dimineață era pus pe pauză. Deja îl văzuse de mai mult de douăzeci de ori și era pregătită să-l vadă din nou de încă douăzeci de ori.

Și nu era un filmuleț cu cățeluși care se dădeau peste cap și care erau al naibii de drăgălași. Era ceva mult mai bun de atât.

Așezându-se pe canapea, își puse laptopul pe genunchi și porni filmarea.

NOPE surprinsese ceva în acea filmare.

Nu era o apariție în care și oase, dar umbra care țâșnea pe hol nu era, cu siguranță, un iepuraș plutitor din fum.

Punându-și vinul deoparte, își luă ochelarii cu rame roșii și trase ecranul cât putu de aproape de fața ei. Dădu din nou drumul filmării cu imaginea granulată. În momentul în care umbra fără forme apăru la capătul holului, vizavi de camera copilului, apăsă pe butonul de pauză. Oftând, încercă să își dea seama ce însemna acea masă amorfă.

Arăta ca o pată pe camera de filmat sau ca o sacoșă de cumpărături zburătoare, dar ea știa că nu asta era. Dădu din nou drumul la film, cu încetinitorul. Tot arăta precum o sacoșă de cumpărături fără forme când dispăru în peretele de pe partea cealaltă. Ceea ce urmă putea fi descris precum sunetul unui baros lovind podeaua.

Rosie se aștepta la acel zgomot, dar acesta tot o făcu să tresară și să-i bată inima cu putere. Oricare era sursa acelui sunet, clar era ceva fizic. Camera tremură și, câteva secunde mai târziu, ea putu auzi copilul plângând în încăpere.

– La naiba, șopti ea, și un mic zâmbet îi apăru pe față.

Nu o apariție în carne și oase, dar clar era ceva în casa aceea.

Orice ar fi fost ceea ce fusese surprins pe camera de filmat nu părea să fie mare lucru pentru cineva care nu avea experiență, dar era un fel de dovadă, și îi dădu speranța că avea să descopere și altceva, pentru că abia vineri instalaseră camera de filmat în casa familiei Mendez, din Garden District. Să surprindă ceva atât de repede era un semn bun – pentru Rosie și echipa ei.

Nu și pentru biata familie Mendez.

Contactaseră NOPE în urmă cu mai puțin de o lună. Maureen și Preston Mendez cumpăraseră casa construită relativ recent de pe Third Street în urmă cu câțiva ani. Nu avuseseră nici un fel de probleme înainte de a se naște fiul lor. Conform celor spuse de familia Mendez, totul începuse cu zgomot de pași și alte sunete, precum pocnituri și bubuituri care nu puteau fi explicate. Apoi, începuseră să surprindă cu coada ochiului mișcare, unele lucruri dispăreau și apăreau aleatoriu în locuri ciudate. Lucruri care puteau fi ușor de ignorat sau care puteau fi puse pe seama faptului că abia se mutaseră ori pe neatenția unuia din ei, însă situația evoluase treptat în săptămânile și lunile ce urmaseră. Atât soțul, cât și soția susținuseră că văzuseră conturul unei siluete pe holul de sus, lângă camera fiului lor Steve. Bubuiturile neașteptate crescuseră în intensitate, zgâlțâind până la urmă întreaga casă, după cum reușise să surprindă și camera de filmat. Senzației că erau urmăriți și priviți în toată casa li se adăugase faptul că ușile începuseră să se trântească și, conform celor spuse de cuplu, începuseră să se întâmple tot felul de lucruri stranii.

Apariții. În carne și oase.

Preston pretinsese că văzuse ceea ce părea a fi un bătrân în camera lui Steve, lângă pătuț. Descrisese apariția ca fiind cu un aspect solid în jurul capului, al umerilor, al pieptului, în timp ce partea de jos a corpului era mai transparentă. Preston fusese atât de surprins de priveliște, încât nu remarcase din ce perioadă erau hainele sau orice alt detaliu în afară de aerul mai rece decât de obicei care se simțise în cameră. Apariția dispăruse chiar sub ochii lui.

Temându-se pentru siguranța copilului lor, mai ales că Apariția fusese văzută în camera fiului lor, și un pic mai mult decât speriați, cei doi soți au apelat la NOPE. Majoritatea fantomelor nu voiau să facă rău. Dacă bântuiau

în mod activ, spre deosebire de fantomele reziduale, majoritatea timpului erau doar curioase. Cu toate acestea, uneori, ceea ce oamenii aveau în case nu erau fantome.

Uneori, era vorba despre cu totul altceva.

Rosie își lăsă laptopul jos și puse un semn acelui segment din film. Salvându-l, îi trimise fișierul lui Lance Page, care avea tehnologia necesară pentru a izola imaginile și a le mări fără a pierde din calitate. Întinzându-se după perna de lângă ea, își luă telefonul și îi trimise repede un mesaj lui Lance, pentru a-l anunța că urma să primească filmarea. Înainte de a pune telefonul deoparte, se uită prin mesaje, până ajunse la ultimul, trimis de prietena ei Nikki.

Fața doare ca naiba, dar sunt OK.

Rosie se uită la mesaj pentru ceea ce păru o oră, deși nu trecură decât câteva momente. Știa că Nikki era bine fizic, dar emoțional? Mental? Asta era altă treabă, însă Rosie nu avea nevoie de cea de-a treia diplomă nefolosită, de data aceasta în psihologie, pentru a ști acest lucru.

Lăsându-și telefonul pe pernă, se aplecă în față și își puse înapoi laptopul pe măsuța de cafea. Își scoase ochelarii și îi puse pe laptop.

Se uită la ușile închise ale balconului. Se lăsase întunericul, dar zumzetul traficului și al vocilor era mai puternic acum. Când închise ochii, îi apăru în minte cea mai enervantă imagine. Îl văzu imediat în fața ochilor pe Devlin stând în fața acelor uși.

Dumnezeule, chiar arăta bine, dar era și un mare nemernic – un mare nemernic foarte atrăgător.

Un nemernic arogant, rigid, pretențios și insuportabil, cam la fel de cald și de prietenos precum o casă bântuită.

Deschizând ochii, își țuguie buzele. Sâmbăta dimineața el era îmbrăcat ca și cum ar fi mers la o întâlnire de afaceri, purtând pantaloni gri și o cămașă. Cu toate acestea, arăta uimitor, la fel cum arătase la cimitir, dar ea se îndoia că el deținea vreo pereche de blugi.

Amintindu-și privirea lui când îi spusese că era un nemernic, chicoti. Își dori să fi avut prezența de spirit de a ține telefonul în mână, pentru că ar fi fost incredibil să îi surprindă privirea șocată. Și-ar fi schimbat poza de profil de pe Facebook cu acea poză doar pentru a fi nesuferită.

Îi scăpă un alt chicot în timp ce se uită la ceasul în formă de lamă pe care i-l dăduse prietena ei Bree. Numai Dumnezeu poate ști unde găsise un ceas în formă de lamă, dar Rosie nu se plângea. Ceasul era extraordinar, și ea avea o slăbiciune pentru animalele acelea adorabile.

Era aproape ora 10.00, și ar fi trebuit să fie obosită, după ce se trezise devreme ieri și la fel și azi, pentru a se duce la Pradine și a pregăti întâlnirea de la biserică, dar era trează și agitată.

Și doar un lucru liniștea agitația.

Gogoșile de la Du Monde.

Din nefericire, asta însemna că trebuia să se schimbe. Chiar dacă era noapte și pe străzi umblau tot felul de oameni, Rosie nu avea de gând să iasă purtând doar un top scurt, boxeri și șosete groase până la genunchi.

Cu toate acestea, gogoșile meritau efortul.

Sărind în picioare, tocmai dădea să se răsucească ușor, când îi sună telefonul. Pe buze îi apăru un zâmbet când văzu numele lui Lance și fotografia lui caraghioasă purtând o bentiță de care erau agățate mici fantome din plastic.

– Salut, prietene, răspunse ea în timp ce își ridica paharul cu vin. Am crezut că lucrezi în seara asta.

– Nu. Am terminat mai devreme, răspunse el. Lance era la EMT, și, Doamne, slujba lui nu lăsa nici un moment de plictiseală. Am văzut filmarea. Nu am reușit să mă uit foarte bine, dar, fir-ar, nu îmi vine să cred că deja am surprins ceva.

– Știu, spuse ea sorbind din vin. La naiba, este acolo!

– Trebuie să ne întoarcem în casa aia și să mai petrecem o noapte acolo.

– Da, însă membrii familiei nu au fost încă de acord. Voiau ajutorul lor, dar NOPE nu putuse dedica acelei misiuni decât câteva ore de investigații. Și dacă nu vor...

– Dacă nu vor, spuse Lance oftând, atunci cred că suntem păcăliți.

– Și eu. Terminând vinul, își duse paharul în bucătărie. NOPE dezvăluia și scotea la lumină mai mult înșelătorii decât fapte reale, dar asta era natura meseriei lor. Jilly a spus că va suna mâine familia, cu informații actualizate. Vom avea până atunci imaginile de pe film mărite?

– Bineînțeles. Urmă o pauză, timp în care Rosie își puse paharul în chiuvetă. Faci ceva în seara asta?

– Nimic, cu excepția faptului că voiam să mă duc până la Du Monde.

– Vrei să-ți țin companie?

Rosie rânji. Lance locuia departe de canal și avea destul de mult de mers până la Du Monde, dar, la fel ca ea, Lance era pasăre de noapte și era dispus la orice.

– Dacă ești sigur că vrei să mergi cu mine.

– Scumpo, mereu vreau, răspunse el.

Rânjetul i se mări în timp se depărta de masa din bucătărie. Se simțea o urmă de tachinare în vorbele lui, dar mai era ceva – ceva mai mult. O cuprinse neliniștea. Lance era drăguț și un tip de treabă, în general, dar era unul dintre prietenii ei cei mai apropiați. Știa foarte bine să nu depășească acea graniță, oricât de ușor ar fi fost. Și în ultima vreme? Lance îi trimisese tot felul de semnale care puteau da de înțeles că era interesat de mai mult. Invitații la cină. Apărea pe neașteptate la Pradine's cu băutura ei favorită – cafea cu caramel sărat – sau surprinzând-o cu gustarea ei favorită, acele chestii în cutii Graze care aveau gust de usturoi și erau foarte gustoase și deloc ușor de găsit. Sau putea să fie doar un prieten extraordinar, și ea vedea mai mult decât era cazul.

Probabil, ultima variantă.

– Ești acolo, Rosie? întrebă el.

– Da, spuse ea, dregându-și vocea. Scuze! Mi-a fugit mintea. Un weekend ciudat.

– Un motiv în plus să închei weekendul cu gogoși.

– Nu au fost vreodată spuse cuvinte mai adevărate, zise ea relaxându-se, dându-și ochii peste cap. Am nevoie de cincisprezece minute să mă schimb. OK?

– Perfect. Ne vedem acolo.

Închizând, își lăsă telefonul în bucătărie și se grăbi în dormitor, zâmbind când perdeaua zornăi odios în urma ei. Luând în grabă din dulap o pereche de colanți cu model, își scoase șosetele, aproape împiedicându-se în timp ce făcea asta.

Încercă să și-l imagineze pe Devlin cum se ducea dintr-odată să ia gogoși la zece noaptea și izbucni în râs. Cu colanții trași până la genunchi, căzu pe spate, aterizând pe pat.

Rosie putea pune pariu că Devlin de Vincent era la fel de spontan precum o programare la stomatolog.

Lui Devlin nu îi plăceau surprizele.

Mai ales când acea surpriză venea sub forma unchiului său, Stefan de Vincent, așteptându-l în biroul lui de acasă, luni dimineața.

– Îmi pare rău! Domnul senator a insistat că nu poate aștepta, explică Richard Besson în timp ce Dev mergea pe holul de la cel de-al doilea etaj.

Vechiul administrator al casei era parte din această casă în aceeași măsură ca un membru al familiei de Vincent, ocupându-se de casă, împreună cu soția sa, de când Dev era copil. Livie era, pentru moment, în concediu din motive medicale, și fiica lor, Nikki, venise să îi țină locul. Cu toate acestea, Nikki nu mai era un înlocuitor potrivit, nici măcar temporar, dintr-o mulțime de motive.

Dev se gândi în treacăt la ce credea Besson despre relația fiicei lui cu Gabe. Chiar dacă Gabe era, de departe, cel mai... plăcut dintre toți frații, tot era un de Vincent, și Besson văzuse o groază de lucruri în timpul cât muncise acolo.

Besson știa, de asemenea, multe lucruri.

Acel mic acces de curiozitate îi dispăru în timp ce privirea i se aținti spre ușa din lambriuri care ducea spre biroul lui. Simți cum i se încleștează maxilarul.

– Este în regulă, spuse Dev în timp ce își aranja butonii de la cămașă. Poți, te rog, să aduci o cană de cafea când ai timp?

– Bineînțeles, spuse Besson și dădu să se întoarcă.

– Richard? spuse Dev, care se oprise în timp ce Besson se întorcea, coborându-și brațele și scuturându-și mânecile.

– Da? răspunse bărbatul, cu un licăr de surprindere pe chip.

Deschise gura și apoi o închise la loc. Trecu un moment în care se gândi ce voia să spună.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu fiica ta. Mă voi asigura ca astfel de lucruri să nu se mai întâmple, spuse el încet, apropiindu-se de bărbatul mai în vârstă.

– Nu am nici o îndoială că veți..., începu Besson, dregându-și vocea, după ce se uită la el pentru o clipă. Că veți avea grijă ca fiica mea să fie în siguranță. Mulțumesc!

– Trebuie să vorbim mai târziu despre un înlocuitor temporar pentru Livie, spuse Dev. Nikki nu mai este potrivită pentru acest post.

Tatăl ei deschise gura să spună ceva.

– Are o relație cu fratele meu, sublinie Dev, uitându-se în ochii negri ai bărbatului. Nu cred că vrei să îi servească mâncarea și să și strângă în urma lui.

– Nu. Nu vreau, spuse Besson, cu un zâmbet slab pe față.

– Bine.

– Voi aduce o cană de cafea proaspătă în biroul dumneavoastră imediat, îi spuse el, zâmbind în continuare.

Înclinând ușor din cap către bărbat, Dev se întoarse și se apropie de ușile biroului. Puse mâna pe clanță și împinse.

Biroul lui era luminat de razele de soare care băteau prin ferestrele de la vest, dar se vedea un nor negru stând cu spatele la ușă.

Lawrence de Vincent fusese răul în stare pură. Fratele lui geamăn, Stefan, prin comparație, era doar un idiot nenorocit.

– Drăguț din partea ta că mi te-ai alăturat, spuse Stefan.

Dev zâmbi în timp ce închise ușa în urma lui. Ura vocea lui Stefan, pentru că suna precum vocea lui Lawrence.

– Drăguț din partea ta că ai venit neanunțat, după ce nu mi-ai răspuns la telefon tot weekendul.

– Am fost în D.C și am fost destul de ocupat.

– Atât de ocupat, că nu ai putut folosi un telefon? replică Dev în timp ce se plimba prin birou.

Trecând de unchiul său, simți mirosul de trabucuri cubaneze. Un miros greu, dulce, precum al celor pe care le fuma Lawrence. Se duse în spatele biroului și doar atunci se uită la unchiul său.

Cu ochii albaștri-verzui caracteristici și cu părul închis la culoare cu numai o tentă de gri la tâmple, arăta clar a de Vincent. Riduri fine se vedeau la colțurile ochilor și al buzelor. Fie că era datorită mâinii pricepute a unui doctor sau genelor bune, bărbatul îmbătrânea frumos.

Stefan semăna perfect cu Lawrence. În definitiv, erau gemeni identici, așa că, de fiecare dată când Dev trebuia să se uite la Stefan, era ca și cum se uita la singurul om pe care îl ura cu toată inima.

Probabil că unchiul său era foarte sus în lista cu lucruri pe care Dev le ura, și Stefan își merita din plin această poziție, dar, dacă ar fi fost să îi compare pe cei doi bărbați, Lawrence era mai rău.

Lawrence ar fi mereu mai rău.

– Am fost ocupat să reprezint acest stat minunat. Să conduci țara îți consumă mult timp, spuse Stefan zâmbind

la Dev, în timp ce acesta se așeză, jucându-se cu brățara de aur a ceasului Rolex de la încheietura sa. Dar am presupus că m-ai sunat din cauza a ceea ce s-a întâmplat vineri seara, așa că iată-mă.

– Deci, ai văzut știrea?

– Cum aș fi putut să nu o văd? replică el pufnind. Apare pe toate canalele. Fratele logodnicei unui de Vincent ucis în timp ce încerca să omoare pe cineva? Este o ditamai știrea pentru ticăloși.

– Ticăloși?

– Jurnaliștii, spuse Stefan, fluturând dintr-o mână. Nu le place nimic mai mult decât un scandal marca de Vincent. Mai ales acelui reporter de la *Advocate*. Ross Haid? Când veneam încoace, m-au sunat de la birou să-mi spună că el era deja acolo, punând întrebări.

Devin strâmbă din nas. Chiar și numai menționarea numelui lui Ross Haid în oricare altă zi l-ar fi enervat foarte tare. Însă îl amuză să audă că reporterul îl sâcâia pe Stefan.

– Ei bine, chiar ai multă experiență cu reporterii care îți scormonesc prin afaceri, nu-i așa?

– Am multă experiență cu presa care face din țânțar armăsar, spuse el țuguind buzele.

– Un stagiar care lipsește și despre care se presupune că e mort este un lucru minor?

– Pentru mine, da, spuse Stefan ridicând dintr-un umăr. Ce a făcut Parker, mai exact?

– Nu știi?

– Știu că presa crede că a fost o neînțelegere domestică. Numele victimei a fost ascuns, dar se crede că a atacat pe cineva și că a fost omorât în timp ce făcea asta, răspunse Stefan. Cred că este ciudat, fiindcă nu am avut habar că Parker avea vreo... relație de tip domestic.

– Parker a atacat-o pe Nikki, spuse Dev, necrezând nici o secundă că Stefan nu știa.

– Nicolette Besson? întrebă Stefan râzând. Fata menajerei?

– Vrei să spui iubita lui Gabe, zise Dev, cu o privire goală.

– Poftim? întrebă Stefan râzând din nou în timp ce se sprijini de spătarul scaunului. Dumnezeule! Și-o trage cu acea mică...

– Ai grijă! îl avertiză Dev ușor. Mă îndoiesc că ți-ar plăcea ce s-ar întâmpla dacă Gabe te-ar auzi vorbind așa.

– De parcă îți pasă cum vorbesc despre ea, pufni Stefan, dându-și ochii peste cap. Fata aceea mereu a avut o pasiune pentru el, nu-i așa? continuă Stefan după o pauză. Cred că este un bărbat norocos.

Dev simți cum se încordează. Aceea era o afirmație interesantă venind din partea unchiului său. Nikki crescuse, practic, în casa lor când era mai mică, petrecându-și aici multe dintre vacanțele de vară, în timp ce părinții ei lucrau. Bineînțeles, Stefan venise și plecase de-acasă de-a lungul anilor, dar Dev nu crezuse că unchiul său era atât de la curent cu pasiunea de adolescentă, neîmpărtășită, a lui Nikki pentru fratele lui.

În mod evident, Dev subestimase abilitățile de observare ale unchiului său. Se gândi la fotografia pe care o primise duminică.

– Parker s-a dus după ea? întrebă Stefan.

– Și chiar nu știai asta?

– Bineînțeles că nu, spuse Stefan, surprins. Cum aș fi putut ști?

Cineva bătu la ușă, și Dev ridică mâna, făcându-i semn lui Stefan să tacă din gură.

– Intră!

Besson intră, și mirosul cafelei proaspăt prăjite îl acoperi pe cel de trabuc. Bărbatul era rapid precum un glonț, servind cafeaua și apoi plecând. Dev se gândi că Besson nu era chiar un admirator al senatorului, deși avea un comportament mult prea profesionist pentru a o arăta.

De aceea îi plăcea de Besson.

Stefan așteptă până când ușa se închise.

– Nu crezi că Sabrina a avut ceva de-a face cu faptul că fratele ei...

– Știu sigur că Sabrina a avut legătură cu ceea ce Parker a încercat să-i facă lui Nikki. Mai știu și că îl urmărea pe Gabe încă din facultate, spuse el, și când unchiul său se uită la el, ridică dintr-o sprânceană. Și mai știu și că ea și Parker au fost responsabili pentru accidentul Emmei.

– Emma Rothchild? întrebă Stefan, înghețând cu cafea la jumătatea distanței spre gură. Femeia cu care Gabe a avut o relație cu mult timp în urmă?

Expresia lui Dev se îmbună în timp ce se uita la unchiul său. Când ieșise la iveală vestea că Sabrina fusese implicată în moartea Emmei, Dev fusese șocat, căci crezuse că știa de ce era capabilă Sabrina. Nu estimase însă bine cât putea fi

de... bolnavă acea femeie. Era o greșeală cu care Dev era nevoit să trăiască.

– Dumnezeule! Nu glumești.

– De ce aș glumi cu așa ceva? întrebă Dev.

– De ce ai minți despre modul în care a murit fratele meu? replică Stefan în timp ce sorbea din cafea.

– Acum, Stefan, știi că Lawrence s-a spânzurat, răspunse Dev, ridicându-și cafeaua. Era neagră. Fără zahăr. Fără frișcă. La fel de amară precum o noapte de iarnă. Hai să nu o luăm de la capăt.

– Asta nu o s-o înghit, Devlin, spuse Stefan ridicându-și cana. Știu că fratele meu nu s-a sinucis.

– Hmm. Spune-mi ceva, Stefan, zise Dev, lăsându-se pe spate, cu picioarele încrucișate. Așteptă până când Stefan bău din cafea. Crezi că nu știu că ți-ai tras-o cu Sabrina?

Bărbatul sări în sus, înecându-se cu cafeaua, care se împrăștie pe costum. Rânji de i se văzură dinții. Ce naiba?

Lui Dev îi venea să râdă, dar nu făcu asta.

– Știi unde este Sabrina? Familia ei nu a mai văzut-o de vineri dimineață.

– Habar nu am unde este femeia aceea.

– Deci, spui că nu știi unde este?

– Da! exclamă Stefan și trânti cana de cafea pe masă cu destulă putere pentru a sparge porțelanul. Dev oftă. Și ești nebun dacă crezi că m-am culcat cu Sabrina.

– Oh, știu sigur că ai fost cu Sabrina, și știu că săptămâna trecută nu a fost prima dată.

– Cred că glumești, răspunse Stefan, eliberând un râset ce părea forțat. Dacă chiar credeai că logodnica ta se culca cu mine, de ce naiba mai erai logodit cu ea? Ce spune asta despre tine?

– Am motivele mele, spuse Dev luând o înghițitură, chiar dacă stomacul i se strânsese de un amestec de dezgust și ură – motive care, aș putea să adaug, nu mai sunt necesare.

– Mereu ai *motivele* tale, nu-i așa, Devlin? spuse senatorul, apoi strânse din dinți. Crezi că nu știu ce încerci să obții cu o asemenea acuzație scandaloasă? Tactică de diversiune. Pomenesc despre fratele meu, și mereu găsești o modalitate de a nu vorbi despre el.

– Deci, nu erai cu ea la Ritz cât timp am lipsit din oraș, weekendul trecut? întrebă Dev.

– Ai pus pe cineva să mă urmărească? întrebă Stefan, cu ochii mijiți.
– Răspunde la întrebare, Stefan!
– A venit să mă vadă când eram cu niște invitați acolo, spuse unchiul său în timp ce trase puternic aer pe nas. Era îngrijorată în legătură cu logodna voastră, fiind destul de supărată, aș putea spune. Presupun că logodna este anulată.
– Este. Dev știa că acea scuză era o minciună. Trebuie să te le fi oferit un spectacol pe cinste oaspeților tăi. Poți presupune fără grijă că te-ai lins pe bot de donația pe care familia Harrington ar fi plănuit să o facă pentru campania ta viitoare, în vederea realegerii.
– Știi care este defectul tău fatal? replică Stefan.
– Nu am multe, dar luminează-mă!
– Crezi că știi totul, spuse el cu superioritate, în timp ce se apleca în față, apucând mânerele scaunului și dând să se ridice.
Dev ridică dintr-o sprânceană în timp ce se uita în ochii unchiului său.
– Și adevărul este că nu știi nimic, completă Stefan ridicându-se, iar Dev nu fu deloc surprins de acea ultimă afirmație, gândindu-se că Stefan putea mai mult de atât. O zi bună, Devlin!
– Stefan? spuse el când unchiul ajunse la ușă.
– Ce e? răspunse Stefan oprindu-se și întorcându-se spre el.
Se gândi la arma pe care o ținea în sertarul de sus al biroului. Frații lui știau unde era. Stefan nu știa. O parte din el voia să o scoată și să termine cu Stefan chiar acolo, dar nu era un criminal. Nu așa.
– Dacă aflu că o ascunzi pe Sabrina sau că știi unde este și nu mi-ai spus, nu numai că îți voi lua totul, spuse Dev zâmbind, ci te voi distruge de-a dreptul.

CAPITOLUL 7

Din bucătărie se auzeau râsete, oprindu-l pe Dev în timp ce își lua pe el geaca sport Cucinelli. Era aproape de intrarea din spate a bucătăriei, cea care dădea înspre holul lung și îngust care ducea spre scările din spate și spre verandă.

Sunetul îi era atât de nefamiliar, încât nu se mișcă preț de câteva secunde. Un râset dezlănțuit, *fericit* nu era ceva ce se auzea des în casa lui.

Frații lui erau acolo, cu partenerele lor. Dev se gândi că pregăteau ei cina, din moment ce Besson fusese înștiințat că sarcinile de seară erau suspendate până la noi instrucțiuni. Bărbatul trebuia să stea acasă cu soția lui bolnavă, și Dev era sigur că nu avea să cadă casa dacă nu era nimeni aici seara.

– Nu sunt sigură că așa trebuie să funcționeze, o auzi spunând pe Julia și ridică dintr-o sprânceană.

Lucian și Julia cumpăraseră în Garden District o casă veche în stil Victorian, care era în prezent renovată. Se gândi că, în curând, casa avea să fie gata și Lucian avea... să plece.

Dev se bucura foarte mult pentru el.

Își imagină că Gabe nu avea să rămână mult în urma lui Lucian, având în vedere că deja căutase o locuință temporară în Baton Rouge, pentru a fi mai aproape de fiul său. Și apoi, avea să fie doar Dev.

Era ironic cum lucrurile se întorceau mereu la el.

Își aranjă gulerul jachetei și începu să meargă. Făcu câțiva pași, când simți un aer rece la ceafă. Se opri și se uită peste umăr.

Ceva *întunecat* se mișcă la capătul lung și îngust al holului.

Nu avea habar ce naiba era, pentru că surprinse mișcarea rapidă cu coada ochiului abia cu câteva secunde înainte de a dispărea. Încruntându-se, se întoarse și se uită. Ușa spre casa scării era închisă, și, dacă cineva era acolo, nu avea unde să se ducă sau să se ascundă.

„Deci, casa ta chiar este bântuită?“

Îi veni în minte întrebarea lui Rosie și se surprinse zâmbind. NOPE. Acela era acronimul pentru echipa de investigații paranormale. Cât de... ironic.

– Dev?

Se întoarse spre sunetul vocii lui Lucian. Cel mai mic dintre frații de Vincent stătea în fața ușii care ducea către

cămară și către bucătărie. Ținea în mână o sticlă de vin nedeschisă. Cu excepția ochilor albaștri-verzui, Lucian nu semăna deloc cu el sau cu Gabe. Cu părul și cu pielea deschise la culoare, Lucian semăna cu mama lor, și nu era de mirare că toți se gândiseră că Lawrence nu era tatăl lui Lucian și al surorii lui gemene. Toți crezuseră că era vorba despre un bărbat necunoscut, cineva care se purtase, probabil, mai frumos cu mama lor decât o făcuse Lawrence.

Evident că fusese un șoc când se descoperise că Lawrence era, într-adevăr, tatăl biologic și că, de fapt, Gabe și Dev nu erau copiii lui. Însă asta nu fusese singura veste șocantă din ultimele luni. Mai erau și întreaga nebunie cu sora lor, Madeline, și adevărul cu privire la ce se întâmplase cu mama lor.

– Ce faci? întrebă Lucian.

– Mă gândesc, răspunse el.

– Serios, zise Lucian, ridicând din sprâncene. Stai pur și simplu în hol și te gândești?

– Așa se pare.

– Asta nici măcar nu este ciudat, răspunse el cu o privire îngrijorată. Am auzit că a fost senatorul pe-aici dimineață, continuă el cu un rânjet.

– A fost, dar mă îndoiesc că va reveni prea curând.

– Serios? întrebă Lucian în timp ce se îndrepta spre bucătărie, așteptându-se, în mod evident, ca Dev să îl urmeze. Dev oftă. Știe pe unde umblă Sabrina?

– Susține că nu știe.

– Îl crezi? întrebă Lucian în timp ce traversa holul.

– Nici pentru o secundă, răspunse Dev. Dar nu contează. Am pus pe cineva să o caute.

Lucian încuviință din cap și îi întâlni privirea lui Dev.

– Nu îmi place deloc că Sabrina are legătură cu asta, și știi cât de mult am displăcut-o și că asta nu o să se schimbe, dar mă bucur că ai scăpat, în sfârșit, de ea.

– Eu am ales să fiu cu ea, spuse Dev înclinându-și capul într-o parte. Asta era pe jumătate adevărat. Lawrence venise cu ideea logodnei lor și fusese cel mai înverșunat susținător al uniunii dintre imperiile familiilor de Vincent și Harrington, dar Dev acceptase. Însă nu din acele motive. Nu e ca și cum a fost împotriva voinței mele.

– Da, ai acceptat, și, da, am auzit că ai avut motivele tale – unele pe care, naiba să mă ia, nu le voi înțelege

niciodată –, dar, într-un final, nu va fi soția ta, așa că slavă Domnului, frate, ăsta este un motiv de sărbătoare, spuse el în timp ce ridică sticla de vin. Acum, poți găsi pe cineva care nu este o afurisită de primă clasă.

– Nu am de gând să găsesc pe cineva deocamdată, spuse Dev în timp ce se holba la fratele său.

– Nu în astfel de momente se întâmplă să găsești? replică Lucian și se întoarse înainte de a-l putea vedea pe Dev încruntându-se și deschise ușa de la bucătărie. Uitați pe cine am găsit umblând pe hol, adâncit în gânduri legate de chestii specifice familiei de Vincent.

Oftând, Dev prinse ușa înainte ca aceasta să se balanseze înapoi și să-l lovească în față. Chiar ar fi trebuit să nu mai zăbovească mai devreme.

Bucătăria rezultase din unirea a ceea ce cândva fuseseră două camere și fusese renovată de-a lungul anilor. Mamei lor i-ar fi plăcut aspectul de acum, cu dulapurile albe și blaturile spațioase din marmură gri. În centru era o insulă îndeajuns de mare pentru a putea găzdui întreaga echipă de fotbal. I-ar fi plăcut asta.

Julia și Nikki stăteau pe scaune înalte. Ambele femei se întoarseră spre el. Julia zâmbi spre el. Nikki nu se întoarse complet, fiindcă încă se mișca cu greutate și arăta ca și cum și să zâmbească ar fi fost dureros, așa că doar îi făcu cu mâna. Nici una din ele nu îl plăcea cu adevărat și probabil că nici nu erau încântate să îl vadă în bucătărie cu ele. Dev știa asta și chiar nu le putea învinui. Adevărul fie spus, nu era sigur că îi păsa de asta sau nu. Știa că ar fi trebuit – în definitiv, frații lui țineau foarte mult la ele –, dar el avea mai degrabă o atitudine... ambivalentă.

În cea mai mare parte a timpului.

De cealaltă parte a insulei din bucătărie stătea Gabe, în fața unui vas din oțel și al unui șir de legume tăiate.

– Lucian pregătește cina, anunță Gabe în timp ce cel mai mic dintre frații de Vincent i se alătură, punând sticla de vin pe masă. Sau încearcă să o facă.

– Hei! Știu ce fac, spuse Lucian în timp ce se întinse peste masă și trase de capătul cozii Juliei. Nu-i așa?

– Sper că știi, pentru că suntem morți de foame, spuse ea.

– Nu aveți încredere în calitățile mele culinare, replică el, făcând ochi mari și îndreptându-se. Dar tu, Nikki?

– În mod ciudat, sunt ușurată că pot mânca doar lichide acum, răspunse ea.

Dev rânji în timp ce Gabe râse în barbă.

– Asta este nepoliticos, spuse Lucian în timp ce luă un pachet cu carne de vită. O să vă înghițiți cuvintele și la propriu, și la figurat.

– Nu cred că îți poți mânca cuvintele la propriu, spuse Julia încruntându-se.

– Oh, ba poți.

Julia deschise gura să spună ceva, dar se opri și clătină din cap. Avea o privire drăgăstoasă în timp ce se uita la Lucian. Era îndrăgostită de el, asta era clar. Trebuia să fii topit după el pentru a-l putea suporta.

– De ce nu stai cu noi? întrebă Gabe în timp ce se îndrepta spre locul unde stătea Nikki. Nu o atinse când se aplecă peste blat, dar Dev văzu că voise să facă asta. Nu pot garanta că această oală sub presiune va funcționa...

– Va funcționa, spuse Lucian întorcându-se către Gabe. Nu este chiar așa complicat. Pui vita în oală și apeși pe câteva butoane.

– Ce este o oală sub presiune? întrebă Dev, mutându-și privirea spre mașinăria de pe masă.

– Pregătește mâncarea, spuse Lucian și făcu o pauză pentru un efect dramatic. Numaidecât.

Ceva nu suna bine în legătură cu asta.

– Este ceva în genul unui slowcooker, doar că mâncarea se gătește rapid, explică Nikki, vorbind încet. Stâlcea un pic cuvintele din cauza buzei sparte și a maxilarului învinețit. Se presupune că poți găti carnea de vită în treizeci de minute.

Asta *chiar* nu părea în regulă.

– Am cumpărat-o azi, spuse Lucian mândru. De la magazin.

– Serios, replică Dev sec. Singur?

– Am fost cu el, interveni Julia.

– Este adevărat, admise Lucian.

– Ia cina cu noi! interveni din nou Gabe. Ar fi corect ca toți să fim otrăviți în același timp.

– Ei bine, deși oferta este tentantă, va trebui să refuz. Am planuri pentru cină. Planuri care includeau un file gătit medium-rare și nimic din această... chestie de familie. Să aveți o seară frumoasă și să vă bucurați de... oala sub presiune!

Lucian miji ochii, dar Dev se întoarse și plecă înainte ca vreunul din frații lui să spună ceva. Ajunse în hol, aproape de ușa de la intrare, când auzi că era strigat din nou. „Atât de aproape", se gândi el. Avea chiar și cheile de la mașină în mână. Se întoarse.

Nikki era în hol, înghițită aproape cu totul de ceea ce presupuse el că era un vechi hanorac de la Harvard al lui Gabe.

– Nu te rețin, pentru că știu că ești ocupat.

Dev așteptă, neavând habar despre ce voia Nikki să discute cu el, din moment ce, de obicei, se ferea din calea lui, evitându-l.

Ea veni înspre el, apoi se opri.

– Voiam doar să-ți mulțumesc pentru că ai avut grijă ca tatăl meu să nu lucreze peste program în această perioadă, acoperind atât turele de dimineață, cât și cele de după-amiază.

El nu știu ce să spună, așa că doar se uită la ea.

– Știu că nu este plăcut. Adică, Lucian e acum acolo, încercând să gătească la o oală sub presiune, spuse ea și schiță un zâmbet slab cu partea gurii care nu era învinețită. Așa că, da, voiam să-ți mulțumesc.

De ce naiba îi mulțumea Nikki? Dacă ar fi reușit să o controleze pe Sabrina, așa cum credea că făcea, ea nu ar mai fi stat acolo arătând ca și cum fuse implicată într-o luptă corp la corp și pierduse. Chiar rămăsese fără cuvinte.

Nikki își ridică privirea, apoi se înclină spre el. Dev îngheță când ea își puse mâinile în jurul lui. Nu era o îmbrățișare strânsă. Ar fi durut-o prea tare să facă asta, dar era o îmbrățișare, și Dev nu își putu aminti când fusese îmbrățișat ultima oară. Probabil de către mama ei, Livie, după moartea mamei lui? Asta fusese cu mai bine de zece ani în urmă.

– Mulțumesc, mormăi Nikki, trăgându-se înapoi.

Înlemnit precum o afurisită de statuie, el stătea și se uita la Nikki cum se întorcea în bucătărie. O secundă mai târziu, îl văzu pe Gabe stând în pragul ușii. Nesuferitul zâmbea.

Dev trebuia să plece naibii din casa asta, și făcu întocmai fără a mai ezita nici o secundă.

Mirosind de parcă se îmbăiase în zahăr și extract de vanilie, Rosie se uita la hol, acolo unde fusese cândva

covorul, acum acoperit cu o prelată albastră prinsă cu piuneze.

Se cutremură de parcă ar fi călcat careva peste mormântul ei. Mușcându-și buza de jos, se uită la bărbatul care stătea lângă ea. Și el se uita în aceeași direcție, și ea se gândi că și el era la fel de afectat, dacă nu mai mult.

Ăla era locul unde murise Parker Harrington.

– Mulțumesc, spuse Gabe cu voce răgușită în timp ce se întoarse spre ea. Pentru că ai venit și ai făcut asta. Nic avea nevoie de niște haine, dar nu vreau să aleg ceva nepotrivit.

– Este în regulă. Mă bucur să pot ajuta, spuse Rosie și se întoarse înapoi în hol. Gabe trecuse pe la patiserie în această dimineață și o întrebase dacă putea să-l ajute să ia niște haine pentru Nikki, așa că bineînțeles că fusese de acord. Trebuise mai întâi să oprească la croitoreasă să-și ia costumul pentru balul mascat, care acum era întins pe bancheta din spate a mașinii, protejat de o folie pentru haine.

– Am voie să calc pe prelată?

– Da. Dedesubt este ridicat covorul, dar este în regulă să calci pe ea.

Trăgând adânc aer în piept, merse înainte ținând vechea geantă Vera Bradley și încercă să nu se gândească la faptul că probabil călca pe sânge care se strecurase pe sub podea. Ai fi zis că, din moment ce cercetase locuri ciudate bântuite, asta nu ar speria-o.

Dar o speria.

– Încearcă să nu te gândești, o sfătui Gabe, și Rosie își dădu seama că probabil se vedea pe fața ei cât era de speriată.

– Încerc, spuse ea înaintând pe vârfuri. Nu prea funcționează.

Trecu repede peste prelată și apoi de-a lungul holului scurt. Ușa de la cameră era deschisă, și, când intră, își dădu seama că dormitorul era așa cum îl lăsase Nikki.

Pe pat și pe jos erau împrăștiate prosoape, și știa din ceea ce îi spusese Nikki că le împăturea când venise Parker. Pe comodă era o lampă spartă, cu abajurul stricat.

– Știi, am fost aici, spuse Rosie în timp ce puse geanta pe pat și o deschise. Se întoarse spre comodă, acolo unde presupunea că Nikki își ținea majoritatea hainelor mai confortabile, și își dădu o șuviță de păr de pe față. Vinerea

trecută? Am ajutat-o să despacheteze, și aș fi stat mai mult, dar aveam ceva de făcut.

Gabe era tăcut în locul unde aștepta, pe hol.

Ducându-se la comodă, ea îngenunche și începu să deschidă sertarele. Avu noroc, pentru că găsi imediat un teanc de tricouri și colanți.

– Dacă aș fi rămas, aș fi fost aici. Aș fi putut – nu știu, spuse ea în timp ce lua niște colanți. Poate, dacă aș fi fost aici, nu ar fi încercat să o rănească.

– Nu ar trebui să o iei în direcția aia, spuse Gabe în timp ce se sprijinea de tocul ușii.

– Este destul de greu să nu faci asta, spuse ea luând câteva tricouri dintr-un teanc.

– Dacă ai fi rămas, te-ar fi putut ataca sau mai rău.

Era adevărat, dar asta nu o făcea să se simtă mai puțin vinovată. Duse lucrurile pe pat, după care le vârî în geantă.

– Eu ar fi trebuit să fiu aici, spuse Gabe după câteva momente. Dacă nu aș fi dat-o în bară cu Nic, aș fi fost aici. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Rosie se uită la el. El se uita în față, dar ea își putu da seama că nu o vedea. Vedea cu ochii minții ce se întâmplase aici.

– Mi-ai spus să nu o iau în direcția aia, dar e clar că și tu faci asta.

– E destul de greu să nu faci asta, spuse el uitându-se la ea.

– Sper doar să poată reveni aici și să se bucure de apartament. Era așa încântată de locul acesta. Nu vreau să-l piardă.

– Nici eu.

– Atunci, cred că trebuie să ne asigurăm că nu are să se întâmple asta.

– Sună ca un plan bun, spuse Gabe zâmbind și încuviință din cap.

Gândindu-se la ce spusese Dev despre ceea ce simțea Gabe pentru Nikki, se întrebă dacă Nikki știa. Probabil că nu. La cum o cunoștea pe Nikki, ar fi ultima care să-și dea seama.

Rosie strânse în grabă lucruri care să-i ajungă lui Nikki pentru două săptămâni, inclusiv lenjerie. Când închise geanta, acesta era plină cu vârf și cântărea probabil o tonă.

– O iau eu, spuse Gabe, venind lângă ea când Rosie dădu să ridice geanta.

O prinse de toartă, punând-o pe umăr ca și cum nu cântărea nimic.

Îndepărtându-și o șuviță de pe față, Rosie se întoarse și se uită la Gabe.

– Aș vrea să o văd pe Nikki. Știu că este la tine și tot restul, dar chiar aș vrea să o pot vizita.

– Cred că i-ar plăcea să te vadă, spuse Gabe întorcându-se către ușă. Ești binevenită să vii și acum.

Rosie fu surprinsă. Se aștepta să fie nevoie de muncă de convingere, să îl roage și să îl implore. Membrii familiei de Vincent erau vestiți pentru discreția lor.

– Serios?

– Da. Cred că ar fi o surpriză frumoasă pentru ea, spuse el, uitându-se la ea peste umăr. Pari șocată. Te așteptai să te refuz?

– Îmi pare rău! Cred că așa mă așteptam, spuse Rosie clipind încet.

– Și de ce, oare? întrebă el mirat.

– Ei bine, fratele tău...

Ea se întrerupse.

– Dev? Nu îți face griji în privința lui, spuse el. E puțin probabil să fie acasă.

O cuprinse un sentiment ciudat, un amestec de ușurare și, în mod straniu, dezamăgire. Era spre binele ei să nu-l mai vadă niciodată pe Dev, așa că nu înțelegea deloc dezamăgirea.

Dar cui îi păsa? Pentru că, la naiba, avea să o vadă pe Nikki și avea să intre în conacul de Vincent, unul dintre cele mai bântuite locuri din toate timpurile.

CAPITOLUL 8

Chiar dacă Rosie nu l-ar fi urmat pe Gabe, ar fi știut cum să ajungă la conacul de Vincent datorită investigațiilor pe care le făcuse. Nu spusese nimic despre asta, din moment ce o făcea să pară precum un hărțuitor ciudat, și se îndoia că Gabe ar fi apreciat interesul ei.

Deja se simțea un pic precum un hărțuitor, unul ieftin, ținându-se cu mașina ei Corolla după mașina Porsche sofisticată a lui Gabe. Nu avea idee ce tip de Porche conducea, dar își imagina că valora mai mult decât ar fi ea vreodată dispusă să plătească pentru o mașină.

Lance o sună chiar în timp ce încetinea și intra pe drumul privat de acces. Lăsă ca apelul să fie preluat de mesageria vocală în timp ce înainta pe drumul șerpuit mărginit de stejari înalți. *Tillandsia* creștea din abundență, atârnând din copaci, creând un acoperiș care aproape că bloca soarele de toamnă. Era chiar foarte frumos și feeric, și, conștientizarea faptului că acești copaci și acele plante fuseseră acolo cu mult înainte ca oamenii să revendice acest teritoriu te făcea să te simți umil.

Copacii se răriră și în raza vizuală apărură coline verzi. Drumul continuă pentru încă aproape un kilometru și jumătate. Dădu și peste alți copaci de-a lungul lui. Rosie se simțea, în acest moment, ca și cum mergea într-un alt stat, dar, până la urmă, apăru o poartă imensă în fața unei clădiri mici care semăna cu un punct de verificare.

După ce trecu de poartă, văzu într-un final casa.

– La naiba, Dumnezeule și Sfântă Fecioară! șopti ea, apucând cu putere volanul în timp ce se aplecă în față.

Nu erau poze cu casa de Vincent nicăieri pe internet, nici măcar vederi aeriene, ceea ce părea imposibil în vremurile astea, dar era adevărat. Așa că asta era prima dată când vedea acest loc.

Părea la fel de mare precum Casa Albă!

Partea centrală a structurii avea trei etaje, și fiecare parte era flancată de mici anexe, care păreau a avea două etaje. Fiecare parte a clădirii era conectată de următoarea cu balcoane și pasaje de legătură la fiecare nivel. În timp ce se apropia, putu vedea ventilatoarele care se învârteau în tavan.

Coloane groase înconjurau fațada casei și continuau de-a lungul întregii clădiri. Obloanele erau mari și negre, ferigi dese atârnau de balustradele din fier forjat de la nivelurile superioare și întreaga casă era acoperită de lujeri de vie.

Asta nu era normal, pentru a nu spune mai multe.

Unele dintre casele mai vechi din zonă aveau probleme din cauza lujerilor și a iederii, dar o casă precum aceasta, acoperită în întregime? Unde proprietarii aveau mijloacele necesare pentru a păstra clădirea curată?

Rosie trebuia să nu se mai holbeze la casă și să fie atentă, pentru că Gabe se îndrepta spre aripa din stânga și ea risca să intre cu mașina direct pe ușa din față.

Îl urmă spre o clădire separată, despre care își dădu seama că era garajul – un garaj îndeajuns de mare pentru cel puțin zece mașini. Câte mașini aveau acești oameni?

Gabe nu parcă pe unul dintre locuri, ci se opri în față, și așa făcu și Rosie, trăgând mașina lângă a lui. Își înșfăcă telefonul, îl băgă într-unul dintre buzunarele pantalonilor, luă geanta de pe scaunul de lângă ea și ieși.

Gabe deja o aștepta în spatele mașinii ei Corolla, cu geanta cu haine în mână și cu ochelarii de soare argintii acoperindu-i ochii. Își strânsese părul la spate, firele negre de păr fiind bine prinse la baza gâtului.

– Urmează-mă!

– Ce este cu toată iedera? întrebă Rosie, grăbindu-se să-l prindă din urmă.

– Știi, asta este o întrebare foarte bună. Traversă aleea și apoi păși pe veranda care se întindea de-a lungul casei. Vine din grădina de trandafiri din spate și s-a împrăștiat fără a mai putea fi controlată. Lawrence – tatăl nostru? Obișnuia să taie lujerii în fiecare an, dar creșteau la loc, și încă foarte repede. Ciudat, nu-i așa?

– Da, spuse ea în timp ce se uita cum lujerii se cățărau pe exteriorul casei. Asta este foarte ciudat.

Gabe rânji în timp ce începu să urce treptele acoperite de afară.

– Uneori, mă întreb dacă lujerii încearcă să sufoce casa.

Ea ridică din sprâncene. Existaseră cazuri de evenimente anormale și stranii legate de vegetații în locuri cu activitate paranormală crescută. Îi veni în minte pădurea Hoia Baciu, unde era un cerc inexplicabil unde nu creștea nimic și unde se înregistraseră o mulțime de experiențe paranormale, dar nu văzuse niciodată ceva de genul *acesta.*

– Aceasta este intrarea mea personală, spuse Gabe în timp ce ocolea al doilea rând de trepte. Cea a lui Lucian este în aripa din dreapta, dar se mută, iar a lui Dev este acolo, spuse el arătând în sus cu bărbia.

Dintr-un motiv prostesc, ei i se strânse stomacul la menționarea numelui lui Devlin. Pășiră pe terasa largă de la cel de-al doilea nivel. Rosie îl urmă pe după colț și apoi văzu o mai multe scaune confortabile aliniate. Era acolo și o carte închisă, una care părea un vechi roman istoric de

dragoste, judecând după rochia frumoasă pe care o purta modelul de pe copertă. Cartea era la capătul mesei din răchită. Iedera ajunsese până la acest etaj, întinzându-se de-a lungul pereților și chiar învârtindu-se în jurul picioarelor scaunelor. Când se uită spre acoperiș, nu fu surprinsă să vadă că și acesta era acoperit de iederă. Jos, era o piscină ovală imensă și...

– Acela este un *avion?* întrebă ea.

– Este al lui Dev, chicoti Gabe în timp ce deschidea ușa.

– Are un avion? întrebă ea întorcându-se spre el. De ce ar avea nevoie de un avion?

– Călătorește foarte mult în interesul companiei. Presupun că este mai ușor pentru el să aibă propriul avion privat, răspunse Gabe. Este foarte util atunci când vrei să te duci undeva din scurt.

– Îmi dau seama. De fapt, asta era o minciună. Rosie nu își putea imagina cum era să se trezească într-o zi și să decidă dintr-odată să se ducă la Paris sau în Caraibe, să iasă din casă și să se urce într-un avion privat. Era ca și cum creierul ei respingea pur și simplu ideea – și ea era o persoană destul de spontană.

– Rosie? se auzi vocea lui Nikki de undeva din adâncul casei. Tu ești?

Gabe se dădu laoparte, lăsând-o pe Rosie să intre în ceea ce clar nu era un dormitor obișnuit dintr-o casă. Era un apartament.

Un apartament de trei ori mai mare decât al ei.

Simțindu-se nelalocul ei, se uită la Nikki.

– Surpriză?

– Ce faci aici? întrebă Nikki, venind spre ea.

– L-am ajutat pe Gabe să îți aducă niște lucruri, zise ea și își puse poșeta pe un scaun de lângă ușă. O întâmpină pe Nikki la jumătatea drumului, prinzându-i mâinile reci în ale ei. Am vrut să te văd, și el a zis că pot veni.

– Serios? replică Nikki, și ochiul nerănit se făcu mare, privind spre Gabe.

– Nu am crezut că este o problemă, răspunse el. Voi duce lucrurile în dormitor.

Nikki se holbă la el o clipă, apoi își îndreptă atenția către Rosie.

– Mă bucur să te văd! Sunt doar surprinsă. Nu prea le place să aibă musafiri.

– Tu ești surprinsă? chicoti Rosie. Eram pregătită să îl implor ca să pot veni să te văd, ba chiar să-ți țin hainele ostatice, dar nu a trebuit să duc muncă de convingere.

– Asta este... uau! În regulă, spuse ea și se uită spre locul pe unde Gabe se făcuse nevăzut. Stai jos? întrebă ea și, fără a mai aștepta un răspuns de la Rosie, o conduse spre canapea. Tocmai m-am trezit, așa că ai venit la fix.

– Arăți mult mai bine.

– Ești așa o mincinoasă, dar îți mulțumesc.

Nu era chiar o minciună. Umflăturile se mai retrăseseră, și ochiul stâng se deschidea un pic, dar, da, încă arăta destul de îngrozitor.

– Cum te simți?

– Mult mai bine. Mă dor diverse, dar sunt în viață.

– Cum merge treaba cu Gabe? șopti Rosie uitându-se spre hol.

– Bine, cred, răspunse Nikki lăsându-se pe pernele groase. Adică, nu am vorbit despre nimic, dar...

– Te-a instalat aici, în reședința de Vincent, m-a căutat ca să se asigure că ia lucrurile potrivite și chiar m-a lăsat să te vizitez, șopti din nou Rosie, amintindu-și ce îi spusese Devlin. Și frat...

– Vreți ceva de băut? strigă Gabe din hol.

– Îți spun mai târziu, zise Rosie, dezumflându-se.

– În regulă, răspunse Nikki, uitându-se la ea.

Chiar atunci, apăru Gabe, și amândouă se hotărâră că aveau nevoie de o ceașcă de ceai îndulcit. Era ciudat să se afle în reședința familiei de Vincent și să fie servită cu ceai de către un de Vincent. Era atât de suprarealist, încât nici nu se gândi să pornească aparatul care înregistra fenomenele vocale, pe care îl avea *mereu* la ea.

– Sunt surprinsă că nu ai nici un obiect din acela electronic portabil care măsoară chestii și că nu iei notițe, spuse Nikki intuind, probabil, la ce se gândea.

– Un ce? întrebă Gabe, așezându-se pe un scaun de bar aflat în jurul insulei de bucătărie.

– Un aparat de măsurat EMF. Detectează obiectele încărcate electric, precum cablurile electrice și fantomele.

– Fantomele? repetă el.

– Dap. Vezi tu, se presupune că, atunci când spiritele sunt prin preajmă, emit energie în aer, și un aparat de măsurat va înregistra asta.

– Chiar am văzut-o folosind unul, spuse Nikki încuviințând din cap, și a pornit dintr-odată, într-un loc unde nu erau în apropiere cabluri electrice sau surse de electricitate.

Se referea la cimitirul acela vechi de lângă Tuscaloosa, unde o întâlnise pe Nikki, la Universitatea din Alabama.

– Nu am un aparat de măsurat EMF cu mine, dar am reportofonul FVE.

Gabe o privi cu interes în timp ce își propti picioarele pe marginea de jos a scaunului. Atunci, ea își dădu seama că el se descălțase.

– Și ăsta ce face?

Rânjind, ea se uită la Nikki și văzu că privirea i se înmuiase în timp ce se uita la Gabe.

– Deci, FVE este acronimul pentru „fenomene vocale electronice". Reportofonul poate înregistra voci intenționate – voci pe care le auzi –, dar surprinde și voci pe care nu le poți auzi. De cele mai multe ori, înregistrează doar cuvinte sau fraze scurte, dar, dacă ai un loc cu multe fenomene vocale electronice, atunci ar fi bine să aduci o cutie pentru spirite.

– Precum o placă Ouija? întrebă Gabe, coborându-și ceașca de cafea.

– La naiba, nu, nu mă încurc cu prostiile alea, spuse Rosie aplecându-se în față. Uneori, spiritele au nevoie de energie pentru a comunica, și există dovezi că zgomotul alb care se aude pe frecvențele radio poate oferi energia necesară. O cutie pentru spirite oferă acea energie.

– De ce nu folosești o placă Ouija? întrebă Gabe, și ea nu sesiză pic de judecată în tonul lui. Doar pură curiozitate. M-am gândit că vânătorii de fantome ar fi foarte interesați de asta.

– Doar vânătorii de fantome cărora nu le pasă de ușile pe care le-ar putea deschide sau pe cine pot contacta, spuse Rosie, gândindu-se ce se întâmplase cu Sarah. Uneori, să fii medium era ca și cum ai fi o placă Ouija umblătoare. Și să nu mai spun că mama ar lua-o razna dacă aș umbla cu așa ceva, spuse ea. Făcu o pauză, uitându-se la Nikki. Aș putea să scot reportofonul, să văd dacă surprindem...

– Nu. În nici un caz, spuse Gabe ridicând o mână. Nu vreau să știu ce ar putea spune sau nu fantomele. Prefer să mă prefac că totul legat de această casă este absolut normal.

– Gabe și frații lui au această abilitate remarcabilă de a găsi o explicație pentru tot ce văd sau aud aici, interveni Nikki.

– De parcă tu nu faci la fel, spuse Gabe râzând în timp ce Nikki se bosumflă.

Rosie fu cuprinsă de bucurie. Gabe părea mult mai deschis la chestiile paranormale. Cel puțin, putea vorbi despre asta.

– Deci, ce...

– Un-oh, murmură Nikki, privind spre ușile de sticlă ale balconului.

Rosie se uită și ea și își simți pe dată stomacul în gât. Fiecare celulă din corpul ei păru să înghețe în timp ce îl privea pe Devlin de Vincent deschizând ușa balconului și intrând în sufrageria lui Gabe.

Fără să vrea, îl analiză cu privirea. Pantaloni negri mulați. Cămașă albă croită pe măsură, care îi scotea în evidență umerii și pieptul lat. Părul închis la culoare era perfect coafat, la fel ca înainte, nici un fir nefiind nelalocul lui, și era perfect bărbierit.

Nu părea posibil.

– Cineva nu știe să bată la ușă, murmură Gabe.

Devlin nu păru să-l audă pe fratele său și nici măcar să observe că mai era și altcineva în încăpere, pentru că acei ochi uimitor de verzi erau ațintiți asupra ei. Se opri chiar la intrarea în sufragerie, lăsând ușa deschisă în urma lui.

– Ce caută *ea* aici?

Rosie se încordă, ca și cum cineva i-ar fi tunat oțel prin șira spinării, și se opri din a se mai uita la el. Spusese „ea“ ca și cum ar fi fost un fel de boală venerică, și asta era, ei bine, al naibii de insultător.

– Am venit să fac scandal și să trezesc cine știe ce demon.

Nikki se îneacă cu ceea ce părea a fi un râset.

Devlin se uită la ea, cu o expresie indescifrabilă.

– Îmi vizitez prietena, spuse Rosie dându-și ochii peste cap. Atâta tot.

– Chiar așa? remarcă el.

– Uh. Da? răspunse ea.

– Bună, Dev, zise Gabe ridicând paharul în direcția lui. Nu știi asta, Rosie, dar Dev are o abilitate ieșită din comun de a ști când ne vizitează cineva care nu este de-al casei. Făcu o pauză. Este destul de ciudat.

– Oricât ar suna de interesant să ai o abilitate ieșită din comun, nu așa am știut că era cineva străin aici, răspunse Devlin fără a-și lua ochii de la ea. Mașina ei îmi stă în drum.

– Aveți locuri de parcare nominale? întrebă Rosie, simțind că o bușește râsul. La voi acasă?

El miji ochii.

– Îi place ca lucrurile să fie organizate, răspunse Gabe. Pentru orice, chiar și pentru mașina lui, îi place să aibă un loc – locul *lui*.

– Pot răspunde și singur, spuse Devlin sec și, în cele din urmă, se uită la fratele lui, iar ea simți că putea respira ușurată. Dar mulțumesc că ai vorbit pentru mine!

– Cu plăcere, spuse Gabe și luă o înghițitură.

Dev se uită la fratele lui, și apoi acea privire neobișnuit de intensă reveni la Rosie.

– Dar nu ai parcat pe locul meu. De fapt, îmi blochezi accesul spre locul meu de parcare în garaj.

Ea se uită din nou la el, blocată pentru un moment, întrebându-se dacă chiar vorbea serios.

– Vrei să-mi mut mașina?

– Ar fi fost foarte drăguț din partea ta să spui asta când am zis că mașina ta îmi stă în drum, spuse el pe un ton neutru.

Nikki se încordă lângă ea, în timp ce Gabe oftă.

– Nu este nevoie să-ți muți mașina, spuse Gabe. Dev este în regulă.

Devlin o țintui cu privirea, și era o provocare în acea privire.

– Știi ce? Îmi voi muta mașina, spuse ea înghițind o mulțime de cuvinte care ar fi făcut să fie dată afară din casă pentru totdeauna și se ridică.

– Rosie..., începu Nikki.

– Nu, este în regulă, spuse Rosie zâmbind către prietena ei și apoi se întoarse spre Devlin, cu un zâmbet mare pe față în vreme ce se uita către el. Sunt mai mult decât bucuroasă să-mi mut mașina din calea lui. Până la urmă, nu vreau să se streseze din cauza asta.

– Nu mă stresez din cauza asta, spuse el și se încruntă, urmărind-o cum se duce la poșetă.

– Nu știu ce să zic în privința asta. Scotocind prin geantă, scoase cheile. Pari a fi la un loc de parcare ocupat distanță

de un atac de cord, și nu vreau să fiu responsabilă de așa ceva.

Se mai auzi un chicotit înfundat, dar de data asta părea să vină dinspre Gabe.

– Revin imediat, spuse ea către ei, ținând cheile în mână.

– OK, murmură Nikki.

Ducându-se spre uși – uși pe care le bloca Devlin –, se opri și se uită la el.

– Îmi permiți?

El rămase neclintit o clipă și apoi încet, dinadins, păși în lateral.

– Mulțumesc, amice.

Trecând de el, îl bătu pe braț și apoi ieși imediat. Pe cer apăruseră nori, și în aer se simțea miros de ploaie. Venea o furtună, atât la propriu, cât și la figurat.

Pentru că, bineînțeles, Devlin era chiar lângă ea. Se uită la el peste umăr.

– Mă urmărești pentru a te asigura că îmi mut mașina?

– Nu te urmăresc, spuse el ridicând dintr-o sprânceană.

– Așa pare, răspunse ea, uitându-se în altă parte. Sau te temi că o să-ți distrug proprietatea?

– Ar trebui să îmi fac griji? întrebă el ajungând-o din urmă și ținând cu ușurință pasul cu ritmul ei alert, care aproape că o lăsa fără aer.

Rosie își dădu din nou ochii peste cap până ajunse la trepte și începu să coboare.

– Da. Foarte îngrijorat. Sunt un șof... Ajunse la capătul balconului și văzu garajul imens de dedesubt și mașina care nu era acolo când venise ea. Rămase cu gura căscată. O camionetă? întrebă.

– Asta pare să fie, spuse Devlin oprindu-se lângă ea.

Un pic confuză, nu putea decât să se uite cu insistență. Parcată de cealaltă parte a mașinii ei Corolla era... o camionetă. Părea un Ford. Nici măcar nu unul nou. Era negru și avea noroi uscat pe roți. Nu era un Porsche. Sau un Jaguar. Ori un Benz. Sau orice alt tip de mașină de lux care costa cât o casă în oraș.

Bărbatul acesta avea un avion privat, dar conducea o camionetă?

– Este ceva în neregulă cu o camionetă? întrebă el.

Ea clipi și clătină din cap. Nu era nimic în neregulă cu acea mașină, dar era ceva neașteptat. Nu conta. Alegerea

lui, oricât de surprinzătoare era, nu conta. Întorcându-se, păși spre scări.

– Nu te urmăresc, apropo, spuse el. După ce muți mașina, va trebui să o mut pe a mea.

Ei bine, asta avea sens...

Ea icni când Dev se mișcă brusc. În secunda asta, era lângă ea, și, în secunda următoare, bloca treptele de jos. Ea strânse balustrada acoperită de lujeri.

– Cum aș putea să îmi mișc mașina dacă blochezi scara? Sau te aștepți să fac un ocol prin toată casa pentru a ajunge jos?

– Umbli adesea prin case? întrebă el uitându-se în ochii ei, chiar dacă era cu două trepte mai jos decât ea.

– În fiecare zi. Așa îmi fac exercițiile.

– Trebuie să fie interesant.

– Chiar este interesant.

El se aplecă dintr-odată în față, și Rosie trase adânc aer în piept, nefiind pregătită să îl aibă atât de aproape de ea. Imediat, se gândi la după-amiaza de sâmbătă. La el. La ea. Corpurile lor lipite unul de celălalt. Și el se gândea tot la asta?

– Miroși precum..., începu el, ridicându-și genele negre.

– Dacă spui ceva impertinent, cu siguranță te voi împinge pe scări.

– Asta nu ar fi foarte drăguț din partea ta, Rosie, spuse el, și albastrul din ochii lui deveni mai profund.

Ea își ținu din nou respirația, pentru că era destul de sigură că fusese prima dată când îi rostise numele, și, cu vocea aia adâncă a lui, o făcu să simtă fiori în tot corpul.

– Dar ce voiam să spun, înainte de a mă întrerupe într-un mod atât de nepoliticos, continuă Devlin. Miroși a vanilie și...

Se opri, ca și cum nu știa cum să identifice mirosul pe care îl simțea.

– Zahăr. Zahăr brun, mai exact, spuse Rosie oftând. Lucrez la Pradine's Praline, și de acolo m-am dus direct la Nikki pentru a-i lua haine curate. Probabil nu ai auzit niciodată despre acel loc.

– Am auzit. Au niște praline extraordinare, spuse el înclinându-și capul într-o parte. Nu am știut că lucrezi acolo.

– A fost o afacere de familie încă de la început și acum este patiseria părinților mei, spuse ea, surprinzând licărirea

de uimire din ochii lui. Nu mi te imaginez mâncând praline.

– Nu? replică el ridicând dintr-o sprânceană.

– Mda, mi te imaginez mâncând legume crude, multă friptură fără grăsime și sfeclă.

– Sfeclă?

– Nu asta mănâncă oamenii când sunt în permanență constipați?

– Tocmai ai insinuat că sunt constipat? întrebă el uimit.

– Asta ar explica atitudinea, nu-i așa?

– Atunci, ce ar explica-o pe a ta?

– A mea nu are nici o legătură cu ce mănânc, ci este influențată de persoanele care se află în preajma mea, Dev.

– Nimeni în afară de frații mei nu îmi spune Dev, zise el urcând o treaptă, înghesuind-o și uitându-se la ea de sus acum.

– Oh, îmi pare rău? Am nevoie de permisiunea ta pentru a folosi varianta scurtă a numelui tău?

– Ar trebui. Până la urmă, așa este politicos.

Rosie nu se putu abține. Își dădu ochii peste cap într-un fel foarte evident.

– Cum ți s-ar părea să-ți spun Rose?

– Chiar este un nume drăguț, și nu m-ar deranja, spuse ea. Rosa ar fi mult mai potrivit, din moment ce numele meu este Rosalynn.

– Rosalynn? Atât de sudic, șopti el într-un fel care o enervă.

– În regulă, nu îți voi spune Dev, *Dev.*

– Tocmai ai făcut, asta, remarcă el sec.

– Ce-ar fi să-ți spun Nesuferit? Sună mult mai potrivit.

– Tocmai ai făcut asta.

– Atunci, este perfect. Îți voi... Telefonul îi sună în buzunar. Îl scoase și văzu că era din nou Lance. Mă scuzi. Ridică mâna și îi făcu semn lui Dev să tacă în timp ce răspundea la telefon. Alo?

Dev se uita la ea – nu, se uita *cu gura căscată* la ea.

Ea se strâmbă auzindu-l pe Lance plângându-se:

– Te-am sunat toată după-amiaza. Ce naiba ai făcut? Am vești legate de familia Mendez.

– Îmi pare rău, știu. Doar că am fost foarte ocupată azi, și acum nu este un moment bun.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Lance, cu îngrijorarea simțindu-i-se în voce.

– Dacă nu era un moment bun, de ce ai răspuns la telefon? întrebă Devlin.

– S-a auzi vocea unui tip? vru să știe Lance, chiar când Rosie îi făcu semn lui Devlin să tacă din gură.

– Tocmai mi-ai zis să tac din gură? întrebară amândoi în același timp.

– Nu ți-am spus să taci din gură, Lance, spuse Rosie în timp ce strângea telefonul. Nu ți-aș spune niciodată să taci din gură. Uite ce e, pot să te sun un pic mai târziu? Sunt în toiul unei dezbateri foarte importante cu Devlin de Vincent dacă pot sau nu să îi spun Nesuferit în loc de Dev.

Devlin rămase cu gura căscată, și, pentru o clipă, ea se gândi că avea să cadă pe spate. Șocul din ochii lui era prima reacție reală pe care o văzuse la el.

– Devlin de Vincent – *acel* Devin de Vincent? se auzi vocea lui Lance, ca și cum și el mai avea puțin și cădea pe spate.

– Da, spuse ea, întâlnind privirea uimită a lui Devlin. *Acel* Devlin de Vincent. Deci, pot, te rog, să te sun mai încolo? Nu cred că va dura mult, după cum probabil nu durează nimic mult în cazul lui.

Devlin închise gura.

– Oh, da. Sună-mă imediat ce poți, spuse Lance cu vocea plină de confuzie.

– Mulțumesc, dragule! zise Rosie terminând apelul și vârând telefonul în buzunar. Ești tot aici? Speram să o iei înainte și să cobori.

– Cine era la telefon? întrebă el.

– Papa. Poți, te rog, să te dai la o parte din calea mea, ca să îmi pot muta mașina înainte ca prețioasa ta camionetă să fie udată de vreun strop de ploaie, chiar dacă arată de parcă ar avea nevoie să fie spălată?

– Nu, spuse el.

– Nu?

– Nu, repetă el, apoi se apropie.

Nu erau la fel de aproape cum fuseseră duminică, dar ea putea vedea nuanțele de verde din ochii lui albaștri. Suficient de aproape încât, dacă trăgea îndeajuns de mult aer în piept, pieptul ei l-ar fi atins pe al lui, și știa că asta nu era bine, pentru că, oricât de îngrozitor ar fi fost, corpul ei *dorea* acea apropiere. Cu toate acestea, creierul ei nu era de acord cu corpul ei. Creierul ei lua serios în calcul

consecințele pe care le-ar avea de îndurat dacă l-ar împinge ușor pe trepte.

– Vreau să asculți tot ce spun, pentru că nu voi repeta, spuse el, cu o vocea atât de înceată, că abia îl auzi. Nu ar trebui să fiu nevoit să subliniez cât de nepoliticos este să răspunzi la telefon în mijlocul unei conversații, una în care o insulți pe cealaltă persoană, dar apoi să îmi spui să tac? Nici atunci când eram copil nu mi se spunea să tac.

– Cred că există o prima dată pentru toate, spuse ea, cu inima bătându-i cu putere.

– Nu mă asculți. Dacă ai fi făcut-o, nu ai mai fi vorbit.

– Te ascult, spuse Rosie, mijind ochii.

– Bine. Tăcerea trebuie să fie ceva nou pentru tine, continuă el și, când ea deschise gura, îi puse degetele peste buze. Fu atât de surprinsă de contact, încât chiar tăcu. Nu am terminat, Rosalynn.

Oh, Dumnezeule!

El își duse degetul sub bărbia ei, și atingerea era atât de ciudat de blândă în comparație cu linia încordată a maxilarului lui. Apoi, își înclină capul într-o parte, gura fiindu-i foarte aproape de a ei.

Oh, Dumnezeule, urma să o sărute?

Asta ar fi fost o întorsătură drastică a situației, atât de drastică, încât ea rămase neclintită în timp ce simți o durere puternică și ascuțită în sâni, care coborî în stomac și mai jos, mult mai jos.

„Așteaptă. Rosie cea rea. Rea. Rea. Rea.“

Nu voia ca el să o sărute. Era un nesimțit de primă clasă.

Dar, da, sfârcurile ei erau tari, și, da, ceva era în neregulă cu ea, și, nu, nu o sărută.

– Să mi se spună să tac din gură a fost o premieră pentru mine și sigur nu se va repeta, spuse el, cu siguranță nesărutând-o. Dar cel mai important? Insinuarea pe care ai făcut-o la telefon cum că nimic nu durează mult cu mine? Te pot asigura că nu este cazul. El își trecu degetele peste buzele ei, făcând-o să icnească. Durează mai mult decât sunt convins că poți rezista tu, și m-ai ruga să mă opresc și totodată m-ai implora să continui. Te pot asigura, nimeni nu ți-ar trage-o vreodată mai tare și mai mult.

Oh!

Dumnezeule!

Rosie chiar rămăsese fără cuvinte. Cu adevărat șocată și amuțită, în timp ce corpul ei și mintea erau într-un

adevărat conflict. Mintea îi spunea să se simtă jignită, genul de jignire care să o facă să-l lovească între picioare, și corpul ei se topise, de parcă prin vene îi curgea lavă încinsă, aducând la viață un foc – o *nevoie* pe care nu o mai experimentase înainte, nici măcar cu Ian.

Devlin își trecu din nou degetul peste buza ei de jos, trăgând de ea înainte de a-și coborî mâna.

– Dar asta, draga mea, este ceva ce nu vei avea niciodată onoarea să experimentezi cu mine, pentru că doar ideea de a mă culca cu tine mă face să râd.

Cuvintele lui o făcură să se simtă de parcă ar fi fost stropită cu o găleată cu apă rece. Focul fu stins într-o clipită. Ceea ce spusese... era... incredibil. Nimeni, niciodată în viața ei, nu vorbise așa cu ea. Niciodată. Simți în gât un nod îngrozitor de emoții. Cuvintele lui o durură mai mult decât ar fi trebuit, probabil pentru că se apropia acea perioadă a lunii și era mult prea emotivă.

Uitându-se în ochii ei mari de uimire, el se întoarse și plecă.

– Acum, te poți duce să-ți muți mașina.

O mie de cuvinte de ripostă îi veniră în minte. Îi putea spune vorbe care l-ar fi făcut să pară mic în comparație cu ea, dar... nu merita. Nu merita nici măcar din impertinența sau din timpul ei.

Nu merita *nimic.*

Dar asta nu însemna că nu avea să-i răspundă, pentru că nu era genul de femeie care să lase un bărbat să îi vorbească așa.

Înghițind nodul din gât, ea se uită în ochii lui, cu flăcări în privire.

– Cred că ai greșit. Cred că ai vrut să spui că a te culca cu mine este o onoare pe care nu o vei merita vreodată și de aceea nu se va întâmpla niciodată, *Dev.*

Ceva îi lumină fața, ceva ce arăta destul de mult a respect – un respect nesigur, dar ea nu dădea nici două cepe degerate pe ceea ce simțea sau gândea Devlin de Vincent.

Trecând pe lângă el, coborî treptele fără a se uita în urmă și fără a mai spune ceva.

Era în multe feluri. Ușor țăcănită. Clar un pic ciudată. Uneori, iresponsabilă și probabil bea prea mult vin și mânca mult prea multe dulciuri, dar nu se făcuse niciodată preș în fața bărbaților și clar nu avea să înceapă acum.

CAPITOLUL 9

– Ce naiba făceai cu de Vincent?

Asta fu prima întrebare pe care Lance i-o adresă lui Rosie când se întâlni cu ea acasă la Jilly. Stătea pe terasă, așteptând-o.

Lance era cu câțiva ani mai mare, cu o claie de păr castaniu, ochi mari căprui și față de copil. Bărbatul probabil ar arăta de douăzeci de ani și la patruzeci și chiar era un tip de treabă.

Un bărbat bun care trecuse prin multe după ce se întorsese acasă din Afganistan. Nu era un subiect despre care vorbea des, dar Rosie știa că făcuse ceva în spatele liniilor de urgențe medicale când fusese în armată. Știind asta, se gândi că el văzuse lucruri pe care nimeni nu ar trebui să le vadă.

Iubita pe care o avea de câțiva ani părea să se fi încurcat cu altcineva fără să-i spună. Nu îi fusese chiar ușor să se adapteze la viața de civil, iar să-și găsească de lucru fusese și mai greu. Având în vedere tot ce experimentase în străinătate și viața care părea să fi mers înainte fără el când revenise acasă, pornise greu la început.

Dar Lance era dovada rezilienței umane. Fusese lovit de câteva ori, dar se ridicase, și iată-l.

Rosie își aranjă bareta genții în timp ce urca ușor treptele.

– Ți-o amintești pe Nikki, corect? Prietena mea de la Universitatea din Alabama? Se întâlnește cu unul dintre frați – Gabriel. Era la ei acasă, și m-am dus să o vizitez, spuse ea, evitând să ofere detalii, pentru că nu se prea știa că Nikki fusese implicată în povestea cu Parker. Nu că nu ar fi avut încredere în Lance. Nu era însă povestea ei de împărtășit. Și Devlin era acolo, adăugă. Este un... nesuferit, așa că m-am certat cu el.

– OK, înainte de toate, nu îmi vine să cred că ai fost în casa familiei de Vincent, spuse Lance ridicând din sprâncenele roșcate. Și apoi, te-ai certat cu Devlin de Vincent.

Rosie ridică din umeri ca și cum nu îi păsa, dar se simți că era un gest forțat. Oricât de prostesc părea, pentru că Devlin era practic un necunoscut pentru ea, chiar îi păsa, fiindcă nu își putea imagina cum și de ce cineva putea fi atât de nesuferit aparent fără motiv. Bineînțeles, nici ea nu fusese foarte drăguță cu el când venise la ea acasă, dar el se purtase de parcă nu o cunoștea și fusese nepoliticos cu ea din momentul în care intrase pe ușă. Bărbatul pe care îl întâlnise în cimitir, deși distant, fusese politicos. Nu acela era Devlin pe care îl văzuse, între timp, de două ori.

Era ca și cum voia ca oamenii să-l urască.

– Ba să crezi! spuse ea, alungând din minte gândurile despre Devlin, în timp ce bareta genții începu din nou să-i alunece de pe umăr.

– Cum era casa? întrebă el, și Rosie știu la ce se referea.

La fel ca ea, Lance știa totul despre legendele și zvonurile legate de casa familiei de Vincent.

– Nu am apucat să văd mare lucru, dar era ceva foarte ciudat. Îi spuse despre iedera care creștea peste tot. Nu am văzut nimic asemănător în viața mea.

– Peste tot? întrebă el, și i se văzu interesul în ochii căprui.

– Peste toată fațada exterioară, confirmă ea.

– La naiba, asta este o nebunie! exclamă Lance trecându-și mâna prin părul ondulat și ciufulit. Deci, crezi că ne poți facilita accesul în casă? Sau ar putea Nikki?

– Mda, asta nu se va întâmpla, spuse Rosie râzând ușor.

– De ce nu? întrebă el încruntându-se.

Ea prinse geanta chiar înainte de a-i pica de pe umăr. Dumnezeule, ura această geantă, cu baretele ei scurte, dar, la naiba, fața făcută din bucăți de material era așa drăguță.

– În afară de faptul că familia de Vincent este renumită pentru cât e de retrasă, sunt foarte sigură că Devlin mă urăște.

– Te urăște? Cum ar putea cineva să te urască? întrebă el, ridicându-se în timp ce ea ajunse la ultima treaptă, și o îmbrățișă. Ești dată naibii!

– Știu, spuse Rosie râzând ușor. Nu voia să mai petreacă nici o clipă gândindu-se la Devlin. Deci, care este vestea cea nouă despre familia Mendez?

– O să o las pe Jully să îți dea detaliile, spuse el luându-și brațele de pe umerii ei.

Jilly era în sufrageria îngustă, vorbind la telefon cu iubita ei, judecând după cearta potolită care se auzea și după modul în care se plimba prin fața teancului nesigur de cărți. Se certau în legătură cu orice, și singurul lucru asupra căruia erau de acord era faptul că nu exista nimeni altcineva pentru ele. Erau complet diferite, de la modul în care arătau și se îmbrăcau și până la faptul că Jilly era vegetariană, iar Liz se considera o carnivoră cunoscătoare.

Dar Rosie nu credea că mai cunoștea alți doi oameni care să se iubească mai mult ca ele.

Se trânti în vechiul fotoliu, în timp ce Jilly se întoarse, făcându-i semn cu mâna liberă.

– Știi că te iubesc, iubito, dar trebuie să închid. Rosie și Lance sunt aici – da. Jilly își dădu ochii peste cap. Liz vă salută.

– Bună, răspunse Rosie, râzând la Lance. Lucrează?

– Da. Va veni aici curând. Poftim? Jilly se duse și își luă paharul cu vin. Liz va veni în patruzeci de minute. Închid. Urmă o pauză, și trăsăturile feței i se îmblânziră. Știi că îmi este dor de tine. Mereu îmi este dor de tine! Acum, taci din gură și întoarce-te la treabă, ca să poți pleca la timp măcar o dată. Vreți ceva de băut? Nu? Perfect, spuse Jilly în timp ce își aruncă telefonul pe canapea, unde ateriză pe o cuvertură pufoasă din pluș. Mă bucur să văd că încă trăiești, Rosie.

– Am ratat câteva apeluri și ați crezut că am murit? întrebă Rosie ridicând dintr-o sprânceană.

– Suntem în New Orleans, răspunse ea și își dădu după ureche părul închis la culoare. Orice este posibil.

– Exagerezi un pic, comentă Rosie.

– Va trebui să fiu de acord cu Rosie, interveni Lance, care stătea pe brațul fotoliului ei.

– Bineînțeles că ești de acord cu ea. O iubești, spuse Jilly zâmbind dulce.

Rosie se încordă, în timp ce Lance se întoarse cu spatele la ea.

– În orice caz, spuse Jilly ignorându-l, chiar am vorbit cu Preston Mendez, și, așa cum ne-a cerut, nu i-am arătat încă soției lui ce am surprins pe cameră.

Preston ceruse să aprobe tot ce surprindeam pe cameră înainte de a-i arăta soției lui, și echipa lor respectase asta, chiar dacă Rosie credea că Maureen trebuia să știe.

Înțelesese că bărbatul nu voia să-și supere soția, dar până la urmă trebuia să vadă filmarea.

– Nu mai trebuie să spun, a părut destul de deranjat de ceea ce a fost surprins în filmare sâmbătă seara, continuă ea, luând o gură de vin. Nu a auzit lovitura, dar s-a trezit când copilul a început să plângă.

– Ne va lăsa să stăm peste noapte acolo? întrebă Lance.

– Încă discută despre asta cu soția lui, spuse Jilly, dar cred că ne vor lăsa. I-am explicat de un milion de ori cum de am putea să strângem mai multe dovezi dacă am putea rămâne peste noapte.

– Între timp, ar trebui să ne lase cel puțin să instalăm niște reportofoane EVP în casă, sugeră Rosie.

– De acord. Dar oamenii sunt ciudați când vine vorba despre a avea în casă ceva care să le înregistreze discuțiile. Știi asta, spuse Jilly și se așeză pe canapea. Dar, copii, este timpul să vă spun ceva cu adevărat ciudat. Ceva ce am descoperit vorbind cu Preston mai devreme, și fie este o coincidență bizară, fie e soarta.

– Ai idee despre ce vorbește? întrebă Rosie uitându-se la Lance.

– Nu prea.

– Nu știe, dar, când a venit, mai devreme, a spus că erai cu un de Vincent când te-a sunat. Este adevărat?

Jilly practic tremura de entuziasm – sau poate că băuse una dintre băuturile acelea energizante.

Se încruntă în timp ce expiră prelung. Ultima persoană la care voia să se gândească sau despre care voia să vorbească era un de Vincent.

– Da, eram, dar ce legătură are asta cu orice?

– Uite aici fie este o supercoincidență, fie lucrurile devin foarte ciudate, spuse Jilly râzând. După cum știi, familia Mendez nu a avut nici un fel de activitate în casă până când nu a sosit pe lume bebelușul. Am presupus, bineînțeles, că asta a fost cauza activității...

– Da..., zise Rosie.

– Dar am aflat că, atunci când bebelușul a fost adus acasă, casa de lângă ei, care fusese goală, a fost vândută unui cuplu tânăr drăguț.

Rosie chiar nu avea idee unde voia Jilly să ajungă cu asta și se întrebă dacă fumase iarbă înainte de a veni ea aici.

– Casa de lângă ei a suferit un amplu proces de renovare care a durat luni întregi și încă nu s-a terminat, explică Jilly,

închinând cu paharul de vin, înainte de a-l pune pe măsuța de cafea. Și care este principalul lucru care agită fantomele?

– Renovările, răspunse Lance.

– Corect, admise Jilly bătând din palme.

Aplecându-se în față, Rosie își puse un picior peste altul.

– În regulă. Au fost cazuri de renovări într-o casă care au dus la activități în altă casă. Și, dacă așa stau lucrurile, înseamnă că asta este o veste bună pentru familie. De obicei, lucrurile se calmează odată ce renovările sunt finalizate.

– Sau spiritul se întoarce în casa din care a plecat, adăugă Lance.

– În orice caz, ce legătură are asta cu familia de Vincent? întrebă Rosie.

– Cine crezi că a cumpărat casa de lângă cea a familiei Mendez? răspunse Jilly mușcându-și buza de jos în timp ce se uita la ei. Lucian de Vincent.

Rosie rămase cu gura căscată.

– Poftim? întrebă Lance, înlemnit.

– Dap, spuse Jilly și încuviință din cap. Preston s-a întâlnit cu el în weekend. S-a întâmplat să fie afară, în grădină, când Lucian și iubita lui au venit să verifice stadiul renovărilor. Acum, spuneți-mi voi mie, este asta doar o coincidență bizară ca o persoană care se întâmplă să locuiască în casa considerată cea mai bântuită din Statele Unite să se mute lângă familia care a raportat activități ciudate în casa ei în aceeași perioadă?

Rosie rămase fără cuvinte.

– Fantomele pot urmări uneori oamenii – știi, să fie o persoană bântuită în loc de casa ori proprietatea, dar..., începu Lance, trecându-și mâna prin păr. Dar, Doamne, ce lume mică!

– Și, cum pare că ai devenit prietenă la cataramă cu un de Vincent, spuse Jilly rânjind și uitându-se la Rosie, care dădu să corecteze groaznica presupunere pe care o făcuse Jilly, însă aceasta continuă: Trebuie să ne introduci în casa de lângă cea a familiei Mendez.

– Mda, asta nu se va întâmpla, spuse Rosie, revenindu-și din uimire.

– Sunt dispusă să pariez pe întreaga mea ediție princeps cu autograf a seriei „Amurg“ că asta se va întâmpla, spuse Jilly râzând demonic.

– Ești un nesimțit, știi asta?

Dev își ridică privirea de la computerul său spre locul în care stătea Gabe. Era târziu, aproape de miezul nopții, și coloanele de numere – depozite în bănci din China, Rusia și Uzbekistan – îi dădeau o afurisită de durere de cap. Depozite în bănci din țări în care Dev știa al naibii de bine că nu făceau îndeajuns de multe afaceri pentru a asigura depozite de sume cu șapte cifre.

Contabilul care analizase fraudele financiare avusese nevoie de luni de zile pentru a scoate la lumină o serie de conturi false și transferuri și toată informația falsă pusă la dispoziție de unii dintre avocații lui Lawrence și de către consilierii lui financiari, apoi să caute să vadă de unde plecaseră inițial depozitele, și aceste bănci confirmau cele mai sumbre suspiciuni ale lui Dev.

Așa că, pentru moment, chiar nu avea răbdarea necesară pentru orice voia Gabe să discute cu el.

– Nu sunt foarte sigur la ce te referi, dar nu prea am chef de această discuție, spuse Dev în timp ce ascunse tabelele, înainte de a se lăsa pe spate în scaunul său.

– Niciodată nu ai chef de nimic, comentă Gabe plimbându-se prin birou și își puse mâinile pe spătarul celor două scaune aflate în fața biroului lui Dev. Dar îți voi reaminti.

– Bineînțeles.

– Felul în care ai vorbit cu prietena lui Nikki azi? spuse Gabe strângând din dinți. A fost inacceptabil.

– Inacceptabil pentru cine? întrebă Dev, enervându-se.

– Pentru orice ființă umană decentă, răspunse Gabe. Ai făcut-o să-și mute mașina, și pentru ce? De obicei, nu îți pasă dacă îți parchezi camioneta în afara garajului.

Asta nu era chiar neadevărat, și, adevărul fie spus, Dev nu era sigur de ce îi ceruse lui Rosie să-și mute mașina. Cererea fusese... imatură și stupidă. Chiar și el putea recunoaște asta în sinea lui. O făcuse pentru că știa... știa că ar enerva-o și, dintr-un motiv anume, voia să facă asta.

– Ai așteptat până la miezul nopții pentru a avea această conversație?

– Am așteptat până a adormit Nikki și m-am asigurat că nu are iar vreun coșmar, zise Gabe împingând scaunele. Acum, Nikki are nevoie să fie înconjurată de prietenii ei, de familie și de oameni cărora le pasă de ea. Și, dacă asta

presupune ca Rosie să vină să o viziteze, trebuie să treci naibii peste asta.

– Nu îmi pasă dacă Rosie vine să o viziteze, răspunse Dev.

– Serios? Nu îți pasă? Sigur nu așa a părut. Din momentul în care ai știut că era cineva aici, ai făcut-o să se simtă la fel de binevenită precum o pisică într-o cameră plină de câini.

Contrar a ceea ce credea fratele lui, nu avea un al șaselea simț care îi spunea atunci când veneau musafiri și nici nu pierduse timpul gândindu-se la ceea ce făceau aceștia când erau aici. Atâta timp cât musafirii fraților lui nu umblau de colo-colo și se fereau naibii din calea lui, puțin îi păsa.

Își coborî privirea la paharul de bourbon de pe birou. Gabe habar nu avea cât de nesimțit fusese cu Rosie. La naiba! Chiar și Dev simți o urmă de... vină. Și totuși, femeia aia îi apăsa toate butoanele – butoane de care nici nu fusese conștient –, dar fusese irațional și crud cu ea. Ce îi spusese...

Nu numai că nu fusese necesar, dar era și o minciună.

Nu partea în care spusese că l-ar implora deopotrivă să se oprească și să continue. Sau partea în care o asigurase că nimeni nu ar face sex cu ea mai tare și mai mult. Asta era adevărat. Însă faptul că numai ideea de a se culca cu ea îl făcea să râdă era o minciună.

Nu era nimic amuzant în legătură cu asta, și se gândise mult la acest lucru de sâmbătă dimineața. Deși era deja convins că ea... Expirând cu putere, Dev ridică paharul de bourbon și luă o înghițitură. Rosie ar fi ca nimeni altcineva. Deja știa asta.

– Mai e ceva despre care voiai să vorbim? întrebă el, ridicând privirea către Gabe.

– Ce naiba ți-a făcut bărbatul ăla? ripostă fratele lui după un moment de liniște.

– Care bărbat? întrebă Dev fără a schița măcar o mișcare a mușchilor.

– Nu juca jocul ăla! cu mine. Știi bine că mă refer la Lawrence. Ce naiba ți-a făcut de ai devenit atât de jalnic?

Pentru un moment, nu îi veni să creadă că fratele lui îl întrebase asta, dar apoi își aminti că Gabe nu știa. Nici Lucian. Se uită țintă la fratele lui, dorindu-și să se întoarcă la Nikki. Nu pentru că voia ca Gabe să dispară naibii din

fața lui. Ci pentru că nu voia ca fratele lui să dezgroape secrete recente.

– Ce ți-a făcut, Dev? insistă Gabe, care nu pleca. Nu încă. Trebuie să știu, căci, cu fiecare zi care trece, devii din ce în ce mai mult ca el, și asta mă înspăimântă.

Dev strânse din dinți, și mâna dreaptă i se încordă pe pahar. Nu putea nici măcar să vorbească.

Gabe îl privi pentru un moment ce părea nesfârșit, apoi scoase un râset scurt și aspru, clătinând din cap.

– Nu contează. Noapte bună, Dev!

Dev rămase acolo, uitându-se la fratele lui cum ieșea din birou, închizând ușa în urma lui. Simți paharul greu în mână în timp ce cuvintele lui Gabe îi sunau în minte: „Devii din ce în ce mai mult ca el". Dev nu avea să devină niciodată Lawrence. Niciodată.

Corpul lui Dev reacționă de la sine.

Ridicându-se, aruncă paharul de bourbon de-a lungul camerei. Se lovi de ușa închisă, făcându-se țăndări. Băutura și sticla se împrăștiară pe podeaua de lemn masiv. El rămase locului, nemișcat, pentru câteva clipe și apoi trase adânc, încet aer în piept. Își aranjă butonii cămășii și se așeză, revenind cu atenția la dovada lucrurilor în care fusese implicat Lawrence de Vincent.

CAPITOLUL 10

În după-amiaza următoare, Dev stătea în fața ferestrei înalte până în tavan și se uita la oraș, mintea alergându-i în ceea ce simțea a fi o mie de direcții, chiar dacă era la fel de neclintit precum clădirea în care se afla.

Tocmai terminase o întâlnire cu reprezentanți ai administrației orașului cu privire la demararea planurilor proiectului pe care de Vincent Industrials îl finanța. Ceea ce începuse ca un nou birou se transformase într-un al afurisit de complex medical, dar facilitatea de ultimă generație însemna ca dr. Flores să păstreze discreția de

fiecare dată când familia lui avea nevoie de asistență medicală, și, pentru asta, nu exista preț.

Până la urmă, dacă nu ar fi fost discreția dr. Flores, lumea ar fi putut descoperi cu ușurință că sora lui Madeline fusese în viață în ultimii zece ani, și, dacă această informație se afla vreodată, aveau să apară multe întrebări. Unele la care Dev și familia lui ar prefera să nu răspundă, având în vedere unde ar duce acele întrebări.

Lumea nu trebuia să știe că sora lui dispăruse de bunăvoie, că se culcase cu vărul lui și că fusese o criminală.

Probabil asta era o trăsătură de familie.

Îi sună telefonul, și se întoarse, mergând ușor către birou. Apăsă pe buton și răspunse.

– Da?

În difuzor se auzi vocea lui Derek Frain, asistentul lui.

– Ross Haid a venit să vă vadă. Urmă o pauză, și iritarea lui Derek fu evidentă în cele două cuvinte rostite: Din nou.

Dev strânse din dinți în timp ce se uita la telefon. Bărbatul fusese tenace când venea vorba despre familia de Vincent, fiind convins de implicarea acesteia în cine știe ce mare conspirație și în afaceri dubioase.

În mod ironic, Ross avea dreptate, dar nu căuta în locul potrivit. Ca de obicei.

Însă Dev știa că ceea ce îl mâna pe Ross era mult mai personal decât nevoia de a scrie o poveste despre familia de Vincent pe care să o citească toată lumea, și, spre deosebire de unchiul său și de restul familiei, nu evita astfel de întâlniri, care deveneau foarte punctuale, cu Ross.

– Invită-l înăuntru, spuse Dev.

– Da, domnule.

Nici nu apucă bine să se așeze la birou, că asistentul lui deschise ușa și îl invită înăuntru pe jurnalistul de la *Advocate*. Derek nu trebui să întrebe dacă aveau nevoie de ceva. Închise pur și simplu ușa în urma lui, lăsându-l pe Dev singur cu jurnalistul.

– Nu arăți prea fericit acum, zise Ross și zâmbi, scoțând la iveală o dantură albă, dreaptă.

– Sunt vreodată fericit când vii? replică el.

Complet netemător, bărbatul mai tânăr păși în față.

– M-am gândit că ai vrea să dai o declarație cu privire la ultima și destul de scandaloasa faptă a lui Parker Harrington.

– Deja am dat o declarație, spuse Dev și se lăsă pe spate în scaunul său, așa cum sunt convins că bine știi.

– Ah, da, dar m-am gândit că trebui să fie mai mult decât prostiile standard, mai ales având în vedere faptul că fratele femeii cu care ești logodit a încercat să omoare pe cineva, iar Sabrina a fost dată dispărută, spuse Ross așezându-se pe scaunul din fața biroului.

– Atunci, te-ai gândit prost, răspunse sec Dev. Și Sabrina nu mai este logodnica mea.

– Asta este interesant, spuse Ross, cu interes în ochi.

– Nu chiar. Logodna s-a terminat acum mai bine de o lună. Spuse minciuna cu aceeași ușurință cu care ar fi spus adevărul, dar mereu avusese acest dar, nu-i așa? Acesta este un lucru pe care îl învățase de la Lawrence. Nu știai asta? continuă. Mă așteptam ca un jurnalist cu talentul tău să fi aflat.

– Știi ce mi se pare și mai interesant? ripostă Ross strângând din dinți. Totala lipsă de informații cu privire la victima lui Parker. Este ca și cum femeia aceasta nu există sau are legătură cu cineva sau cu o *familie* îndeajuns de puternică încât să facă această informație să nu apară în spațiul public, și știi la cine mă duce gândul? La familia de Vincent.

– Sau ar trebui să te facă să te gândești că, oricine o fi persoana din interior care îți oferă informații despre investigațiile poliției, își face, pentru prima oară, treaba și ascunde identitatea victimei.

– Sunt convins că așa stau lucrurile, spuse Ross rânjind cu superioritate, și că nu are nici o legătură cu faptul că noului șef al poliției îi este teamă să nu pățească ce a pățit cel de dinaintea lui.

– Să moară din cauza unei probleme cardiace? întrebă Dev ridicând dintr-o sprânceană. Sper că nu.

– Da, spuse Ross zâmbind ușor. Sunt convins că a murit de cauze naturale, așa cum sunt sigur că tatăl tău s-a spânzurat.

– Ai o imaginație atât de bogată, Ross, spuse Dev, râzând cu superioritate.

– Imaginație? Duc lipsă în acest sens.

– Știi, chiar mă bucur că m-ai vizitat azi, spuse uitându-se la el, punându-și un picior peste altul și împreunându-și degetele.

– Serios? replică sec Ross.

– Ce se întâmplă cu Rosie Herpin?

– Rosie? Ce este cu ea? întrebă Ross mirat.

– Tu, dintre toți oamenii, o să faci pe modestul? spuse Dev uitându-se la el. Ce relație ai cu ea?

– Relația mea? spuse Ross râzând. Nu este treaba ta.

– Având în vedere că nu ai nici o problemă să te bagi în treburile mele, ar trebui să nu ai nici o problemă nici cu faptul că pun întrebări, răspunse Dev. Care este legătura ta cu ea?

– De ce ai pune o asemenea întrebare? ceru Ross să afle după un moment lung de tăcere.

– Crezi că nu știu că Rosie este cea care te-a prezentat lui Nikki? întrebă Dev ridicând dintr-o sprânceană. Prietenia ta cu Rosie este destul de convenabilă.

– O cunosc pe Rosie de vreo doi ani, spuse Ross strângând din dinți. Înainte de a ști cine era Nicolette Besson.

– Serios? replică Dev, uitându-se la el. Dacă te folosești de ea pentru a obține informații, așa cum ai încercat să faci cu Nikki, o pui într-o situație foarte proastă. Să sperăm că nu îi vei face asta unei persoane nevinovate. Asta dacă, bineînțeles, nu are legătură cu ceea ce pui tu la cale.

– Voi face orice pentru a afla adevărul, zise Ross după un moment lung de pauză, și nările i se dilatară.

– Așa va face și Rosie? întrebă Dev. Este dispusă?

– Văd că nu ajung nicăieri cu această conversație, spuse Ross cu superioritate, prinzându-se de brațele scaunului. Nu este nevoie să mă conduci.

– Stai! zise Dev zâmbind când reporterul se opri. Mai am o întrebare pentru tine. Ceva despre care am fost curios.

– Sunt numai urechi, răspunse Ross mirat.

– Crezi că nu știu cine a fost prietena ta? întrebă Dev. Sau este. Din moment ce încă este considerată dispărută.

Bărbatul se schimbă la față. Privirea i se ascuți, la fel ca trăsăturile feței. Tot corpul i se încordă.

– Știu de ce tot apari. Știu ce gândești și ce crezi despre familia mea și despre implicarea ei, continuă Dev. Ba înțeleg și de ce nu renunți.

– Chiar înțelegi, Devlin? ripostă Ross strângând pumnii cu putere.

– Înțeleg.

Și înțelegea. Înțelegea în feluri în care spera ca Ross să nu aibă ghinionul să afle.

– Atunci, trebuie să știi că nu voi renunța până când nu voi afla adevărul despre ce i s-a întâmplat, răspunse Ross. Și să nu îndrăznești să stai în fața mea și să-mi spui că nici unul dintre voi nu a avut legătură cu dispariția ei.

Dev tăcu în timp ce se uita la el.

– În tot acest timp, nu mi-ai spus niciodată că știi, răspunse Ross cu un rânjet. De ce ai pomenit acum despre asta, Devlin? Mă apropii prea mult de adevăr?

– Nu ai fost niciodată mai departe de adevăr, spuse Dev. Și, dacă vei continua pe acest drum, nu vei ajunge niciodată la el.

– Mă amenințí? întrebă Ross, enervându-se.

– Este un sfat, răspunse Dev. Gratis. Și un alt sfat? Nu îmi trimite o altă fotografie cu cuvintele „Știu adevărul“ scrise pe ea. Nu suntem într-un roman polițist.

– Și cum știi că am fost eu?

– Pentru că nu sunt prost, Ross.

– Du-te naibii! zise Ross ridicându-se. Habar nu ai ce știu. Habar nu ai cât de aproape sunt să vă demasc pe toți, nenorociților!

– Să ne demaști ca fiind ce? întrebă el, un pic curios.

– Ceea ce sunteți cu toții, zise Ross. Niște criminali!

CAPITOLUL 11

Costumul era... era, pur și simplu, spectaculos.

Rosie se învârti și se răsuci în fața oglinzii mari prinse de ușa de la baie. Nu avusese timp și nu probase rochia pentru a se asigura că era în regulă înainte de bal. Așa că, iată-o vineri, în noaptea balului mascat, și ea abia ce o aprobase.

Mulțumită tuturor sfinților, era potrivă – rochia se potrivea, în mod clar.

Rosie găsise vechea rochie de mireasă într-un magazin de vechituri și, când o cumpărase, în toată splendoarea ei crem și ivoar, nu fusese sigură cum putea fi transformată într-o ținută adecvată, dar acum nu arăta deloc precum rochia de mireasă pe care o cumpărase.

Un mic rânjet îi apăru încet pe față. Rochia era din mătase cu căptușeală de nailon, permițându-i croitoresei să o transforme. Era vopsită în roșu aprins, și detaliile cu mărgele de pe corsaj fuseseră scoase, vopsite în negru și folosite în jurul gulerului rochiei, al mânecilor largi și al tivului. Fără corsetul negru, corsajul ar fi fost larg, dar, cu acesta, sânii nu îi arătaseră niciodată mai bine și talia nu-i arătase nicicând mai subțire, și nici măcar nu îl strânsese cât de mult se putea.

Știa că unele femei ar fi purtat pantalonași sau o jupă pentru a crea volumul specific perioadei pe care o reprezenta balul mascat, dar se hotărî să nu poarte lenjeria grea și copleșitoare. Îi plăcea felul în care simțea rochia pe coapse și pe șolduri. De ce să strice asta cu o lenjerie imensă?

Dacă Devlin ar fi văzut-o în rochia asta, și-ar fi înghițit cuvintele și apoi le-ar fi scuipat înapoi. Rosie zâmbi cu un aer de superioritate la imaginea din oglindă. Dar era puțin probabil să o vadă. Nu că ar fi vrut asta, dar nu se gândi nici o secundă că Devlin avea să fie la balul mascat. Costumele erau o cerință obligatorie, nu o excepție, și nu și-l putea imagina purtând fie și doar o mască. Probabil dădea o mulțime de bani organizatorilor și rezolva treaba.

Rosie se întoarse, verifică spatele, apoi se roti. Zâmbetul îi crescu în timp ce își aranjă corsetul.

– Arăți minunat, draga mea, auzi o voce, în timp ce mărgelele perdelei zornăiră.

Rosie își ridică privirea și o văzu pe mama ei zâmbind la ea în oglindă. Mama ei venise pe la ea după serviciu și o ajutase să se îmbrace. Rosie nu semăna deloc cu mama sau cu sora ei. Bella avea aceiași ochi închiși la culoare și piele măslinie, împreună cu silueta zveltă, grațioasă, care îi amintea lui Rosie de o balerină elegantă.

„Zveltă“ și „grațioasă“ erau două cuvinte pe care nimeni în toate mințile nu le-ar fi folosit pentru a o descrie. Mai degrabă, robustă și ciudată.

Un văr mai în vârsta de-al ei obișnuia să o tachineze fără milă atunci când erau copii, susținând că fusese găsită pe malul râului, și, pentru că era tânără și prostuță, se dusese direct la mama ei, plângând isteric, pentru că era convinsă că fusese un copil nedorit găsit pe malul râului sau furat.

Atunci fusese, probabil, prima și clar nu ultima dată când părinții ei se întrebaseră cât de credulă era, dar

copiii – chiar și din familie – puteau fi atât de al naibii de răutăcioși.

Abia când Rosie se făcuse mai mare începuse să mai semene cu tatăl ei. Dar toate cele trei femei din familia Pradine aveau părul bunicii. Bucle mari, voluminoase, într-un amestec de castaniu și maroniu; Rosie care avea părul într-un castaniu mai închis și pistruii tatălui ei. Erau foarte puțin vizibili, cu atât mai puțin când se machia, dar erau acolo, dovedind că genele erau ciudate.

– Mulțumesc, mamă!

Mama ei se uită la rochie, în timp ce se așeză în fotoliul mare, în stil Victorian, cu perne de un verde smarald, pe care Rosie îl pusese în colț, lângă ușile balconului.

– Nu îmi vine să cred că a fost o rochie de mireasă.

– Știu, nu? Se întoarse de la oglindă și merse spre dulap. Luă masca. Nu crezi că este prea simplă, nu?

– Draga mea, cu rochia asta, ai putea și doar să-ți pictezi o mască.

Rosie râse. Masca era una ieftină, cumpărată de la un magazin de suvenire. Era roșie cu dantelă neagră pe margine, simplă în comparație cu cele decorate cu pene și bijuterii.

– M-ai văzut încercând să desenez un om? Sub nici o formă nu voi picta o mască.

Mama ei își puse un picior peste celălalt. Se oprise la Rosie imediat ce terminase treaba la patiserie, dar nu avea nici urmă de făină pe ea. Când Rosie pleca de acolo, arăta de parcă s-ar fi tăvălit în făină.

– Îți lași părul desfăcut?

Rosie încuviință din cap. Își făcuse cărare pe mijloc, și, atâta timp cât umiditatea era în limite rezonabile, buclele nu aveau să arate ca o mare minge de cârlionți.

– Știu că, probabil, toată lumea va avea părul prins, dar, orice i-aș face, ar arăta minunat când plec de aici, ca apoi să arate de parcă un porc spinos a murit în părul meu.

– Exagerezi un pic, replică mama ei. Cu toate acestea, îmi place cum îți stă cu el desfăcut. Te face să arăți sexy.

– Aș putea muri fericită dacă nu mi-ai mai zice că sunt sexy, mamă.

Mama ei își dădu ochii peste cap.

– Sarah vine aici sau...

– Mă întâlnesc cu ea la casă.

– Deci, ai și alte planuri weekendul acesta în afară de bal? întrebă mama ei după o pauză.

– Nu chiar, zise ea clătinând din cap, punând masca pe măsuța de toaletă.

Asta se putea schimba dacă Jilly reușea să convingă familia Mendez să îi lase să facă o investigație mai de durată. Nu mai fusese surprinsă nici un fel de activitate pe camera de filmat, și, chiar acum, Jilly încerca și să-i convingă pe cei doi soți să permită echipei NOPE să o aducă pe Sarah să vadă dacă putea comunica, dar ezitau să facă asta, ceea ce li se părea ciudat atât ei, cât și lui Lance, însă oamenii erau ciudați, chiar și cei normali care credeau că aveau casa bântuită.

Bineînțeles, Jilly era acum convinsă că activitatea venea de la casa cumpărată de Lucian și, după părerea ei, asta explica de ce erau pauze lungi în activitate. Încă o bătea la cap pe Rosie să obțină acces la casă. Chiar azi, îi lăsase un mesaj atât de lung, încât se întrerupsese atunci când ajunse la cel de-al zecelea motiv pentru care Rosie trebuia să-l roage pe unul dintre membrii familiei de Vincent sau pe Nikki să intervină.

– Este perfect, spuse mama ei.

– De ce este perfect? întrebă ea, mijind ochii către mama ei, în timp ce își îndreptă corsetul.

Mama ei zâmbi, și era acel zâmbet pe care Rosie îl știa mult prea bine. Era mult prea nerăbdător, prea binevoitor, și se vedea o strălucire aparte în ochii ei căprui. Rosie își adună curajul pentru ce urma.

– Ei bine, este un tip pe care cred că ai fi încântată să-l cunoști, spuse mama ei.

Rosie deschise gura să spună ceva, în timp ce degetele îi încremeniră pe marginea de jos a corsetului.

– Este prieten cu Adrian, continuă mama ei. Adrian era soțul surorii ei. Este terapeut pulmonar, divorțat, dar nu de curând. Conform celor spuse de Bella, este foarte...

– Mamă, o întrerupse Rosie.

– Ce e? zise ea cu o privire perfect inocentă. Doar îți spun că este un bărbat care sunt aproape sigură că este liber în acest weekend și căruia i-ar plăcea să te cunoască.

– Te rog, spune-mi că nu m-ai scos din nou la mezat.

– Nu aș face niciodată așa ceva. Oftatul ei de revoltă nu avu mare efect, având în vedere faptul că mama ei nu doar o dată, ci de trei ori îi aranjase întâlniri fără știrea ei.

– Faptul că îți aranjez o întâlnire nu înseamnă că te scot la mezat.

– Ei bine, este aproape același lucru, răspunse ea, întorcându-se la corset. Nu este ca și cum nu aș ieși la întâlniri.

– Să intri pe Tinder nu înseamnă să ieși la întâlniri.

– Mamă, spuse Rosie strâmbând din nas. De parcă ai ști ce este Tinder.

– Oh, știu foarte bine ce este, și, sinceră să fiu, sunt geloasă că nu exista așa ceva pe vremea când eram singură. Îl iubesc pe tatăl tău din toată inima, dar ar fi fost drăguț să am această mică aplicație în telefon.

Clătinând din cap, trase adânc aer în piept, și coastele îi atinseră corsetul. Chestiile astea erau cel mai greu de îndurat, dar erau al naibii de sexy.

– Ai sta nonstop pe telefon.

– Dar, serios, lui Erik – numele lui este Erik – i-ar plăcea tare mult să te întâlnească. Îți voi trimite numărul lui de telefon.

Rosie închise ochii și spuse o mică rugăciune. Nu era o rugăciune bună. Începea cu „Pruncule Iisus, te rog ajută-mă", așa că nu era sigură că ruga avea să îi fie ascultată, dar merita să încerce.

– Ai numărul de telefon al acestui tip?

– Pentru tine. Nu pentru mine.

– Ei bine, da, evident, spuse Rosie, apoi făcu o pauză. Sau, cel puțin, așa sper.

– Nu am spus că te vei întâlni cu el, dar sper că îi vei trimite un mesaj. Se ridică de pe fotoliu și se apropie de locul unde stătea Rosie, cercetând-o cu privirea. Vreau doar să fii fericită, draga mea.

– Sunt fericită. Nu arăt fericită? Pentru că sunt. Am, într-un final, șansa să mă duc la balul mascat, așa că sunt al naibii de încântată.

– Știu, dar nu la asta m-am referit, spuse ea, mângâind-o pe Rosie cu un deget pe obraz. Vreau să găsești acea fericire pe care ai avut-o cu Ian.

Lui Rosie i se tăie răsuflarea.

– Mamă...

– Știu, draga mea. Știu că au trecut zece ani și că ai mers mai departe. Știu asta, dar... îmi fac griji pentru tine. Ești fiica mea, și îmi fac griji că nu îți vei permite să mai găsești genul acela de dragoste, și, sincer, ce scop au toate astea,

care e rostul vieții, când nu ai pe nimeni cu care să le împărtășești?

– Am oameni cu care să împărtășesc. Pe tine. Pe tata. Pe Bella. Prietenii mei.

– Nu la asta mă refeream.

– Poate... poate că nu voi mai găsi genul acela de dragoste, spuse Rosie trăgând ușor aer în piept și, desprinzându-se din îmbrățișarea mamei, făcu un pas în spate și se uită în ochii ei. Poate că el a fost alesul, și eu nu sunt genul care să aibă parte de mai mulți aleși. Și sunt împăcată cu asta.

– Chiar ești, Rosie? întrebă mama ei cu o privire tristă.

Chiar conta dacă era? Pentru că, dacă Ian fusese singurul ales pentru ea, nu conta dacă era împăcată sau nu cu asta. Viața reală nu era mereu plină de finaluri fericite, și foarte mulți oameni nu ajungeau să experimenteze asta. Cel mai adesea, lucrurile erau fix opusul la „fericiți până la adânci bătrâneți“.

Și poate că așa era și în cazul lui Rosie. Finalul ei fericit nu avea să fie împreună cu un bărbat sau cu o femeie. Trebuia să-l găsească în interiorul ei.

Se gândi că asta deja era adevărat în cazul ei, dar, după momente de genul acesta, nu mai era sigură.

CAPITOLUL 12

– Am un sentiment ciudat în legătură cu seara asta.

Strângând fusta lungă a ținutei ei astfel încât să nu cadă grămadă în fața casei din St. Charles, Rosie se opri brusc și se întoarse pentru a se uita la Sarah. Rosie abia ajunsese, și o găsi pe Sarah așteptând-o la colțul străzii.

Sarah arăta uimitor în costumul ei. Era mai înaltă cu un cap decât Rosie, avea tenul de culoarea piersicii și părul blond bogat strâns într-un coc în vârful capului. Era îmbrăcată la fel ca Rosie, cu o mască roșie cu dantelă neagră și cu o rochie roșie cu negru cu mâneci largi și cu corset, corsajul din dantelă având un decolteu atât de

adânc, încât erau șanse ca sânii să îi iasă la înaintare cândva pe parcursul serii.

Nu că Rosie ar fi fost în măsură să comenteze. Dacă se apleca, era foarte probabil ca sânii să i se reverse sau poate chiar ca ea să leșine, căci primul lucru pe care îl făcuse Sarah când o văzuse pe Rosie fusese să-i strângă corsetul într-atât încât se mira că nu i se rupseseră coastele.

– Adică, un sentiment rău, de genul „hai să mergem acasă"? întrebă acum Rosie. Sau doar un sentiment ciudat la modul general?

Ignorând privirile nemulțumite ale celorlalți petrecăreți, care erau nevoiți să le ocolească, Sarah închise ochii și se apropie mai mult de Rosie.

– Este un sentiment destul de puternic.

Rosie așteptă o explicație mai elaborată, simțind un fior la ceafă. Aerul serii era rece, dar știa că nu temperatura o făcea să tremure.

– Încep să simt că nu ar fi trebuit să-ți accept invitația.

Râzând la remarca ei, Sarah își înclină capul într-o parte, și Rosie se minună că nu se dezechilibra cu părul ăla bogat prins în creștet.

– Dacă ți-aș fi spus că urma să-ți pierzi un deget în seara asta, tot ai fi aici. Ți-ai dorit să participi la balul mascat de ani de zile.

– Adevărat. Un bărbat trecu pe lângă ele îmbrăcat precum, presupuse Rosie, vampirul Lestat și îi distrase atenția. Era un costum destul de reușit. Se concentră din nou la Sarah. Dar ai un sentiment ciudat.

– Nu este un sentiment rău. Doar că aud vocea asta. O lampă licări, aruncând o lumină difuză galbenă pe gardul din coceni amenajat în fața conacului. Sarah se întoarse, ridicând cele două plicuri ivoar pentru a-și face vânt. Bineînțeles că nu existau bilete online sau invitații pentru balul mascat. Totul era de modă veche, cu invitații pe hârtie.

– A fost, mai degrabă, o șoaptă.

– O șoaptă? Rosie era obișnuită cu așa ceva când venea vorba despre Sarah, cu șoaptele și senzațiile apărute din senin. Știi ce a șoptit?

Sarah încuviință din cap, și o șuviță de păr îi căzu pe față, atingând masca.

– Dacă nu există riscuri, nu există recompense.

– Serios? răspunse Rosie sec. O fantomă ți-a șoptit un discurs motivațional la ureche?

– Amuzant, nu-i așa? spuse Sarah ridicând din umeri. I-ai zis vreunuia dintre membri familiei de Vincent ce s-a întâmplat în timpul sesiunii noastre?

Rosie era obișnuită și cu faptul că Sarah schimba mereu subiectul.

– Nu. Nu cred că m-ar crede, dar, ei bine, sunt ocupați cu o mulțime de lucruri, explică ea, gândindu-se la Nikki. Nu este cel mai ușor lucru pe care să-l aduci într-o conversație cu un străin.

– Sunt destul de șocată că nu l-ai găsit pe unul dintre ei să-i spui, zise Sarah cu surprindere în ochi.

Rosie își țuguie buzele. Era greu să explice de ce nu spusese nimic. E adevărat, marea majoritate a oamenilor ar fi înțeles de ce, pentru că suna foarte nebunesc și chiar o deranja pe Rosie că nu împărtășise acea informație, dar asta însemna să discute cu unul dintre membrii familiei de Vincent și posibil să-i atragă atenția lui Devlin.

Ceea ce era inevitabil, din moment ce plănuia să o viziteze din nou pe Nikki.

– Ar trebui să mergem, spuse Sarah după ce se uită la ea o clipă.

Și, cu asta, Sarah se avântă în mulțimea de oameni care se strecura prin intrarea îngustă din gard. Era un lucru bun că lui Rosie îi plăceau ciudățeniile, dar, la naiba, Sarah putea fi foarte ciudată uneori.

Ținându-și poalele rochiei, o prinse pe Sarah din urmă și se uită la conacul uimitor în stil grecesc, amplasat lângă Universitatea Loyola. Rosie îl văzuse de sute de ori, dar niciodată așa. Niciodată în noaptea legendarului bal mascat, unde veneau cei mai puternici și mai bogați oameni din New Orleans și Dumnezeu știe ce se întâmpla. Dar Rosie nu era interesată de nimic din toate astea.

Rosie își trecu o mână peste poșeta cu perle, simțind micul reportofon, și rânji. Unicul ei scop în seara asta era să înregistreze vocea miresei omorâte.

Era foarte puțin probabil să mai aibă această șansă, așa că poate vocea pe care o auzise Sarah îi transmisese un mesaj foarte important, dacă nu chiar incredibil de siropos. Nu exista recompensă fără riscuri.

Poarta era păzită de câțiva paznici, acesta fiind motivul pentru care dura foarte mult să intre, dar Sarah le arătă

invitațiile, și trecută imediat, încetinind pasul pe măsură ce înaintau pe proprietate. Peste tot în jur vedeau dantelă alb cu negru, o mare de tafta, măști cu pene și ace de păr elaborate. Doamnele aveau alunițe pictate și fețele pudrate precum prăjiturile din făină de orez și la gât purtau coliere care păreau a fi din smaralde și safire autentice.

Un miros grețos de parfum amestecat cu apă de colonie o ameți pe Rosie. Ei bine, probabil și corsetul avea ceva de-a face cu asta, dar rezistă. Spera că înăuntru avea să găsească vin, ideal din acela scump, pe care ea nu l-ar cumpăra, pentru că nu își permitea.

– Chiar este frumos, nu-i așa? spuse Sarah luând-o de braț pe Rosie.

Chiar era. Conacul era retras mult de la stradă, și părea că fiecare lumină din interior era aprinsă. Peluza din față era scăldată într-o lumină albă difuză, și lampioane din hârtie atârnau de stâlpi. Aleea lată ducea către un set de trepte care erau lungi cât lățimea casei.

– Mulțumesc că m-ai invitat! spuse Rosie strângând-o de un braț. Știu că deja ți-am mulțumit, dar merită să repet. Este o experiență uimitoare.

– O experiență uimitoare să ne strecurăm în acel dormitor? îi șopti Sarah aplecându-se spre ea.

– Cum îndrăznești să sugerezi astfel de lucruri? replică Rosie făcând pe timida și prefăcându-se a icni indignată.

– Uh-huh, spuse Sarah râzând în timp ce urcau treptele. Dacă ești prinsă, nu te cunosc.

– O să mă asigur că voi striga numele fostului tău logodnic de sus, ca să îl audă toată lumea.

– Așa te vreau.

Simți pe pielea încinsă aerul rece în timp ce trecură în foaierul mare, sub formă ovală. Probabil foloseau magia voodoo pentru a menține aerul rece în interior, cu toate acele corpuri înghesuite și cu ușile lăsate deschise, dar era recunoscătoare pentru asta. Se așteptase să se simtă ca într-o saună în interior, dar spațiul era destul de aerisit.

Era greu să se conecteze cu acel spațiu, date fiind gălăgia, zumzetul conversației și prezența oamenilor peste tot. Era atât de mult de auzit și de văzut, încât era un pic copleșită, și îi aminti de încercările de a merge pe străzi în timpul sărbătorii de Mardi Gras. Se uită la fețele ascunse și la corpurile costumate. Dacă era aici o persoană cunoscută, ceea ce era puțin probabil, pentru că nu își petrecea timpul

alături de asemenea persoane pretențioase, nu ar fi recunoscut-o... Făcu ochii mari. La naiba, bărbații purtau...

– Pantaloni de călărie, șopti Rosie, pe față apărându-i un zâmbet ușor în timp ce își plimba privirea peste tot și remarca pantalonii gri, negri și în culoarea pielii, foarte mulați. Mulți dintre ei aveau asortate ghete de călărie autentice. Din cine știe ce motiv, nu observase asta când era afară. Poartă pantaloni de călărie, sublinie ea.

– Exact.

– Crezi că au suspensori pe sub pantaloni?

Sarah pufni.

– Știi, așa ar fi cu adevărat adecvați timpurilor de atunci, șopti Rosie. Pentru că unele dintre... acele pachete nu arată veridic.

– Chiar sper că priveliștea ce ni se oferă nu este din cauză că poartă suspensori, replică ea. Cu toate acestea, sunt câteva piese bune pe-aici.

O femeie din fața lor se uită peste umăr, cu buzele-i date cu ruj roșu aprins curbate într-un zâmbet ușor în timp ce le studie, privirea stăruindu-i sub nivelul bărbiei lor.

– Multe lucruri... drăguțe în seara asta aici, răspunse femeia și apoi le făcu cu ochiul, înainte de a se întoarce.

Sarah și Rosie se uitară lung una la alta.

– Trebuie să găsim rapid ceva de băut, spuse Sarah și o luă de braț de Rosie. Ar trebui să fie în stânga, în sala cea mare.

Rosie o lăsă pe Sarah să o conducă și, în timp ce se desprinseră de mulțime, putură vedea mai mult din casă. Admiră pereții de stejar și scara impresionantă din chiparos. Camerele erau decorate cu medalioane din ipsos și cu mulaje elaborate, despre care își imagină că erau originale. Sarah avea dreptate. Nu numai că în sala cea mare era instalat barul, dar mulțimea era mai puțin numeroasă, ceea ce era surprinzător, din moment ce acolo era alcoolul. Un grup mic de femei era lângă fereastra mare, uitându-se la bărbații care stăteau la bar.

– Hai să torni pe gât niște vin dulce, zise Sarah râzând. Și eu niște whisky scump ca naiba.

– Este un plan minunat, zise Rosie în timp ce se apropiau de bar.

– Mă scuzați, domnilor, spuse Sarah cu voce îmbietoare, cu accent sudic. Ne putem strecura și noi?

Doi dintre cei mai apropiați bărbați se întoarseră, și, la naiba, dar privirile lor erau la fel de ostentative ca femeia din foaier.

– Bineînțeles, șopti unul din ei și se dădu laoparte, așa cum făcu și celălalt. Amândoi aveau părul deschis la culoarea și ochi căprui, maxilar puternic și zâmbet frumos. Cu jumătate de față ascunsă, doar atât putu vedea din trăsăturile lor. Hotărî că erau frumoși în timp ce zâmbi la ei, pentru că majoritatea bărbaților erau frumoși când purtau mască.

– Mulțumesc, spuse ea.

– Voi ce beți? întrebă Sarah, și, în timp ce aceștia răspundeau, Rosie surprinse privirea barmanului.

Care era ațintită asupra sânilor ei. Comandă băuturile, apoi se întoarse spre cei doi bărbați, sprijinindu-se cu șoldul de bar.

„Vreau să găsești acea fericire pe care ai avut-o cu Ian."

Cuvintele mamei ei i se strecurară în minte fără voia ei, dar insistente și răsunătoare. Voia să mai experimenteze asta? Da, voia, dar și nu voia... Dându-și seama că unul dintre bărbați vorbea cu ea, își reveni din reverie.

– Poftim?

– Este în regulă, spuse el cu un zâmbet cald. Spuneam că mă numesc Theo. Tu?

– Rosie, răspunse ea, acceptând paharul de vin roze, acidulat.

– Îmi place. Ești de pe aici, Rosie?

Sorbind din vin, ea se uită la Sarah. Prietena ei se descurca de minune în încercarea de a-l uita pe fostul ei logodnic.

– Născută și crescută aici. Dar tu?

Din Baton Rouge, dar îmi place să cred că am fost adoptat de New Orleans, răspunse el. Sunt aici de patru ani.

– Ei bine, știi ce se spune despre New Orleans? Fie te acceptă cu brațele deschise, fie te respinge categoric.

– Nimic mai adevărat, zise Theo și ridică paharul.

Rosie era pe cale să-l întrebe ce îl adusese în New Orleans, când se întâmplă – senzația că degete calde trasau o dâră pe spatele ei. Veni de nicăieri, și, înainte de a deveni conștientă de ceea ce făcea, se uită peste umăr. Privirea ei poposi asupra lui cu o precizie înfiorătoare.

Bărbatul se sprijinea de bar, cu picioarele încrucișate în dreptul gleznelor și cu brațele pe tejghea. Bea o băutură de

culoarea chihlimbarului dintr-un pahar mic și se uita direct la ea. Privirile li se întâlniră, și Rosie deveni vigilentă, simțind cum o trec fiorii în ciuda mânecilor lungi ale rochiei.

Stai un pic...

Chiar și cu mască și fiind prea departe pentru a-i putea vedea culoarea ochilor, recunoscu părul negru perfect aranjat și bărbia ca de granit.

La naiba, era Devlin de Vincent.

Nu îi venea să creadă. Niciodată nu se gândise cu adevărat că el putea fi aici. Nimic din felul lui de a fi nu dădea de înțeles că ar participa la vreun bal mascat *și* ar purta o mască, dar el era acela și arăta...

Rosie rămase cu gura căscată. Purta pantaloni strâmți negri și arăta... O trecu un fior, dar acesta era fierbinte, ca și cum ar fi stat prea aproape de o flacără.

Oh, de ce era Dumnezeu așa crud? Cu mare efort, ea ridică privirea. Cu masca pe față și purtând acei pantaloni, arăta ca și cum ar fi apărut direct dintr-o fantezie.

Pe buze i se citi un zâmbet de superioritate în timp ce își ridică paharul în direcția ei.

Pentru numele lui Dumnezeu, probabil că ea avea cel mai mare ghinion. Chiar nu voia să-l vadă, mai ales după replicile lui atunci când fusese la el acasă.

Înainte de a se întoarce cu spatele la el, își ridică paharul cu vin către el, precum și degetul mijlociu.

Rosie se concentră din nou la... la naiba, cum îl chema? Nu își putu aminti, și acum acesta se uita la ea într-un mod care dădea de înțeles că el vorbise și ea nu ascultase. Cum ar fi putut? Chiar și cu spatele la Devlin, îl putea simți uitându-se la ea.

Nu mai putea rămâne în această încăpere, și, în plus, nu venise aici ca sa flirteze cu bărbați frumoși al căror nume nu și-l putea aminti sau ca să simtă ochii lui ațintiți asupra ei.

Cerându-și scuze față de bărbatul din fața ei, se uită către Sarah. Cu o singură privire, aceasta înțelese unde urma să se ducă Rosie. Ignorând prezența lui Devlin, care stătea la capătul barului, ieși cât putu de repede din încăpere, sperând că avea să arate senzual în timp ce făcea asta și nu ca și cum ar șchiopăta.

Singurul lucru bun al faptului că el se afla aici în seara asta era că avea ocazia să o vadă. Pe ea și rochia minunată

care îi făcea sânii să arate absolut uimitor, așa că măcar asta era o consolare.

Hotărâtă să nu mai petreacă nici măcar un minut stresându-se cu privire la apariția neașteptată a lui Devlin, intră în foaierul încă plin de oameni. Se întâmpla ceva spre partea din spate a casei, unde cânta o trupă. Se strecură pe lângă un grup care stătea lângă scara cea mare. Cu paharul de vin în mână, urcă treptele așa cum ar fi învățat-o mama ei.

Merse ca și cum avea toate motivele pentru a fi acolo și, ca de obicei, funcționă. Nimeni nu o opri. Nimeni nu o strigă în timp ce își plimba mâna de-a lungul balustradei frumoase din lemn. Ajunse la cel de-al doilea etaj cu un zâmbet îngâmfat.

Putea foarte bine să fie spion.

Sau ninja.

Sau, și mai bine, un spion-ninja.

Întorcându-se către dreapta, își prinse piciorul în marginea covorului. Alunecă și încercă să se sprijine în mâna liberă. Ca prin miracol, nu își vărsă băutura.

Bun, categoric nu putea fi spion sau ninja.

Clătinând din cap, merse până la holul care ducea către spatele casei. „Te rog să fie deschisă. Te rog să fie deschisă." Puse mâna pe clanța ușii de la ultimul dormitor de pe stânga. Ușa se deschise, iar ea răsuflă ușurată.

Aprinse lumina și se uită prin cameră în timp ce înainta, lăsând ușa întredeschisă. Încăperea era destul de mică și cu puțin mobilier. Lângă un perete, erau un pat și o noptieră, comoda fiind pe peretele de lângă ușă. Lângă fereastră era o oglindă. Totul era nou, așa că, dintr-un motiv anume, nu se simți atât de vinovată când își puse paharul pe noptieră.

Era oarecum lipsit de etică să umble prin acea cameră fără a avea permisiunea, dar nimeni în locul ei nu ar fi ratat șansa. Atât Lance, cât și Jilly făcuseră același lucru – de mai mult ori și fuseseră, nu o dată, prinși.

Deschizându-și poșeta, căută reportofonul.

– Rosie, se auzi o voce puternică, mult prea familiară. Ce surpriză!

CAPITOLUL 13

Dev o recunoscu imediat ce intră în sala mare a balului împreună cu blonda înaltă, înainte chiar ca ea să fie conștientă de prezența lui. Cum ar fi putut să nu o remarce? Fiecare femeie de la bal era îmbrăcată fie să ademenească, fie să impresioneze, dat nici una – nici măcar o femeie de aici – nu era la fel de în elementul ei precum Rosie. Era seducătoarea, și toți ochii erau ațintiți asupra ei.

Rochia aceea...

Dumnezeule! Spre deosebire de majoritatea femeilor de aici, nu purta jupa aceea ridicolă care mărea volumul fustei. A ei era mai degrabă un înveliș roșu cu negru, învăluindu-i coapsele și șoldurile la fiecare pas, cu talia joasă și cu corset. Rochia aceea...

„La naiba..."

Voia să găsească un sac de pânză și să o acopere cu el.

Și mai voia și să sfâșie rochia aceea cu dinții.

Bourbonul pe care îl băuse îl arse pe gât în timp ce privirea îi zăbovi pe umflăturile delicate de deasupra dantelei negre. O văzuse pe Rosie doar în tricouri largi, dar, în puținele momente în care corpurile lor se atinseseră, simțise îndeajuns de mult pentru a ști că avea sânii tari și voluminoși. Văzând-o în rochia aceea, aproape că îi era imposibil să ignore cât de frumos îi era corpul, cu toate acele forme delicate ascunse de material.

Nu rezolvă mare lucru nici când reuși, în cele din urmă, să-și ridice privirea către fața ei. Buzele-i pline erau date cu un ruj roșu delicat și ochii îi fulgerau pe sub masca simplă cu roșu și negru. Era împotriva curentului în multe feluri. Avea părul lăsat pe umeri în loc să fie prins într-un mod complicat. Buclele acelea groase îi mângâiau fața sub formă de inimă și îi cădeau pe umeri, fiind mai lungi decât se așteptase. Rosie nu purta nici un fel de bijuterie – în afara lănțișorului de aur, cel pe care era verigheta soțului ei decedat –, și asta o făcea chiar mai elegantă decât cele care aveau la gât și la urechi diamante de mii de dolari.

Rosie te lăsa pur și simplu fără cuvinte.

Nu că nu observase asta înainte, chiar și când purta haine largi și avea părul prins la spate. Din momentul în care o văzuse în apartamentul ei, se gândise că era frumoasă, dar acum își dădea seama de cât de uimitor de frumoasă era. Și cunoscuse multe femei frumoase, unele care se născuseră așa și altele care ajunseseră așa datorită

mâinilor unui chirurg abil. Nici una nu se putea compara cu Rosie, pentru că ea era precum focul.

Simțurile i se ascuțiră și corpul i se trezi la viață doar văzând-o, și știa că nu avea nimic de-a face cu conversația lor superficială sau cu ceea ce credea despre ea.

Dev reacționa pur și simplu la ea, și, la naiba, asta era ceva rar și nu îi plăcea. Deloc.

Că era surprins să o vadă la balul mascat era puțin spus, dar descoperea că Rosie avea obiceiul de a apărea pe neașteptate.

Se gândi la ceea ce îi spusese Gabe și simți o undă de vinovăție, însă Dev se îndoia că aparițiile ei erau atât de întâmplătoare. Probabil, mai degrabă, extrem de calculate, pentru că nu avea cum să nu își imagineze că el urma să fie acolo.

Când ea ieșise din încăpere, o urmărise, chiar dacă știa că nu trebuia să facă asta. Nu avea habar ce punea Rosie la cale, dar era sigur că avea legătură cu nenorocitul ăla de jurnalist, și asta însemna că trebuia să stea naibii departe de ea, însă curiozitatea preluă controlul când ea urcă scările din chiparos și se duse spre un dormitor mai mic aflat în partea din spate a casei. Ce naiba avea de gând să facă? Nimic bun, dacă era să se ia după ochii mari cu care se uita la el acum. Arăta de parcă ar fi fost prinsă încercând să fure bijuteriile coroanei.

– Ce faci aici, sus? întrebă ea, scoțând mâna din poșetă.

– Am o întrebare mai bună. Ținând în mână paharul de bourbon, se sprijini de ușa pe care o închise. Ce cauți tu la balul mascat?

– Încerc să petrec o seară plăcută, fără drame, răspunse ea, și pieptul acela al ei frumos care îl distrăgea se umflă în momentul în care trase aer în piept. Dar se pare că nu se va întâmpla asta.

– Nu asta am întrebat, și știi bine, spuse el zâmbind cu superioritate. Nu ai mai fost până acum la acest eveniment, adăugă după o pauză. Aș fi remarcat.

– Oh, serios? replică ea strângând cu putere poșeta.

Dev încuviință din cap.

– Sunt sute de persoane acolo jos. Cum ai putea ști dacă am mai fost la acest eveniment și tu pur și simplu nu m-ai observat?

– Nu există nici o șansă să nu te fi observat. Nu dacă erai îmbrăcată așa.

– Nu sunt sigură că acesta a fost un compliment, spuse ea după o perioadă de tăcere în care încercă să își dea seama ce voise el să spună, dar, cunoscându-te, probabil a fost o insultă.

– Nu a fost o insultă, răspunse el. Arăți minunat. Uimitor, sincer. Dacă ai mai fi fost la acest eveniment și ai fi arătat așa, te-aș fi remarcat imediat.

Buzele lui Rosie se depărtară, atrăgându-i atenția. El nu fusese niciodată genul de tip înnebunit după sărutat. La naiba, nu o sărutase nici măcar o dată pe Sabrina, în special pentru că nu își dorise buzele acelei femei nicăieri în apropierea buzelor lui, dar niciodată nu își dorise mai mult să știe ce gust aveau buzele unei femei și cum se simțeau decât își dorea în acest moment.

– Ești beat? întrebă ea.

– Aș vrea eu, răspunse el ridicând dintr-o sprânceană.

Ea se uită prin cameră înainte ca privirea să i se întoarcă la el.

– Prietena mea avea o invitație în plus și știa că mi-am dorit dintotdeauna să particip la acest bal, așa că m-a invitat, spuse ea după câteva momente.

– Blonda cu care ei venit? întrebă el.

Rosie se uită la el în timp ce încuviință din cap.

– Dar asta nu lămurește ce cauți în camera asta, în loc să fii cu prietena ta, bucurându-te de petrecere.

– Mă bucur de petrecere.

– Singură? Într-un dormitor la etaj, unde sunt sigur că nu le este permis oaspeților să se plimbe? întrebă el.

– Te-ai gândit, oare, că poate te-am văzut și încercam să mă ascund? spuse ea strângând din buzele alea ademenitoare.

– Pentru nimic în lume nu cred că ai fugi vreodată de mine.

Rosie își dădu ochii peste cap.

– Ce faci aici?

– Măsor cadrul ușii pentru o perdea din mărgele. Tu ce cauți aici?

El izbucni într-un râset ce nu suna familiar nici măcar pentru urechile lui.

– Sunt convins că proprietarii vor aprecia decorul suplimentar, dar mă îndoiesc sincer că asta faci. Sau cel puțin sper că nu asta faci.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse ea mijind ochii. Tu ce cauți aici, sus?

– Te-am urmărit, recunoscu el.

– Ei bine, nu numai că asta este ciudat, dar este și deranjant, zise ea clipind.

– De ce anume? întrebă el luând o gură de bourbon, uitându-se la ea cu ochii pe jumătate deschiși.

– Pentru că sunt sigură că m-ai urmărit doar ca să mă insulți, și nu îți voi acorda luxul acesta, zise ea luându-și paharul cu vin și apropiindu-se, cu bărbia ridicată. Așa că poți să te dai la o parte din ușă?

– Nu te-am urmărit pentru a te insulta. Sunt destul de sigur că am stabilit asta când am spus că arăți minunat.

– Serios? veni răspunsul ei sec. Chiar dacă restul conversațiilor noastre, cu excepția celei din cimitir, s-au terminat cu tine insultându-mă pe mine? De ce ar fi diferit în seara asta?

În seara asta era diferit. El nu știa cum de știa așa. Poate că era instinctul, dar știa că seara asta nu era ca nici o alta de dinainte.

– Mereu ești așa certăreață?

– Mereu ești așa plin de tine? ripostă ea. Oh, stai! Nu răspunde! Deja știu. Ești.

– Plin de mine? Nu am mai auzit sintagma asta de când... aveam 13 ani.

– Și?

– Cine mai spune asta?

– Eu, zise ea zâmbind, și zâmbetul i se duse direct în penis, întărindu-l. O readuc la viață cu stil.

– Credeam că sunt un nemernic, zise el zâmbind.

– Ești ambele. Un nemernic plin de sine.

– Asta este destul de impresionant.

– Nu chiar, zise ea și luă o gură din vin.

Dev o privi cum își plimbă degetul pe marginea paharului și își dădu seama că era ciudat de gelos pe paharul de vin. Voia ca ea să-l atingă pe el așa, dar, având în vedere faptul că cel mai probabil îl ura, nu avea să se întâmple asta... Dar apoi, îl simțise în dimineața aceea din apartamentul ei, și putea jura că văzuse excitare în privirea ei și în respirația ei sacadată.

– Cred... cred că ar trebui să îmi cer scuze, spuse el, ridicându-și privirea către ea.

– Pentru ce anume? întrebă Rosie, sorbind iar din vin.

Dev simți cum penisul i se întărește când ea scoase limba pentru a prinde o picătură de vin de pe buza de jos.

– O să mă faci să spun, nu-i așa?

– Nu este evident? Da, zise ea zâmbind ușor. Pentru că, atunci când ai rostit cuvântul „scuze", a sunat de parcă te înecai.

– Nu este adevărat.

– Te înecai cu aroganța ta, adăugă ea.

– În regulă. M-am purtat precum un nesimțit.

– Când anume? În apartamentul meu când mi-ai insultat decorul interior sau când ai insinuat că aveam motive ascunse pentru a-ți da florile în cimitir?

El deschise gura, dar nu apucă să spună ceva, pentru că, aparent, Rosie nu terminase.

– Sau când ai insinuat că urmăream să îi fac cine știe ce infamie familiei tale doar pentru că am prezentat-o pe prietena mea unui tip? Se opri în fața lui, coborând mâna în care avea paharul, și, pentru o secundă, se gândi că avea să verse conținutul pe el. Sau îți ceri scuze pentru că m-ai făcut să îmi mut mașina și să nu mă simt complet binevenită în timp ce îmi vizitam prietena? Stai! Nu am terminat. Îți ceri scuze pentru că ai spus că doar ideea de a face sex cu mine este ridicolă?

– Da, zise el, aflând că Rosie avea o memorie remarcabilă. Da. Îmi cer scuze pentru toate astea. Îmi... pare rău!

– Nici dacă ai încerca nu ai părea mai puțin credibil, spuse ea ridicându-și capul.

Era sincer. Și asta era – ei bine, era adevărat. Poate că interpretase greșit? Poate că o făcea vinovată prin asociere? Nu era sigur, dar... simțea vină, și el nu simțea vină pentru multe lucruri.

– Am fost un nemernic cu tine.

– Da, ai fost, dar nu poți să te deznemernicești.

– Să mă deznemernicesc? întrebă el clipind nedumerit.

Ea chicoti, și el nici măcar nu ripostă. Nu ezită. Râse ca răspuns la sunetul scos de ea, surprinzându-se chiar și pe el.

– Da, să te deznemernicești, zise ea terminându-și vinul și apoi ridică din umeri. Nu cred că este posibil.

– Orice este posibil când îmi propun.

Ea pufni.

– Deci, nu îmi accepți scuzele?

– Nu chiar. Cuvintele nu au valoare. Acțiunile reprezintă totul.
– Sunt de acord cu asta, spuse el și ridică paharul către ea, apoi termină conținutul, bucurându-se de gura de bourbon. Ești un mister pentru mine, și asta este... diferit, recunoscu el, așezându-și paharul pe comodă. Aș putea afla tot ce aș dori despre tine dând un simplu telefon, însă, cu toate asta, nu am făcut-o. Numai asta și este un mister.
– OK, nici nu știu de unde să încep, așa că voi spune uau, asta ar fi o încălcare gravă a intimității.
– Ar fi.
– Și doar asta ai de spus? întrebă Rosie, holbându-se la el pentru o clipă.
– Da, răspunse el, îndreptându-se și îndepărtându-se de ușă. Dar nu am făcut asta.
– Crezi că meriți un premiu pentru că nu ai fost un hărțuitor?
Se întâmplă din nou. Zâmbetul pe care nu îl putu opri și pe care nici nu încercă să-l oprească.
– Cred că da.
– Uau! Rosie râse, și nu era un râset amar sau rece. Ești... o figură.
– O să o iau ca pe un compliment.
– Bineînțeles, spuse ea ridicând dintr-un umăr. Ei bine, dacă chiar ai da telefonul acela ciudat, nu ai afla nimic interesant. Am avut o viață destul de plictisitoare.
– Acum, asta este o minciună, șopti el făcând un pas în față. Mă îndoiesc că există ceva legat de tine care să fie plictisitor.
– Chiar vrei să știi ce făceam aici? întrebă ea după un moment lung, în care privirile li se întâlniră.
– Da, vreau, spuse el, cu adevărat interesat.
Ea se mai uită la el o clipă, apoi se întoarse, ducându-se până la noptieră, pentru a-și lăsa paharul acolo. El o urmări, zăbovind cu privirea pe mișcarea șoldurilor ei.
Dumnezeule!
Îi ploua în gură? Pentru că așa avea senzația.
Rosie se întoarse cu fața la el, deschizându-și poșeta.
– Această cameră este bântuită.
Dev deschise gura și apoi o închise imediat.
– Legenda spune că o mireasă a fost omorâtă aici de către un iubit gelos, în noaptea de dinaintea nunții, continuă ea, scoțând un obiect mic, dreptunghiular. Se

presupune că îi poți surprinde vocea pe reportofon. De aceea am venit aici.

– Reportofon, spuse el surprins, deși nu ar fi trebuit să fie.

– Da, un dispozitiv electronic...

– Știu ce este, spuse și se apropie de ea, lângă pat. Ai găsit ceva?

– Nu. M-ai întrerupt tu.

– Îmi permiți? întrebă el întinzând mâna.

Ea ezită, apoi i-l dădu. Degetele li se atinseră în timp ce el lua cutiuța rectangulară neagră. Întorcând reportofonul, verifică să vadă dacă era oprit. Era, dar asta nu însemna că nu fusese pornit în tot acest timp.

Dumnezeule, chiar și el știa că părea paranoic.

Dev alungă gândul din minte în timp ce îi înapoie dispozitivul lui Rosie.

– Nu vei încerca să... investighezi camera acum? întrebă el când ea îl puse înapoi în geantă.

– Cu tine în cameră? replică ea uitându-se la el cu o privire amuzată. Da, mai degrabă aș face o lobotomie.

– Exagerezi.

– Închizând poșeta, o puse pe pat, și lui îi plăcu asta, pentru că însemna că nu avea de gând să plece chiar atunci. Nu ar fi trebuit să îi placă asta, fiindcă trebuia să fie jos când începea licitația.

– Nu crezi în fantome, spuse ea, uitându-se în dreapta lor. În oglindă li se vedea reflexia. Așa că, fiind aici, ar face ca întreaga încercare să fie nu numai inutilă, ci chiar dureroasă.

Dev nu știu de ce spuse ce spuse, punând în cuvinte gânduri pe care nu li le mărturisise nici măcar fraților lui, dar seara asta... da, seara asta era diferită.

– Nu am zis niciodată că nu cred în fantome.

– Sunt destul de sigură că ai spus, zise ea cu ochi mari.

– Nu cred în multe dintre lucrurile pe care le fac vânătorii de fantome și nebunii de genul ăsta. Sunt de părere că majoritatea sunt escroci sau nebuni, dar nu am spus niciodată că nu cred. Sunt multe prostii, și puține lucruri sunt adevărate când vine vorba despre așa ceva.

Ea se uită la el ca și cum nu ar fi știut ce să spună în primă fază, apoi îl întrebă ceva ce îl mai întrebase:

– Casa ta este bântuită, Devlin?

El își mușcă buza, gândindu-se cum să răspundă la această întrebare.

– Lucrurile... lucrurile se întâmplă într-o manieră proprie acolo. Lucruri care nu pot fi explicate cu ușurință.

– Ce fel de lucruri? întrebă ea, cu interesul citindu-i-se în ochii aceia frumoși.

– Sunete care nu pot fi explicate. Lucruri care se mișcă fără să le atingă cineva, spuse el așezându-se pe pat și întinzându-și picioarele. Am văzut...

– Ce ai văzut? întrebă ea așezându-se lângă el, într-o poziție destul de rigidă, din cauza corsetului.

– Am văzut umbre, spuse el uitându-se la ea. Mișcări pe care le-am surprins cu coada ochiului când nimeni altcineva nu era în cameră sau pe holuri.

Ea se aplecă spre el, punând o mână pe pat, lângă coapsa lui. El trase adânc aer în piept, simțind miros de... nucă de cocos.

– Deci, crezi că este bântuită casa ta? Atunci, de ce ai avut acea reacție când te-am întrebat prima dată?

– Pentru că sunt un nemernic? spuse el uitându-se din nou la gura ei și simțind nevoie să-și depărteze coapsele.

– Sună destul de corect, zise ea zâmbind.

– Pot să cred numai ce văd și ceea ce mi s-a întâmplat, spuse el.

– Dar dacă ai văzut și ai auzit lucruri în casa ta, cum poți avea o atitudine atât de disprețuitoare față de vânătorii de fantome și față de experiențele altor oameni?

– Pentru că, așa cum am spus, cred că majoritatea sunt escroci sau nebuni.

– Crezi asta și despre mine? întrebă ea, zâmbetul dispărându-i de pe față.

– Cred că tu crezi în ceea ce faci, spuse el, neștiind ce credea, de fapt, despre ea.

– O alegere frumoasă de cuvinte, replică ea, mijind ochii.

El ridică din umeri.

– Nu înțeleg, spuse ea după un moment. Ai fost martor la activități supranaturale și, cu toate astea, te îndoiești în mod automat de afirmațiile altcuiva? Nu pricep.

Dev se lăsă pe spate, sprijinindu-se pe un braț în timp ce se înclină spre ea.

– Chiar săptămâna asta am văzut ceva, spuse și simți cum îi apare un zâmbet în colțul gurii. O umbră neagră la

celălalt capăt al holului. M-am gândit la tine când am văzut-o.

– Sunt convinsă că ai fost copleșit de gânduri fericite.

– Nu le-aș numi chiar fericite, șopti el, uitându-se la fereastră. Tu ai văzut vreodată ceva, cu ochii tăi?

– Da, spuse ea repede. Am văzut fantome și le-am auzit.

Dintr-un motiv anume, Dev se gândi la acea după-amiază de sâmbătă, pe când era copil, ultima dată când prietena mamei lui o adusese pe Pearl la ei.

– Deci, crezi în viața de după moarte?

Rosie își coborî bărbia, și câteva bucle îi căzură pe umeri, ajungându-i la sâni.

– Ceva este după moarte. Dacă nu ar fi, nu ar exista spirite. Și, dacă nu ar fi, ce rost ar mai avea toate astea? Toată bucuria și tristețea, toate eșecurile și succesele. Trecem prin această viață și apoi doar să murim și asta să fie tot? Nu vreau să cred asta. Urmă o pauză, când își lipi buzele pline una de cealaltă. Nu pot, continuă ea.

Dev simți cum i se strânge pieptul în timp ce ea își ridică privirea către el. Exact ca înainte, cuvintele îi apărură pe limbă. Cuvinte pe care nu le mai spusese cu voce tare nici unei alte ființe umane.

Poate pentru că ea era un străin pentru el, dar în același timp nu era. Poate pentru că știa atât de puține despre el și el știa atât de puține despre ea. Și poate pentru că ea nu era impresionată de el. Nu era fascinată și nu încerca să-l ademenească. Se gândea că exista posibilitatea ca ea să lucreze cu Ross, dar ceea ce știa cu siguranță era că ea nu se temea absolut deloc de el.

Așa că poate știa totuși de ce spuse ceea ce îi ieși din gură.

– Am murit o dată.

– Poftim? întrebă ea uitându-se la el, ducându-și degetele la firul care ținea masca.

– Nu face asta! spuse el prinzând-o de încheietură. Este... mai ușor în felul acesta.

Ea se uită la el, apoi privirea îi coborî spre locul unde mâna lui o ținea pe a ei.

– Ai murit? întrebă ea după un moment lung de tăcere.

– Probabil ar fi trebuit să detaliez, spuse el cu un zâmbet pe buze. Când eram tânăr – copil mic, de fapt –, am fost... rănit destul de grav. Am murit, dar am fost readus la viață.

– Oh, Dumnezeule! spuse ea aplecându-se în față în timp ce își puse ambele mâini pe pat, lângă coapsele lui. Nu am trecut niciodată prin așa ceva. Adică, am vorbit cu oameni care au trecut prin asta, dar... Ce ai pățit?

Frații lui nu se născuseră încă și nici nu știau despre asta. Singurii oameni în viață, în afară de el, care știau ce se întâmplase în noaptea de după ce o găsise pe mama lui Pearl în cameră cu tatăl lui erau Besson și soția lui, Livie, și așa avea să rămână.

– Eram un copil, mă jucam. M-am rănit.

Ea se uită la el pentru o clipă, în timp ce, cu mâna liberă, începu să frământe lănțișorul de la gât.

– Îți amintești ce s-a întâmplat când ai...

– Murit? Degetele lui Dev păreau să se miște din proprie voință, găsindu-și drum pe sub mânecile ei. A fost acum mulți ani, și unele dintre amintiri și-au pierdut din intensitate, însă îmi amintesc frânturi. Deși sună ca un clișeu, era o lumină albă. Nici un tunel. Dar era o lumină strălucitoare. Era tot ce puteam vedea și...

– Și ce? întrebă ea în timp ce degetele îi înlemniră pe lănțișor.

O parte din el nu credea că spunea toate astea – și nici măcar nu putea da vina pe bourbon.

– Am auzit vocea bunicii mele.

Chiar și cu masca pe față, putu vedea că trăsăturile ei se înmoaie în timp ce el își plimba degetele pe încheietura mâinii ei.

– Trebuie să fi fost un moment special, nu-i așa? Adică, sunt convinsă că, fiind un copil, erai speriat și confuz, dar să auzi vocea unei persoane dragi care a murit? Asta... Trase adânc aer în piept, și, când vorbi, tonul îi era melancolic. Trebuie să fi fost extraordinar.

Dintr-odată, era ceva ce Dev voia să știe – nu, avea nevoie să știe.

– Cum a murit soțul tău?

Rosie își trase mâna, și el îi dădu drumul. Ea se îndreptă în timp ce își puse mâinile în poală.

– Nu ne cunoaștem atât de bine pentru o asemenea discuție.

– Tocmai ți-am spus că am murit și am auzit vocea bunicii mele. Câte ar trebui să mai știm unul despre celălalt pentru a-mi spune asta?

– Ai dreptate, și nu îmi place să recunosc asta, zise ea după un moment de tăcere și apoi râse.

– Mereu am argumente bune.

– Asta rămâne de văzut, replică Rosie strâmbând din nas. Se uită către degetele ei, apoi își ridică privirea către el. Am..., începu ea și își mușcă buza, uitându-se în altă parte.

– Ce anume?

– Vreau să te rog ceva, zise ridicând din umeri. Probabil vei refuza, dar tocmai mi-ai spus că ai casa bântuită și...

– Nu îmi vei investiga casa, zise el sec. Și nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Nu îți voi investiga casa. Nu chiar, adăugă, mijind ochii. Fratele tău renovează o casă în Garden District. Vreau să intru în casa aceea, împreună cu echipa mea.

– Să faceți ce? întrebă Dev, lăsându-și capul pe spate.

– Avem un client care locuiește alături și care a avut niște experiențe dramatice cu fantome. Credem că vin de la casa pe care o renovează Lucian, explică ea. Poți vorbi cu Lucian, să-l convingi să ne lase să îi verificăm casa?

– Stai să înțeleg. Vrei ca fratele mei să te lase în casa lui, să verifici dacă este bântuită?

Ea încuviință din cap.

Dev chiar nu știa cum să răspundă la așa ceva, dar apoi o văzu cum își suge buza de jos. Oricât de aiurea era, își dădu seama că avea avantajul negocierii, și era ceva ce își dorea. Își dorea, de fapt, multe lucruri.

– Te voi introduce în casă.

– Poftim? întrebă ea uimită. Vorbești serios?

– Cu o condiție, spuse el, cu un rânjet pe buze.

– Ce condiție?

El se ridică și se apropie îndeajuns de mult încât să o simtă cum respiră. Mirosul de nucă de cocos îl ademeni din nou.

– Este o condiție destul de serioasă.

– OK? Despre ce este vorba?

Nu plănuise să spună ce urma să spună. Nu era calculat așa cum dorea el și cum era obișnuit. Condiția lui era... pur și simplu, ceva ce își dorea.

– Să mă săruți, șopti el. Asta este condiția mea. Să mă săruți.

CAPITOLUL 14

Rosie era aproape convinsă că nu îl auzise bine.
– Cred că e nevoie să repeți.
– Condiția este un sărut, spuse el plecându-și genele dese.
În regulă.
Îl auzise bine.
– Vrei să mă săruți? zise ea, simțindu-se prostește fiindcă întreba asta și din cauza fâlfâirilor pe care le simțea în stomac.
– Da, vreau, spuse el cu un zâmbet, apoi rămase tăcut câteva clipe. Foarte mult.
Fâlfâirile se mutară acum în piept, și simți ca și cum un cuib de fluturi avea să-i iasă de acolo.
– Este din cauza rochiei, nu-i așa? spuse ea, pe jumătate în glumă.
– Este, răspunse el ridicând o mână și punând doar vârful degetului pe dantela neagră de pe umărul ei. Atingerea ușoară o făcu să simtă cum i se strânge stomacul, precum și mușchii de mai jos. Și este mult mai mult de atât.
– Serios? Cum așa?
El își plimbă degetul încet, al naibii de încet, peste clavicula ei.
– Chiar trebuie să explic de ce vreau să te sărut?
– Având în vedere că acum câteva zile ai spus că ideea...
– Știu ce am spus, o întrerupse el, și degetul îi ajunse la sânii ei. Întregul ei corp tresăltă în timp ce o cuprinse un val dulce de căldură. Era o minciună.
Îi veni greu să respire, și dădu vina pe corset pentru asta.
– Deci, ce părere ai? întrebă el plimbându-și degetul pe centrul corsetului ei, acolo unde se întâlneau sânii ei. Simți o dorință puternică și imediată, în timp ce el își plimba degetul pe rochia ei, trăgând ușor de ea. Își ridică genele, și ochii aceia remarcabili o țintuiră. Despre condiția mea?
Niciodată într-un milion de ani nu se gândise Rosie că avea să fie în această situație. Nici măcar în cele mai imposibile fantezii ale ei nu își imaginase un asemenea moment cu Devlin de Vincent.
Și avusese niște fantezii destul de sălbatice. Una implica un costum de Moș Crăciun, dar nu avea să se gândească la asta acum.
Din clipa în care el intrase în cameră, totul devenise ireal. Faptul că nu săriseră unul la gâtul celuilalt și că el împărtășise ceva atât de personal cu ea era o dovadă pentru

cât de ciudată avea să fie seara aceasta, așa că de ce era atât de uimită că el voia să o sărute?

Seara aceasta era... pur și simplu, era diferită.

Privirea ei se plimbă pe fața lui. Poate era din cauza măștilor. Oricât de prostește suna, o făcea să se simtă de parcă nu erau ei. Nu era sigură de ce, dar singurul lucru pe care îl știa era că, în ciuda tuturor vorbelor pe care și se spuseseră unul altuia, voia să îl sărute.

Și Rosie învățase cu mult timp în urmă că e bine să faci ce îți dorești atunci când ai ocazia.

– În regulă, șopti ea. Sunt de acord cu condiția ta.

Devlin rămase nemișcat, respirația dansându-i pe buzele ei.

– Atunci, fă-o!

Stomacul ei se strânse ca și cum era într-un carusel ce urma să coboare o pantă abruptă. Punându-și mâna pe pat, se aplecă și își înclină capul. O miime de secundă mai târziu, buzele ei le atingeau pe ale lui. Era cea mai ușoară atingere a buzelor lor, dar el scoase acest sunet care îi trimise un fior sălbatic, fierbinte, în tot corpul. Veni din străfundul lui, un geamăt care îi cuprinse tot corpul. Buzele lui erau catifelate și ferme, și, când ea le atinse cu vârful limbii, el le deschise pentru a o primi.

Rosie se cutremură în timp ce limba ei o atinse pe a lui. Simți gust de bourbon, și, deși nu era o fată căreia să îi placă whiskul, gustul i se păru delicios. Păcătos. *Imoral.* Încet, își ridică mâna și o puse pe pieptul lui tare. Putea jura că îi simțea inima bătând sub palmă. În momentul în care îl atinse, sărutul se schimbă.

Poate că Rosie începuse, dar acum Devlin avea control deplin.

El adânci sărutul, gustând-o așa cum făcuse și ea cu el. Își puse o mână pe ceafa ei, și acele săruturi încete, adânci, care o puneau pe jar, se schimbară. Își mișcă limba împreună cu a ei cu o foame pe care cu greu o controla, ca și cum abia se putea abține.

Un alt fior o străbătu în timp ce simți un val de căldură în stomac. Amețită și fără aer, gemu în gura lui în vreme ce degetele i se încleștau pe cămașă. Dev o sărută de parcă ar fi vrut ca nici o parte din ea să nu rămână neexplorată.

O răscoli modul în care o sărută.

Apoi, mâna care era pe pieptul ei se mută, trecându-i peste sâni. Corpul ei reacționă, și ea se împinse în palma

lui, vrând dintr-odată mai mult.

El gemu din nou și întrerupse sărutul.

– Rosie, suspină el, aproape lipit de gura ei. Ce ești?

Ea nu înțelese întrebarea, dar nu conta, pentru că el o sărută și o tot sărută până când zvâcnirile din trupul ei se amplificară și tot corpul începu să îi vibreze.

El îi atinse sânii cu degetele, și spatele ei se arcui. Rosie făcu ceea ce dorise să facă încă de când îl văzuse în apartamentul ei. Își ridică mâna și își trecu degetele prin părul lui. Avea părul moale, deloc aspru, și mai lung decât se așteptase. Nu înțelegea cum putea să îl aranjeze să stea pe spate fără a folosi vreun produs, dar era recunoscătoare pentru asta, plimbându-și degetele prin el, trăgând de vârfuri când ajunse la ceafă.

Era absorbită de săruturile lui, cufundându-se tot mai mult, și îl simțea și pe el urmând-o. Săruturile deveneau frenetice, adânci și sălbatice. Îl trase din nou de păr.

Devlin gemu, mușcând-o în timp ce se trase înapoi. Încă avea masca pe față, și ochii aceia deschiși la culoare ardeau.

– Nu cred că va fi de ajuns condiția mea.

– Nu va fi? întrebă ea în timp ce se legăna ușor, plimbându-și degetele în sus și în jos pe pieptul lui.

– Nu, spuse el. Cuvântul era aspru, gutural. Îi trimise un fior pe șira spinării. Vreau să aduc un amendament condiției.

– Ce fel de amendament? întrebă ea cu voce ce sună aspru, fixându-l cu ochii pe jumătate închiși.

– Am nevoie de mai mult decât un sărut.

– Ai idee de ce anume ai avea nevoie? întrebă ea în timp ce inima începu să îi bată și mai tare și își trecu degetele prin părul lui, mulțumită să îl vadă ciufulit.

– Am multe idei, spuse el luându-și mâna de pe sânii ei.

Lucrurile scăpau repede de sub control. Rosie știa asta și mai știa că erau câteva motive pentru care ar fi trebuit să se oprească sau măcar să încetinească, dar, dacă asta era o mașină, avea să apese pedala de accelerație și să îi arunce pe amândoi în prăpastie.

– Atunci, de ce nu îmi arăți? spuse ea întâlnindu-i privirea.

O sclipire lacomă apăru în ochii lui. Fără a spune un cuvânt, o luă de mână și se ridică, trăgând-o după el. Ea se aștepta ca el să o strângă în brațe, dar Dev nu făcu asta. O

întoarse, astfel că acum era cu spatele la el. Îi dădu drumul la mână și și le puse pe ale lui pe umerii ei.

– Ne vezi? întrebă el.

La început, ea nu înțelese ce voia să spună, dar, în timp ce își plimbă privirea prin cameră, văzu reflexia în oglindă.

– Da, spuse ea, trăgând ușor aer în piept.

– Vreau să știu. O mângâie cu o mână pe braț, peste talie și șolduri. Cealaltă mână coborî ușor, și degetele lungi și elegante se strânseră peste unul din sânii ei. Plăcându-i asta – plăcându-i prea mult –, își mușcă buza. La ce te gândești când ne vezi în oglindă? întrebă el.

La ce se gândea? Rosie clătină ușor din cap. Reflexia lor era un sacrilegiu decadent. El stând în spatele ei, cu o mână pe șolduri și cu cealaltă strângând-o ușor de un sân. Cu măștile pe față și cu buzele întredeschise.

– Mă gândesc că... vreau să știu care este amendamentul tău, spuse ea.

– Ești nerăbdătoare, nu-i așa?

– Mereu.

Devlin scoase un sunet care lui Rosie îi aminti de un chicot aspru, apoi el veni mai aproape de ea și o trase până se lipi de el.

Îl simți, îi simți puterea ca de oțel. Era mult mai înalt, dar cumva corpurile lor se potriveau, șoldurile lui lipite de fundul ei, și ea îl simți acolo, tare și gros.

– Spune-mi, Rosie, o să te prefaci din nou? întrebă el, și respirația lui trecu peste tâmpla ei. O să te prefaci că nu simți cât de tare te doresc?

În loc să îi răspundă prin cuvinte, ea își împinse șoldurile înspre el și le undui. Geamătul lui adânc se transformă într-un mormăit, și o prinse mai bine de șolduri în timp ce se împinse înspre fundul ei.

– În regulă, spuse el. Nu te prefaci.

– Nu, spuse ea, lăsându-și capul să îi cadă pe pieptul lui. Tu te prefaci?

– Nu. Da. Ambele? zise el, cutremurându-se.

– Asta este confuz.

– Și complicat, Rosie. Atât de complicat. O prinse cu dinții de lobul urechii, mușcându-i pielea moale. Ea icni și se cutremură. Vreau să te uiți la noi.

– Mă uit, spuse ea, abia putând să vorbească.

– Foarte bine, șopti el, sărutând-o pe gât, în timp ce îi strângea în pumni rochia. Nu vreau să pierzi nici o clipă

din ce se întâmplă.

Nici ea nu voia asta, așa că se uită la el în timp ce îi ridică poalele rochiei, puțin câte puțin. Scoțând la iveală mai întâi gamba și apoi genunchiul, până când apăru una din coapse în reflexia din oglindă, și simți cum o lasă picioarele. El se opri.

Devlin sărută spațiul din spatele urechii, apoi își lipi obrazul de al ei. Îl putea vedea uitându-se la ea în imaginea din oglindă în timp ce îi ridica rochia până la brâu, dând materialul laoparte, dezgolind-o.

– La naiba! gemu el.

Îi plăcu felul în care spuse asta, așa că șoldurile se mișcară ușor în semn de răspuns.

– Fără chiloți?

– Nu am vrut să se vadă linia lor prin fustă, explică ea, simțind cum începea să îi ardă fața. Și urăsc chiloții tanga.

– Mmm, spuse el și se împinse înspre ea. Obraznică.

– Nu ești de acord, Devlin? întrebă ea rânjind.

El îi strânse unul din sâni, făcând-o să geamă, în timp ce durerea fu imediat urmată de un val de plăcere.

– Niciodată nu am fost mai de acord cu ceva, spuse el și își întoarse capul, plimbându-și buzele pe obrazul ei în timp ce se uita la ea. Frumos. Foarte frumos. Ridică piciorul.

Ea scoase un oftat prelung. Sprijinindu-se de mâna lui, chiar deasupra locului unde îi ținea rochia, se echilibră astfel încât să-și ridice piciorul, punându-l pe marginea patului.

Era goală și deschisă în fața lui, și, Dumnezeule, Devlin avea o privire pofticioasă și devoratoare, și ea își dorea să fie devorată. Consumată. *Luată.*

– Ești..., spuse el și o sărută pe maxilar, apoi își îndreptă bărbia pentru a se uita din nou la imaginea din oglindă. Ești desăvârșită. Absolut delicioasă. Uită-te la tine!

Se uita.

– Ești... complicat.

Acel cuvânt din nou. „Complicat.“ Simți asta până în străfunduri. Da. Simți că îi tremurau coapsele – că îi tremura tot corpul. Încercă să stea nemișcată, lăsând un bărbat care o făcuse să simtă atât furie irațională, cât și dorință să se uite cât dorea, lăsând un străin care se pricepea să taie în carne vie cu vorbele și să o facă să-și piardă mințile cu săruturile. *Complicat.* Și ea nu era o

femeie reținută. Îi plăcea să creadă că era o femeie aventuroasă când venea vorba despre petrecerea timpului într-o manieră distractivă, sexy, dar asta era ceva diferit și nou pentru ea. O făcu să se simtă vulnerabilă și expusă. Nu se simțise niciodată așa, cu *nimeni.* Așa că, da, era complicat.

– Ține-ți fusta, îi ordonă el ușor.

Rosie făcu întocmai, fără să întrebe. Își ținu rochia, așa că rămase expusă în fața lui – a lor.

Cu mâna liberă acum, el se mută spre coapsa ei dezgolită. Inima ei bătea de să-i iasă din piept. Observă imediat. Nu că pielea îi era mai închisă la culoare decât a lui sau cât de mare îi era mâna pe coapsa ei, ci cum îi simțea palma. Cât de aspre îi erau mâinile. Îi aminteau de cele ale lui Ian. Mâinile cuiva care lucra cu ele, și asta o șocă, pentru că nu își imaginase că el avea palmele muncite. Se gândise că le avea moi și îngrijite. Protejate.

– Mai mult, gemu el.

Ea își depărtă picioarele cât putu de mult fără a-și pierde echilibrul. Mâna de pe coapsa ei nu se mișcă o lungă perioadă de timp. Se simți ca o eternitate, în vreme ce aerul rece îi învăluia carnea înfierbântată.

– Mai este ceva ce îmi amintesc, spuse el în timp ce își strecură mâna de-a lungul coapsei ei, ducându-se din ce în ce mai aproape spre locul unde îl dorea și care pulsa. Din noaptea în care am murit? Nu era un tunel, spuse el, și ea tremură în timp ce degetul lui se plimbă pe pliul coapsei ei și apoi spre exterior. Dar era atât de al naibii de frig, continuă el. Nu am mai simțit niciodată așa frig. Era adânc, fără sfârșit, și dincolo de partea fizică. Înțelegi? Nu simțeam frigul pe piele sau în oase. Eram eu. De atunci, am tot simțit acea răceală.

Ea înghiți cu greutate și, poate, în alte circumstanțe, și-ar fi putut aminti dacă alți oameni care avuseseră experiențe similare simțiseră la fel, dar în acel moment nu fu capabilă. Era un singur lucru pe care voia să îl știe.

– Acum, îți este frig?

– Nu, spuse el, apoi își strecură mâna pe interiorul coapsei ei și îi mută cu grijă piciorul, apropiindu-i picioarele până când se vedea numai o mică parte a locului ei cel mai vulnerabil. Acum, ard.

– Bine, șopti ea. Nu vreau să îți fie frig.

El înlemni în spatele ei, cu mâna sub piciorul ei. Trecu un moment lung, tensionat, după care zise:

– M-ai lăsa să intru în tine acum, nu-i așa?

– Te-aș lăsa să faci orice acum, spuse ea tremurând, fără a-i fi rușine să recunoască adevărul, însă temându-se să facă asta în timp ce el își plimba mâna pe bazinul ei.

– Știu. O sărută pe tâmple, și, din cine știe ce motiv, asta o făcu să simtă cum i se strânge pieptul. Asta face ca lucrurile să fie periculoase.

– De ce?

– Pentru că vreau să te aplec și să mă afund adânc în tine, încât să mă simți timp de multe zile de-acum înainte, spuse el mângâindu-i pielea delicată.

– Cum este asta periculos? întrebă ea, cuprinsă de dorință pură.

Devlin nu răspunse, dar își înălță capul, astfel încât să poată vedea din nou imaginea lor în oglindă. Privirile li se întâlniră, și el o atinse ușor, chiar în centru, mângâindu-i pliurile. Respirația i se opri în timp ce coapsele îi zvâcniră. O mângâie cu vârful degetului peste clitoris, împrăștiindu-i umezeala. Apoi, intră în ea, doar vârful degetului, și Rosie îl simți răsucindu-se adânc în ea, simți o încordare a mușchilor, atât de rapidă, că avu impresia că urma să ajungă la orgasm chiar atunci.

Devlin scoase un sunet răgușit, și Rosie îl simți încordat în spatele ei. Îl așteptă să își împingă degetele în ea, să o penetreze tare și repede. Așteptă, respirând cu repeziciune. Așteptă...

Dintr-odată, Devlin își trase mâna.

– Vine cineva.

Probabil, avea un auz extraordinar, pentru că tot ce putea ea auzi erau bătăile inimii ei și rugămințile nespuse pe care era pe cale să le rostească.

– Poftim? suspină ea.

– Proastă sincronizare. Îi trase piciorul de pe pat și, pentru că ea încă nu se mișca, îi luă mâna liberă, lăsându-i rochia să cadă la loc, șifonată. Nu vreau ca să mai vadă cineva asta.

Simți un chicot puternic în gât în timp ce el o îndepărtă de pat, încă stând lipit de ea.

– Dev? se auzi vocea unui bărbat de pe hol. Ești aici, sus? Este nevoie de tine jos, pe scenă, și toată lumea bună devine agitată.

– Da, zise el pe deasupra capului ei, înjurând printre dinți în timp ce o prinse de talie. Vin imediat.

– În regulă, veni răspunsul în care se simțea curiozitatea. Te aștept. Aici. Urmă o pauză. În hol. Singur.

Rosie își strânse buzele.

– Bineînțeles, șopti el, în timp ce erecția se împingea spre ea.

Rosie își puse mâna peste gură, oprindu-și chicotul care îi scăpă în cele din urmă.

– Crezi că este amuzant? întrebă el, întorcând-o cu fața către el. Era o lumină în ochii lui pe care nu o mai văzuse până atunci. Abia pot merge, și trebuie să fiu pe scenă, unde voi sta în fața a sute de persoane.

– Îmi pare rău! spuse ea, încercând să-și stăpânească un nou râset, în timp ce își puse mâinile pe pieptul lui. Vrei să mă ocup eu? Sunt destul de rapidă și de bună la asta. Sau așa mi s-a spus.

– Dumnezeule! exclamă el, lumina din ochi fiindu-i înlocuită de o foamete absolută. Această sugestie nu ajută, continuă, în timp ce îi luă bărbia în mâini.

– Dar ar putea, îl tachină ea, începând să își coboare mâna spre vintrea lui.

– Ești... belea, spuse el, prinzând-o de încheietură.

– Acesta este numele meu mijlociu. De fapt, numele meu mijlociu este June. Belea este porecla mea. Sună mai bine.

– Rosalynn June? întrebă el în timp ce își înclină capul.

– Da, spuse ea.

– Ei bine, Rosalynn June, oricât de mult mi-ar plăcea să îți simt gura pe penisul meu, am senzația că asta doar ar înrăutăți lucrurile.

– Oh, nu, va face lucrurile mult, mult mai bune. Îți pro...

– Mă plictisesc așteptându-te, spuse vocea din nou. Intru.

– Dacă vii aici, jur pe Dumnezeu..., începu Devlin, desprinzându-se de ea.

Ușa se deschise larg, și în prag apăru un blond înalt, cu o mască cu pană, ce părea făcută manual.

Devlin păși astfel încât să stea în fața ei, blocând-o pe jumătate.

– Ei bine, ce naiba faci aici, Dev? întrebă bărbatul, pe buze apărându-i un surâs care se transformă într-un zâmbet larg. Cu... Bărbatul se aplecă într-o parte, încercând să vadă pe după Devlin. Cine este aceasta?

– Dacă nu ieși acum, te voi îndepărta cu forța, și te va durea, răspunse Devlin în timp ce Rosie făcu ochii mari.

– Dar sunt curios, Dev. Și știi ce se întâmplă când sunt curios.

Ea făcu legătura. Ce spusese Devlin despre oamenii care îi ziceau Dev? Erau doar frații lui?

– Pleacă! răspunse Devlin.

– Bine, oftă bărbatul. Se uită la Rosie, și ea se gândi că ochii lui semănau cu ai lui Devlin. La revedere, doamnă misterioasă, sper că ne vom revedea!

Devlin expiră cu putere în timp ce bărbatul ieșea din cameră, închizând ușa în urma lui. După o clipă, se întoarse către ea.

– Erecția e tot acolo, ca să știi, spuse Rosie în timp ce își plecă privirea.

– Da, sunt conștient de asta, mulțumesc, spuse el.

– Oferta încă este valabilă, spuse Rosie rânjind, neputându-se abține.

– Belea, zise el printre dinți în timp ce se uită la ușa închisă. Nasoală belea.

– Poftim?

– Nu, nu tu, spuse el uitându-se din nou la ea.

– Nu eu, răspunse ea uitându-se la părul lui ciufulit. Stai! Lasă-mă să rezolv măcar asta.

Devlin își ridică privirea în timp ce ea se săltă pe vârfuri și îi dădu părul pe spate. În vreme ce ea îi aranja părul cât putea de bine, el o privea ca și cum nu înțelegea ce făcea.

– Gata, spuse ea și reveni la locul ei. Nu este perfect, dar nu arăți de parcă...

– Am fost la câteva secunde distanță de a avea degetele într-o păsărică umedă?

La naiba, chiar zisese asta.

Deși nu era genul de femeie care să se rușineze ușor, simți cu certitudine cum corpul îi ia foc și cum o cuprinde dorința.

– Ei bine, încă ai erecție, așa că, da, așa arăți, dar să sperăm că rezolvi asta înainte de a te urca pe scenă.

– Trebuie să plec, spuse Devlin, râzând ușor.

– Știu, zise ea, dându-se înapoi.

– Nu vreau, spuse el, rămânând nemișcat preț de un moment.

Respirația ei făcu lucrul ăla prostesc: i se blocă în gât. Unii oameni nu credeau că era ceva real. Că puteai rămâne

astfel fără aer. Rosie știa că se putea, și ceva între ei se schimbă în acel moment. Era ciudat că nu se întâmplase când flirtase cu ea sau când o sărutase ori chiar când o atinsese. Ci acum, când stătea în fața ei, deschis și... și *uman*. Nu rece și detașat. Și ea își dădu seama că... îi plăcea de acest Devlin.

Îi plăcea de acest Devlin care recunoscuse că avea o casă bântuită și care îi mărturisise că murise o dată. Îi plăcea de acest Devlin care purta o mască și care săruta... Dumnezeule, săruta precum un bărbat care putea face tot ce spusese în ziua aceea pe trepte. Îi plăcea acest Devlin care abia o atinsese și o dusese la un pas de orgasm, care se uita la ea precum un bărbat înfometat.

Vina începu să iasă la suprafață și să se agite. Pentru că îi plăcea de acest Devlin, voia să îi spună despre tatăl lui – despre ce se întâmplase în timpul sesiunii cu Sarah. Părea atât de incorect că nu îi spusese, pentru că, dacă ar fi fost în locul lui, ar fi vrut să știe.

Dar acum, nu era momentul.

– Știu, spuse ea în cele din urmă.

Devlin o mai privi un pic, apoi încuviință din cap înainte de a pleca. Se opri în ușă și se uită la ea.

– Condiția mea pentru accesul în casa lui Lucian? Tocmai l-ai întâlnit pe Lucian, apropo, spuse el cu jumătate de rânjet poznaș pe față. Nu trebuia decât să îi ceri voie. Te-ar fi lăsat înăuntru. Iubita lui este îngrozită de fantome și ar dori să știe, cu siguranță, dacă noua lor casă este bântuiră. Nu trebuia să apelezi la mine.

Ea rămase cu gura căscată și izbucni în cel mai puternic râset pe care îl eliberase vreodată.

– Nemernicule!

– Ținem legătura, spuse el uitându-se la ea, făcându-i cu ochiul și apoi înclinându-se.

CAPITOLUL 15

Lucian îl aștepta în hol, arătând plictisit în timp ce se sprijinea de perete, lângă unul dintre tablouri. Era imaginea unui braț de râu, surprins la apus și redat atât de real, încât arăta mai degrabă a fotografie decât a tablou.

Fratele mai mic al lui Dev era enervant, dar era și un pictor extrem de talentat.

– Chiar nu era nevoie să mă aștepți aici, spuse el, trecând pe lângă fratele lui.

– Cine era? întrebă Lucian.

Dev ajunse până la jumătatea holului înainte de a-și da seama că Lucian nu se mișcase. Se opri și se întoarse.

– Ce faci?

– Aștept, spuse el cu o sclipire malițioasă în ochi. Cine este, Dev?

Simți cum îl cuprinde furia, provocându-i mâncărimi. Nu era sigur ce îl enerva mai tare. Faptul că fusese atât de aproape de a simți ceea ce era absolut sigur că era rai sau faptul că știa că fratele lui putea fi precum un câine turbat cu o jucărie de ronțăit când își dorea. Era însă și destul de conștient de sine încât să admită că lăsase dorința să îi domine rațiunea, ceva ce nu permisese înainte. Nu regreta ce se întâmplase. Doar că nu știa cum să... proceseze totul, mai ales când știa că ceea ce împărtășise cu Rosie era ceva ce nu vorbise cu nimeni altcineva, și dacă lucra cumva cu Ross?

Era prea târziu să dezbată asta.

– Unde este Julia? întrebă el.

– Jos, își face prieteni. Lucian rânji. Nu la modul în care îți făceai tu prieteni în camera aceea. Îmi pare rău, într-un fel, că te-am întrerupt.

– Asta ar fi o premieră, spuse Dev strângând din dinți.

– Știu, corect?

Privirea fratelui său se îndreptă din nou spre încăperea din care tocmai ieșise Dev. Știa că era doar o chestiune de timp înainte ca Rosie să iasă, și, dacă Lucian avea să fie încă aici, o putea asalta pe femeie cu întrebări. Lucian adesea nu avea rețineri și nu vedea necesar să aibă.

– Haide! îl chemă el pe Lucian. Trebuie să fiu jos, și presupun că vrei să te întorci la Julia?

Fratele său ezită, apoi se desprinse de perete. Îl ajunse imediat din urmă.

– O să îmi spui despre ea?

Dev chiar nu voia asta, dar se gândi că Lucian avea să o recunoască dacă ea chiar avea să îi cerceteze casa. Să spună că era șocat că acceptase asta încă îl tulbura. Nu mințise atunci când îi zisese că nu ar fi trebuit decât să îl întrebe pe Lucian, dar relația ei cu Ross, oricare era aceasta, făcea ca orice îi spunea să fie un risc, însă, din nou, era un pic cam târziu pentru asta și exista totuși șansa ca Rosie să nu fi mințit când spusese că nu știuse despre intențiile lui Ross.

– Este o prietena de-a lui Nikki. De fapt, vorbeam despre tine, zise el când ajunseră în capătul scărilor.

– OK. Nu mă așteptam la asta, spuse Lucian uitându-se la el.

Ceea ce îi spunea fratelui său nu era neapărat o minciună. Doar omitea o serie de întâmplări care avuseseră loc în acea cameră.

– Te voi pune la curent după licitație.

Fratele lui era tăcut în timp ce coborau treptele și o mulțime de oameni costumați îi salutau. Cu toate acestea, liniștea nu dură.

– Deci, este o prietenă a lui Nikki și vorbeați despre mine – ultima parte este interesantă, dar este altceva ce vreau să știu. Ce treabă are ea cu tine?

Dev se opri pe ultimele trepte și apoi, ca și cum ar fi fost obligat, se uită peste umăr și în sus pe scări. Simți ceva în interior, de parcă ar fi zărit-o așteptând. Nu știa despre ce era vorba și, la naiba, voia să afle, și asta... asta nu îi era caracteristic. Să vrea să afle totul despre Rosie nu era o mișcare isteață, nu chiar acum. Niciodată.

– Dev? îl strigă ușor Lucian și, fără să-l privească, știa că fratele lui se uita la el cu atenție.

– Nu știu, spuse într-un final Dev, și acesta era adevărul. Chiar nu știu.

– Ești sigură că este în regulă dacă plec cu Theo? întrebă Sarah, după ce își dăduse jos masca.

– Bineînțeles.

Rosie avea o mulțime de întrebări, în special cum de ajunsese să discute cu Theo, tipul care vorbise cu Rosie înainte ca ea să fugă din încăpere, dar asta trebuia să aștepte, din moment ce acesta aștepta la capătul scărilor.

Ea și Sarah stăteau pe terasa lată, sub unul dintre ventilatoarele prinse în tavan. Balul mascat se apropia de

final, și jumătate dintre invitați plecaseră sau erau amețiți de la nesfârșitele rânduri de șampanie și whisky.

– Și de ce pleci? Ai cunoscut pe cineva! spuse Sarah în timp ce privirea i-o căuta pe a ei.

– Nu chiar, răspunse ea, și asta nu era o minciună, având în vedere că îl știa pe Devlin de dinainte.

– Știi, *știu* că ai cunoscut pe cineva, spuse prietena ei, înclinându-și capul. E ca și cum simțurile...

– Încetează! Rosie râse. Hai, du-te! Și să nu te porți cuviincios în seara asta.

– Nici nu aveam de gând, răspunse Sarah cu viclenie, râzând în timp ce făcu un semn peste umăr spre locul în care aștepta Theo. Ai cu ce să ajungi?

Rosie încuviință din cap în timp ce un cuplu mai în vârstă se împletici pe scări. Avea de gând să ia un Uber către casă.

– Distracție plăcută!

Sarah zâmbi în timp ce se îndrepta spre capătul scărilor. Se opri și se întoarse către Rosie.

– Îți amintești ce se spune despre a dansa cu diavolul, Rosie?

Rămase cu gura căscată în timp ce se holba la prietena ei. Devil. Rosie nu se putea gândi decât la Devlin.

– Dar ceea ce nu se spune este că uneori trebuie să te arzi. Sarah îi făcu cu ochiul. Să ai o seară frumoasă, Rosie!

Rămase fără replică în timp ce o urmărea pe Sarah coborând grăbită scările. Nu avusese timpul necesar și nici ocazia să îi spună lui Sarah despre ce se întâmplase sus, în cameră, cu Devlin. Sau că era aici așteptându-l, pentru că asta făcea.

Păstrarea secretelor față cu prietenii cu puteri supranaturale era, uneori, o sarcină dificilă.

Trase adânc aer în piept și se retrase iar într-un loc ascuns. Sprijinindu-se de balustradă, nu își permise să se gândească foarte mult la ceea ce făcea, pentru că, oricât de curajoasă și de îndrăzneață era, era posibil să se sperie. Spre deosebire de ceea ce urma să facă Sarah, ea nu aștepta să continue ce începuse sus cu Devlin.

Deși nu ar fi avut nimic împotrivă.

Dar motivul pentru care era aici, așteptând, era să-i spună lui Devlin, până la urmă, ce se întâmplase când avusese sesiunea cu Sarah. Stomacul i se strânse un pic la gândul acesta. Din moment ce Devlin recunoscuse că avea

casa bântuită, se gândi că nu avea să o considere complet nebună pentru că adusese un medium, dar nu era sigură cum ar reacționa. Tot ce știa era că nu mai putea aștepta.

Și nici nu mai trebuia.

Trei dintre ei ieșiră din casă în același timp. Prima era o brunetă înaltă, cu forme, care purta o rochie asemănătoare cu a ei și părul ondulat prins. Încă purta masca în timp ce se uita la bărbatul care o ținea de mijloc. Un bărbat pe care acum îl recunoscu. Era Lucian. Își dăduse masca la o parte, ciufulindu-și părul. Îi spunea ceva femeii, făcând-o să râdă. Devlin era în spatele lor, cu masca încă impecabil la locul ei.

Trăgând adânc aer în piept, dădu să iasă din umbră, dar, înainte de a se putea mișca, Devlin se întoarse și se uită direct la ea.

Inima îi sări din piept exact așa cum sărise Sarah treptele. Cum de știuse că stătea acolo? O cuprinse un fior fierbinte, făcând-o să se simtă agitată.

– Îmi cer scuze, îi spuse el fratelui său, plecând de lângă ei, spre ea.

Lucian se întoarse, și Rosie avu impresia că putea vedea până în adâncul ei.

– Întrebări, Dev. Am multe, multe întrebări.

– Haide! spuse femeia de lângă el, trecându-și un braț pe după al lui. Aseară, mi-ai promis gogoși și cafea cu lapte.

– Așa este, spuse Lucian încă uitându-se spre Rosie. Și tu ce mi-ai promis, în schimb?

– Lucian! Femeia râse în timp ce îl lovi peste braț. Hai să mergem!

Chicotind, Lucian se uită în altă parte în timp ce o lăsă pe femeie să-l tragă în jos pe scări. Fericită că era întuneric acolo unde stătea, simți cum roșește în timp ce Devlin venea spre ea.

– Îmi pare rău..., începu ea în timp ce el se apropie îndeajuns de mult pentru a o auzi. Știu că este târziu și jur că am un motiv destul de întemeiat să te aștept. Ei bine, este un motiv ciudat, și nu sunt sigură că îl vei considera întemeiat, dar pot să te asigur că te aștept ca o hărțuitoare. Sunt...

– Vino cu mine!

Devlin o luă de mână și nu prea îi dădu de ales.

O luă de unde stătea, mergând pe după terasa care înconjura casa. Nu avea habar încotro se îndreptau când

coborâră câteva trepte până în curtea din spate pustie și întunecată, o zonă care fusese golită cu mai bine de o oră în urmă.

Ea se uită împrejur, la lampioanele împrăștiate, atârnate în copaci, dar asta era tot ce putea vedea.

– Nu cred că ar trebui să fim aici.

– Sunt *un* de Vincent, răspunse el, oprindu-se și întorcându-se către ea. Pot să fiu aici.

Rosie deschise gura pentru a-i spune câtă aroganță denota acea replică. Și pentru a sublinia că era atât e întuneric aici, încât nimeni nu putea spune că era un de Vincent sau nu.

Dar nu avu această șansă.

Luând-o de mijloc, Devlin o ridică. Ea icni speriată când se simți trasă spre el și, în același timp, lipită de ceea ce părea a fi un copac.

Sentimentul neașteptat de a se simți prinsă între pieptul lui puternic și trunchiul de copac aspru o copleși. Se încovoie ușor, trăgând superficial aer în piept.

Înainte chiar de a putea înțelege ce se întâmpla, el o sărută într-un mod brutal, sălbatic, care o zăpăci și mai tare. Buzele i se depărtară, și Devlin o sărută și mai adânc, limba lui întâlnind-o pe a ei, făcând-o să rămână fără aer și fără judecată.

Dumnezeule, bărbatul acesta chiar știa să sărute.

Pentru că săruta ca și cum era înfometat după ea, doar după ea, și, la fel ca înainte, se desfătă știind că nu mai fusese sărutată așa. Săruta cu brutalitate, ca și cum simțea în mod natural că ei îi plăcea și că, plăcându-i, își dorea mai mult.

Și la naiba dacă nu voia mai mult!

Voia să-și înfășoare picioarele în jurul șoldurilor lui ca să simtă într-un loc mult mai interesant acea protuberanță care se împingea în abdomenul ei, dar picioarele, din cauza rochiei, îi erau blocate între picioarele lui.

Devlin se opri din a o săruta și își sprijini fruntea de a ei în timp ce un braț i se strângea în jurul taliei ei.

– Nu îmi pasă de ce mă așteptai afară.

Un fior îi trecu prin tot corpul și își înfrânse un geamăt în timp ce el o sărută de-a lungul maxilarului și apoi mai jos. Era foarte confuză și își simțea pulsul bătându-i cu putere. Dorința îi curgea prin vene într-un fel care umbrea orice altceva.

– Sunt doar al naibii de recunoscător că ești aici, spuse el cu gura aproape lipită de gâtul ei, acolo unde se simțea pulsul bătând cu putere. Știi cât de nebunesc este asta?

Într-un fel ciudat, știa. Îl strânse și mai cu putere de cămașă când el își înălță capul. Lumina lunii îi trecu peste mască și peste linia înaltă a pomeților.

– Am ceva și mai nebunesc să-ți spun.

– Îmi poți spune mai târziu? O atinse ușor pe buze, făcând-o să tremure. Acceptă să-mi spui mai târziu, acasă la mine.

Lui Rosie îi veni să râdă, pentru că, din nou, acesta era Devlin cel pe care îl plăcea. Când îl așteptase mai devreme afară, nu avusese habar cum avea să reacționeze. Dacă avea să regrete ce făcuseră în acel dormitor sau dacă avea să se poarte ca și cum nu o cunoștea. Crezuse că se pregătise pentru orice, dar greșise.

Nu se pregătise pentru asta.

Cu toate acestea, Sarah avea dreptate. Dansa cu diavolul și voia să se ardă. Rău.

– Rosalynn.

Îi șopti numele într-un fel în care o făcu chiar să îi placă să îl audă.

– În regulă, șopti ea, închizând ochii. Dar trebuie să îți spun ceva mai întâi, bine?

Devlin gemu într-un fel foarte sexy și o mușcă de buza de jos.

– Trebuie să-mi spui că sunt un nenorocit? Pentru că deja am stabilit asta.

– Nu, zise ea rânjind.

– Vrei să îmi spui că perdeaua din mărgele de la tine de-acasă e făcută din lemn? întrebă el, plimbându-și limba pe marginea buzei ei. Pentru că, Rosie dragă, PAL-ul nu este lemn adevărat.

Asta o făcu să râdă, un râs care veni din interior și care păru să aibă un efect ciudat asupra lui Devlin, pentru că el gemu din nou și își culcuși capul în spațiul dintre gâtul și umărul ei. Stătu liniștit pentru o clipă, apoi își înălță capul.

– Ce ești?

Era a doua oară când îi adresa acea întrebare și a doua oară când nu pricepea ce voia să spună.

– Nu înțeleg.

– Nici eu. Urmă o pauză, apoi o ridică și mai sus și, de data asta, când își împinse șoldurile către ea, erecția lui își

găsi locul care ardea de dorință. Ce vrei să îmi spui?

Îl strânse cu putere de umeri în timp ce miezul îi pulsa de dorință.

– Va suna foarte ciudat, dar trebuie să îmi promiți că mă vei asculta.

– Tot ce are legătură cu tine este ciudat, spuse el schimbând, din nou, poziția. Și ăsta e un compliment.

Ea chiar crezu asta.

– Prietena mea este medium...

– De ce nu sunt surprins? chicoti Devlin.

Ea își înăbuși un râs, care se pierdu într-un geamăt în timp ce el îi prinse urechea între dinți.

– Îmi este foarte greu să mă concentrez și să continui să vorbesc când... faci toate astea.

– Sunt convins că poți face mai multe lucruri în același timp, spuse el rotindu-și din nou șoldurile și sărutând-o pe tâmplă. Ce este cu prietena ta medium?

Ea avu nevoie de câteva momente pentru a-și aduna gândurile.

– Îți amintești ziua în care ne-am întâlnit în cimitir? Înainte de a-mi insulta perdeaua din mărgele de lemn?

– Îmi amintesc, spuse el, strecurându-și mâna peste talia ei, spre sân.

– Am avut o sesiune cu ea în seara aceea, spuse lăsându-și capul pe spate. Mi-a spus ceva ce o să sune...

– De necrezut? completă el în timp ce o săruta pe bărbie și mai jos, cu degetul mare dezmierdându-i sânul. O să sune ciudat?

– Da, răspunse ea, deschizând ochii și uitându-se în sus, către stelele mici care acopereau cerul. O parte uriașă din ea nu voia să continue. Degetul de pe sânul ei îi distrăgea atenția și, dacă își pleca bărbia, gura lui ar fi din nou la nivelul gurii ei. În timpul sesiunii, s-a întâmplat... ceva bizar. A apărut cineva necunoscut. Cred... Simți neliniștea în stomac, scăzându-i dorința care îi cuprinsese tot corpul. Cred că a fost tatăl tău.

Devlin nu numai că se opri. Simți sub palme cum i se încordară mușchii. Simți cum i se tensionă corpul. Își ridică din nou capul.

– Poftim?

– Cred că tatăl tău a venit și mi-a vorbit, spuse Rosie plecându-și bărbia, dorindu-și să nu fi avut masca și să îi poată vedea expresia feței.

– Și ce a spus? întrebă Devlin după o pauză lungă.

Tonul sec al vocii lui îi aminti de acea zi în apartamentul ei. Își umezi buzele.

– Tot spunea că... nu ar fi trebuit să fie el, și era nervos, foarte nervos.

– Chiar așa?

– A spus că a fost omorât, Devlin, zise ea, înghițind cu greutate.

El reacționă imediat.

Devlin îi dădu drumul, și, fără nici un avertisment, Rosie atinse pământul cu picioarele și alunecă într-o parte. El o prinse înainte să cadă, ținând-o de umeri îndeajuns de mult cât să se echilibreze, după care îi dădu drumul.

– Ce ai spus? întrebă, fără a se îndepărta.

– Cred că tatăl tău a fost cel care a venit, repetă ea, apoi îi spuse repede despre bujori. A zis că a fost omorât, Devlin. Și, dacă aș fi în locul tău, aș vrea să știu.

– Deci, vrei să îmi spui că un medium ți-a zis asta? Cine este mediumul?

– Asta nu contează, răspunse ea, nevrând să menționeze numele lui Sarah. Nu până când nu avea să știe ce intenționa să facă Devlin în cu această informație. Doar m-am gândit că ar trebui să știi.

– Sau te-ai gândit că ar trebui să știu că tu crezi că tatăl meu a fost omorât? o provocă el.

– Poftim? Rosie se încruntă. Nici măcar nu înțeleg ce înseamnă asta.

– Nu? întrebă el, ținând-o cu putere de umeri. Chiar vrei să cred că un medium ți-a spus asta și nu, știu și eu, prietenul tău Ross Haid?

– Poftim? izbucni ea smucindu-se din prinsoarea lui și dându-se un pas în spate. Asta nu are nici o legătură cu Ross. Nu am mai vorbit cu el de săptămâni, și de ce ar crede asta?

– Este o întrebare bună, Rosie. Un aer rece se simți deodată în grădină. Poate mă lămurești tu.

– Oh, Dumnezeule, Devlin, nu am idee de ce ar crede asta, dar poate știe ceva. Poate ar trebui să îl asculți!

Devlin făcu un pas către ea, și ea văzu în lumina lunii licărirea din ochii lui.

– Incredibil, mârâi el, nu într-o manieră prietenoasă, ci într-un fel care spunea că era nervos. Al naibii de incredibil.

Rosie nu putea fi complet surprinsă de reacția lui. Cu toate acestea, era neașteptat că-l adusese în discuție pe Ross.

– Știu că sună ca și cum...

– Ca și cum ar fi vorbele unui nebun?

– Poftim? spuse ea printre dinți, trăgând aer în piept cu putere.

Devlin râse sec și aspru, un râset complet lipsit de umor.

– Probabil mă crezi idiot dacă ai impresia că o să înghit prostia asta cu mediumul.

– Unde altundeva crezi că aș fi auzit asta? ripostă ea uimită.

– Serios? întrebă el pe un ton ironic. Despre asta a fost vorba în seara asta? Știai că aveam să te urmăresc. Te-ai prefăcut a fi ce naiba te prefaci că ești, ca să mă faci să vorbesc despre tatăl meu?

– M-am prefăcut? Cum naiba m-am prefăcut? replică Rosie, ridicându-și mâinile în aer. Trebuie să te duci să te cauți, prietene. M-ai urmărit până sus mai devreme. Nu am vrut să faci asta.

– Sigur.

– Ți s-a părut că am fost câtuși de puțin fericită să dau cu ochii de tine acolo sus? întrebă ea, cu ochii mijiți.

– Ai părut foarte fericită cât am avut degetele între coapsele tale, ripostă el. Și, surpriză, surpriză, nici nu a durat foarte mult să te conving să ajungem acolo.

Până aici.

Până *chiar* acolo.

– Ești așa un nemernic, zise ea, strângându-și pumnii. Dumnezeule! Ești așa un nemernic, și știi asta. Nu se poate să nu știi.

– Poate că sunt un nemernic, dar măcar nu sunt un mincinos uneltitor.

– Mă numești mincinoasă uneltitoare pentru că m-am gândit că poate ai vrea să știi că există posibilitatea ca tatăl tău să nu se fi sinucis? Simți cum o ard pe gât cuvintele rostite. Sincer. Ești un nemernic!

– Sunt sigur că deja am stabilit asta.

Ea îi aruncă o privire pe care el nici măcar nu o putu vedea, dar o făcu să se simtă mai bine.

– Uită că am spus ceva despre asta.

– Deja am făcut asta.

Simți cum îi ia foc pielea în timp ce furia se răspândea în ea ca o furtună vijelioasă. Acesta nu era Devlin pe care îl plăcea.

– Acesta ești tu cel adevărat, nu-i așa? Nu Devlin care a fost sus sau cel care doar mă tachina. Acesta ești tu cu adevărat.

Devlin nu răspunse la asta, și marea dezamăgire care o cuprinse era o pătură groasă, aspră. Făcu un pas în spate și dădu să se întoarcă.

– Presupun că nu se mai pune problema să vii la mine, spuse el, și ea simți ironia din vorbele lui.

Întorcându-se, Rosie se năpăstui asupra lui și se asigură că, atunci când ridică mâna și își întinse degetul mijlociu, el o vede.

– Du-te. Naibii.

– Sună bine, spuse el oftând cu putere.

Îi mai arătă o dată degetul mijlociu, doar pentru satisfacția ei.

– Clasic, Rosie.

– Poate că ai mai mulți bani decât păcate, dar nu ai ști ce este aia clasă nici dacă te-ar lovi peste față, răspunse ea.

– Mda, ripostă el. Lasă-mă să-ți spun un lucru foarte clar. Nu vrei să te apuci să vorbești în stânga și în dreapta că Lawrence a fost omorât. Nu vrei să faci această greșeală.

– Cui aș spune asta, în afară de tine? întrebă ea ridicându-și mâinile în aer. Și, în mod evident, aia a fost o greșeală.

– Vorbesc serios, Rosie.

– Și eu, zise ea și dădu iar să se întoarcă, nu numai furioasă, ci și al naibii de *dezamăgită.* Nici nu ai idee. Seara asta a fost...

– A fost ce? O mascaradă? Un joc pentru a mă face să spun secretele familiei, ca să poți da fuga cu ele la Ross?

Pufnind, clătină din cap. Seara asta nu fusese o mascaradă sau o prefăcătorie. Seara asta *fusese* frumoasă.

– Nu ai idee cât de mult te înșeli în legătură cu tot. La revedere, *Dev!* Nu o păstrăm legătura. *Niciodată.*

CAPITOLUL 16

– Gabe mi-a spus că mă iubește, o anunță Nikki la telefon sâmbătă dimineață, și Rosie scoase un țipăt, scăpând blugii pe care îi împăturea. Nikki râse, părând a se simți de un milion de ori mai bună bine data trecută când vorbise Rosie cu ea. Îmi dau seama că ești fericită.

– Sunt! Rosie era în genunchi în fața dulapului ei îngust, trezindu-se devreme cu o nevoia nebună de a face ordine. În regulă, îți amintești ce încercam să îți spun când am venit în vizită, dar a intrat Gabe?

– Da.

Ținând telefonul cu umărul, ridică blugii pe care îi scăpase și începu să îi împăturească. Încercam să îți spun că, oficial, Gabe nu mai era pe Lista Iubiților Cărora Să Le Vină Mintea la Cap.

– Cred că, în mod cert, nu mai este pe acea listă, fu de acord Nikki. Dar de ce crezi asta? Eram absolut convinsă că voiai să îi dai una.

– Oh, tot vreau să îi dau una pentru toate faptele din trecut. Mai era și un de Vincent căruia voia să-i dea una, dar refuză chiar și să se gândească la numele lui în acest moment. Căută înăuntru, luând un alt teanc de blugi pe care nu îi purtase de mai bine de un an, dar de care nu era pregătită să se despartă. Strânse tot de pe podea. Dar ar fi o lovitură prietenoasă, adăugă.

– Ar trebui să mă întorc în apartamentul meu săptămâna viitoare, spuse Nikki. Gabe vrea să mai aștept, dar trebuie să o fac acum.

– Înțeleg foarte bine. Cu cât aștepți mai mult... Se întrerupse, ca și cum văzu ceva ce nu observase înainte. În spatele dulapului era o mică gaură, acolo unde se lipea de perete. Se desprindea? Asta însemna că trebuia să sune proprietarul.

– Știu. Cu cât aștept mai mult, cu atât va fi mai greu, termină Nikki, făcând-o să fie iar atentă la ea. Dar Gabe va fi acolo, și asta va face ca totul să fie mai ușor.

Zâmbind, Rosie se așeză în fund și luă următorul teanc de blugi pe care nu îi mai purtase de ceva vreme.

– Nikki, sunt atât de fericită pentru tine, că aș putea plânge!

– Ce? Nu plânge!

– Nu pot promite nimic, pentru că sunt destul de emotivă acum, dar, draga mea, ai o a doua șansă cu un bărbat de care ai fost îndrăgostită ani de zile, spuse Rosie,

oftând de fericire în timp ce începu să împăturească blugii. Știi cât de imposibil este asta? Ești precum un unicorn.

Nikki râse din nou, și fiecare sunet părea mai relaxat decât anteriorul.

– Mă simt precum un unicorn. Sincer. În orice caz, te-ai dus până la urmă aseară la balul mascat?

– Da, m-am dus, spuse ea în timp ce puse în poală o pereche de blugi, ridicându-și capul și luând telefonul în mână.

– Te-ai simțit bine? întrebă Nikki. Nu prea pare să îți fi plăcut.

Rosie nu era sigură cum să răspundă la întrebare, pentru că se simțise bine, foarte bine, și apoi nu se mai simțise bine. Chiar încerca să nu se gândească la el, pentru că, atunci când făcea asta, îi venea să arunce cu lucruri în stânga și în dreapta.

Sau să facă ordine.

Acesta fiind motivul pentru care își devasta dulapul în zorii zilei.

Partea cea mai rea, când se trezise prima dată, fusese că nu mai simțea furia de aseară. Oh, nu, se trezise simțind ceva cu totul diferit, oricât de mult îi displăcea acest lucru. Reluase imediat în minte ce se întâmplase seara trecută, partea din dormitor și de la copac, partea de dinainte ca totul să o ia razna, ceea ce o făcuse să se înfierbânte și să-l dorească și să caute în noptieră mica jucărie cunoscută drept Afemeiatul.

Dar acum, că se sculase și umbla prin casă, ceea ce simțea când se gândea la el nu era dorință. Mai degrabă, o mare doză de furie față de el și față de ea însăși, pentru că ar fi trebuit să știe mai bine. Un nenorocit era un nenorocit, chiar dacă erau momente în care nu era așa.

– Rosie? Ești acolo? întrebă Nikki.

– Scuze! M-au luat gândurile, spuse ea clipind. Da, m-am simțit foarte bine. Și Sarah la fel. Cred că a cunoscut un tip aseară.

– Serios? Asta este bine.

Și Rosie credea că era bine pentru ea. Nu că Sarah ar fi căutat o relație pe termen lung acum, dar era fericită că o vedea pe prietena ei simțindu-se bine după ce avusese parte de o despărțire atât de urâtă.

– Dar tu? întrebă ea, și Rosie făcu ochii mari.

Nu era posibil ca Nikki să știe despre Devlin, pentru că era mult mai probabil ca ea să renunțe la gogoși decât ca Devlin să spună cuiva ce se întâmplase între ei. Nu că ar fi crezut că el ar fi ascuns asta din motive infame, și ea nu îi acorda credit pentru ceva ce nu merita, dar avea sentimentul că Devlin rar împărtășea ceva cu cineva.

Acesta fiind și motivul pentru care fusese atât de surprinsă că vorbise deschis cu ea – cu ea, dintre toți oamenii. Și de aceea simțise că putea să îi spună despre ce se întâmplase în timpul sesiunii cu Sarah.

Doamne, cât se înșelase.

– M-am simțit foarte bine, spuse Rosie într-un final. Voia să spună cuiva – la naiba, oricui – despre ce se întâmplase cu Devlin, dar era mult prea ciudat să vorbească despre asta cu Nikki. Casa a fost absolut minunată. Sunt sigură că vei merge anul viitor.

– Poate, spuse ea, și se auzi cum trage adânc aer în piept, făcând-o pe Rosie să se încrunte. O secundă mai târziu, se auzi un chicot și apoi Nikki spunând: *Gabe,* vorbesc la telefon.

– Oh, Doamne! șopti Rosie, rânjind. Te las.

– Este în regulă. Pot vorbi...

Se auzi din nou un sunet care semăna foarte tare cu un geamăt, și Rosie făcu ochii mari.

– Sună-mă mai târziu, replică Rosie, râzând, fără a dori să audă ce urma să se întâmple. Concentrează-te să faci dragoste cu bărbatul tău!

Râsul lui Nikki drept răspuns fu întrerupt când Rosie închise telefonul. Aruncă telefonul pe teancul de haine și se așeză pe covorul gri pufos. Închizând ochii, își lăsă brațele pe lângă ea.

Seara trecută părea ca a fi un vis ciudat/coșmar. Tot nu își putea da seama cum trecuseră de la replici acide... la mâna lui între coapsele ei și ea spunându-i că l-ar lăsa să-i facă orice, pentru a încheia seara cu ea arătându-i nu o dată, ci de două ori degetul din mijloc.

Clar totul escaladase foarte repede.

– Dumnezeule, șopti ea.

De fapt, știa exact cum se întâmplase asta. Totul începuse cu un sărut, dar, Doamne, bărbatul ăla știa să sărute. Rosie era înnebunită după bărbați care sărutau bine. Era adevărat.

Dacă nu i-ar fi spus despre sesiunea cu Sarah și doar ar fi plecat de la balul mascat, cine știe ce ar fi decurs din ceea ce se întâmplase în dormitor. Nu era îndeajuns de naivă să creadă că ar fi putut avea loc o relație. Înainte de a-l vedea afară, îl văzuse în sufragerie, unde avea loc licitația. Mai că fusese înghițit de femei cu rochii elegante și bărbați cu măști.

Stând în spate, privindu-l alături de oameni ca el – cu alte cuvinte, văzându-l cu oameni care erau atât de bogați, încât aveau vreo șase case, și bone, și menajere, și asistenți personali... Fusese o experiență edificatoare. Se potrivea foarte bine cu ei, și ea nu. Familia ei nu era săracă. Erau oameni harnici din clasa de mijloc, care munceau în fiecare zi pentru ceea ce aveau. Nu presupunea că nici unul dintre bogații prezenți la gală nu muncea pentru bani. Știa că mulți făceau asta, dar Devlin trăia și respira într-o lume care îi era atât de incredibil de străină ei, încât nu părea reală.

Și dacă ar fi plecat de la bal în acel moment, atunci seara trecută ar fi putut fi catalogată drept plăcută. Nu ar fi fost ceva care pur și simplu *s-a întâmplat,* pentru că nu era nici prostuță, nici naivă. Nu ar fi fost începutul a nimic. Era vorba doar despre doi oameni care inițial se contraseră, apoi se simțiseră *foarte bine* pentru câteva minute scurte, reacționând la faptul evident că erau atrași unul de celălalt. Și așa ar fi trebuit să se termine seara trecută, dar ea a trebuit să facă ce credea că era gestul potrivit. *Uf.* Nu regreta că îi spusese ce se întâmplase cu Sarah. Dacă era să regrete ceva, regreta faptul că fusese îndeajuns de prostuță încât să creadă că Devlin cel care purta mască era diferit față de Devlin cel arogant, sarcastic și critic, cu care era obișnuită.

Și totuși, dezamăgirea? Era reală. Nu era nici un dubiu, pentru că... pentru că Rosie nu mai simțise ce simțise seara trecută cu Devlin de când... de când cu Ian, și asta fusese ceva atât de frumos, încât devenise ceva atât de urât. Aproape că recunoscuse asta în fața lui Devlin, și era acum al naibii de recunoscătoare că ținuse ascunsă acea parte din ea.

Rosie deschise ochii. Se simțeau ciudat de umezi.

Ce spunea mereu bunica ei? Plânsul doar strica machiajul. Un zâmbet obosit îi apăru în colțul gurii. Bunicii ei cu siguranță îi plăcea machiajul ei.

Era timpul să se adune și să depășească momentul, pentru că nu era nimic de depășit. Îi spusese mamei ei că avea să o ajute azi la patiserie, și Jilly și Lance voiau să se întâlnească toți trei în seara asta pentru a vorbi despre cazul Mendez.

Și, mulțumită spuselor lui Devlin, știa acum că nici măcar nu trebuia să se bazeze pe el pentru a avea acces la noua casă a lui Lucian. Trebuia doar să vorbească cu Lucian, și probabil ar fi trebuit să o roage pe Nikki să îi dea numărul lui de telefon.

Ridicându-se, luă telefonul și tastă un mesaj nu foarte rapid către Nikki, rugând-o să-i dea numărul ei de telefon lui Lucian și explicându-i că era în legătură cu noua lui casă. Mesajul ei suna un pic bizar, dar îi trimisese mesaje și mai ciudate lui Nikki. Nu aștepta un răspuns rapid de la Nikki, având în vedere cum se încheiase convorbirea cu ea, așa că reveni la aranjatul hainelor, mândră că era Rosie cea isteață și realistă și că îl uitase complet pe Devlin.

Și asta însemna că probabil nu avea să îl mai vadă, mai ales din moment ce Nikki urma să se mute în curând înapoi în apartamentul ei, și nu era ca și cum ea și Devlin umblau prin aceleași locuri.

Perfect.

Până la urmă, nu spusese mama ei că avea un tip pe care voia să i-l prezinte? Un prieten al cumnatului ei? Părea momentul potrivit să exploreze acea relație.

Transpirația aluneca pe pieptul gol al lui Devlin în timp ce refrenul de la *Freak on a Leash* se auzea în căști, în vreme ce alerga pe bandă. Se antrena de o oră, și mușchii gambelor și ai coapselor urlau, dar el se forța. Se forța până în punctul în care corpul lui era gata-gata să cedeze, și apoi, doar apoi, renunța.

Nu ajunsese încă în acel punct. Era aproape, dar nu acolo.

Dacă se oprea acum, era doar o chestiune de timp înainte de a se trezi cu mâna în jurul penisului, supărat pe lume în timp ce se masturba, și nu era asta o combinație aiurea?

Cu toate acestea, adevărul era că avea erecție încă de aseară, avusese chiar și când stătuse acolo și o ascultase pe Rosie spunând prostiile acelea despre Lawrence, și nici

măcar gândul că fusese păcălit nu îl împiedicase să se simtă astfel.

Deja rezolvase singur problema, la propriu, de trei ori de atunci. O dată când se întorsese seara trecută, apoi în mijlocul nopții și încă o dată când se trezise în această dimineață, și, cu toate astea, dacă își permitea să se gândească la cum o atinsese sau la ce gusta avea gura ei, imediat...

– La naiba! mormăi el, simțind că se întâmpla din nou, chiar în timp ce alerga, deși era atât de supărat.

Excitarea coborî de-a lungul șirei spinării, direct în vintre.

Lovind cu degetul butoanele, crescu viteza, până când întreaga bandă zornăia.

Dev își încleștă maxilarul în timp ce încerca să alunge din minte gândurile despre Rosie și toată dulceața aceea nefolosită, însă eșuă – eșuă într-un mod al naibii de spectaculos.

Ce naiba fusese în mintea lui? Să o supravegheze nu implica limba și degetele lui.

Se blestemă singur.

Deviase seara trecută, făcând greșeli pe care chiar nu și le permitea, și el nu făcea greșeli. Niciodată. Dar, la naiba, dacă nu ar fi... Dacă nu ce?

Să nu o fi sărutat? Să nu o fi atins? Să nu se fi deschis către ea? Toate acestea și multe altele?

Îi spusese chestii pe care nu ar fi trebuit să i le spună, lucruri pe care nu le vorbise nici cu frații lui, și era chiar mai ciudat faptul că dorise să o ducă la el acasă. Nu în acest loc, la conacul de Vincent, ci în locul care era doar al lui și de care nu știau nici frații săi. Și ea îl trăsese pe sfoară.

Evident, Ross o pusese să facă asta.

„Oare chiar o pusese?" îi spunea o voce enervantă în minte. Rosie păruse cu adevărat enervată și supărată când el pomenise despre Ross, dar apoi, din câte știa el, putea fi o actriță foarte bună. Totul putea fi o mascaradă.

Totul, cu excepția gemetelor ei și a felului în care corpul ei răspundea la atingerile lui. Acolo nu fusese o prefăcătorie. Dar asta nu însemna nimic într-un final, corect?

Cineva te putea urî și te putea dori în același timp. Exemplul grăitor era Sabrina. Dev era convins că femeia aceea îl ura. La naiba, fusese obsedată de fratele lui, Gabe,

încă din facultate, și, cu toate acestea, îl dorise pe Dev. Ei bine, dorise să și-o tragă cu el și să își bată joc de el, și foarte des. Și nu numai fiindcă făcea tot ce îi stătea în putință pentru a obține numele de Vincent.

Ștergându-și transpirația de pe ochi, înjură printre dinți. Poate de aceea avea o erecție permanentă. Nu mai fusese cu Sabrina de când totul începuse să meargă prost. De fapt, cu mai bine de o lună înainte de asta.

La naiba, nu mai fusese cu nimeni.

Voia ca acesta să fie motivul, dar nu se mai mințise înainte și cu siguranță nu avea să înceapă să o facă acum.

Era din cauza ei – a lui Rosie, iar ea era la degetul mic al lui Ross. Asta era singura explicație logică, pentru că ideea ca Lawrence să apară în timpul unei ședințe de spiritism pentru a-i spune ei, o străină, că fusese omorât era definiția absurdului.

Putea recunoaște că se întâmplau unele chestii ciudate la el acasă, că experimentase și el chestiile astea ciudate, dar spiritul lui Lawrence care să spună cuiva – care mai și avea o legătură cu Ross Haid – că fusese omorât?

De-a dreptul absurd!

Dev simți o presiune în piept, la întrecere cu arsura constantă puternică.

Ross juca un joc periculos și o implica și pe Rosie.

Presiunea din piept se dublă. Dumnezeule, nu voia să se gândească la asta. În orice caz, asta nu avea să se termine bine pentru Ross.

Nu avea să se termine bine pentru Rosie.

Dar dacă ea nu era...

Alungă acel gând. Nu conta. Urma să afle în curând, când și nu dacă Ross avea să vină din nou la el știind despre experiența aproape de moarte a lui Dev. Jurnalistul nu avea cum să nu pomenească despre asta.

Și dacă, oricât de puțin probabil, ea spunea adevărul, atunci...

Nu ar fi fost asta chiar mai rău?

O întrebare mai bună, atunci – era Rosie o amenințare?

Lui Dev nu îi plăcea acea idee și, cu siguranță, nu îi plăcea că avea o problemă cu acea idee. Rosie nu trebuia să însemne nimic pentru el – *nu* însemna nimic. Își încleștă pumnii în timp ce alerga. Nu conta nimeni în afară de familia lui. Așa fusese dintotdeauna. Asta era...

Dintr-odată, îi sună telefonul, răzbind prin sunetul puternic al tobelor. O privire rapidă, și știu că era Archie. Oprind banda de alergare, răspunse la telefon.

– Ce ai pentru mine? întrebă el repede, coborând de pa bandă și oprind-o.

– A dat-o în bară, se auzi un răspuns grav. A folosit marți cartea de credit în Texas. A rezervat o cameră de hotel în Houston. Sabrina a eliberat ieri camera. Nu este mare lucru, dar știu ce mașină folosește. Aparent, nu i-a lăsat bacșiș valetului, așa că acesta a fost mai mult decât dispus să vorbească. Este cu un Mercedes negru. Am obținut numărul de înmatriculare de la hotel.

– Mercedes negru? întrebă Dev și se încruntă în timp ce luă prosopul și se șterse pe piept. Sabrina nu conducea un Mercedes.

– Și nici Parker sau altcineva din familia apropiată, dacă ne luăm după mașinile pe care le au înregistrate. Genul de informații la care Archie avea acces făceau să merite fiecare ban pe care îl cerea. Cu toate acestea, plăcuțele de înmatriculare sunt false.

– Cum poți fi sigur? întrebă Dev în timp ce aruncă prosopul în coșul de rufe și se întoarse spre ușă.

– Erau numere temporare care nu s-au întors la dealeri, răspunse Archie.

– La naiba! spuse el trecându-și mâna prin părul ud. Și este o pistă moartă?

– Nu neapărat, zise Archie, și se simți un zâmbet în vocea lui. De data asta, norocul a fost de partea noastră. Valetul este un pic cleptoman, și i-a cotrobăit în torpedou. I-a văzut cardul de asigurare. Am numele companiei și sunt sigur că pot obține informațiile necesare, precum numărul de înmatriculare al plăcuțelor adevărate. Ar trebui să dureze câteva zile. Între timp, am niște amici care lucrează pentru poliția din Texas și o caută.

– Perfect. Sprijinindu-se de perete, își întinse gambele care îl dureau. Ceva vești despre stagiară?

– Nimic din ceea ce jumătate de lume nu a auzit deja și ce tu să nu știi deja, dar încă scormonesc.

– Bine, spuse el și se îndepărtă de la perete. Sună-mă imediat ce ai vești noi.

– Bineînțeles.

Convorbirea se încheie, și Dev își puse telefonul în buzunar. O parte din tensiunea din umeri i se eliberă. Poate

că o dăduse în bară seara trecută, dar cel puțin ajungeau undeva în povestea cu Sabrina. Și erau și vești bune. Sabrina părea a fi departe de aici, ceea ce era o veste bună pentru fratele lui și pentru nepotul său. Știa că Gabe se stresa din pricina Sabrinei. Nu îl putea învinui din cauza asta.

Dar Sabrina nu avea să mai fie o problemă pentru mult timp. Și seara trecută, cu Rosie?

Nu avea să mai facă aceeași greșeală.

Având nevoie de un duș, traversă camera și deschise ușa. Se opri dintr-odată.

Gabe stătea în fața lui, cu părul strâns într-un coc, dar nu era îmbrăcat ca și cum venise la sală. Doar dacă nu cumva era pregătit să alerge în blugi.

Și desculț.

– Tocmai te căutam, spuse Gabe, blocând ușa.

– Nu poate aștepta?

– Sigur, dar mă gândesc că vrei să auzi ce am de spus. Pe fața fratelui său apăru un rânjet care îl făcu pe Dev să facă ochii mari. Tocmai stăteam în grădină, bucurându-mi de dimineața răcoroasă cu Lucian, Julia și Nic. Știi tu, făcând chestiile de familie la care tu nu iei niciodată parte.

– În regulă. Mulțumesc că ai împărtășit cu mine!

– Cu plăcere! răspunse Gabe. A fost o conversație foarte ciudată. Vezi tu, Nic a vorbit cu Rosie azi-dimineață.

Neștiind unde bătea fratele lui cu asta și știind că discuția putea duce oriunde, Dev rămase impasibil. Era o șansă ca Rosie să-i fi spus lui Nikki despre ce se întâmplase între ei. Erau prietene. Vorbeau despre lucruri de genul acesta.

– Este bine de știut.

– Și, ei bine, după ce au terminat conversația, Rosie i-a trimis un mesaj. A durat ceva până când Nic a văzut mesajul, dar Rosie o ruga ceva ciudat... și îi spunea ceva ciudat, continuă Gabe, punându-și mâna pe tocul ușii și sprijinindu-se. Rosie voia numărul de telefon al lui Lucian.

Ticăloasa!

Îl cuprinse un val ciudat de emoție. În loc să fie ceea ce ar fi fost o bârfă normală cu prietena ei despre ceea ce făcuseră ea și Dev, terminându-se cu el fiind asaltat de fratele lui în legătură cu asta, lucrurile stăteau cu totul altfel. Rosie nu era normală. În loc să simtă ușurare, era iritat... și amuzat.

– Pentru că, aparent, crede că noua casă a lui Lucian și a Juliei este bântuită și vrea să investigheze? Sunt sigur că știi cum a reacționat Julia. A fost singura ei condiție când căutau o casă nouă. Fără fantome. În ochii lui Gabe apăru o lumină nefirească. Lucian a fost mai mult decât fericit să-i dea lui Nic numărul lui de telefon, mai ales după ce Nic a precizat că Rosie a fost la bal aseară. Interesant, Lucian nu a întâlnit-o niciodată pe Rosie.

Dev trase adânc aer în piept, încercând inutil să se calmeze. Rosie făcuse rost de numărul de telefon al lui Lucian. Incredibil.

– Dar apoi, Lucian a început să vorbească, și știi cum e. A pomenit despre... femeia cu care te-a văzut aseară.

Bineînțeles că pomenise despre asta.

De ce ar trebui Dev să-și facă griji că Rosie ar spune ceva, când Lucian probabil scrisese deja o mică poveste despre ce văzuse și o și publicase?

– De fapt, Lucian a cunoscut-o pe Rosie, spuse Gabe, apoi făcu o pauză dramatică, de care fratele lor mai mic ar fi mândru. Aseară. Erați...

– Hei. Scuză-mă!

Împingându-l la o parte pe fratele lui, Dev porni spre scările din spate. Îl auzi pe Gabe strigându-i numele, dar nu se ori.

Rosie chiar credea că putea să treacă de el și să se ducă direct la Lucian? Că Dev ar permite asta? Zisese că ar fi putut să îl întrebe chiar ea pe Lucian, dar nu vorbise serios.

Ei bine, asta era... complet inacceptabil.

CAPITOLUL 17

Dev îl privi pe Lucian ieșind în hol și închizând ușa apartamentului său. Cămașa albă, simplă, pe care o purta era acoperită de pete gri de cărbune.

Probabil că fratele său muncea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Lucian.

Dev își aruncă privirea spre ușa închisă. Se gândi că Julia era acolo, și asta i se păru interesant – că fratele său putea lucra la tablourile și la schițele lui cu Julia acolo. Credea că pictura era o îndeletnicire singuratică.

– Știu că Rosie vrea numărul tău de telefon, spuse Dev, trecând direct la subiect. Nu vreau să iei legătura cu ea.

Lucian se sprijini de ușă și își arcui o sprânceană.

– Nu știam că ești în poziția de a decide ce pot și ce nu pot face, Dev.

– Mi-am petrecut întreaga ta viață încercând să-ți spun ce să faci, adesea în avantajul tău, dar, de data asta, te rog să nu o suni.

– Mă rogi? întrebă Lucian râzând. Sigur nu a sunat ca o rugăminte la început.

Dev se uită la el.

– Ea este femeia cu care erai aseară, spuse Lucian după câteva clipe. Nu-i așa? Prietena lui Nikki. Rosie.

– Știi deja răspunsul la asta.

– Da, dar dintr-un anumit motiv, vreau să te aud că recunoști asta.

– De ce?

– Pentru că m-ar amuza.

– Ei bine, din moment ce trăiesc ca să te amuz, da, ea este femeia cu care m-ai văzut aseară și, da, aveam de gând să te pun la curent cu ce am vorbit.

– Deci, prostia cum că noua noastră casă ar fi bântuită este adevărată? întrebă fratele lui în timp ce își ștergea mâinile pe blugi.

– Pe cât de adevărată ar putea fi o afirmație a unei echipe care se ocupă de activități paranormale, mormăi Dev.

– La naiba, Dev! Acum Julia știe. Este complet de acord ca o echipă să se ducă acolo și să alunge orice o fi în acea casă. Nu am nici o șansă să scap din asta, spuse Lucian. Este singurul lucru pe care și l-a dorit Julia cu privire la casă. Nu o bucătărie modernă sau o cadă mare într-un dormitor principal. A cerut în mod specific să nu fie fantome.

– Cel mai probabil, casa ta nu este bântuită, îi spuse Dev, gândindu-se că numai în New Orleans și-ar trece cineva așa ceva pe lista cu lucruri de evitat. Rosie este... Nu știu dacă putem avea încredere în motivele ei.

– Poftim? întrebă el, încruntându-se.

– Uite ce e, este prietenă cu reporterul acela...

– Afurisitul de Ross Haid?

– Da.

– La naiba! spuse el și ridică o mână, trecând-o prin păr, lăsând în urmă dungi de cărbune. Serios? Pentru că este prietenă cu Nikki și...

– I-a aranjat o întâlnire lui Nikki cu Ross înainte ca ea să fie cu Gabe. Ross voia să o folosească pe Nikki ca să obțină informații despre noi.

– Rosie știa de ce era interesat Ross de Nikki?

Era o întrebare bună.

– Nu cred în coincidențe.

– Sunt ceva real, amice.

– Uite ce e, tot ce te rog este să nu o contactezi. Nu știm ce planuri are.

– După ce v-am văzut împreună aseară, sunt destul de sigur că îți pot spune care era planul ei, adăugă Lucian cu un rânjet. Și care era al tău.

– Nu știi ce ai văzut aseară, răspunse el. Poți chema pe cineva să se uite la casa ta. Vânători de fantome. Vreun medium. Nu îmi pasă. Dar nu pe Rosie. Asta este tot ce te rog.

Lucian își plecă ușor capul. Trecu un lung moment de tăcere.

– În regulă. Pentru că mă rogi cu adevărat asta, nu voi lua legătura cu ea.

Pentru un moment, Dev se gândi că avea o halucinație indusă de febră, căci fratele lui mai mic era, în cele din urmă, de acord cu ceva ce îl rugase el. Se uită țintă la el și văzu că vorbea serios.

Asta chiar era ceva incredibil.

– Mulțumesc, zise Dev, știind că rareori spunea asta cuiva, cu atât mai puțin fratelui său mai mic.

Lucian încuviință din cap.

– Te las să revii la treabă, spuse Dev și dădu să se întoarcă.

– Dev?

– Da, răspunse el și se întoarse cu fața către Lucian.

– Ai întrebat-o pe Rosie dacă lucra cu Ross?

– Da, am întrebat-o.

– Și ce a spus?

– A spus că nu, dar nu mă aștept de la ea să recunoască.

– Hmm, spuse Lucian și se îndepărtă de ușă.

– Ce e? întrebă Dev, încruntându-se din nou.

– Nimic, zise Lucian și ridică din umeri. Doar mă întrebam dacă te-ai gândit vreo clipă că poate chiar spune adevărul.

Da, se gândise la asta.

Aproape de fiecare dată când se gândea la ea și la Ross și la prostia pe care i-o spusese ea seara trecută. Se gândise că ar putea spune adevărul.

Dar asta nu o făcea mai puțin periculoasă.

Nu îl făcea pe el mai puțin inteligent.

Ceea ce știa era că, sub nici o formă, nu îl putea lăsa pe Lucian să petreacă timp cu Rosie. Fratele lui era mult prea vorbăreț, și Dev nu putea risca nicicum ca acesta să vorbească Dumnezeu știe ce cu Rosie.

Făcea asta pentru frații lui – ca întotdeauna.

Cel puțin, asta continua să își spună.

Agitația de sâmbătă seară nici nu se terminase, și Rosie era deja gata să uite întregul weekend.

Nimic nu mergea cum trebuia. Începu la aproximativ cinci minute după ce își termină de aranjat dulapul și sună mama ei, întrebând-o dacă putea veni mai devreme. Unul dintre angajați era bolnav.

Nu era mare lucru, cu excepția faptului că sunase Jilly un pic mai devreme, dorind vești cu privire la casa lui Lucian. Rosie încercase să îi explice că se ocupa de asta, dar Jilly părea să creadă că Rosie nu trebuia decât să pocnească din degete ca să facă să îi apară o cheie în mână. Rosie era destul de sigură că Nikki avea să facă rost de numărul de telefon al lui Lucian sau că urma să i-l dea pe al ei lui Lucian. Toată lumea trebuia să aibă răbdare, pentru că nu avea de gând să îl facă pe Devlin să se țină de înțelegere. Mai degrabă și-ar fi smuls fiecare fir de păr de pe corp cu o pensetă ruginită decât să rostească încă o dată numele lui Devlin.

Devlin de Vincent era acum pe De Nemenționat în Prezența Ei.

Era o listă nouă.

Cafeaua era și ea pe listă, din moment ce voia o doză nouă de cofeină de după-amiază, și al naibii aparat de cafea decisese să nu mai funcționeze. Ziua continua să fie din ce în ce mai proastă.

Rosie se hotărâse să meargă pe jos către patiserie și aproape că muri pe drum când un taxi tăie curba și mai că

o luă pe sus, făcând-o să scape cafeaua pe care o cumpărase de pe drum – și care costase ridicol de mult având în vedere că era numai o afurisită de cafea.

La o stradă distanță de patiserie, i se dezlipi toată talpa ghetelor. Se dezlipi ca și cum un desfăcător de conserve invizibil i se prinse de picior. Și erau ghetele ei favorite, din piele întoarsă uzată, cu un toc mic. Foarte drăguțe.

Uf.

Așadar, purta șlapi chiar dacă afară era o toamnă răcoroasă și îi înghețau picioarele, în timp ce ghetele ei stăteau în biroul părinților ei de la patiserie, pentru că mama ei jurase că le putea repara, dar Rosie știa că urma să toarne niște lipici și să termine treaba.

Mai rău, mama ei încurcase folia de plastic de sub tejghea – cea pe care tatăl ei o instalase cu ani-lumină în urmă – în așa hal, încât era nevoie de o diplomă în inginerie pentru a descurca drăcia naibii.

Pe Rosie începură să o doară genunchii – stătuse în genunchi atât de mult timp, încercând să repare drăcia naibii, în vreme ce mama ei rămăsese lângă ea, cu mâinile în șolduri. Rosie zgârie cu unghia ceea ce spera să fie capătul foliei, în timp ce sora ei mai mică, Bella, se ocupa de contabilitate.

– Folia aia de plastic mă pune la încercare. Mama ei se aplecă peste ea, închizând ușa de sticlă la proaspăt coaptele brioșe cu ciocolată.

Oprindu-se, Rosie se întoarse pentru a se uita la mama ei.

– Cum te pune la încercare? Tu ai încurcat-o.

– Și supraveghez în timp ce o repari, așa cum ar face un bun proprietar și o bună mamă, răspunse ea, făcându-i cu ochiul când Rosie își țuguie buzele.

De undeva din spatele mamei ei, o auzi pe Bella pufnind.

– Ce ai făcut chestiei ăsteia? șopti Rosie, întorcând din nou rola, pentru că ceea ce crezuse ea că era capătul foliei nu era. Nu sunt plătită suficient de bine pentru a avea de-a face cu asta.

– Ești norocoasă că ești plătită, îi răspunse mama ei.

– Este doar o folie, interveni Bella. Nu poate fi atât de dificil de rezolvat.

– Doar o folie? Ai încercat vreodată să găsești capătul încurcat al unei mingi de folie de un metru? Rosie trase

adânc aer în piept. Să naști trebuie să fie mai ușor decât asta.

– Ai înnebunit? Să naști nu este mai ușor, spuse Bella. Știu, pentru că...

– Ai doi copii frumoși, și eu nu am copii și nici bucurii și o să mor neiubită, singură, cu cincisprezece pisici care vor sărbători peste cadavrul meu, termină Rosie pentru ea, exasperată. Deci, de ce nu vii aici să repari asta cu magia nașterii de copii?

– Dar te descurci atât de bine, îi răspunse sora ei. Apropo, mama a spus că ai fi interesată să te întâlnești cu prietenul lui Adrian.

– Nu asta i-am spus mamei, zise Rosie închizând ochii. Am spus...

– Așa îmi amintesc, o întrerupse mama ei.

– Devil este un mincinos, șopti Rosie printre dinți în timp ce deschidea ochii.

Dimineața acestei zile, când se gândise să vorbească cu mama și cu sora ei despre oferta de a se întâlni cu prietenul lui Adrian, părea a fi într-o altă viață după după-amiaza pe care o avusese.

– Ce ai spus? întrebă mama ei.

– Nimic, oftă Rosie. Nu vreau să fiu prezentată nimănui acum.

Și acesta era adevărul, chiar dacă dimineață luase pentru scurt timp în calcul varianta asta. Cu toate astea, se deșteptase, conștientizând că să vrea să cunoască acum pe cineva doar pentru că era nervoasă din cauza altcuiva nu era chiar cea mai deșteaptă idee.

Undeva între momentul în care i se stricase mașina de cafea și cel în care aproape că fusese omorâtă de taximetrist, se hotărâse să se țină departe de orice bărbat.

Cel puțin, pentru următoarea lună.

– Oh, Dumne..., începu mama ei și o lovi cu genunchiul în spate, făcând-o să mormăie. Acesta este un bărbat bine făcut.

– Mama, șopti ea, aruncându-i o privire de unde era ascunsă. Cu toate acestea, era în zadar, din moment ce mama ei se uita drept înainte, cu un zâmbet ciudat pe față.

– Și aș putea să adaug că este și foarte chipeș? continuă ea, și Rosie își dădu ochii peste cap. Pare genul de un bărbat care știe cum să te țină trează toată noaptea.

– Care știe și se mândrește cu asta, zise Bella, și Rosie strâmbă din nas. Dacă nu aș fi căsătorită...

– Și eu la fel, dragul meu copil, și eu la fel.

Rosie avea teoria aceasta că, de îndată ce aveai copii, puteai să vorbești deschis despre cum ar fi să te culci cu același bărbat ca mama ta. Era ca un fel de legătură ciudată pe care o împărtășeau mama și fiica. Teoria ei putea fi complet eronată, dar evidența din viața reală sugera că ar putea avea dreptate.

– Dacă te aude tata vorbind așa..., mormăi Rosie, reușind într-un final să desfacă rola de plastic.

Era o amenințare fără sens. Tatăl lor fie ar râde de ea, fie ar căuta să aibă un avantaj în fața oricărui bărbat despre care vorbea.

– Stai, șopti-țipă Bella, și Rosie fu convinsă că unii dintre clienți o auziseră. Vine aici și arată... Oh, Dumnezeule, știu cine este!

Probabil era tipul de pe stradă care se îmbrăca precum Ronald McDonald.

Clopoțelul de la ușă zornăi și apoi Rosie o auzi dintr-odată pe mama ei vorbind de parcă era un personaj din *Pe aripile vântului.*

– Bună, scumpule! Cum te pot ajuta?

Rosie își lăsă capul să cadă într-o parte și închise strâns ochii. Mama ei era un dezastru ambulant.

– Bună, se auzi o voce groasă, cunoscută. Sper să mă poți ajuta.

Rosie făcu ochii mari. Vocea aceea...

– Caut pe cineva care cred că lucrează aici? spuse el, și urmă o pauză. O cheamă Rosie.

Nu.

În nici un caz.

Încet, Rosie își înălță capul și se uită la mama ei, în timp ce aceasta se uita, în jos, către ea.

– Lucrează aici o fată pe nume Rosie, spuse mama ei, uitându-se la ea cu ochii mijiți. Și se întâmplă să știu unde e fiica mea cea minunată și foarte singură.

Oh, Dumnezeule!

Rosie se ridică, dar se dezechilibră și căzu în fund, în timp ce o umbră traversă tejgheaua. Apăru o față mult prea cunoscută, și Rosie era sigură că avea halucinații.

– Am găsit-o, spuse el, și, dacă nu cumva avea și halucinații auditive, chiar era el, stând în magazinul

familiei ei, uitându-se în jos către ea, cu un zâmbet îngâmfat pe chip.

Devlin.

CAPITOLUL 18

– Ce faci aici? izbucni Rosie.

Devlin se uită la ea o urmă de curiozitate marcându-i expresia altfel detașată. Avea mâinile pe tejghea, cu degetele lungi răsfirate, și abia atunci își dădu ea seama de cât de mari îi erau mâinile. Era un lucru ciudat să observe asta, mai ales având în vedere că fusese foarte apropiată și intimă cu acele mâini și degete, dar era o zi ciudată – câteva zile ciudate.

– Ce faci întinsă pe jos? întrebă el, sunând de parcă nu s-ar fi putut gândi la un motiv pentru care ea să stea pe jos.

– Meditez, spuse ea, simțind cum îi crește iritarea.

– Pare un loc ciudat să faci asta, spuse el înclinându-și capul într-o parte.

– Acum îți spune o minciună. De fapt, a căzut, clarifică mama ei lucrurile, binevoitoare. Este un pic neîndemânatică, dar fata mea este foarte educată. Știi că are trei diplome?

– Nu, spuse Devlin, pe fața căruia apăru o licărire de surprindere. Nu știam.

– Dar sunt sigură că știi că este uimitor de frumoasă.

Rosie întoarse capul încet către mama ei – mama ei care imediat avea să fie *moartă.*

Mama zâmbi, scoțând la iveală un rând alb de dinți.

– Educată și frumoasă ca o plăcințică, dar tare neîndemânatică, precum un crocodil cu trei picioare.

Rosie rămase cu gura căscată. Un crocodil cu trei picioare. În primul rând, nu era neîndemânatică și, în al doilea rând, *un crocodil cu trei picioare?*

– Este frumoasă, răspunse Devlin, și spuse asta pe același ton neutru pe care îl folosise în primele dăți când se întâlniseră.

Asta o făcu să simtă o presiune ciudată în piept, complet nedorită. Nu avea de ce să simtă asta, pentru că nu îl plăcea pe acest bărbat. Absolut deloc, și era timpul ca Devlin să plece.

Pentru că văzu cum expresia mamei ei se înmuie, văzu că femeia privi către locul unde Rosie încă stătea pe jos și înapoi către Devlin.

Mama ei auzea sunete de fanfară și cu siguranță deja își imagina batiste care fluturau în aer și umbrele care se învârteau.

Era oficial.

În mod evident, Devlin venise din străfundurile iadului pentru a o chinui, căci se părea că ea atrăgea o karma nasoală sau ceva de genul ăsta.

– Ai un moment să vorbim? întrebă Devlin, și ea se uită înapoi la el. Asta, dacă ai terminat de meditat.

– Are timp, răspunse mama ei pentru ea.

– Atât de mult timp, interveni Bella.

Oh, Dumnezeule, avea să le rănească pe amândouă.

– De fapt, nu am timp deloc. Sunt foarte ocupată...

– Stând pe podea?

O singură sprânceană închisă la culoare se ridică.

– Da, se răsti ea. Am chestii de făcut aici.

– Ca de exemplu? întrebă el.

– Chestii, spuse ea, încrucișându-și mâinile. Chestii importante.

– Doar face pe amuzanta, spuse Bella, care era, dintr-odată, lângă ea. Nu are nimic de făcut.

– Bella! se răsti Rosie, desfăcându-și brațele și punându-și mâinile pe podea. După cum vezi, sunt foarte...

– Talentată la reparat folii de plastic, o întrerupse Bella, în timp ce adidașii îi erau foarte aproape de a-i strivi degetele lui Rosie. La asta a lucrat întreaga după-amiază, dar știi ce?

– Hmm? murmură Devlin.

– Este pauza ei de cină! anunță Bella, ca și cum Rosie fusese nominalizată pentru Premiul Nobel, ceea ce era ridicol.

Totul era ridicol.

Rosie și Bella nu aveau pauze de prânz sau de cină.

– Perfect, spuse Devlin.

Mama se apropie de ea și o privea ca atunci când adolescenta Rosie nu voia să se dea jos din pat. Era privirea

aia care spunea că avea să o târască afară din pat și să îi facă vânt spre școală.

Nu se îndoi pentru vreo clipă că mama ei ar fi în stare să o ia de pe podea și să o arunce în brațele lui Devlin.

Rosie se ridică și își dădu seama imediat că avea spectatori de cealaltă parte a tejghelei. În afară de Devlin, mai erau acolo trei clienți obișnuiți, care veneau atât de des la patiserie, că practic puteau lucra acolo. Cindy și soțul ei, Benny, amândoi cu părul grizonant și cu chipul ridat, se uitau la Devlin și la ele de parcă erau la un joc de tenis. Alături de ei era Laurie, o tânără tăcută, care își petrecea cea mai mare parte a după-amiezilor învățând la una dintre mesele micuțe de lângă fereastră. Mergea la facultate la Loyola.

Rosie zâmbi spre ei.

Laurie rânji în timp ce își plecă privirea, lăsându-și părul negru des să alunece în față și să îi ascundă fața.

– Bună ziua, scumpo! Cindy își mișcă sprâncenele în direcția lui Devlin, în timp ce își puse mâna în jurul brațului soțului ei. Ce schimbare plăcută de peisaj azi!

– Peisajul ăsta îmi place mereu, mormăi Benny și făcu cu ochiul în direcția lor.

– Așa te vreau, răspunse mama lui Rosie cu un zâmbet mare. Orice te tentează este din partea casei.

– Nu știu. Cindy îl măsură pe Devlin din cap până în picioare, ca și cum ar fi fost de vânzare. Aveți un de Vincent aici. Simt că trebuie să vă plătesc numai pentru asta.

Bella chicoti.

Devlin se uită peste umăr la cuplul mai în vârstă și înapoi la Rosie. Părea atât de confuz și de inconfortabil, încât Rosie reuși cu greu să nu râdă.

Nu socializase niciodată cu oamenii de rând?

Acel gând îi îngreună efortul de a nu râde, pentru că, într-un fel, cei din familia de Vincent erau regalități americane.

Cu excepția faptului că Devlin clar era un broscoi, nu un prinț.

Dar apoi, se întâmplă cel mai rău lucru cu putință. Rosie auzi vocea groasă a tatălui ei din străfundurile bucătăriei.

– Ce se întâmplă acolo? întrebă el și, în timp ce vorbea, sunetul vocii se apropia. Este o petrecere și eu nu sunt invitat?

Rosie făcu ochii mari. Sub nici o formă nu îl putea lăsa pe tatăl ei să vină aici și să îl vadă pe Devlin. Ar avea întrebări. Multe. Unele stânjenitoare. Intră în acțiune, sărind din spatele tejghelei.

– Vrei să vorbim, vom face asta afară.

– De ce? strigă Bella. Este destul spațiu aici.

Rosie se uită urât la sora ei și apoi se întoarse către Devlin. Se holba la ea de parcă vorbise cifrat, dar aruncă o privire la cei adunați în jurul tejghelei și o urmă afară, sub un cer cenușiu. Avea să fie o altă zi ploioasă.

Oprindu-se sub umbrarul cu dungi negre și aurii, Rosie își încrucișă brațele, își lăsă capul pe spate și îi aruncă săgeți mortale. Deschise gura.

Devlin i-o luă înainte:

– Mereu vorbești cu oamenii de parcă ai lătra la ei?

– Să latru? Spui că sunt un câine?

– Nu asta spun, zise el plecându-și capul într-o parte, dar îmi amintești de un câine din acela mic. Din acela pufos, care sare la gleznele oamenilor când vrea atenție.

Lui Rosie nu îi venea să creadă. *Chiar* nu îi venea să creadă.

– Chiar ai spus că îți amintesc de un Pomeranian?

– Nu mă gândisem la un Pomeranian, dar acum, că ai menționat...

– Ai venit aici ca să continui să mă insulți? întrebă ea, vorbind în șoaptă, în timp ce oamenii treceau pe lângă ei pe stradă. M-ai căutat folosind tot felul de mijloace ascunse pentru a-mi spune că sunt precum un câine mic, gălăgios?

Dev își plecă bărbia, și buzele i se mișcară ca și cum ar fi vrut să zâmbească.

– Nu a fost nevoie să folosesc metode ascunse pentru a te găsi.

– Oh, serios? Atunci, cum ai știut că sunt aici?

– De fapt, chiar tu mi-ai spus că lucrezi aici.

Ea deschise gura pentru a spune ceva, apoi o închise imediat. Avea dreptate. Menționase asta.

Devlin mustăci.

– În fine. Nu ți-ai folosit toate insultele aseară? Sunt foarte sigură că am fost destul de clară că nu vreau să mai vorbesc cu tine sau să te mai văd vreodată.

– Ai spus asta foarte clar, dar se pare că este predestinat ca drumurile noastre să se tot întâlnească, răspunse el sec.

– Nu. Categoric nu. Drumurile noastre merg în direcții foarte diferite. Tu ești est. Eu sunt vest. Așa că, la revedere...

– Mi-aș dori ca lucrurile să stea așa.

– Ești conștient de faptul că stai în fața mea, spuse ea țuguindu-și buzele, în fața patiseriei părinților mei, după ce m-ai acuzat că sunt o mincinoasă uneltitoare și, practic, o nebună, și tocmai m-ai jignit din nou?

– Cum te-am jignit din nou?

– Tocmai ai spus că ți-ai dori ca drumurile noastre să nu se întâlnească.

– Am spus asta, zise el, în timp ce un colț al gurii i se ridică, dar ești conștientă de faptul că m-ai insultat de cum ai deschis gura?

– Știu asta, dar eu am voie, pentru că ești un mare...

– Nemernic, termină el pentru ea.

– Da. Și, dacă îți amintești bine, nu poți să te deznemernicești. La revedere...

– Sunt aici din cauza înțelegerii noastre.

– Cred că glumești, spuse Rosie făcând ochii mari.

Genele acelea dese și lungi se ridicară, și ochii aceia deschiși la culoare îi întâlniră pe ai ei.

– Ți se pare că glumesc?

– Arăți de parcă ai avea nevoie de un șut în fund.

El râse, părând surprins. Cu toate acestea, își reveni atât de repede încât ea chiar se întrebă dacă auzise râsetul sau nu.

– Ai cerut numărul de telefon al lui Lucian.

– Așa este.

– Pentru a putea intra în casa lui.

– Este adevărat, răspunse ea, uitându-se la o femeie care conducea o fetiță în patiserie. Așa, încă nu pricep ce cauți aici.

– Sunt aici pentru că nu îl vei implica pe fratele meu...

– Nu îl implic pe fratele tău în nimic, îl întrerupse ea. Și jur că, dacă sugerezi cumva că intenționez să fac altceva decât ți-am spus în legătură cu casa lui Lucian, îmi voi ieși din minți și nu voi fi responsabilă pentru acțiunile mele.

– Nu aș vrea să se întâmple asta, spuse el pe un ton sec.

– Nu, răspunse ea, uitându-se la el. Nu ai vrea.

– Deși, gândindu-mă, spuse el, cred că știu ce se întâmplă când... îți ieși din minți. Poate că aș fi interesat să se întâmple asta, Rosie.

Și uite-l din nou, acel fior pe care nu și-l dorea, provocat de ceea ce spusese și de felul în care îi rostise numele. Cum se putea ca un bărbat, un bărbat pe care nu îl plăcea, să îi provoace o asemenea reacție?

– Dacă mi-aș ieși din minți, nu ar fi nimic asemănător cu ce s-a întâmplat aseară, răspunse ea. Am cerut numărul de telefon al fratelui tău pentru a vedea dacă ar permite echipei mele să intre în casă. Știi asta.

– Ceea ce voiam să spun, înainte de a fi întrerupt atât de nepoliticos, zise el și se apropie atât de mult, încât marginea a ceea ce părea a fi o pereche ridicol de scumpă de pantofi se atinse de șlapii ei vechi Old Navy. Nu vreau să-l implici pe Lucian în investigații paranormale de nici un fel.

– Și de ce nu ?

– Dacă l-ai cunoaște pe fratele meu, nu ar fi nevoie să pui întrebarea asta, spuse el, pe un ton sec. Am făcut o înțelegere cu tine. Am de gând să mă țin de ea. Te voi duce în casa lui Lucian.

– Mai degrabă aș înota în lacul Pontchartrain și apoi aș face baie în râul Mississippi decât să mai stau vreodată aici să vorbesc cu tine, spuse ea inspirând adânc aer în piept. Ești conștient de asta, corect?

– La naiba! spuse el uitându-se țintă la ea.

Rosie simți că roșește. Spusese „la naiba“ în același fel în care îi pronunțase numele. Grav. Adânc. Fierbinte. Și ura asta – simpla reacție la o replică. La el.

– Faci ca lucrurile să fie atât de complicate, spuse el.

– Aș spune că îmi pare rău, zise încercând să pară stăpână pe ea, dar nu îmi pare rău. Nimic nu trebuie să fie complicat, pentru că nu este nici un motiv ca tu să fii aici și nu există nici un motiv real ca Lucian să nu mă lasă să intru, împreună cu echipa mea, în casa lui.

– Cred că nu ai înțeles ce am spus despre faptul că faci ca lucrurile să fie complicate. Nu este vorba despre faptul că sunt aici, discutând cu tine despre casa lui Lucian. În ochii aceia albaștri-verzui se vedea o văpaie și, în timp îi susținu privirea, Rosie începu să se simtă ca și cum stătea prea aproape de soare, cu câteva clipe înainte de a se arde. Faci ca lucrurile să fie complicate pentru că, de fapt... îmi place de tine.

– În regulă. Probabil ai ceva probleme dacă apari din se...

Surprinse cu coada ochiului mișcare și se întoarse spre patiserie. Mama, împreună cu sora ei, stăteau la fereastră,

cu fețele lipite de geam.

La naiba, erau ridicole.

Rosie îl luă pe Devlin de mână și îl trase din fața ferestrei, departe de privirile iscoditoare, în timp ce încerca să ignore cât de puternic și de cald era brațul lui pe sub cămașa albă, subțire. Mâna îi alunecă pe brațul lui atunci când el opuse rezistență, dar continuă să îl tragă până când o urmă. Oprindu-se la colțul străzii, se întoarse să îi spună ceva lui Devlin, dar orice voise să-i spună îi muri pe limbă.

El se uita spre mâna cu care îl apucase. Rosie tresări. Cumva, îl luase de mână. Îl ținea de mână! Ce fel de magie voodoo o determinase să facă asta? Pentru că, serios, nu avea habar că îl luase de mână. Așa că nu era responsabilă de asta. Deloc.

Rosie dădu să își tragă mâna, dar el o opri, împletindu-și degetele printre ale ei.

Încet, își ridică privirea de la mâinile lor către ochii ei.

– Îmi pare rău pentru... cum s-au terminat lucrurile între noi aseară și aș vrea să mă revanșez față de tine.

– Poftim?

Buzele i se curbară ușor. Nu era chiar un zâmbet. Nici măcar jumătate de zâmbet și sub nici o formă nu aducea cu zâmbetele pe care și le permisese atunci când purtase mască.

– Aș vrea să mă revanșez față de tine.

Rosie se uită în jurul lor, aproape așteptându-se să sară cineva afară dintr-una dintre mașinile parcate de-a lungul străzii, cu un aparat de fotografiat. Nu putea să vorbească serios, dar, când se uită din nou la el, văzu adevărul în privirea lui. Era foarte serios.

Voia să se revanșeze față de ea?

– Am trecut de punctul acela, spuse ea și încercă să-și elibereze mâna. Am depășit cu mult punctul în care să te revanșezi față de mine.

– Nici măcar nu ai auzit cum am de gând să mă revanșez.

– Nu prea îmi pasă.

– Oh, cred că îți va păsa, spuse el, și în ochi i se văzu o ușoară căldură. Fac un nou amendament aranjamentului nostru.

Ea rămase iar cu gura căscată, și era absolut convinsă că arăta precum un pește scos din apă.

– Nu vor fi amendamente noi. De ce? Pentru că seara trecută nu s-a întâmplat. A fost o plăsmuire a imaginației noastre.

– Dar crezi că o să uit ce s-a întâmplat aseară? întrebă el încruntându-se.

– Eu deja am uitat.

Era atât de neadevărat.

– Ei bine, știu că asta este o minciună, răspunse Devlin, dându-și seama că juca teatru. Nu se poate să fi uitat cum s-a simțit să ai mâna mea între picioare, șopti el.

Rosie icni. Era departe de a fi pudică, dar stăteau în mijlocul drumului! Dar apoi, probabil că oamenii din New Orleans au auzit conversații mai ciudate decât aceasta.

– Și foarte sigur nu am uitat că ai spus că m-ai lasă să fac orice, continuă el și, spre groaza ei, fiorul acela fierbinte, puternic reveni, și el văzu asta. Iată. Nu ai uitat nimic, Rosie.

Doamne, îl disprețuia pe bărbatul acesta.

– Trebuie să-ți readuc aminte cât de nemernic ai fost? Nu cred că e cazul, dar, dacă vrei să fac o listă, se rezolvă.

– Nu, suspină el. Nu va fi nevoie.

– Bun. Putem, astfel, să depășim momentul? Lucian poate lăsa echipa în casa lui, și noi doi nu trebuie să ne mai întâlnim vreodată. Asta sună...

– Amendamentul, interveni el, ridicându-și colțul buzei când ea miji ochii. Cred că îți va plăcea acest amendament.

– Devlin...

– Te voi duce în casă – doar pe tine. Nu o echipă de oameni. Nu străini. Este casa fratelui meu. Nu vreau ca necunoscuți să își bage nasul.

Ea deschise gura.

– Mă îndoiesc că vei găsi ceva...

– Tot așa cum nu aș găsi nimic în casa ta? sări ea. Sau ai uitat că ai recunoscut că ai casa bântuită?

– Nu am uitat, dar asta nu înseamnă că am să cred vreo clipă că o fantomă folosește casa fratelui meu din când în când.

Ei bine, când punea problema așa, suna prostește.

– Îmi poți da drumul la mână?

– Nu.

– Nu?

– Îmi este teamă că vei fugi de mine dacă fac asta.

– Fix asta vreau, răspunse ea.

– Și de aceea nu îți dau drumul. Degetul mare i se mișcă în centrul palmei într-o rotire înceată, domoală. Când vei termina de investigat casa, atunci asta este. Nu va trebui să îți mai faci griji că drumurile noastre se vor întâlni și eu nu va trebui să îmi fac griji că vei lua legătura cu fratele meu, spuse el. Și nu va mai trebui să îți faci griji că mă vei mai întâlni vreodată.

– Acesta este noul tău amendament?

– Te voi duce în casă în noapte asta, spuse el încuviințând din cap.

– În seara asta? întrebă ea cu voce pițigăiată.

– În seara asta sau deloc. Acestea sunt opțiunile tale.

– Am planuri pentru seara asta, spuse ea uitându-se uimită la el.

– Cum ar fi?

– Ce vrei să spui cu asta? O spui de parcă nu a fi posibil să am planuri.

În afară de a se întâlni cu Jilly și cu Lance, nu avea, de fapt, planuri, dar nu era nevoie ca el să știe asta.

– Dacă ai vrea îndeajuns de mult să intri în casa lui Lucian, ți-ai schimba planurile.

– Dacă planurile mele nu pot fi schimbate? replică ea trăgându-și mâna, dar el nu îi dădu drumul.

– Atunci, cred că nu vrei îndeajuns de mult să cercetezi casa lui Lucian, spuse el după ce se uită la ea o clipă.

Rosie strânse atât de tare din dinți, încât era o minune că nu își sparse un molar. O parte din ea voia să îi spună să uite totul, dar Jilly ar strânge-o de gât, pe bună dreptate, dacă ar refuza o asemenea oportunitate.

– Bine, spuse. Voi face asta pentru echipă.

– Vei face asta pentru echipă? comentă Devlin cu superioritate. Ai vrut să intri în casa asta, Rosie. Am făcut o înțelegere și mă voi ține de ea.

– Am vrut să intru în casa asta fără tine, îl corectă ea. Și nu aș fi avut nici o problemă cu tine onorând înțelegerea dacă nu ai fi fost...

– Un nemernic. Am înțeles. Ne întâlnim la casă în seara asta, la ora 21.00. Îi dădu drumul mâinii. Și să nu întârzii!

– Tu să nu întârzii, spuse Rosie abținându-se de la a-i spune că avea o problemă cu timpul.

– Eu nu întârzii niciodată Rosie, replică el, începând să se retragă. Ne vedem diseară!

– „Eu nu întârzii niciodată“, șopti ea printre dinți în timp ce el se întoarse și plecă. Bla, bla, nemernicule!

Punând laolaltă o combinație impresionantă de înjurături, ea se întoarse în patiserie.

Mama și sora ei o așteptau în fața tejghelei. Asta era o problemă, pentru că Cindy și Benny încă așteptau să fie serviți, la fel și Laurie.

Și stăteau și ei acolo, uitându-se la ea exact la fel ca mama și ca sora ei.

– Hei? spuse Rosie și făcu semn către clienți.

Sora ei ignoră asta și se îndreptă direct spre locul unde stătea Rosie și o apucă de obraji cu mâinile ei calde și mirosind a zahăr.

– În regulă, trebuie să spui tot chiar acum.

– Nu știu la ce te referi.

– Oh, nu. Nu. Nu. Îmi vei spune exact de ce Devlin de Vincent tocmai a venit aici căutându-te și de ce părea că mai aveați puțin până fie să vă sărutați, fie să vă luați la bătaie.

Îndepărtându-se de sora ei, Rosie se duse spre tejghea.

– Nu așa părea.

– Așa părea, interveni mama ei.

– Vreau toate detaliile, insistă Bella. *Toate* detaliile, Rosie.

– Nu este nimic de spus. Doar vorbeam. Atâta tot.

– Draga mea, nu *doar* vorbești cu un bărbat care arată așa, spuse Cindy ridicând din sprâncenele cărunte. Crede-mă, știu. Eu și Benny arareori vorbeam la început.

– Adevărat, murmură Benny în timp ce se sprijinea de tejghea.

– Doar vorbeam, așa că putem, vă rog, să ne întoarcem la treabă și să trecem peste asta?

– Mmm-hmm.

Mama ei veni din spatele tejghelei. Se concentră pe cuplu, dar Rosie știa ce însemna acel *mmm-hmm* în limbajul lui Juniper Pradine. Și Laurie știa, având în vedere privirea compătimitoare pe care o aruncă în direcția ei. Toată lumea care venea des la Pradine's știa ce însemna.

Poate că mama lui Rosie nu continua discuția, dar mai mult ca sigur nu renunța.

CAPITOLUL 19

– Este al naibii de uimitor, spuse Jilly, cu ochii mari.
– Absolut, admise Liz plecându-și capul cu păr blond.
– Ești sigură că nici unul dintre noi nu poate merge cu tine? întrebă Lance aflat într-un colț, acasă la Jilly și Liz, cu mâinile încrucișate. Venise direct de la muncă, îmbrăcat în uniforma de paramedic de culoare albastră. Nu îmi place ideea de a face asta singură, noaptea cu cine știe ce tip.
– Nu este cine ce știe ce tip, răspunse Jilly înainte de a o putea face Rosie. Este Devlin de Vincent.
– Asta nu înseamnă că va fi în siguranță cu el. Lance se încruntă. Probabil chiar mai puțin în siguranță, având în vedere cine este, continuă el mijind ochii către ea. Nu știam că vă plăceți.
– Nu ne plăcem, dar sunt în siguranță cu el. Oricât de nebunesc suna, Rosie credea asta. Poate că era un nemernic, dar nu îi dădea o senzație nașpa, nu în sensul acela. Este... nesuferit, dar nu periculos.
Lance nu părea convins.
Când se trezise în dimineața asta, Rosie chiar nu își imaginase cum avea să se desfășoare ziua. Ceea ce își dorea cu adevărat era să se bage în pat cu o sticlă de vin și o pungă de chipsuri – cu smântână și ceapă, mai exact. Nu era vorbă că nu era entuziasmată în legătură cu investigarea acestei case, dar, după ce îndurase toată seara întrebările interminabile ale mamei ei și ale Bellei, nu era sigură că mai era în stare să de-a face cu Devlin.
Închizând fermoarul ghiozdanului plin de echipamente, Jilly își îndepărtă de pe față buclele mici și negre.
– Dacă putem surprinde dovezi care să susțină faptul că fantomele vin din casa vecină, ar fi o mare ușurare pentru Preston și soția lui.
– Cred că ar fi o ușurare numai dacă aparițiile s-ar opri sau dacă fantomele ar rămâne în casa de alături, comentă Liz.
– Da, dar dacă nu își au originea în casa lor, sunt lucruri mai ușoare pe care le-am putea sugera să le facă pentru a opri aparițiile, spuse Jilly și se uită la prietena ei.
– Simt că, orice am sugera noi, nu ar face nimic până la urmă, spuse Liz trântindu-se pe canapea.
– Putem să nu avem din nou această conversație? întrebă Jilly punând ghiozdanul pe măsuța de cafea.
– Ba chiar vom avea din nou această conversație, răspunse Liz rânjind în timp ce își prinse părul lung într-o

coadă. Uite ce e, tot cred ce am spus când am văzut apariția pe filmare. Nu trebuia să le fi spus nimic până nu știam mai multe. Acum, aproape ne-au îndepărtat complet. Este prea mult pentru ei.

– Cum este prea mult, când ei ne-au chemat de la bun început? întrebă Jilly, îndreptându-se.

Rosie îi aruncă lui Lance o privire discretă. Pe fața acestuia apăru un zâmbet neîncrezător.

– Nu este prima dată pentru tine, spuse Liz, care își dădu drumul la păr și începu să îl despletească. Știi că oamenii reacționează diferit la apariții atunci când probele sunt foarte solide.

Era adevărat.

Unii oameni erau ușurați, chiar încântați să afle că nu vedeau sau nu auzeau lucruri din senin. Alții sperau ca echipa să găsească o explicație logică, nu supranaturală, pentru aparițiile respective. Uneori, când era varianta a doua, când erau confruntați cu dovada supranaturală, alegerea de a ignora și de a se preface că nu se întâmpla nimic era cea mai bună cale de urmat.

Asta nu însemna că aparițiile dispăreau.

Rosie luă ghiozdanul greu, punându-l pe umăr.

– Cu toate acestea, uitați care este treaba. Am sentimentul că, dacă în seara asta surprind dovezi, proprietarul – Lucian – o să dorească să facă ceva în această privință, dar nu sunt sigură că echipa noastră va fi aceea care se va ocupa de asta.

– Și de ce nu? întrebă Jilly uitându-se la ea încruntată. Suntem cea mai bună echipă din acest oraș.

– Eu și Devlin chiar nu ne înțelegem. Este o poveste lungă, complicată, care chiar nu are sens, adăugă Rosie repede când Liz deschise gura pentru a pune un milion de întrebări, dar, dacă este ceva în casa aceea, să fiți pregătiți să fim dați laoparte.

– Este o prostie, spuse Jilly punându-și mâinile în șolduri. Dacă găsești un spirit, este spiritul nostru.

– Nu sunt sigură că așa funcționează, spuse Rosie, uitându-se la telefonul ei. Șoferul ei de Uber era la câteva minute distanță.

– Așa o fi pe Tărâmul Jilly, cu populația Jilly. Liz își mușcă buza de jos, nereușind să-și ascundă zâmbetul când prietena ei se uită la ea. Ce? Este adevărat.

– Ce-ar fi să ne punem problema asta când va apărea, sugeră Lance, veșnicul mediator. Privirea lui întâlni din nou privirea lui Rosie. Chiar nu îmi place ideea că te duci acolo singură cu el. Nu este un înțelept.

Nimic care îl implica pe Devlin nu părea înțelept, și ea avea sentimentul că seara asta avea să fie o mare încurcătură. Dar, uneori, spiritele reacționau la ceea ce era în jurul lor, și bunul Dumnezeu știa că ea și Devlin puteau cu siguranță să creeze o atmosferă tensionată.

– Totul va fi bine, spuse ea și zâmbi către Lance, sperând să-l liniștească. Singurul lucru care este în pericol este răbdarea mea.

– Ai totul? chicoti Liz.

– Sper că da, spuse ea și făcu o pauză. Ai pus o sticlă de vin în rucsacul acesta?

Asta le făcu pe fete să râdă, dar Lance mormăi ceva despre faptul că nimeni nu îl asculta. Prinzând breteaua ghiozdanului, Rosie se îndreptă spre ieșire, cu echipa pe urme.

– Cât timp crezi că va dura? întrebă Jilly.

Mintea lui Rosie o luă imediat razna, pentru că, atunci când se gândi la cât ar dura cu Devlin, îi apăru în minte o imagine cu ei în oglindă. Imediat o cuprinse un val de căldură.

Asta era o idee atât de proastă.

– Rosie? întrebă Lance.

– Scuze, spuse ea clipind. Nu știu. Câteva ore, dacă sunt norocoasă? Habar nu am cum vor decurge lucrurile. Nu este chiar un om care crede în chestii de genul ăsta. Ceea ce tot i se părea bizar, dar nu mai conta. Farurile apărură pe stradă, încetinind. Cred că a ajuns mașina mea.

– Fă-ne mândri! zise Liz și sări spre Rosie, îmbrățișând-o.

– Voi încerca, spuse ea dându-se înapoi și strâmbând din nas.

O urmară pe trepte și pe aleea îngustă către locul unde se oprise mașina.

– Sună-ne când termini, spuse Jilly. Indiferent de cât de târziu este.

– Nu uita! o atenționă Lance. Pentru că voi veni acasă la tine ca să mă asigur că ești în viață.

– Uau, spuse Rosie râzând și deschise ușa din spate a mașinii. Urați-mi noroc! Voi avea nevoie de el.

– Vei fi bine, spuse Jilly.
– Ne vei face atât de mândri, încât vom da o petrecere, comentă Liz.
– Arăți de parcă ai avea nevoie de un adult, mormăi Lance.

Rosie întârzia.
Dev se uită la ceas. Zece minute și timpul încă trecea. Nu că era complet surprins. Nu se gândise nici o secundă că ea avea să ajungă la timp. Cunoscând-o, întârzia dinadins.
Stătea pe terasa casei lui Lucian, cu mâinile încrucișate la piept, în timp ce se uita la ușa casei de alături. Cea mai mare parte a casei era blocată de copaci, astfel că putea vedea numai vârful unui turnuleț în stil victorian. Era un pic curios cu privire la oamenii care locuiau în acea casă. Dacă erau întregi la minte era lucrul care îl zgândărea cel mai tare.
Privirea i se aținti din nou spre stradă în timp ce se apropia o mașină. Erau multe lucruri pe care le putea face cu timpul lui, dar iată că era aici, stând pe o terasă noaptea, așteptând un investigator de fenomene paranormale, care era posibil să lucreze cu un jurnalist care era hotărât să-i doboare familia.
Ciudat, abia aștepta să se întâmple asta.
Nu pentru că abia aștepta să o vadă, ci pentru că era o bună oportunitate să decidă cât de periculoasă era. Ea chiar credea că spiritul lui Lawrence o vizitase sau mințea?
Asta era ce își spunea sieși în timp ce o mașină se apropie și se opri. Coborî în grabă treptele și se duse spre poartă. Sub lumina caldă a luminilor de pe stradă, o văzu în timp ce trăgea un ghiozdan mare de pe bancheta din spate. Părul îi era prins sus într-o claie de bucle, dar avea ceva elegant în înfățișare și în lungimea gâtului. Dev descuie poarta în timp ce ea se întoarse spre el.
Chiar și în întuneric, putea citi ce scria pe tricoul ei negru.
„Fetele fac lucrurile mai bine."
Luându-și rămas-bun de la șofer, Rosie veni ușor către poartă. Atât de încet, încât Dev era convins că o țestoasă ar merge mai repede.
– Ai întârziat, spuse el, deschizându-i poarta.
– Da?

Dev se uită la ea în timp ce trecu pe lângă el. Nu crezu nici măcar pentru o secundă că ea nu era conștientă de asta. Ghiozdanul pe care îl ducea în spate părea să cântărească jumătate din greutatea ei.

– Stai!

Oprindu-se, se întoarse către el. Era întuneric pe alee, așa că nu îi văzu trăsăturile în timp ce se duse către ea și îi luă ghiozdanul. În momentul în care degetele lui atinseră bareta, ea tresări.

– Dumnezeule! Ce ai în ghiozdanul ăsta?

– Un copil mic, răspunse ea. Mulțumesc!

Chiar se simțea ca și cum avea un copil mic acolo.

– Hai să terminăm cu asta! spuse el, întinzând un braț.

– Pari încântat. Știi, nu trebuia..., spuse ea și se împiedică de ceva de pe jos.

El o prinse de o mână în timp ce ea râse cu poftă.

– Ups!

– Deci, ești la fel de îndemânatică precum un crocodil cu trei picioare?

– Doar atunci când este întuneric beznă și nu văd pe unde pășesc, pufni ea și apoi făcu o pauză. Acum, îmi poți da drumul la mână.

Încă o ținea de mână? Da. Clar avea sub palmă pielea fină a mâinii ei.

– Ești sigură? Ultimul lucru de care avem nevoie este să-ți rupi un picior...

– Și apoi, să dau în judecată un de Vincent pentru pagube?

– Nu ai face așa ceva, nu-i așa? spuse el țuguindu-și buzele.

– Depinde de cât de tare mă enervezi în seara asta, răspunse ea și începu să meargă spre trepte.

Era o lejeritate în vocea ei care... îi plăcea lui Dev, și își dădu seama că, chiar și atunci când era nervoasă pe el sau când era excitată de către el, nu se simțea sfială în vocea ei și nu vorbea cu o ranchiună. Sigur, avea o gură mare, dar nu vorbea tâmpenii. Spre deosebire de Sabrina, care scotea pe gură numai replici foarte bine exersate și avea și intenții ascunse.

Rosie îl așteptă în capătul treptelor.

– Ușa este descuiată. Poți intra.

Deschise ușa de la intrare și pătrunse în holul luminat. El fusese deja înăuntru, aprinzând o parte dintre luminile de

jos. Imediat, privirea îi alunecă spre locul unde blugii tociți se mulau pe fundul ei drăgălaș. Sub formă de inimă. Perfect. Deja își putea imagina cum s-ar simți să îl prindă...

Opri iureșul de gânduri. Dacă își lăsa mintea să o ia pe drumul ăla, nu mai avea nici o șansă să rămână măcar un pic obiectiv sau alert. Situația de seara trecută se transformase imediat în ceva la care nu se așteptase.

Dev nu repeta seara aia.

– Uau! exclamă ea încet.

Alăturându-i-se, Dev închise ușa în urma lui.

– Ce este? Deja simți prezența unui spirit?

– Nu sunt medium, spuse Rosie uitându-se la el peste umăr.

El știa asta.

– Ei bine, asta este dezamăgitor.

– Îhâm, șopti ea, întorcându-se și mergând spre dreapta, către sufragerie și bucătărie. Mă minunam pentru că această casă chiar este frumoasă, chiar și în stadiul acesta al renovărilor.

Dev se uită împrejur. Tot ce vedea erau unelte împrăștiate, bănci de lucru și prelate acoperind dulapurile și mesele din bucătărie care fuseseră montate.

– Lucian a spus că se va termina curând. Nu sunt sigur că așa stau lucrurile.

– Etajul este terminat? întrebă ea cu un mic rânjet, în timp ce ocolea insula din bucătărie.

– Din câte am putut vedea, totul era gata, cu excepția băii principale.

– Atunci, înseamnă că nu sunt atât de departe de finalizare, spuse ea ridicând din umeri.

Veni spre el, și el nu avu cum să nu observe că nu era deloc machiată. Avea un luciu roz pe buze care îi făcea gura drăguță. Asta părea tot. Tot ce strălucea venea din interiorul ei. Nici un artificiu. Fizic, cel puțin, atât cât își putea da el seama. Altceva? La întrebarea asta nu putea răspunde. Sau nu voia.

– Îmi dai geanta? întrebă Rosie întinzând mâna.

– Unde vrei să o pun? replică el, gândindu-se că era mult prea grea pentru ea.

– Hm, murmură ea și se întoarse. Cred că pe masă este în regulă.

– Ce ai aici? întrebă el, în timp ce duse geanta în bucătărie și o puse pe masă.

– Echipament, răspunse ea, venind lângă el și deschizând geanta. Îi simți parfumul ușor. Nucă de cocos. Tot ce am nevoie pentru a investiga.

– Ar trebui să fie interesant. Aplecându-se spre ea, se sprijini de masa din bucătărie.

– Vei fi șocat și uimit, zise ea căutând înăuntru și scoțând un mic aparat. L-ai mai văzut. Este un reportofon.

– Ah, da. Cel mai modern aparat dintre aparatele de prins fantome.

– Ai fi surprins de ce poți surprinde cu asta, spuse Rosie râzând. Întorcându-se către el, își ridică privirea. Astăzi, ochii aceia erau mai mult căprui decât verzi. Doar de atât am nevoie acum.

– Și de la mine de ce ai nevoie? În momentul în care rosti întrebarea, își dădu seama de cum sunase.

Dev nu era singurul.

Rosie trase ușor aer în piept în timp ce se uită spre el. Își întredeschise buzele și, când și le umezi, el simți cum era cuprins de o dorință fierbinte.

La naiba!

Asta nu era bine.

Dregându-și vocea, Rosie se concentră la bucătăria aproape terminată.

– Am nevoie să nu stai în calea mea.

El se uită la ea, întrebându-se cum de nu observase seara trecută ce gene groase avea.

– Nu sunt sigur că acest lucru este posibil, recunoscu el.

– Trebuie să faci să fie posibil, replică ea, îndepărtându-se de el.

Dev ezită un moment, apoi se îndepărtă de masă. Casa mirosea a lemn proaspăt și a vopsea în timp ce pătrunseră în sufragerie.

– Echipa mea a făcut niște cercetări despre casa aceasta. Nimic din ce nu este deja știut, adăugă ea. A fost construită în o mie opt sute cincizeci și nouă, și foștii proprietari au stat în casă o perioadă destul de lungă de timp. Sunt sigură că astea sunt primele renovări majore. Deci, acestea sunt vești bune.

– Da?

– Da, spuse ea uitându-se spre tavan. Vezi, dacă o casă are probleme serioase cu aparițiile, atunci constați că se schimbă proprietarii de mai multe ori în decursul unor

perioade scurte de timp. Asta dacă proprietarul nu este din familia de Vincent.

El își arcui o sprânceană la această aluzie.

Ieșind din sufragerie, ea merse spre zona care ducea spre verandă.

– Renovările pot trezi spiritele, pentru că se schimbă totul în jur. Uneori, activitatea spiritelor se liniștește de îndată ce renovările se termină, dar alteori devine mai intensă.

– Sau uneori casa încetează să se mai liniștească.

– Casele se liniștesc imediat după ce sunt construite, spuse ea râzând. Dacă o casă face „sunete“ zeci de ani mai târziu, spuse ea, și, da, folosi ghilimelele, atunci, există o problemă cu fundația. Oricum, credem că renovarea aceasta a trezit niște fantome sau...

– Sau? întrebă el, oprindu-se la intrarea pe verandă.

Zona aceasta a casei era întunecată, pentru că încă nu fuseseră instalate luminile.

– Sau o fantomă de acasă de la tine l-a urmărit pe Lucian.

Începuse să regrete serios că recunoscuse că avea casa bântuită.

– Este posibil așa ceva?

– Oh, da. Spiritele pot forma un soi de atașament și să se ducă oriunde se duce persoana de care sunt atașate. Din casă în casă, spuse ea și se uită la el. Din cimitire în case.

– Din cimitire la ședințe de spiritism? comentă el mijind ochii.

– Da, zise ea uitându-se la el. Și, dacă se întâmplă să fii cu un medium, nu vei avea nevoie de nimic din toate astea pentru a auzi ceea ce spune, continuă, făcând semn de jur împrejur cu reportofonul. Este destul de dificil să scapi de acele apariții, așa că să sperăm că nu este cazul.

Un mușchi din maxilar i se încordă atunci când ea trecu pe lângă el. Simpla atingere îi făcea tot corpul să vibreze. Se întoarse, și dintr-odată simți nevoia să știe.

– De ce?

– Ce anume? întrebă ea uitându-se peste umăr.

– De ce ești așa preocupată de asta?

Încet, ea se întoarse înapoi către el, stând în arcada dintre veranda slab luminată și sufragerie.

– M-am trezit într-o zi și m-am gândit: „Vreau să vânez fantome“.

– Era o întrebare serioasă, Rosie.

Clătinând ușor din cap, ceea ce făcu ca o buclă să îi cadă pe frunte, oftă profund în timp ce ridică din umeri.

– Deci, chiar vrei să știi?

– Întreb, nu-i așa?

– Da, ei bine, nu înțeleg de ce ai vrea să știi ceva despre mine. Se uită în jos către reportofon, așa că nu văzu cum i se încordase maxilarul. Nu a fost nimic grozav, așa cum a fost cu Jilly sau cu Liz, prietenele mele, care, de fapt, au pus bazele NOPE. Ele au văzut fantome când erau mici, și asta a dus la o obsesie de-o viață. Eu? Doar am... Am fost mereu interesată, de când eram adolescentă, și cred că s-a întâmplat asta pentru că spiritele sunt... dovada că există ceva după moarte. Că nu doar murim și încetăm să existăm. Am urât acest gând, așa că asta m-a făcut să încep să caut despre lucruri precum aparițiile și reîncarnările. Chiar și partea ocultă.

– Partea ocultă?

– Da. De genul Wicca. Am avut o perioadă, pe când eram adolescentă, în care am vrut să studiez Wicca, dar am renunțat repede, pentru că sunt leneșă, și asta presupune foarte multă muncă.

Nimic în ceea ce o privea pe Rosie nu părea a avea vreo tangență cu lenea.

– Mama ta a spus că ai trei diplome. Este adevărat?

– Da.

– Nu cu lene obții trei diplome, sublinie el, un pic uimit de faptul că femeia care stătea în fața lui cu un reportofon în mână avea trei diplome de licență.

– Adevărat, dar este clar că nu știi volumul de muncă necesar pentru a practica Wicca, spuse ea cu un zâmbet în voce ce nu i se reflecta și pe chip. În orice caz, așa a început în cazul meu. Nevoia de a-mi demonstra că toate acestea – viața și dragostea, și durerea, și moartea, și ura –, toate au un scop. Presupun că aș fi putut să-l găsesc pe Iisus sau ceva de genul ăsta. Pare mult mai... acceptabil, dar mai degrabă surprind pe acest reportofon vocea unui soldat din Războiul Civil decât vocea lui Dumnezeu, așa că...

– Crezi în Dumnezeu? întrebă el cu un zâmbet neîncrezător.

– Da. Cred. Poate că nu merg la biserică în fiecare duminică, dar cred, spuse ea și făcu o pauză. Tu crezi?

– Da, răspunse el după un moment lung. Dacă există un rai...

– Există un iad, termină ea.

El știa deja unde urma, probabil, să ajungă după moarte.

– În orice caz, așa cum am spus, nimic interesant, zise Rosie dându-se un pas în spate și apoi întorcându-se. Trebuie să stingem luminile.

– Am văzut... lucruri în casa mea în plină zi.

– Ei bine, nu ești tu special? replică ea și se opri din nou.

– Foarte.

– Îhâm, răspunse ea înclinându-și capul. Știi, spiritele apar în orice moment al zilei. Dovezile au demonstrat că spiritele nu pot spune cât este ceasul.

– Asta trebuie să fie enervant.

– Mereu în întârziere la întâlniri, nu? replică ea, și, de unde stătea el în întuneric, un zâmbet ironic îi apăru pe buze. Motivul pentru care facem investigații noaptea este pentru că *noi* suntem mai deschiși și mai sensibili atunci la genul acesta de activități.

– Cu alte cuvinte, vedem și auzim lucruri când este întuneric și liniște.

– Voi începe, îl avertiză Rosie, și oftatul i se auzi în toată camera.

Dev descoperi că nu era pregătit ca ea să facă asta. Unul dintre motivele pentru care se hotărâse să o lase aici era ca să își dea seama de intențiile ei.

– În ce domenii sunt diplomele tale? întrebă el, și știu al naibii de bine că întrebarea asta nu avea nici o treabă cu legătura ei cu Ross.

– Am o diplomă în engleză, care îmi certifică dreptul de a fi profesoară, spuse ea mergând prin sufragerie. Nu am folosit-o niciodată. M-am întors la școală și am obținut o diplomă în afaceri, care m-a plictisit de moarte, dar m-am gândit că era utilă. Apoi, am mers la Universitatea din Alabama și am absolvit psihologia.

– Asta este...

– Zăpăcitor? întrebă ea râzând în timp ce merse în bucătărie, și el o urmă.

Găsind întrerupătorul, stinse lumina.

– Nu. Voiam să spun impresionant.

– Uau! exclamă Rosie și se răsuci către el. Tocmai mi-ai făcut un compliment? Aplecându-se în față, îl lovi ușor peste piept, apoi se trase înapoi. Sunt *bulversată*.

– Nu m-aș entuziasma așa tare.

Avea tonul sec, dar se străduia să-și mascheze un zâmbet.

– Sun atât de entuziasmată. Se învârti în fața lui. Era așa bună la asta, încât el se întrebă dacă luase lecții de dans. Viața mea este completă, Devlin de Vincent crede că sunt impresionantă!

– Nu sunt necesare toate astea.

– Ba sunt! Ieși dansând din bucătărie, prin sufragerie. Cine mai are nevoie să găsească o fantomă în seara asta? Viața mea este completă!

Stând în bucătărie, Devlin își ridică privirea către tavan și... zâmbi. Simți cum i se întind buzele, și nu era asta aiurea? Era convins că ea râdea de el, dar se simțea... amuzat.

Pentru că Rosie era... Dumnezeule, putea fi la fel de rea pentru el, pentru familia lui, precum Sabrina, dar era atât de... *ea.* Absolut deloc impresionată de el.

Clătinând din cap, merse după ea și o găsi în hol chiar când stingea lumina.

– Încep înregistrarea, îl avertiză ea.

El încuviință din cap.

Rosie îl studie o clipă, apoi se întoarse și porni reportofonul. Mergând în mijlocul a ceea ce urma să fie sufrageria, se uită spre tavan.

– Salutare, spuse ea, dregându-și vocea. Este cineva aici, cu noi?

Dev își arcui o sprânceană.

– Cineva care dorește să vorbească cu noi? Rămase tăcută câteva momente, în timp ce mergea încet prin cameră. Mă numesc Rosie. Îmi poți spune numele tău? Urmă un nou moment de tăcere în vreme ce se plimba prin hol. De ce ești aici?

Aceasta era întrebarea serii, nu-i așa?

– Mai e cineva aici? întrebă Rosie oprindu-se la trepte.

– În mod evident, da, șopti Dev. Suntem noi aici.

– Serios? zise Rosie și se întoarse către el.

– Ce? Pare o întrebare prostească. Evident că mai e cineva. Suntem noi aici.

– Nu asta am vrut să spun când am pus întrebarea, explică ea. Întreb dacă sunt mai multe spirite aici.

– Cum de știi că e măcar un spirit aici?

Rosie se uită la el.

– Și întrebarea ta nu a fost foarte clară, continuă el, ducându-se după ea în hol. Ce se întâmplă dacă zice că da, dar se referă la faptul că suntem noi aici, nu la o altă fantomă?

– Bine, spuse ea, părând exasperată în timp ce se întoarse. Mai este un alt spirit cu tine?

Dev rânji la spatele ei, în timp ce își băgă mâinile în buzunar.

– De ce ești aici? întrebă ea.

– Habar nu am, spuse el, neputând să se abțină, chiar dacă știa că nu vorbea cu el.

– Nu vorbesc cu tine, Devlin, spuse Rosie și se întoarse către el, trăgând aer în piept cu putere

– Oh, șopti el. Greșeala mea.

Ea miji ochi și, după câteva clipe, se concentră din nou.

– Câți ani ai?

– Am eu o întrebare.

– Bineînțeles că ai, spuse Rosie dându-și capul pe spate.

– Când întrebi câți ani are un spirit, te referi la vârsta pe care o avea când au murit sau de cât timp e blocat în existența acesta rece, stearpă.

– Ești conștient că se înregistrează totul, da?

El zâmbi ironic.

– Și asta înseamnă că altcineva în afară de mine ar putea asculta înregistrarea asta?

Zâmbetul îi păli. Miji ochii. Nu fusese de acord cu asta.

– Îmi poți spune dacă te supără ce se întâmplă cu această casă? continuă Rosie, rânjind la Devlin și îndepărtându-se de el.

Dev pufni.

– Câți suntem aici? întrebă ea, uitându-se la el peste umăr, apoi mutându-și privirea.

Nu întrebase asta deja?

Rosie intră în ceea ce urma să devină zona de luat masa. Mulura decorativă era montată, iar cornișa era depozitată într-un colț. El se sprijini de tocul ușii.

– E ceva ce vrei să spui...

O întrerupse un pocnet puternic. Sunetul sună tulburător în acea liniște și, pentru o clipă, păru să vină din toate direcțiile. După care, Dev îl auzi.

Sunet de pași, chiar deasupra lor.

CAPITOLUL 20

Privirea lui Dev țâșni către locul unde stătea Rosie. În întuneric, numai cu lumina argintie a lunii care răzbătea prin ferestre, nu își putea da seama de expresia feței ei.

Dar o auzi.

– Cred că asta a venit de sus, șopti ea. Este posibil să fie cineva acolo?

– Nu. Îndepărtându-se de ușă, Dev merse în hol și se uită în susul scărilor. Fusese la etaj înainte de a veni Rosie. Doar dacă a urcat cineva pe balcon.

– Trebuie să vedem despre ce este vorba, spuse Rosie, venind, în liniște, alături de el în hol.

– Stai aici, jos, zise el, deja urcând scările.

– Poftim? ripostă ea cu glas scăzut.

Oprindu-se la jumătate, Dev se uită peste umăr.

– În cazul în care este cineva hotărât să omoare pe vreunul din noi, poți să stai aici, jos?

– Nu este un criminal în serie, șopti ea în timp ce urca scările în urma lui. Tocmai ai spus că nu poate fi nimeni aici.

– Și am spus și că cineva ar fi putut intra pe balcon.

– Sărind de pe terasa de dedesubt precum un cangur sau un supererou? În vocea ei se putea simți clar încântarea. Știi că nu este o persoană acolo sus.

Dev nu putea fi sigur. Era mult mai probabil să fi fost un criminal cu un topor decât un spirit, așa că nu voia ca Rosie să urce scările, dând peste Dumnezeu știe ce.

– Nu rămân jos, spuse ea. Nu am venit ca să mă dau bătută de fiecare dată când se aude un zgomot.

Iritat, Dev își dădu seama că avea două opțiuni. Să o lege de ceva pentru a o obliga să rămână jos, și asta suna mult mai distractiv decât ar fi trebuit, sau să o lase să urce.

– Cel puțin, stai în spatele meu, spuse el oftând și apoi se întoarse, urcând din nou scările.

– Da, domnule.

Maxilarul lui se încordă atunci când ajunse în capătul scărilor și aprinse luminile. Holul se despărțea în două

direcții. Nu se vedea nicăieri nimic, dar zgomotul păruse să vină de deasupra zonei de luat masa, adică din dormitorul principal sau din camera de oaspeți de alături. La ambele se putea ajunge din balcon. Porni în direcția aceea, cu Rosie la un pas în spatele lui. Deschise dormitorul pentru oaspeți, dar nu erau lumini pe care le putea aprinde în acea cameră.

Traversând camera către ușile balconului, le găsi încuiate. Când se întoarse, o văzu pe Rosie îndreptându-se spre dormitorul principal.

– La naiba, mârâi el, ieșind repede din cameră. O prinse pe hol. Nu am spus să stai în urma mea?

– Stau, insistă ea.

– Nu, nu stai. Trecând pe lângă ea, se apropie de ușile duble care duceau către dormitor. Le deschise și se uită prin încăperea mare pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu camera luminată doar de lună.

– Hmm. Văzând ceva pe podea, se duse într-acolo și se aplecă. Cred că am găsit sursa zgomotului.

Rosie veni la el, cu lumina verde a reportofonului încă aprinsă.

– O cască de muncitor?

– Da, spuse el și se întoarse către masa de lucru aflată în colț. Probabil a căzut și s-a rostogolit pe podea.

Ea stătea în centrul camerei, uitându-se la el în timp ce lumina palidă a lunii îi mângâia obrazul.

– O cască rostogolindu-se ție îți sună a pași?

Ei bine, nu chiar.

– Ce am auzit într-o casă întunecată și liniștită pe care tu o suspectezi a fi bântuită a sunat ca zgomot de pași. Asta nu înseamnă că erau pași.

– Și nu este nici o șansă ca zgomotul auzit să fi fost de la o cască rostogolindu-se pe podea, îl contrazise ea. Și, apropo, cum a căzut de pe masa de lucru și s-a rostogolit pe podea? Din cauza vântului invizibil?

El începu să zâmbească, dar se opri.

– Probabil a fost pusă pe marginea mesei și faptul că am mers prin casă a mișcat-o. Și, apropo, tot vântul este invizibil.

– Nu asta am vrut să spun. Nu mai contează. Mă duc să îmi iau aparatul de măsurat câmpul electromagnetic.

– Aparatul de ce...

Rosie plecase deja.

Clătinând din cap, Dev puse înapoi casca pe masa de lucru și se hotărî să verifice celelalte camere. Nimic nu era mișcat de la locul lui și nu găsi nici o fantomă ascunsă în vreun dulap. Habar nu avea ce auziseră, că fusese casca sau un spirit, și se îndoia că orice urma să facă Rosie avea să îi dumirească.

Rosie mergea acum din cameră în cameră cu un fel de cititor pentru câmpuri magnetice, în timp ce punea aceleași afurisite de întrebări pe care le pusese și când erau jos.

În timp ce mergea tăcut în urma ei, putea practic să-și imagineze expresia lui Gabe și a lui Lucian dacă l-ar fi văzut acum. Lucian fusese amuzat când luase cheile de la el mai devreme, dar se gândi că fie ar fi șocați, fie ar leșina de râs.

Detectorul de câmpuri electromagnetice nu înregistră nici un fel de citiri ciudate, conform celor spuse de Rosie, dar asta nu o descurajă. Parcă se scursese o eternitate cât stătu sus, trecând de la întrebări vagi și cu final deschis la întrebări mai detaliate. Fusese spiritul în zonă în timpul Războiului Civil? Murise recent? Când se întoarseră în ceea ce avea să devină dormitorul principal al lui Lucian și al Juliei și în baia neterminată, ea începu să aștepte câteva secunde – uneori, minute – înainte de a pune o nouă întrebare.

Dev descoperi că treaba asta cu vânatul de fantome necesita o groază de răbdare.

Foarte probabil, dacă ar fi fost cu altcineva, s-ar fi plictisit al naibii de rău. Dar apoi, nu ar fi făcut asta cu altcineva, însă, cu Rosie, i se părea destul de... amuzant. Rosie era foarte serioasă în legătură cu asta. Rămase atentă în timp ce minutele se transformară în ore. Dacă se auzea orice mic zgomot undeva în casă, devenea nemișcată și foarte tăcută și asculta timp de aproximativ cinci minute, și, dacă el făcea vreun zgomot în tot acest timp – să respire prea tare, de exemplu –, ea îi făcea semn să tacă.

Faptul că era redus la tăcere nu îl enerva așa cum se întâmplase data trecută când ea îi ceruse să tacă.

Dar, oricât de amuzant era doar să stea deoparte și să se uite la Rosie, când ajunseră jos, aproape că strigă de ușurare când ea închise reportofonul.

– Am terminat?

Ea râse în timp ce luă geanta și o puse pe masa acoperită din bucătărie.

– Nu chiar.

Dintr-un motiv anume, nu era sigur dacă se simțea ușurat sau dezamăgit.

– Ai adresat efectiv toate întrebările posibile. Ce mai poți face?

– Mai sunt multe. Trebuie să fac fotografii.

– Fotografii?

– Uneori, poți surprinde un spirit ori o sferă luminoasă...

– Sau o particulă de praf? sugeră el.

– Uneori, poți surprinde spiritele în fotografie, spuse Rosie aruncându-i o privire amuzantă. Folosim un aparat foto care face fotografii cu rezoluție mare, explică ea. Adesea, de îndată ce le încarci, vei găsi în fotografii lucruri pe care nu le poți vedea cu ochiul liber.

– Este necesar?

– Da, spuse ea și se uită la el. Poți oricând să pleci și să te întorci când termin. Nu te obligă nimeni să stai aici.

Era adevărat.

Dar nu plecă.

În schimb, o urmă încă o dată, mergând din cameră în cameră, în timp ce ea făcea fotografii.

– Înțeleg că Nikki se mută curând înapoi în apartamentul ei, spuse ea în timp ce mergeau prin sufragerie.

– Așa am auzit.

– Cred că asta te face fericit.

– A crescut în casa aia. Sunt obișnuit să o văd, spuse el ridicând din umeri.

– Presupun că nu va dura mult până când Gabe și Nikki vor locui împreună, continuă ea și făcu o poză, iar blițul aproape îi orbi. Cum Lucian se mută, vei fi... Făcu o pauză, apoi fredonă: *Singuuur. Atât de singuuuur.*

– Te rog, nu face asta din nou! spuse el întorcându-se ușor către ea.

În timp ce se întoarse, ea chicoti și, în același timp, făcu o nouă poză la un colț.

– Este o ditamai casa în care să locuiești singur.

– Este. Dev nu era sigur cât avea să rămână acolo după ce plecau ceilalți.

– Vreau să îți pun o întrebare indiscretă, dar care ar fi normală pentru altcineva, spuse Rosie în timp ce urca treptele.

– Atunci, de ce nu ar fi normal să mă întrebi pe mine?

– Pentru că probabil vei crede că întreb din cine știe ce motiv ascuns, spuse ea lăsând în jos aparatul de fotografiat.

– Probabil, recunoscu el. Probabil nu vei ști dacă nu vei întreba.

– Probabil că nu, spuse Rosie în timp ce continua să urce treptele, cu el în urma ei.

– Deci mă întrebi? zise el, așteptând ca ea să continue în timp ce o urma.

– Nu m-am hotărât încă.

– Întreabă, Rosie!

Ea ajunse pe treapta de sus, oprindu-se să facă o fotografie.

– Ce s-a întâmplat cu tine și cu logodnica ta?

Nu era o întrebare la care să se aștepte, și deveni suspicios.

– Ce vrei să spui?

– Înțeleg de ce nu sunteți împreună, spuse ea făcând o fotografie în partea cealaltă a holului, după care începu din nou să meargă. Adică, ce a încercat să facă fratele ei... Cred că, dacă chiar ai ține la cineva, ai trece peste asta, oricând de nebunesc pare.

– Cred că da, șopti el.

– Am uitat, spuse ea, întorcându-se cu fața spre el și înclinându-și capul într-o parte.

– Ce ai uitat?

– Că ai spus că nu o iubeai – ei bine, nu ai spus chiar asta, dar așa a sunat. Rosie se răsuci și intră în dressing. De ce ai fi logodit cu cineva pe care nu-l iubești?

Dev nu era sigur că putea răspunde la întrebarea ei. Trebuia să fie atent. Dacă lucra cu Ross, Rosie putea folosi informația asta pentru a-i face familia de râs sau pentru a obține informații pe care Ross credea că le putea smulge de la Dev.

– Nu trebuie să-mi răspunzi, spuse ea și mai făcu o poză.

– Știu. Așteptă pe hol în timp ce ea se mișcă prin cameră, făcând fotografii peretelui. Deschise gura, apoi o închise, după care încercă din nou. Membrii familiei Harrington erau prieteni cu Lawrence, și am mers la aceleași școli și facultăți. Lawrence a stat mereu cu un ochi pe afacerea lor, și cred... că îi plăcea ideea ca familiile noastre să se unească.

– Ai fost, de fapt, un aranjament matrimonial din motive financiare? întrebă ea aplecându-se către el.

– Cred că poți să spui asta, zise el tușind sec. Voia ca unul dintre noi să se însoare cu un Harrington, dar...

– Dar ce?

– Dar nu a mers.

– Ei bine, cred că este o binecuvântare, pe termen lung, spuse ea și se duse la cealaltă ușă. Nu trebuie să fii cu o persoană pe care nu o iubești. Mai bine singur decât așa.

Dev nu avu un răspuns la asta. Nu iubise pe nimeni altcineva în afară de membrii familiei.

– Ai auzit că a dispărut, corect? întrebă el, pentru a vedea ce răspundea. Sabrina?

– Așa am auzit, spuse Rosie intrând în dormitorul principal. Este o nebunie. Te face să te întrebi dacă a avut vreo legătură cu ce a încercat Parker.

El se încruntă în timp ce se uita la spatele ei. Sabrina fusese în spatele a ceea ce încercase să facă Parker. Fie Nikki nu îi spusese asta, fie se făcea că nu știa.

– Să sperăm că o găsește cineva, continuă ea, făcând o fotografie. De dragul lui Nikki, cel puțin, pentru că știu că o sperie, chiar dacă nu a spus nimic. M-ar speria și pe mine.

– Ți-ai iubit soțul? o întrebă Dev uitându-se la ea în timp ce făcea fotografii în dormitorul principal.

– Cu fiecare răsuflare, spuse Rosie, ieșind din cameră. Am terminat aici, sus.

– Asta înseamnă că încă îl iubești?

– Da, spuse ea, părând confuză. Doar pentru că nu mai este aici nu înseamnă că voi înceta să îl iubesc. O parte din mine îl va iubi mereu.

Dev dădu să o întrebe ce se întâmplase cu el, dar se opri. Acea informație nu îl ajuta să își dea seama dacă ea reprezenta un risc pentru el și era... prea personală. Nu avea nevoie să știe.

Întorcându-se la geanta din bucătărie, Rosie puse aparatul de fotografiat pe masă și scoase ceva care îi aminti lui Dev de un radio vechi.

– Înainte de a întreba, nu am terminat încă. Trebuie să folosesc cutia de spirite.

– O cutie de spirite?

– Oh, nu o să-ți placă asta, spuse ea cu un zâmbet îngrijorător.

Rosie avusese dreptate.

Din clipa în care porni cutia de spirite și începu să caute canale radio și frecvențe într-un ritm alarmant, Devin arăta de parcă voia să ia cutia și să o arunce pe fereastră.

Sau să se arunce el pe fereastră.

Ea se chinui să nu râdă. Nu se auziră voci pe frecvențele radio, așa că îi făcu o favoare lui Devlin și nu folosi aparatul timp îndelungat.

În clipa în care îl închise, Dev își duse o mână la frunte.

– A fost cel mai insuportabil lucru pe care l-am auzit. Sunt convins că poate fi folosit cu eficiență ca obiect de tortură.

Rosie chicoti în timp ce aprinse din nou lumina în bucătărie. Fusese destul de rău.

– Tot ce trebuie să fac este să montez niște camere de filmat și termin.

– Camere de filmat?

– Doar două mici. Una sus, în dormitorul principal, unde a căzut casca pe podea, spuse ea râzând când el miji ochii. Și una probabil aici, jos, zise și se răsuci după ce scoase o cameră de luat vederi din geantă. Cred că aici este bine. Are un unghi bun.

Devlin se oferi să ajute, dar ea îi făcu semn că nu era nevoie. Ar dura mai mult să îi explice cum să o instaleze decât dacă ar instala-o singură. În momentul în care ea coborî, Devlin era sprijinit de masa din bucătărie, butonând telefonul. Era târziu, aproape ora 2.00 dimineața, și el arăta la fel de aranjat ca atunci când venise.

Ea, pe de altă parte, se simțea sfârșită.

Ducându-se spre geanta ei, se uită la el și nu putu să nu se întrebe ce avea să facă el după. Avea să se ducă direct acasă, să se bage în pat, sau avea pe cineva, undeva, așteptându-l? După seara trecută, își imagina că avea o legiune de femei la care putea apela, indiferent de oră, și care erau pregătite pentru el.

Atâta timp cât își ținea gura închisă.

Își mușcă buza de jos în timp ce punea în geantă reportofonul și aparatul pentru măsurarea câmpului electromagnetic, alături de cutia de spirite. Devlin nu își ținuse gura închisă în seara asta, și fusese... plăcut să stea de vorbă cu el. Chiar și când era enervant cu întrebările în timp ce ea își făcea treaba, se simțise... bine.

Cu Devlin de Vincent.

Distracția cu el nu era ceva ce considerase posibil. Ei bine, distracția care nu presupunea a se săruta cu el. Aia cu siguranță fusese distractiv.

Căscând, închise fermoarul genții. Era timpul să se ducă acasă.

– Știi dacă va fi cineva aici mâine?

Dev se uită la ea de unde stătea în bucătărie.

– Se poate să fie.

– Trebuie să vină cineva la un moment dat să ia camerele de filmat. Am lăsat cutiile lângă ele, explică ea. Cineva le poate pune pe terasă.

– Pot să ți le aduc eu.

– Nu va fi nevoie, spuse ea simțind un mic fior enervant în piept.

– De ce nu? întrebă el, ridicând dintr-o sprânceană.

– Nu este nevoie.

– Mă voi asigura că sunt pe terasă mâine după-amiază, spuse el, cu o privire pe care o cunoștea.

– Perfect. Deci, în continuare, ne vom uita pe înregistrări. Să vedem dacă găsim ceva. Dacă găsim...

– Dacă găsiți, contactați-mă pe mine.

– Nu am numărul tău de telefon, spuse ea, aplecându-se înainte și încrucișându-și mâinile. Și probabil nu vrei să mi-l dai.

– Cred că pot avea încredere în tine încât să-ți dau numărul meu de telefon.

– Nu se știe niciodată. Aș putea să îl public online.

– Sau să-l scrii pe pereți, în vreo baie. Sunați pentru a vă distra?

– Mai degrabă, sunați dacă vreți să vă enervați, dar, da, răspunse ea.

– Ai telefonul la tine? întrebă Devlin râzând ușor. Îți voi da numărul meu.

– Da, spuse ea și îl scoase din buzunarul din față al genții. După ce Dev îi dădu numărul, deschise aplicația Uber. Ei bine, asta este tot pe seara asta. Mulțumesc că ai făcut asta și nu...

– Și nu ce? întrebă el mirat.

– Și nu m-ai făcut... să îmi doresc să mă arunc de la etaj, spuse ea zâmbind în timp ce își luă geanta de pe masă. Așa că mulțumesc pentru asta!

Devlin înaintă și, fără să spună un cuvânt, îi luă geanta. Erau tăcuți în timp ce ieșeau din casă. Cât el încuie, ea se

uită să vadă dacă era vreun Uber prin apropiere. Din fericire, era unul la mai puțin de cinci minute distanță.

– Ei bine, voi chema un Uber, spuse Rosie când el se întoarse către ea. Mulțumesc...

– Te pot duce eu acasă.

Surprinsă, nu știu ce să spună la început.

– Voi chema...

– Urcă-te în mașină, Rosie!

Era destul de prostesc să refuze oferta. Corect? Se uită în jos către telefonul ei, apoi se hotărî.

– Poți spune „te rog“?

Ajungând la locul pasagerului, el îi deschise ușa.

– Poți, te rog, să te urci în afurisita de mașină?

Rosie zâmbi.

– Din moment ce m-ai rugat atât de drăguț, îți voi accepta oferta.

– Sunt onorat, șopti el în timp ce urca în mașină.

Devlin se aplecă în față și puse geanta la picioarele ei.

Relaxându-se, Rosie se lăsă pe spate și închise ochii în timp ce el deschise poarta. Seara aceasta nu fusese deloc rea. Avea câteva ore de înregistrări și, din fericire, reportofonul surprinsese sunetul pe care îl auziseră. Nu se gândi nici o clipă că fusese un zgomot făcut de cască, așa că poate înregistrările surprinseseră o voce sau ceva.

Dev dădu cu spatele, apoi se opri din nou pentru a închide poarta. De îndată ce el reveni, Rosie deschise ochii.

– Îți este frig? întrebă el fixând-o cu privirea aceea intensă caracteristică.

– Un pic.

El dădu drumul la căldură și porni în jos pe stradă. Ea se uită prin interiorul mașinii. Camioneta nu era nouă, dar fusese păstrată într-o stare bună. Drăguță și curată.

– În regulă, spuse ea curioasă. Trebuie să întreb. De ce această camionetă?

– De ce nu?

– Este o mașină destul de veche, spuse ea uitându-se la el.

– Și? replică el, cu privirea ațintită asupra drumului.

– Și? Uite ce este, nu o insult. Mașina mea este destul de veche, dar tu valorezi cât? Un triliard de dolari? Și conduci o camionetă veche, demodată?

– Nu valorez un trilion de dolari, răspunse el, și ea își dădu ochii peste cap în timp ce chicoti în scaunul

confortabil. Îmi place mașina asta, spuse el uitându-se la ea. De ce? Este ceva în neregulă cu ea?

– Nu. De ce ai crede că ar fi?

– Pentru că întrebi despre ea, spuse el. De aceea.

– Sunt doar surprinsă. Mi-am imaginat că ai avea un Porsche sau un Ferrari ori ceva de genul.

– Am un Porsche, spuse el concentrându-se din nou asupra drumului.

– Bineînțeles, comentă ea.

– Nu am un Ferrari.

– La naiba! Ce spune clubul despre asta?

– Clubul?

– Presupun că oamenii bogați fac parte dintr-un fel de club secret al oamenilor bogați, explică ea. Îmi imaginez că acest club al oamenilor bogați are reguli. De exemplu, despre ce fel de mașină trebuie să ai.

– Ești...

– Cum?

– Ciudată.

– Deci, nu există nici un club al oamenilor bogați? întrebă Rosie râzând obosită.

– Sunt cluburi, spuse el după un moment de tăcere.

– Știam eu!

– Eu nu fac parte din ele, adăugă el.

– Oh. Ei bine. Este plictisitor, zise ea și oftă dramatic. Speram că ai putea să-mi spui despre regulile lor și să-mi zici dacă teoria mea este corectă.

– Ce teorie?

– Că Iluminații sunt reali.

– Ciudată, repetă el, scoțând un râset zdravăn, dar scurt. Prea scurt. Ești ciudată.

– Știi, spuse ea, lăsându-și capul pe spate, rezemat de tetieră, în timp ce se uita la el. Ai voie să râzi și să zâmbești.

– Știu, răspunse el uitându-se la ea.

– Știi?

La semafor, se uită la ea câteva secunde, apoi privi înapoi la drum.

Oh, nu!

Se părea că Rosie mersese prea departe, pentru că el nu mai vorbi timp de câteva minute.

Dar apoi, spuse:

– Sabrina ura această camionetă. Cred că a mers o singură dată cu ea.

În regulă. Nu se așteptase la afirmația asta.

– Sabrina pare o scorpie.

– Și eu sunt curios de ceva, spuse el pufnind în timp ce intra pe autostradă.

– Întreabă! Sunt o carte deschisă.

– Nu ești o carte deschisă, răspunse el, punându-și o mână în poală. Cum l-ai întâlnit pe Ross?

– La un club secret pentru conspiratori și mincinoși.

– Așa mă gândeam și eu.

– Ne-am întâlnit cam acum doi ani, spuse ea râzând și închizând ochii. Lucra la un material despre tururile cu fantome din Cartierul Francez.

– Acum doi ani?

– Da. Nu îl știu de mult timp, spuse ea acoperind un căscat. Eram prieteni. Adică, nu a fost niciodată nimic personal sau ceva de genul ăsta, dar ieșeam să bem împreună și să discutăm când ne vedeam. Nu în ultima vreme, spuse ea, înainte ca el să se agațe de asta. Când a început să fie interesat de Nikki, m-am gândit că intențiile îi erau sincere.

Când el nu răspunse, ea deschise ochii. Era concentrat la drum. Dură câteva clipe să vadă că erau aproape de Canal Street. Rosie se uită înapoi la el.

– Nici măcar nu pari obosit.

– Nu dorm prea mult, răspunse el. Așa că, de obicei, nu sunt în pat la ora asta.

– Uau! zise ea clipind. Aș putea să dorm 12 ore dacă nu aș avea lucruri de făcut.

– Trebuie să fie plăcut.

– De ce nu dormi mult?

– Așa am fost mereu. Mașina încetini în timp ce traficul se aglomeră – mereu erau oameni în oraș, mai ales la sfârșit de săptămână. De când eram mic.

Rosie se gândi un moment și crezu că înțelese la ce se referea.

– Nu ai mai dormit de când ai avut accidentul, cel în care ai aproape ai murit?

– Nu de atunci.

Acela fu ultimul lucru pe care îl spuse Devlin. Restul scurtei călătorii către apartamentul ei se petrecu în liniște, și nu era sigură dacă motivul era ceva ce fusese spus sau faptul că nu mai aveau nimic de spus.

El opri și dădu să scoată cheile.

– Te pot conduce.

– Nu este nevoie, răspunse ea, desfăcând centura de siguranță și luând geanta. Apreciez că m-ai adus, Devlin.

Ea se îndreptă spre ușă, apoi se uită înapoi la el. Privirile li se întâlniră, și se uitară unul la altul câteva clipe. Simți o senzație caldă, nedorită în stomac.

– Ne-am... ne-am înțeles bine în seara asta.

– Așa este, spuse el coborându-și genele acelea dese. Ceea ce probabil înseamnă că ar trebui să încheiem acum, înainte ca lucrul acesta să se schimbe.

Ea își feri privirea, dar ochii i se duseră în cel mai nepotrivit loc cu putință. Spre gura lui. Nu putea uita cum fusese să simtă buzele lui pe ale ei. Căldura din stomac îi cuprinse tot corpul și o parte mică din ea, necugetată, voia să îl invite înăuntru.

Dar rațiunea câștigă.

– Noapte bună, Devlin! spuse ea.

Devlin trase adânc aer în piept, și Rosie văzu cât de tare strângea volanul. Avea încheieturile degetelor aproape albe.

– Noapte bună, Rosie!

CAPITOLUL 21

Jilly luă aparatele de filmat duminică dimineața, când se duse să discute cu familia Mendez. Erau puse în cutii și o așteptau, și Rosie știu că Devlin fusese cel care se dusese acolo, le dăduse jos și le pusese pe terasă.

Liz și Jilly urmau să revadă casetele, și Rosie avea de gând să se ocupe de înregistrarea audio până în seara asta, luni cel târziu, ceea ce însemna că urechile ei trebuiau să fie lipite de căști – însă nu asta făcea ea.

În schimb, era încă în pat și căuta informații despre Devlin de Vincent.

Nu era chiar cel mai mândru moment al ei.

Dar asta făcuse în ultimele... Dumnezeule, de câte ore făcea asta? Prea multe, dar erau o grămadă de lucruri pe internet despre Devlin, de când era copil și până recent, cu

câteva săptămâni în urmă, când se discutase despre ruperea logodnei lui cu dispăruta moștenitoare a averii Harrington.

Erau articole despre mama lor, și unele dintre ele păreau axate pe modul în care murise, intrând în detalii grotești despre cum sărise de pe acoperișul casei lor. Toate aceste articole vechi, arhivate, menționau ceva ce Rosie uitase.

Sora lor dispăruse în aceeași noapte în care mama lor se sinucisese.

Madeline de Vincent.

Nimeni nu mai vorbea despre ea acum, nu-i așa? În ziare, cel puțin. Nu era sigură dacă frații mai vorbeau. Dacă se întrebau ce se întâmplase cu sora lor. Se gândi că cel mai greu fusese probabil pentru Lucian, de vreme ce el și Madeline erau gemeni.

Erau câteva articole despre moartea tatălui lor, și o făcu pe Rosie să se gândească la faptul că Dev nu îi spunea niciodată „tată". Mereu era Lawrence. Și asta era... ciudat.

Și găsi o mulțime de fotografii cu Devlin și cu fosta lui logodnică. Rosie avea o amintire vagă despre cum arăta femeia, căci văzuse, de-a lungul anilor, câteva fotografii cu ea în ziare, dar uitase cât era de frumoasă.

Era o fotografie cu ei la care se surprinse uitându-se mult timp, dar se părea că nu își putea lua privirea de la ea. Stăteau unul lângă altul, amândoi îmbrăcați ca și cum erau la un fel de gală. Devlin arăta... dumnezeiește, ca un zeu îmbrăcat într-un smoching negru, și Sabrina arăta precum o zeiță. Avea părul blond strâns într-un coc elegant și pielea fără cusur, la fel ca zâmbetul roșu impecabil. Purta o rochie extraordinară, neagră, fără bretele, strâmtă până la genunchi și de acolo evazată.

Dacă Rosie ar purta o asemenea rochie, ar arăta cu doisprezece centimetri mai scundă și cu douăzeci de kilograme mai grasă, dar cineva la fel de înalt și de slab cum era Sabrina arăta precum un fotomodel parizian.

Erau extrem de frumoși împreună.

Și nu era pic de căldură între ei în fotografie.

În nici una dintre fotografii.

Dar era atât de evident acest lucru în fotografia asta, încât era dureros să te uiți la ea. Stăteau foarte încordați. Zâmbetul Sabrinei era perfect, dar modul cum strângea din ochi arăta că era un pic nervoasă. Devlin, pe de altă parte, părea rece și indiferent lângă ea. Puținul pe care îl știa Rosie despre relația lor era evident în fotografiile cu ei.

Oamenii ăștia doi nu se iubeau. Rosie nu era sigură nici că se plăceau unul pe celălalt. De ce ar merita să unești averea, chiar și numai prin nume, cu cineva pe care nu îl suporți? Trebuia să fie mai mult de atât.

Cel puțin, așa spera Rosie, pentru că ce spunea despre Devlin faptul că dăduse curs dorinței tatălui său o perioadă atât de lungă de timp?

Închizând calculatorul, se rostogoli pe spate. Erau menționate lucruri în cele mai scandaloase articole, povești despre câte decese și boli misterioase se năpăstuiseră asupra familiei de Vincent de-a lungul deceniilor. Era pomenit blestemul. Erau povești pe care Rosie le știa deja, pentru că alimentau întreaga mitologie a blestemului de Vincent.

Dar aceste morți și dispariții erau foarte reale. Aceștia fuseseră oameni în carne și oase cândva. Familii. Nu mituri și povești amuzante, care să fie spuse peste tot. Dacă aceasta ar fi familia ei, probabil ar reacționa ca Devlin când venea vorba despre protejarea familiei. Nu era de mirare că era așa... paranoic.

O cuprinse un sentiment de vină că făcuse cercetări despre blestem și despre apariții. O făcuse fără să se gândească vreun pic la faptul că ei erau oameni reali. Fusese atât de detașată de tot până acum.

Își mușcă buza de jos cu gândul la ceea ce observase; singurul lucru pe care nu avea cum să uite că îl văzuse.

Nu că ar trebui să conteze pentru ea ce se spunea despre Devlin, dar nu era nici măcar o fotografie cu el zâmbind, și cele pe care le găsise pe internet se întindeau de-a lungul anilor. Nu zâmbea în cele în care era cu frații lui sau cu tatăl lui. Nici măcar în cele mai vechi, când era adolescent și era cu mama lui, care era la fel de blondă și cu pielea deschisă la culoare ca Lucian. Era mereu atât de incredibil de... înlemnit în poze. Dacă ar fi avut ochii închiși, ai fi zis că dormea sau că era... mort.

Dumnezeule, așa părea, ca și cum ar fi fost mort.

Rosie nu știa foarte multe despre experiențele pe care le aveau oamenii ajunși la un pas de moarte, exceptând câteva cazuri despre care citise pe internet și explicațiile psihologice și biologice ale acestor fenomene. Dar citise că acele experiențe schimbau oamenii.

Se întrebă dacă Sarah avea vreo explicație care să meargă dincolo de știință, pentru că, dacă ar fi căutat pe internet, ar

fi dat peste o mulțime de informații și nu ar fi știut cum să le discearnă pe cele bune de cele rele.

Cum fusese Devlin înainte de accident? Era mic, așa că, și dacă fusese un copil fericit și fără griji, nu însemna neapărat că avea să fie la fel și ca adult. Personalitatea nu era bătută în cuie la vârsta aceea, dar dacă... dacă moartea îl schimbase?

– Prea departe, șopti Rosie în timp ce își dădu o buclă pe după ureche. Mă duc prea departe.

Nu îl cunoștea pe Devlin îndeajuns de bine ca măcar să înceapă să își dea cu presupusul dacă experiența din copilărie îl schimbase sau nu.

Și nu conta dacă se întâmplase asta.

Dacă nu se găsea nimic la Lucian acasă, nu mai avea de ce să aibă de-a face cu el. Dar dacă găseau ceva? Rosie știa ce avea de făcut.

Ar înceta să se ocupe personal de caz.

Aceea era singura variantă isteață. Poate că ea și Devlin se înțeleseseră timp de câteva ore și poate că văzuse o altă parte a lui, una care includea zâmbete și râsete, dar bărbatul ăla era complicat.

Prea complicat.

Și, în ciuda a toate astea, îi trezise un interes care trebuia reprimat. Poate că nu știa totul despre Devlin, dar știa că interesul doar avea să sporească, mai ales dacă Devlin de aseară era cel real, și interesul acesta împreună cu atracția pe care o simțea chiar și atunci când era nervoasă pe el... Era convinsă că asta însemna un singur lucru.

Nu s-ar termina bine pentru ea.

Rosie se sculă în cele din urmă din pat și reascultă înregistrările. În regulă, asta nu era chiar adevărat. Reascultă înregistrările în timp ce stătea în pat. Odată ce termină, când era aproape 19.00 seara, se duse acasă la Liz și la Jilly.

– Hei. Liz o conduse în sufragerie, unde Jilly se uita la filmarea din casa lui Lucian. Deci, cum a fost aseară?

– De fapt, a fost bine. Nu ne-am omorât reciproc.

– Am auzit asta. Vești bune, spuse Jilly, apăsând butonul de pauză și scoțându-și căștile din urechi.

Rosie zâmbi în timp ce se așeză pe fotoliul pe care îl aveau sub una dintre plantele-păianjen.

– Da, cam de aia sunt aici.

– Am crezut că îți era dor de noi, spuse Liz așezându-se lângă Jilly.

– Îmi era. Jur.

– Nu, nu îți era, spuse Jilly strâmbând din nas. Deci, ceva pe reportofon?

– Muncă. Muncă. Liz se aplecă și o sărută pe Jilly pe obraz. Bine că te iubesc.

– Bine că ești interesată de aceleași lucruri, sublinie Rosie. Deci, am terminat înregistrările. Zgomotul de pași despre care v-am scris când am ajuns acasă dimineață? A fost înregistrat de reportofon. Este un sunet destul de înfundat, dar poate fi amplificat.

– Minunat, spuse Jilly și puse căștile pe măsuța de cafea.

– Și sunt câteva lucruri pe care le-am semnalat pentru Lance, continuă Rosie, așezându-se mai confortabil în fotoliul pufos. Au mai fost câteva lucruri surprinse. Jur că unul sună ca un nume, când eram sus în unul dintre dormitoare, dar nu pot înțelege.

În ochii lui Liz se văzu interesul.

– Nu sunt sigură ce sau dacă am surprins ceva concludent, dar cred că trebuie să o aducem pe Sarah, pentru orice eventualitate. Să o rugăm să facă un ghidaj.

– De acord, spuse Jilly punându-și mâinile pe genunchi. Putem face ghida...

– Deci, revenind la celălalt motiv pentru care sunt aici. Rosie trase aer în piept. După ce căutase pe internet informații despre Devlin și după ce înțelesese că devenea tot mai interesată de el pe măsură ce petreceau mai mult timp împreună, horătâse ce trebuia să facă. Eu o să mă retrag din această...

– Poveste? spuse Liz binevoitoare.

– Ceva de genul, răspunse Rosie râzând. O să ies din această investigație.

– Poftim? sări Jilly uitându-se la ea. Nu poți vorbi serios. Ai fost obsedată de întreaga treabă cu blestemul de Vincent și cu aparițiile, încă de când te cunosc. Știu că nu este vorba despre conacul de Vincent, dar este una dintre casele lor. Știu că nu pare să te înțelegi cu Devlin, dar nu pot să cred că nu vrei să participi la asta.

– Nu au mers lucrurile cum trebuie aseară? întrebă Liz, cu o privire îngrijorată.

– Nu, lucrurile au mers destul de bine. Adică, m-a cam distras în timpul înregistrărilor, spuse ea, apoi făcu o pauză,

zâmbind. De fapt, a fost destul de amuzant, dar, cum prietena mea are o relație cu Gabriel, pur și simplu mi se pare ciudat.

Amândouă se uitară la ea.

– Și, chiar dacă nu l-am omorât aseară, nu prea ne-am înțeles..., spuse ea, gândindu-se la cât de bine se înțeleseseră vineri seara, înainte ca ea să-i spună despre ședința de spiritism. În orice caz, cred că este mai bine să preluați voi acest caz.

– Uau, șopti Jilly, încă uitându-se la ea.

– S-a întâmplat ceva între voi doi? întrebă Liz, aplecându-se în față.

– Poftim? Simți o gaură în stomac. De ce întrebi asta?

– Pentru că nu te-am auzit niciodată refuzând să lucrezi la un caz, răspunse Jilly, uitându-se la Liz înainte de a privi din nou la Rosie. Și aproape că ai țipat „Poftim?"

– Nu este adevărat, spuse ea.

– Ba da, ripostă Liz rânjind.

– Deci, voi presupune că s-a întâmplat ceva între voi doi.

– Eu... în regulă, ceva s-a întâmplat între noi, spuse Rosie oftând și afundându-se în fotoliu, și nu încerc să ascund asta sau ceva de genul acesta, dar mă simt ciudat să fiu parte din investigația asta acum. Deci, da.

– Vom avea nevoie de un pic mai multe detalii, zise Jilly închizând laptopul.

– Ne-am sărutat și ne-am pipăit vineri seara la balul mascat, spuse Rosie ridicându-și mâinile. Nu este mare lucru.

– Hm. Este mare lucru, spuse Liz. Nu este logodit?

– S-au despărțit, explică ea. Ne-am sărutat, și a fost nemaipomenit. Bărbatul ăsta poate săruta și face... chestii, și ne-am înțeles bine aseară, dar, de fapt, nu ne plăcem unul pe celălalt.

– Mereu mă giugiulesc cu oamenii care nu îmi plac, spuse Liz sec. De aceea sunt cu Jilly.

– Simt că sunt mai multe lucruri pe care nu ni le spui, pufni Jilly.

Rosie doar își ridică sprâncenele și mâinile din nou.

Erau mai multe lucruri pe care nu le spunea și nu avea de gând să le spună, pentru că se gândea că destui oameni, inclusiv ea, ziseseră tot felul de lucruri despre familia de Vincent. Și, chiar dacă nu ar fi fost vorba despre de Vincent, Rosie nu era genul care să povestească cu fetele ce

făcea cu băieții. Nu avea nici o problemă să asculte în timp ce alți oameni vorbeau despre viața lor amoroasă, dar, pentru ea, era ceva personal. Ținea lucrurile pentru ea.

Amândouă fetele știau asta.

– În regulă. Bine, spuse Liz. Voi încerca să uit că prietena mea a fost atât de aproape și de intimă cu Devil, dar bravo ție pentru asta! Practic, te-ai sărutat cu o celebritate.

Ea rânji, dar refuză să se gândească la faptul că se giugiulise cu el, pentru că asta ar fi făcut-o să vrea să repete experiența, și știa că el ar fi îndepărtat-o iar.

– Îi voi trimite numerele voastre de telefon, căci sunt sigură că ar lua-o razna dacă v-aș da vouă numărul lui. Asta ca să știți, în caz că primiți din senin un apel sau un mesaj de la un număr necunoscut.

– Super, spuse Jilly și se sprijini de Liz. Preluăm noi de aici. Sunt sigură că Devlin va fi încântat să lucreze cu noi.

– Da, sunt sigură că va fi, spuse Rosie cu un zâmbet slab, simțind în piept o zvâcnire de dezamăgire.

CAPITOLUL 22

Dev stătea în biroul lui din oraș, luni dimineața, uitându-se la telefon. Își încleșta maxilarul citind pentru a douăzecea oară mesajul.

Indiferent de câte ori îl citea, mesajul lui Rosie nu se schimba ca prin minune. Și era un mesaj destul de lung. De fapt, un paragraf. Cine trimite mesaje atât de lungi și să le încheie cu... un emoticon sub formă de cap de găină?

Habar nu avea ce reprezenta capul de găină, dar restul mesajului era destul de clar. Îl pasa unei prietene pe care o chema Jilly, deși nu era în poziția de a-l pasa altcuiva, din moment ce, după părerea lui, situația nu justifica acest lucru.

Apoi, ea scrisese: „ Mulțumesc pentru că mi-ai confirmat ceea ce știam deja. Că oamenii bogați chiar au cluburi secrete". Prima dată când citise asta, zâmbise. Și apoi:

„Chiar sper că Lucian nu are o problemă cu spiritele, dar, dacă e așa, Jilly se va ocupa de asta".

Și așa se termina.

Mesajul acesta era un mod de a-i da papucii. Asta își imagina că primeau oamenii după o întâlnire care mersese bine, dar unul nu mai dorea să îl vadă pe celălalt. Nu fusese niciodată situația de acum.

Lui Dev nu îi plăcea. Deloc.

Ce naiba?

Se îndreptă spre telefon și se opri chiar înainte de a-l ridica. O suna? Da, exact asta voia să facă. Dar de ce? Nu avea nici un motiv să o contacteze.

Dev ridică telefonul. La naiba că fusese expediat astfel. Avea să...

Dintr-odată, sună telefonul, luându-l prin surprindere. Recunoscu numărul.

Archie.

Va trebui să se ocupe de Rosie mai târziu.

– Ce ai pentru mine? întrebă Dev de la biroul său și se întoarse către peretele de sticlă din spatele său.

Modul în care era amplasat oferea o priveliște spectaculoasă către oraș, mai ales noaptea.

– Ceva destul de aiurea, omule. Am convins compania de asigurări să îmi dea numărul de identificare al mașinii, explică el, și Dev se întrebă, curios, cum reușise să obțină acea informație. Care m-a dus la persoana pe numele căreia este înregistrată. Nu o să îți vină să crezi.

– Cine?

– Un Lawrence de Vincent, răspunse el.

– Poftim? întrebă el strângând telefonul în mână în timp ce se întorcea de la fereastră. Lawrence nu avea un Mercedes. Tipul a condus doar Porsche. Ai fi zis că beneficia de o ofertă care avea la bază loialitatea față de ei.

– Poate că așa este, dar asta arată registrele. Urmă o pauză. Revin când știu mai multe.

Dev strânse din dinți în timp ce convorbirea se întrerupse. De ce naiba avea Sabrina o mașină înregistrată pe numele lui Lawrence – o mașină despre a cărei existență Dev nu știa? Și cum naiba îi scăpase avocatului tatălui său acea mașină când avusese de reglat treburile cu proprietățile și cu banii, după moartea lui.

Dev se îndoia că îi scăpase acest lucru.

Ceea ce însemna că nenorocitul ascunsese mașina și cine știe ce altceva.

Asta era inacceptabil.

Întorcându-se la biroul său, își luă cheile și ieși în grabă. Derek se ridică în timp ce Dev trecea pe lângă el.

– Anulează-mi toate întâlnirile de după-amiază.

Asistentul lui știa foarte bine să nu pună întrebări cu privire la instrucțiunile pe care le primea. Încuviință din cap în timp ce se așeza, cu o mână spre tastatură și cu cealaltă spre căștile atașate telefonului.

Prea nerăbdător să aștepte liftul, Dev coborî pe scări cele zece etaje. Biroul avocatului lui Lawrence era la mai puțin de patru străzi distanță, și avocatul urma să primească o vizită neașteptată. Ajungând la parter, înclină din cap către secretară și traversă holul, mergând pe sub tavanului în stil art deco gândit să se potrivească cu Empire State Building. Trecu prin ușile duble ale holului și apoi păși afară, într-o zi noroasă și un aer surprinzător de rece.

Făcu un afurisit de pas către dreapta, când își auzi numele și recunoscu imediat vocea.

– Devlin, ce surpriză plăcută! Tocmai veneam la tine.

Strângând din dinți atât de tare, încât fu de mirare că nu și-i sparse, se întoarse încet. Unchiul lui ieșea dintr-o mașină neagră de oraș, aranjându-și sacoul costumului său gri.

– Stefan, spuse Dev, așteptând lângă ușile rotative. Sunt surprins să te văd aici.

– De ce oare? întrebă el cu o jumătate de zâmbet pe față, în timp ce se îndrepta către el.

– M-am gândit că, după ultima noastră discuție, nu vei mai veni o vreme.

– Ca să vezi! Figura amuzată a lui Stefan îi aminti lui Dev atât de mult de Lawrence, încât îi veni să-l lovească pe Stefan de să-l lase lat. Trebuie să discut ceva cu tine. Putem merge în biroul tău?

– Nu am timp acum, răspunse Dev. Dacă vrei să vorbim, va trebui să o facem aici și să te miști repede.

Expresia amuzată dispăru ca și cum ar fi fost o mască. Se apropie de Dev, departe de portar.

– Nu îmi vei acorda nici măcar minimul de respect, nu-i așa?

– Nu, spuse Dev, care era mai înalt decât Stefan cu cinci centimetri, așa că erau cu ochii aproape la același nivel.

– Cât de curând, vei regreta această... atitudine față de mine, spuse el strângând din dinți.

– Mă îndoiesc, oftă Dev. Despre ce voiai să vorbești cu mine?

– M-am întâlnit cu un vechi prieten zilele trecute la cină și mi-a spus un lucru foarte ciudat, zise Stefan în timp ce își plimba degetele peste cureaua ceasului.

– Chiar așa? replică Dev, cu indiferență.

– Da. În mod surprinzător, discuția a deviat de la moartea lui Lawrence către tine. Își încleștă dinții și mai tare. Ceea ce a fost foarte interesant, nu crezi?

– Poți trece la subiect și să-mi spui ce intenționai să îmi spui? îl repezi Dev.

– Prietenul acesta al meu locuiește în Nebraska. Stefan făcu o pauză când o mașină claxonă. Mi-a spus un lucru foarte ciudat. Acum, locuiește în Omaha, dar s-a întâlnit cu un cuplu dintr-un sat micuț din mijlocul pustietății. Cei doi erau foarte entuziasmați. Auziseră că un de Vincent venise în orașul lor cu câteva luni în urmă. Moștenitorul, mai exact.

– Și? întrebă Dev încordându-se, dar păstrându-și expresia indiferentă.

– Și sunt curios, spuse Stefan zâmbind. Ce ai face în Nebraska, dintre toate locurile?

Uitându-se la unchiul său, nu își putu da seama dacă Stefan știa de ce ar merge Devlin acolo sau ce era în Nebraska. Nu existase nici o dovadă că știa, dar Devlin era conștient că nu era cazul să-l subestimeze.

– M-am uitat la o proprietate. Asta nu era complet neadevărat. M-am gândit să extind portofoliul nostru de stațiuni.

– În Nebraska? întrebă el încet, prea încet. Cine s-ar duce acolo în vacanță?

– Mulți oameni, Stefan, zise Devlin, înclinându-și capul. Oameni care mai degrabă ar fi înconjurați de sălbăticiune decât de plaje și de mulțimi. Oameni care vor... să se piardă un pic.

– Interesant.

– Nu chiar, spuse el zâmbind cu superioritate. Trebuie să plec.

– Sunt convins, replică Stefan întorcându-se la mașina care aștepta. Oh, apropo, un mic sfat de la cineva care știe,

continuă el și îi făcu cu ochiul. Ar trebui să fii mai atent cu... indiscrețiile tale.

– Poftim? răspunse Dev, mijind ochii.

– Să te întâlnești cu o femeie la un eveniment de amploare, atât de curând după dispariția Sabrinei, este, ei bine, destul de scandalos, Devlin, spuse el cu un zâmbet cunoscător.

– Nu te-am văzut la balul mascat, spuse el simțind cum i se ridică părul pe spate.

– Am ajuns târziu. Stefan ridică din umeri. Mă așteptam ca tu, dintre toți oamenii, să fii mai atent. Sincer, am fost destul de surprins să văd că o conduci în curte – o curte întunecată. Să sperăm că am fost singurul care te-a văzut și care te-a recunoscut.

Lui Dev puțin îi păsa dacă îl văzuse cineva plecând cu Rosie. Îl interesa doar dacă Stefan auzise conversația lor. Simți cum îl cuprinde furia.

– Ne-ai urmărit?

– Spre deosebire de alții, nu m-aș coborî la un asemenea comportament grosolan, spuse el și se uită la ceas în timp ce spunea acea insultă patetică. Trebuie să plec. Dădu să se întoarcă, dar se opri, uitându-se încă o dată la Dev. Din ce am putut vedea, este o femeie... foarte frumoasă. Deloc precum Sabrina, sunt convins. Acei ochi, aproape identici cu ai lui Dev, se ridicară pentru a-i întâlni privirea. Sunt convins că trebuie să aibă ceva... unic de ți-a atras atenția.

Dev rămase tăcut și impasibil, dar, pe dinăuntru, simțea cum un mic infern se transforma în furie. Știa că nu trebuia să lase să se vadă, oricât de mult își dorea să-l avertizeze pe Stefan ca nici măcar să nu se gândească la Rosie. Dacă ar fi făcut asta, nu ar fi reușit decât să atragă și mai mult atenția asupra ei.

– Asta o face... interesantă, spuse Stefan cu un zâmbet care nu i se oglindi și în ochi. Foarte interesantă, de fapt.

*

– Îmi pare rău, dar domnul Oakes este foarte ocupat. Secretara veni în fața biroului, grăbindu-se după Dev în timp ce acesta mergea pe hol. Îi voi spune că ați trecut pe-aici.

Dev o ignoră. După întâlnirea cu Stefan și după ce fusese nevoit să aștepte pentru a se asigura că nu fusese urmărit, avea răbdare foarte puțină, spre deloc.

– Domnule de Vincent, vă rog. Nu puteți merge...

Prea târziu.

Punându-și mâinile pe ușile duble de lemn – uși pe care le făcuse fratele lui –, le împinse și le deschise.

O înjurătură înăbușită de auzi din spatele biroului, de la Edmond Oakes, mai exact. Care era foarte ocupat. Avea o femeie în poală, o femeie blondă și mult mai tânără decât soția lui, pe care o avea de douăzeci și ceva de ani.

– Îmi pare atât de rău, domnule Oakes. Am încercat să-l opresc, spuse pe nerăsuflate secretara. Nu a ascultat.

– Dumnezeule, Devlin! exclamă Edmond de undeva din spatele femeii. Puteai, cel puțin, să bați la ușă.

– Puteam, spuse el înaintând și așezându-se pe un scaun. Își arcui o sprânceană în timp ce femeia se dădu jos din poala bărbatului, strângându-și marginile cămășii și scoțându-l la iveală pe avocatul tatălui lui.

Edmond Oakes era un bărbat care îmbătrânea urât – un bărbat căruia îi mai trebuia doar un pahar de bourbon înainte ca ficatul să-i cedeze, dacă înfățișarea gălbuie era un semn. Partea din față a cămășii îi era descheiată, scoțând la iveală un tricou alb care se întindea pe pieptul lui de parcă mai avea puțin și pocnea. Părul vopsit castaniu era ciufulit, și Dev știu că, atunci când bâjbâia pe sub birou, își închidea pantalonii.

Dev habar nu avea de ce îl folosise Lawrence pe acest bărbat. Nu era foarte cunoscut sau cu recomandări bune. Privirea îi fugi către locul unde tânăra vioaie își încheia bluza, cu spatele la ei. Femeia se uită peste umăr către Dev. Era tânără. La fel de tânără ca Nikki. Probabil avea vreo douăzeci și puțin de ani.

Se concentră din nou asupra lui Edmond. Ei bine, avocatul în vârstă avea ceva în comun cu Lawrence. Evident.

Chiar acum, ochii lui roșii făceau tot posibilul să se uite prin Dev.

– Îmi pare rău, domnișoară Davis, va trebui să continuăm mai târziu.

– Bineînțeles, încuviință domnișoara Davis. În timp ce trecu pe lângă Dev, îi făcu cu ochiul. Bună ziua, domnule de Vincent!

El înclină din cap și așteptă până când auzi ușa închizându-se în urma lor.

– Câți ani are, Edmond?

Avocatul lui Lawrence pufni în timp ce se ridică de pe scaun. Avea cămașa și tricoul scoase din pantaloni.

– Este îndeajuns de mare. Domnișoara Davis este noua mea asistentă. Se duse agale către dulapul cu băuturi alcoolice care ocupa mai mult spațiu pe perete decât o făceau cărțile de drept. Este programatoarea mea personală.

– Așa se cheamă mai nou?

– Vrei să bei ceva? pufni el.

– Nu, dar te rog, servește-te!

Edmond chiar asta făcu, punându-și un pahar cu whisky.

– Cu ce te pot ajuta azi, Devlin? Presupun că este ceva destul de important, din moment ce nici măcar nu ai încercat să stabilești o întâlnire.

– Este, spuse Dev în timp ce se sprijinea în cot și se uita la avocat cum reveni la birou și se așeză pe scaun. Vreau să știu de ce nu am avut cunoștință de un Mercedes negru deținut de Lawrence.

– Poftim? întrebă bărbatul, înlemnind cu paharul la jumătatea drumului către gură.

– Lawrence a avut un Mercedes negru. Nu am știut asta, din moment ce nu era inclus în hârtiile care îi detaliau averea, cu care ai venit la mine, spuse el, uitându-se la o pată roșie de pe fața bărbatului, ce se întindea peste venele subțiri sub forma unei pânze de păianjen. Acum, îmi imaginez că un avocat cu atât de mulți ani de experiență ca tine ar fi descoperit bunuri nedeclarate și nu le-ar fi lăsat netrecute în documente. Sau erau în documente, în unele care nu mi-au fost arătate.

Edmond dădu paharul pe gât, bând conținutul dintr-o înghițitură impresionantă. Arătându-și dinții, clătină din cap în timp ce punea paharul gol pe birou.

– Acum, Devlin, știi că, atunci când o persoană solicită ca bunurile sale să fie private...

– Ți se pare că mi-ar păsa de legile de confidențialitate privind averea lui Lawrence?

– Devlin...

– Sunt convins că arăt ca și cum îmi pasă de ce era un Mercedes printre aceste bunuri fără ca eu să știu și de ce Sabrina Harrington este în posesia acestui Mercedes.

Edmond se uită la el în timp ce își luă mâna de pe pahar.

– Va trebui să o întrebi pe domnișoara Harrington acest lucru.

– Și sunt sigur că ai auzit că Sabrina a dispărut, răspunse Dev. Așa că va fi dificil să o întreb.

– Desigur, cu toată..., începu el, după care tuși sec, puterea la degetul tău mic, o poți găsi pe domnișoara Harrington și o poți întreba lucrul acesta.

Dev zâmbi ușor, în timp ce mâna lui Edmond zvâcni.

Bărbatul înghiți în sec în timp ce liniștea dintre ei se prelungea.

– Devlin, trebuie să înțelegi că nu pot, prin lege, să împărtășesc nici un detaliu pe care clientul meu mi l-a încredințat să-l țin confidențial.

– Este în regulă. Dev își puse picioarele pe biroul bărbatului, încrucișându-le în dreptul gleznelor. Atunci, trebuie să înțelegi că ți-am oferit această oportunitate, pentru a preveni ce urmează să se întâmple.

– Ce urmează să se întâmple? întrebă Edmond înlemnind, chiar și mâna oprindu-i-se din zvâcnit.

– Ei bine, ești la un telefon depărare de a pierde tot.

– Poftim?

– Nu ai înțeles ce am spus? întrebă Dev ridicând din sprâncene. Pot să repet. Ți s-a oferit oportunitatea de a-ți menține stilul de viață. Pot schimba asta cu un simplu telefon, și ce se va întâmpla după acel telefon va fi, probabil, meritat pe deplin.

– Mă amenințі? întrebă el cu voce groasă în timp ce se uita la Dev.

– Am o întrebare pentru tine. Ce crezi că ar face soția ta dacă ar afla că te culci cu asistenta ta? Ar divorța de tine? Ar lua jumătate din tot? Asta ar fi groaznic, dar nu este cel mai rău lucru pe care ți-l pot face. Dev zâmbi din nou, un zâmbet glacial. Știu că ai oferit informații false pentru Lawrence – informații legate de bănci din țări precum Rusia și China. Știu și pentru ce erau folosite acele bănci. Spune-mi, Edmond, știi pentru ce erau folosite băncile acelea?

Edmond păli atât de repede, încât, pentru o clipă, Devlin se gândi că bărbatul avea să facă atac de cord. Trânti ambele mâini pe birou și se aplecă înainte.

– Devlin, îți jur, nu am nimic de-a face cu ce implicau acele sume. Am făcut doar ce m-a rugat tatăl tău să fac. Este un de Vincent, exact ca tine. Nimeni nu refuză un de Vincent.

– Cred că poți spune poliției asta, dar sunt sigur că vor folosi cuvinte cu care ești foarte familiar, zise Dev. Complice. *Părtaș.*

Edmond privi în altă parte, respirând rapid și sacadat. Poate chiar avea un atac de inimă. Dev spera să scoată informații de la el înainte să se întâmple asta.

– Ei bine... Dev își luă picioarele de pe birou. Văd că ai ales...

– Stai, spuse Edmond cu voce răgușită în timp ce întoarse capul către Dev. Am nevoie de puțin timp.

– Nu te grăbi! Dev făcu o pauză. Dar să nu dureze foarte mult. Sunt un om ocupat.

Edmond se întinse spre telefon și apăsă o tastă. Secretara răspunse imediat.

– Da, domnule Oakes?

– Adu-mi dosarul de Vincent. Cel cu eticheta roșie, spuse el cu voce răgușită. Am nevoie de el acum.

– Bineînțeles.

Privirea lui Edmond se îndreptă către Dev.

– Ți-l va aduce în câteva clipe.

– Perfect.

Din fericire pentru Edmond, secretara intră grăbită cu dosarul. Îl puse pe masă și ieși repede din încăpere.

Edmond luă dosarul și îl deschise. Părând mulțumit de documente, îl închise și i-l întinse peste birou.

– Trebuie să înțelegi ceva.

Dev se îndoia de asta în timp ce lua dosarul.

– Am auzit despre cât de... crud putea fi Lawrence. Sunt convins că toată lumea din oraș știa asta, așa că nu a fost niciodată intenția mea să lucrez pentru el, spuse Edmond lăsându-se greu pe spătarul scaunului, și Dev se gândi că nu își imaginase vreo clipă că ziua de azi avea să fie așa atunci când o avea pe blondă în poala lui. Dar, la fel ca tine, Lawrence avea un mod a-i determina pe oameni să facă ce voia el. A descoperit că am o mică problemă cu jocurile de noroc... și iată-ne aici.

– Deci, iată-ne aici, spuse Dev și luă dosarul.

– I-am zis lui Lawrence că vei afla, continuă el trecându-și mâna peste față. Ai obținut lucrul pentru care ai venit. Acum, ieși naibii din biroul meu!

CAPITOLUL 23

– Dumnezeule, șopti Dev, uitându-se la documentele proprietății.

Nu numai că Lawrence avea un Mercedes și i-l lăsase Sabrinei la moartea sa, dar Dev descoperise că Lawrence avea o proprietate în Cartierul Francez, o clădire care părea să găzduiască o afacere și un apartament. Ceva în legătură cu adresa îi era familiar.

Chartres Street.

În documente, proprietatea apărea ca fiind deținută de Vincent Properties, dar nu era o proprietate din portofoliul lor, așa că asta nu lămurea cine o administra și de ce fusese ținută separat.

Și, mai mult, chiar crezuse Lawrence că Dev nu avea să afle până la urmă? Mercedesul era un lucru – un lucru foarte aiurea –, dar o întreagă proprietate? Până la urmă, ceva ar fi apărut despre ea. Taxe. O reclamație. Ceva.

Dev se lăsă pe spate, clătinând ușor din cap. Știa că Sabrina avea o relație strânsă cu Stefan, dar nu și cu Lawrence. Așa că de ce Dumnezeu i-ar lăsa Lawrence o mașină?

Dar apoi, poate că Sabrina avea o relație cu Lawrence.

Dumnezeule!

Dezgustul în cuprinse precum o tornadă. Nu știuse niciodată ce legătură era între Sabrina și Stefan. Fusese vorba doar despre sex? Femeia aia chiar avea un... apetit aparte pentru bărbații puternici, chiar și dacă numai se credea că exercitau acea putere. Dar Lawrence? Bărbatul despre care Sabrina credea că era tatăl lui Devlin? Pe de altă parte, dacă nu avea nici o problemă să se culce cu unchiul lui, poate că Dev îi acorda totuși mult prea mult credit gândindu-se că s-ar fi încurcat cu tatăl lui.

Dev pur și simplu nu pricepea.

Era una dintre întrebările la care avea nevoie să-i răspundă Sabrina. De ce voia să se căsătorească cu el dacă era înnebunită după Gabe, se culca cu Stefan și poate și cu Lawrence? Trebuia să fie mai mult de atât și, cum ea avea o mașină de la Lawrence, probabil era amestecată în treburile în care fusese implicat Lawrence.

Lawrence era o boală, și Dev avea senzația că abia începea să descopere cât de molipsitor fusese cu adevărat și câți oameni implicase.

Dar chiar nu putea pune toate faptele Sabrinei pe seama lui Lawrence, nu-i așa? Femeia aia nu era în toate mințile.

Dev știuse asta – știa de foarte mult timp. Era motivul pentru care se încurcase cu ea, căci, dacă nu ar fi făcut asta... Se gândi la Gabe, și i se strânse stomacul. Problema cu planul lui în ceea ce o privea pe Sabrina fusese că avusese impresia că o putea controla.

Se înșelase în privința asta.

Aplecându-se în față, deschise Google și tastă repede adresa proprietății. Apăru harta, și în stânga paginii era o fotografie a proprietății.

– La naiba! șopti el, dându-se înapoi din fața ecranului. Nu este posibil.

Recunoscu imediat clădirea cu două etaje cu cărămizi și piatră neagră. Era una din multele din cartier, dar fusese la aceasta. De curând. Nu avea cum să uite magazinul voodoo de la primul etaj sau apartamentul de la cel de-al doilea etaj.

Sau pe femeia care locuia în apartament.

Lawrence deținea clădirea în care locuia Rosie Herpin.

Dev râse ușor în tip ce se uita la fotografia de pe prima pagină. Chiar dacă credea în coincidențe, asta ar fi prea mult. Rosie era mult prea conectată. Prietenă cu Nikki. Avea legături cu Ross Haid. Pretinsese că spiritul lui Lawrence îi zisese că fusese ucis și acum locuia în clădirea deținută de Vincent Properties și ascunsă de Lawrence.

La naiba...

Ridică din nou hârtiile, mâna liberă strângându-se într-un pumn în timp ce îl cuprinse furia. Dețineau câteva proprietăți în tot statul Louisiana, așa că de ce ar fi aceasta ascunsă?

Dev trebuia să afle, ceea ce însemna că era necesar să descopere nu doar cine administra acea clădire, ci și ce se afla acolo de îl determinase pe Lawrence să nu dezvăluie existența ei. Și cineva cu niște ochi fascinanți și o atitudine feroce ce îl excita la maximum avea o grămadă de explicații de dat, începând cu...

Buf!

Devlin înlemni.

Buf!

Ce naiba? Punând hârtiile jos, ridică privirea.

Buf!

Și încă o dată, un pocnet distinct... pe podea, din încăperea de dedesubt.

Biroul lui Lawrence era chiar sub biroul lui.

Acum, asta nu avea nici un sens, pentru că nimeni nu avea voie să intre acolo. Nici măcar Besson.

Închise dosarul și se întinse să ia din sertar cheile de la biroul de dedesubt. O luă pe ușa de la exterior, din moment ce era mai rapid pe acolo, venind pe ușa din spate a etajului principal. Merse pe holul gol, ajungând la ușile închise ale biroului lui Lawrence. Răsuci de mâner.

Ușa era încuiată.

– Ce naiba?

Miji ochii în timp ce auzi bufnitura din nou. *Buf!* Clar se auzea din birou.

Descuie și deschise ușa. Aerul rece îl asaltă în timp ce intră în cameră. Razele de soare intrau ușor pe sub perdele și se strecurau pe podeaua din lemn masiv. Covorul oriental fusese luat, dar, în afară de asta, biroul arăta așa cum îl lăsase Lawrence.

Își ridică privirea către ventilatorul din tavan. Se rotea încet și în nici un caz nu era sursa sunetului, dar știa că acel ventilator ar fi trebuit să fie oprit. Besson nu l-ar fi lăsat pornit când camera era sigilată.

Se gândi la ce spuse Stefan despre Nebraska. Era ceva ce trebuia să verifice. Dar nu chiar acum.

Simți zimții cheii în palmă în timp ce se uita la tavan. Nu trebui să facă vreun efort pentru a-l vedea pe Lawrence atârnând de acel ventilator. Buza de sus i se curbă ușor. Ce...

Simți pe ceafă o suflare glacială. Dev se răsuci, dar nu stătea nimeni în spatele lui.

Nimeni vizibil, cel puțin.

Își mușcă buza de jos în timp ce se uita prin birou. Nu era nimic care să fi putut face acel zgomot sau care să cauzeze valul de aer rece.

Ieșind din birou, închise și încuie ușa. Făcu un singur pas înainte să audă din nou zgomotul. O bufnitură distinctă care venea din birou.

Cu ochii lipiți de ecranul laptopului, Rosie se întinse fără să se uite după paharul de vin. Știa că, dacă își lua privirea chiar și pentru o secundă, risca să rateze ceva de pe filmarea din casa familiei Mendez.

Nu era ca și cum fantomele pierdeau vremea prin zonă.

Până atunci, nu surprinsese altceva decât câteva rotocoale de praf plutind prin aer. Se gândi că și fantomele se

relaxau duminica.

Expirând adânc, se uită cu atenție la ecran. Jilly și Liz revăzuseră înregistrarea din casa lui Lucian și îi spuseseră noutățile de dimineață. Nu văzuseră nimic spectaculos, doar ceea ce presupuneau a fi sfere de lumină. Îi trimiseseră lui Lance filmarea pentru a se uita și el și așteptau ca Devlin să le contacteze.

Din câte știa Rosie, nu le contactase de când îi trimisese mesajul.

Lovi cu degetele, din neatenție, paharul, dar îl prinse înainte să se verse. Luând o înghițitură, își mișcă degetele de la picioare în timp ce se lăsa mai jos pe canapea.

Familia Mendez tot nu le dăduse voie să facă investigații mai de amploare, mai ales că se părea că activitatea se liniștise, dar le permisese să instaleze din nou camerele de filmat și să le lase să înregistreze. Pentru moment. Rosie avea sentimentul că asta urma să se schimbe dacă activitatea continua să scadă în intensitate.

Și asta nu era ceva neobișnuit. Uneori, era agitație pentru o vreme, ca apoi să nu se mai întâmple nimic timp de luni sau ani de zile.

Își îndreptă paharul în timp ce se uita la holul de pe ecran. În partea dreaptă, jos, a ecranului se vedea ora 2.24 dimineața, și Rosie oftă. Asta era singura parte care nu îi plăcea când venea vorba despre investigații. Erau multe momente moarte până la marea lovitură, și asta dacă se întâmpla să surprinzi ceva.

Și erau oameni precum Devlin care habar nu aveau câtă muncă presupunea așa ceva. Nu era un hobby. Era precum un job – unul pentru care nu erai plătit –, dar presupunea că, după seara de sâmbătă, el înțelegea mai bine despre ce era vorba.

Dumnezeule, era atât de distrasă!

Puse filmarea pe pauză și bău restul vinului dintr-o înghițitură de care Sarah ar fi fost mândră. Punându-și paharul deoparte, își lăsă capul pe spate.

Terminase cu el, dar partea din mintea ei care voia să știe momentul exact în care Ian se decisese să-și pună capăt zilelor era aceeași care o determinase să studieze psihologia la Universitatea din Alabama. Îi plăcea să înțeleagă oamenii.

Și Devlin? Bărbatul acesta îi dădea dureri de cap. Credea în fantome, dar aparent doar în cele care îi bântuiau casa.

Aproape murise, dar credea că mediumurile erau doar niște escroci. În mod clar nu avea încredere în nimeni, dar împărtășise cu ea ceva atât de incredibil de personal, deși abia o cunoștea. O acuzase că era implicată în cine știe ce conspirație majoră pentru a-i distruge familia, dar voia, de asemenea, să o ducă la el acasă pentru niște mici dezmățuri. O irita la nebunie, dar putea și să o ducă pe culmile plăcerii cu un sărut și o atingere.

Putea să facă o lucrare de licență despre acest bărbat.

Holbându-se la tavan, își strânse buzele. De ce se gândea la el? Fuseseră bărbați cu care chiar avusese relații la care se gândise mai puțin, ceea ce era al naibii de ridicol, pentru că ea...

O bătaie la ușă o smulse din visare. Ridicându-se, puse laptopul deoparte înainte de a se duce la ușă în picioarele goale. Se uită la ceas. Era aproape nouă seara și, deși nu era atât de târziu, nu aștepta pe nimeni.

Dar apoi, din moment ce locuia în Cartierul Francez, se trezea adesea cu neanunțați pentru a-și mai reveni din beție înainte de a se duce acasă.

Punând laptopul pe măsuța de cafea, se ridică și se duse la ușa de la intrare în timp ce trase de marginile puloverului ei lung de culoare gri. Mai avea pe ea doar un maiou și niște pantaloni scurți de pijama, așa că nu era îmbrăcată pentru musafiri.

Descuie și întredeschise ușa îndeajuns de mult pentru a vedea cine era de partea cealaltă, și fu de ajuns ca inima să înceapă să-i bată atât de repede, că aproape îi sări din piept. Îngheță fără a mai spune nimic, în timp ce se uita la părul negru coafat cu grijă, la ochii albaștri-verzui cu gene imposibil de lungi și la un maxilar împietrit.

Devlin de Vincent era acasă la ea.

Din nou.

CAPITOLUL 24

Ca și cum ar fi fost sub o vrajă a deciziilor greșite, deschise ușa complet, uitându-se la Devlin în întregime. Rosti cu voce tare primul gând prostesc care îi trecu prin minte:

– Este trecut de ora nouă seara, și tu porți pantaloni și cămașă. Exact ca sâmbătă. Clătină ușor din cap, un pic uimită. Incredibil!

– Poftim? murmură el, încruntându-se.

– Ai blugi? Pantaloni de trening? De pijama? întrebă ea. Dormi în pantaloni de costum?

– Bineînțeles că nu.

– Nu te cred, șopti ea.

– Dumnezeule, spuse Devlin uitându-se la ea o clipă, apoi măsurând-o din cap în picioare.

– Ce e? întrebă ea încordându-se.

– *Tu* ce porți? Privirea îi era atât de intensă când îi cercetă picioarele, încă se simți ca o atingere adevărată. Înclină capul când ajunse la coapsele ei. Ai tacos pe pantaloni?

– Da, domnule. „Joia de taco" este sărbătoare națională.

El își mușcă buza de jos, și ea urî faptul că simți acea mușcătură tocmai în stomac, sub forma unui fior cald care o enerva.

– Este luni, Rosie.

Simți din nou o căldură în stomac, și era complet enervată de asta – de toate acestea.

– Mă pregătesc pentru „joia de taco", mulțumesc frumos.

– Hmm, spuse el și își ridică privirea, mușcându-și din nou buza de jos.

Atunci, observă că marginile puloverului ei se depărtară, și ea nu trebui să se uite în jos pentru a ști că probabil observase cât de afectată era de el.

Ceea ce însemna că această conversație își depășise limitele.

– Nu te mai uita galeș la mine! spuse ea. Și zi-mi de ce ești aici. Ți-am trimis un mesaj și ți-am spus să le contactezi...

– Știu ce mi-ai scris. Dev își ridică ușor privirea către ea, și era o căldură în ochii lui care o trimise cu gândul la seara balului mascat. Nu sunt aici din cauza mesajului, și chiar este dificil să nu mi se scurgă ochii la tine.

– Atunci, trebuie să te străduiești – de fapt, asta nu contează. Dădu să închidă ușa. O să mă prefac că nu ești

aici, voi închide ușa și mă voi întoarce la ce făceam.
– Trebuie să intru, spuse el prinzând ușa înainte ca ea să o închidă.
– Și eu am nevoie de un milion de dolari, dar nu mă vezi că vin la ușa ta.
– Ei bine, ar fi ușa potrivită la care să bați dacă ai avea nevoie, spuse el arcuindu-și o sprânceană.
– Frumos, spuse Rosie dându-și ochii peste cap. Chiar nu știu ce cauți aici dacă nu are legătură cu mesajul pe care ți l-am trimis – stai, spuse ea și simți cum îngrijorarea îi cuprinde tot corpul. Nikki este în regulă? S-a întâmplat ceva?
– Nikki este bine, îi spuse el. Din câte știu, este în continuare cocoloșită de fratele meu.
– Așa cum și trebuie să fie, spuse ea cu ușurare. Pentru o clipă, se temuse că se întâmplase ceva, așa că era fericită să audă că nu era cazul. Mai rămâne o întrebare. Ești beat?
– Poftim?
– Ești beat? repetă ea.
Se uită la ea de parcă îl pusese să facă calcule matematice în minte.
– Nu sunt beat.
– Atunci, ce cauți aici, Devlin? Sunt destul de sigură sau cel puțin sper că ai înțeles că mesajul meu era...
– Un mesaj în care te descotoroseai de mine? Expresia îi era de necitit. Da. Am înțeles foarte bine că mă expediai, Rosie. Dar nu de aceea sunt aici.
Ei bine, sună ciudat să îl audă punând problema așa. Și mai rău, Rosie era – oh, Dumnezeule – dezamăgită că el nu venise pentru că ea încercase să întrerupă legătura cu el și să reducă șansele de a fi unul în preajma celuilalt, și asta, ei bine, asta nu avea nici un sens. Dar era ceea ce simțea în piept, o senzație ca și cum se dezumfla un balon.
Și era complet aiurea.
– Atunci, de ce ești aici? întrebă ea mutându-și greutatea corpului de pe un picior pe altul.
– Lawrence a deținut această clădire.
Ea nu se așteptase la ceea ce spusese el.
– Poftim?
– Tocmai am descoperit că întreaga clădire e deținută de Vincent Properties, spuse el în timp ce privirea i se ascuți. Magazinul de dedesubt și apartamentul acesta.

Rosie deschise gura, dar avu nevoie de câteva clipe pentru a găsi ce să spună. Era șocată. Pentru numele lui Dumnezeu, nu avea habar cine era proprietarul acestei clădiri. Avusese treabă numai cu administratorul, dar, dacă familia de Vincent chiar deținea această clădire, asta era...

Uau. Asta o trimitea cu gândul la ceea ce spusese Devlin sâmbătă, în fața patiseriei. Drumurile lor chiar erau... destinate să se întâlnească. Oricât de prostesc suna, simți un fior pe spate.

Era... ireal.

La început, fusese obsesia ei pentru conacul de Vincent și legenda din jurul lui. Apoi, fusese prietenia cu Nikki, care îi făcuse legătura cu familia de Vincent. Fusese la cimitir în același timp cu Dev, și nu putea să uite spiritul care venise la ea în timpul ședinței de spiritism, spirit care putea foarte bine să fie tatăl lui. Și acum, asta? Locul în care stătea era proprietatea familiei de Vincent?

Erau mult prea multe coincidențe, atât de multe, încât până și oamenii care nu erau superstițioși începeau să creadă că era implicată o putere supranaturală – o putere cu un simț al umorului macabru.

Dar ceva... ceva se întâmpla aici. Ceva foarte ciudat.

Un pic uimită, se dădu laoparte. Devlin își ridică iar privirea către ea, și avea în ochi o strălucire curioasă.

– Poți intra. Vocea îi sună aspru chiar și în urechile ei. Nu am știut că familia ta deține clădirea.

Devlin intră, și ea închise și încuie ușa în urma lui.

– Serios? întrebă el.

– Da. Serios, zise ea încrucișându-și brațele, simțind fiori reci și valuri de căldură în același timp. Nu înțeleg. Adică, habar nu aveam cine deține clădirea. Am avut de-a face doar cu administratorul.

Dev nu se uita la ea. Se uita prin sufragerie și bucătărie, ca și cum căuta ceva.

– Cine este administratorul clădirii?

– Stai un pic, spuse ea, un pic confuză. Tocmai ai aflat că deții clădirea asta? Adică, astăzi?

– Da, spuse el mergând înainte, către zona bucătăriei.

– Cum de este posibil așa ceva?

– Asta este o întrebare bună, spuse Dev ducându-se în spatele mesei. Știam despre fiecare proprietate din portofoliul nostru, cu excepția acesteia. Această proprietate

este trecută în documentele lui Lawrence. Se opri și se uită la ea. Și nu aveai habar că deținem această clădire?

– Uh. Nu. Așa cum am spus. Am interacționat numai cu administratorul. Am presupus că el deține clădirea. Se duse la frigider și scoase de sub un magnet o carte de vizită pe care erau trecute datele de contact ale administratorului. Avea numărul lui salvat în telefon. Punând cartea de vizită pe masă, o împinse către el. Îl poți întreba singur. Îl cheamă Carl Tassi. Am numărul lui de telefon.

– Mulțumesc, spuse el și luă cartea de vizită. O puse în buzunar, apoi îngenunche, dispărând din fața ei.

– Ce faci? întrebă ea, după care auzi deschizându-se ușa dulapului. Ce naiba? Țâșnind pe după dulap, alunecă și se opri. De ce naiba scotocești prin dulapurile mele?

– Trebuie să fie un motiv pentru care proprietatea asta a fost ținută ascunsă, spuse el, aplecându-se.

– Dacă este un motiv, cu siguranță nu o să-l găsești printre produsele de curățenie.

Devlin se uită la ea în timp ce închise ușile și se duse la următorul dulap.

„Oh, Dumnezeule!“

– Omule, nu poți veni pe nepusă masă în casa mea și să începi să-mi cauți printre lucruri!

– Deja am avut discuția asta, Rosie, spuse el în timp ce se uita în dulapul în care erau milioane de boluri. Este un apartament. Nu o casă.

– Oh, Dumnezeule! spuse ea cu voce tare în timp ce ridică mâinile în aer. Nu se întâmplă așa ceva.

Devlin se ridică și trecu pe lângă ea, mutându-se la celălalt rând de dulapuri.

– Aparent, am băut prea mult vin, m-am ridicat, am căzut și m-am lovit la cap, continuă ea întorcându-se către el. Este singura explicație pentru ce se întâmplă.

– Se întâmplă des asta? întrebă el în timp ce cotrobăia prin dulapurile ei precum un urs prin gunoaie.

– Da, cel puțin de două ori pe săptămână. Sunt o alcoolică. Nu! spuse ea tăios. Ce cauți?

– Nu știu, spuse el închizând ușa ultimului dulap, după care se întoarse, mergând spre sufragerie.

– Cauți prin apartamentul meu ceva și nici măcar nu știi ce e? Ai mâncat sare de baie azi? Ar trebui să sun pe cineva? Un adult? Un îngrijitor?

Devlin îi aruncă o privire amuzată peste umăr.

– Persoanele dragi ție știu unde ești?

El oftă – oftă ca și cum el era ăla exasperat, când, de fapt, venise în casa ei, neinvitat, și îi umbla prin lucruri... Asta era pură nebunie.

Ea îl urmă către bibliotecă, unde el începu să se uite în spatele raftului.

– În regulă. Serios. Este o nebunie și, venind de la mine, este destul de grav.

Îndepărtându-se de bibliotecă, Dev se întoarse către ea. Privirile li se întâlniră în timp ce el făcu un pas către ea.

– Vreau să te cred. Oricât de inexplicabil pare, vreau să cred că nu ai nici o legătură cu Ross – nici o legătură cu Lawrence. Vreau, dar nu cred în coincidențe.

– Ți-am spus cum l-am întâlnit pe Ross, zise ea. Și știi că nu l-am întâlnit niciodată pe tatăl tău. Niciodată.

– Am crezut că l-ai întâlnit pe Lawrence în timpul ședinței de spiritism?

– Credeam că ai luat aia drept o minciună sfruntată?

– Ai un șifonier? întrebă Devlin pufnind.

– Uh. Da, spuse ea încruntându-se.

El se întoarse către perdeaua din mărgele de lemn și zâmbi. Rosie își dădu ochii peste cap, dar apoi el porni spre perdea.

– Să nu îndrăznești! zise ea alergând către el.

– Atât Lawrence, cât și mama mea aveau obiceiul acesta de a ascunde lucruri în șifoniere. Dacă ceva a fost ascuns aici, ceva despre care nu voia ca eu să știu, ar putea fi acolo.

Depărtă mărgelele precum Moise Marea Roșie. Ea se jură pe Dumnezeu și pe Sfântul Duh că el nu avea să atingă lucrurile acelea. Dev făcu un pas în dormitorul întunecat și se opri atât de repede, încât ea se lovi de spatele lui.

– Ce naiba?

– Ce?

Ea trecu pe lângă el, gândindu-se că trebuia să fie o apariție în carne și oase în dormitorul ei.

Nici o fantomă.

– Sunt... stele care lucesc în întuneric? întrebă Devlin uitându-se la tavanul ei.

– Dacă faci un comentariu sarcastic despre ele, te arunc pe fereastră. Tropăind până la întrerupător, aprinse lumina. Jur.

Încet, el își coborî bărbia și se uită la ea.

– Știi cum să arunci pe cineva pe fereastră?

– Nu, dar învăț al naibii de repede.

El se uită la ea pentru o clipă, apoi privirea îi țâșni spre pat. Din fericire, era făcut, dar se holbă atât de mult la el, încât ea începu să se simtă un pic inconfortabil. Nu într-un sens rău, dar într-un fel în care o făcu să-și dea seama că hormonii ei erau complet scăpați de sub control. Ca și cum trecea printr-o criză a vârstei mijlocii sau ceva de genul.

Se uită la ea, și Rosie simți din nou privirea aceea a lui cercetătoare înainte de a se întoarce.

– Acela este dulapul?

– Acolo este baia.

– Asta este o surpriză, spuse el privind-o neîncrezător și deschise ușa.

– Ce? Că nu am mințit? Am stricat surpriza. Nu te-am mințit. Deloc.

– Nu mă așteptam ca baia ta să fie atât de mare, asta am vrut să spun. Ridică din umeri, apoi închise ușa. O secundă mai târziu, era la ușa dulapului. Sunt surprins că nu este o perdea din mărgele aici.

– Oh, să-ți stea în gâ...

– Acesta este singurul dulap? întrebă el și îl deschise înainte ca ea să poată spune vreun cuvânt.

– Da, unii dintre noi nu avem dulapuri în care să putem intra, de dimensiunea unei mici case. Se grăbi către el și reuși să se strecoare pe sub brațul lui întins, așezându-se între el și dulap. Nu o să îmi răscolești dulapul. Am petrecut întreaga dimineață de sâmbătă făcând ordine pentru a scăpa de furie.

– Ordine pentru a scăpa de furie? întrebă el uitându-se în jos către ea, confuz la auzul unei asemenea expresii.

– Da, este ceva ce oamenii fac atunci când sunt supărați pe oameni sau situații, explică ea. Dar evident că nu ai cum să știi asta, din moment ce nu pari a avea emoții umane.

– Am emoții umane, spuse el.

– Continuă să-ți spui asta, prietene. Poate într-o zi vei fi un băiat adevărat.

Devlin își țuguie buzele.

– Ah! Stai! Am greșit. Există o emoție. Iritarea. Furia, spuse ea, uitându-se urât la el. Nervoasă pe el. Pe ea. La cum destinul îi tot aducea împreună. Așa că ar trebui să înțelegi conceptul de ordine pentru a scăpa de furie. Poate ar trebui să încerci. Să dai liber o zi personalului.

– Nimeni nu vorbește cu mine așa cum vorbești tu, spuse el făcând ochii mari.

– O să risc și o să sugerez că mai mulți oameni ar trebui să-ți spună ce simt cu adevărat, zise ea punându-și mâinile în șolduri.

– Și tu ce simți cu adevărat? întrebă el plecându-și capul.

– Sunt destul de convinsă că este evident, răspunse ea. Nu te plac.

– Am crezut că nu ești o mincinoasă, spuse el rânjind.

– Nu sunt, spuse ea printre dinți.

– Dar minți acum, Rosie.

– Nu mint.

– Oh, ba da. Spui că nu mă placi, dar amândoi știm că nu este adevărat.

Rosie râse – îi râse direct în față în timp ce se ridică pe vârfuri.

– Ești nebun dacă crezi că așa stau lucrurile pentru că o dată din cinci dăți ne înțelegem. Și, după cum îți amintești, aș ști, având în vedere că dețin o diplomă în psihologie.

– Ei bine, ce spune diploma aia în psihologie despre faptul că mi-ai spus că m-ai lăsa să-ți fac orice în timp ce îmi frecai penisul, acum câteva nopți? întrebă el cu un zâmbet superior.

Ea trase aer în piept cu putere și, pentru ceea ce se simți ca o eternitate, nu avu nici un răspuns. O încuiase.

– Aș spune că am suferit de nebunie temporară.

– Minți din nou, Rosie, șopti el în timp ce își plecă și mai mult capul, și deja nu am încredere în tine, așa că nu îți faci nici un bine aici.

– Puțin îmi pasă dacă ai încredere în mine. Nu sunt aici pentru problemele tale. Furia și ceva mai fierbinte ardeau în ea. Ce s-a întâmplat între noi la balul mascat a fost o chestie singulară.

– A fost?

– Da. M-ai putea săruta chiar acum, și ar fi la fel de încântător precum ar fi să mă sărut cu o bucată de sushi.

– Este asta o provocare? întrebă el punând mâinile pe tocul ușii, chiar deasupra capului lui Rosie.

– Nu, este doar adevărul, chicoti ea. Poate că ai o față drăguță și un corp frumos, dar sunt la fel de excitată precum...

Devlin se mișcă atât de repede, încât ea nu avu nici o șansă să reacționeze. Își puse mâinile în jurul gâtului ei cu

o secundă înainte ca gura lui să se lipească de a ei.

Nu era nimic tandru sau întrebător la acel sărut. Era dur și rapid, și era precum un chibrit aprins într-o piscină de benzină. Nu era loc de gânduri sau de rațiune. Întregul corp al lui Rosie explodă drept răspuns, și nu era sigură cum se întâmplă ce se întâmplă apoi, dar o săruta ca și cum ar fi vrut să îi devoreze fiecare respirație și ea îi răspundea la sărut, strângându-i și șifonându-i afurisita de cămașă imaculată și impecabilă.

Un braț al lui se înfășură pe după talia ei, în timp ce o trăgea din dreptul ușii dulapului și o lipea de perete. Se împinse în ea, iar mâna îi alunecă de la ceafă spre bărbia ei. Îl simți apăsându-i în abdomen, tare și gros, și lavă topită începu să îi curgă prin vene.

Era atât, atât de greșit, și nu se putea opri nici dacă ar fi vrut. Piciorul i se mișcă din proprie voință. Devlin părea a ști ce își dorea ea, pentru că o ridică și se împinse din nou în ea, dar de data asta – oh, Doamne –, de data asta, cea mai tare parte a lui era împinsă în cea mai moale parte a ei.

Și insista.

Gura lui se mișcă peste a ei și îi putea gusta dorința în sărut, o putea simți când limba i se mișcă peste dinții și limba ei și în felul în care buzele i se mișcau peste ale ei, în timp ce mâna pe care o avuse pe maxilarul ei coborî. Puloverul îi căzu de pe umăr în timp ce se freca de el, strângându-l de umăr atunci când el îi mângâie un sân și apoi se duse în jos, pe sub tricou.

Se îneca în el și nu putea respira, dar nici că îi păsa. Inima îi bătea cu putere și își simțea pulsul în tot corpul.

– În regulă, în regulă, răsuflă ea, trăgând aer în piept când el întrerupse sărutul. Ai dovedit că ai dreptate.

– Da? Mâna de sub tricou îi strânse sânul. Atingerea palmei lui o făcu să își piardă răsuflarea abia recăpătată. Nu sunt sigur că am dovedit că am dreptate.

Rosie gemu, arcuindu-și spatele, în timp ce acele degete sprintene se jucau cu sfârcul ei tensionat.

– Dar acel sunet pe care l-ai făcut? O sărută în timp ce o strânse și mai tare cu mâna din jurul taliei și își coborî gura spre gâtul ei. Cred că sunt pe cale dovedesc că am dreptate.

– Nemernicule, gemu ea, cu pielea fierbinte și cu corpul plin de dorință.

– Nu este frumos, spuse el chicotind.

Ea își strecură mâna în părul lui și trase, ridicându-i gura de pe gâtul ei. Deschise ochii.

– Poate că nu este frumos, dar este adevărat.

– Vrei să mă opresc? întrebă el în timp ce ochii aceia albaștri-verzui ardeau.

Rosie își lipi strâns buzele în timp ce se uita la el. Trebuia să spună da înainte ca lucrurile să scape și mai mult de sub control – și erau deja destul de mult scăpate de sub control.

– Rosie? întrebă el în timp ce își scoase mâna de sub tricoul ei și o prinse de șold. Vrei să mă opresc?

Voia?

– Nu, șopti ea.

– Atunci, la naiba, spuse el pe un ton răgușit, adânc.

Devlin o trase de lângă perete și o puse pe picioare. Apoi îi dădu drumul și păși înapoi.

Ea se uită la el, la modul în care pieptul i se mișca acum cu repeziciune, și putea vedea cât era de excitat. Erecția i se vedea prin pantalonii gri.

– Te oprești? întrebă ea.

– La naiba, nu, spuse el, cu voce răgușită. Doar... savurez momentul.

– De ce? întrebă Rosie, simțind cum se înfierbântă și mai tare.

– Pentru că ești un pericol frumos, spuse el ridicând privirea către ea.

– Nu sunt un pericol, ripostă ea, simțind cum i se strânge inima.

– Atunci, ce ești? întrebă el făcând un pas mare și ajungând exact în fața ei.

– Sunt doar... Rosie, răspunse ea închizând ochii când îi simți mâna pe șolduri.

– Nu ești *doar* orice. Răsuflarea fierbinte ajungea pe fruntea ei în timp ce îi prinse marginile maioului. Este cea mai mare minciună pe care ai spus-o până acum.

Rosie deschise gura, dar el îi ridică bluza, adunând materialul în mâini și strângându-l sub brațele ei, dezvelindu-i pieptul.

– Dumnezeule, spuse el cu buzele întredeschise.

Părea imposibil, dar dorința se înteți în sânii ei până în punctul în care deveni aproape dureroasă.

– Îți plac? întrebă ea, ținându-și mâinile pe lângă corp.

– Da, spuse el.

Se simți amețită pe măsură ce aerul rece din cameră îi tachina sânii.
– Mult? adăugă ea.
– Da.
– Asta e... drăguț. Își mușcă buza de jos. Dar tot nu te plac, Devlin. Nimic din toate astea nu înseamnă că te plac.
– Nu îmi pasă, spuse el.
– În regulă.
– Pentru că știu adevărul.
Apoi se aplecă ușor, coborându-și gura fierbinte și umedă pe sânul ei. Rosie țipă de plăcere în timp ce el o săruta și o mușca sugându-i sfârcul și apoi dându-i drumul. Se mută la celălalt sân și, cu fiecare sucțiune, cu fiecare mușcătură ușoară a dinților lui, trimitea un impuls direct în miezul ei.
– Ce... ce adevăr? întrebă ea, cu capul lăsat pe spate în timp ce mâna lui se strecură către abdomenul ei.
– Poate că nu mă placi, spuse el sărutând-o pe sâni. Dar îți place asta.
Ea gemu în timp ce mâna lui alunecă pe fundul ei, prinzând-o de fese. Șoldurile îi tresăriră și se mișcară în timp ce el își ținea mâna apăsată pe miezul ei fierbinte.
– Îți place asta mult, adăugă el, trecând cu degetele peste centrul umed, ce pulsa. Nu-i așa?
Rosie strânse din buze, dar șoldurile i se mișcară la atingerea lui.
– Îmi place. Mi-a plăcut vineri seară. Gura lui se mișcă pe gâtul ei, până la ureche. Mi-a plăcut atât de mult, că m-am masturbat de nici nu mai știu câte ori de atunci. Nu a fost nevoie decât să mă gândesc la cât de mătăsoasă erai, la cât de umedă. Apoi, mi-am amintit gustul tău și mi te-am imaginat luându-mi penisul în gură. Niciodată nu am terminat mai repede.
Oh, Dumnezeule, cine s-ar fi gândit că Devlin putea vorbi astfel?
Întregul corp i se topi.
– Eu...
– Ce? Degetul continuă să i se miște, înainte și înapoi. Fără să intre în ea. Ce este, Rosie?
– Și mie mi-a plăcut. Își mișcă ușor capul înainte, lăsându-l că cadă pe pieptul lui. Și eu am făcut-o.
– Ce ai făcut? întrebă el, în timp ce degetul i se opri.

– M-am gândit la tine, spuse ea și îi strânse cămașa în pumn. M-am gândit la tine când m-am atins.

– La naiba, reuși să spună Devlin după câteva secunde de uimire.

– Am terminat… gândindu-mă la ce ai făcut, șopti ea. Chiar dacă nu te plac.

– Și eu la fel. Își scoase mâna din pantalonii ei și apoi îi trase în jos, dincolo de coapsele ei. Alunecară până jos, căzându-i la picioarele. Îi depărtă picioarele cu coapsa. O să ofer material nou pentru amândoi.

Și așa și făcu.

Devlin de Vincent căzu în genunchi în fața ei. Mâinile mari îi cuprinseră coapsele, și apoi gura lui era pe ea.

Întregul ei corp tresări în timp ce ea deschise larg ochii. Gemu trăgând aer în piept când limba lui se plimbă pe toată lungimea ei și apoi se strecură înăuntru.

– La naiba! Tresări, ducându-și mâna spre capul lui, spre părul lui. *Devlin.*

El gemu în timp ce o gusta, în timp ce își plimba limba pe mănunchiul de nervi. Își închise gura peste ea, și ea se arcui în față.

– Oh, Dumnezeule!

Șoldurile i se mișcară în timp ce mâna i se plimbă pe coapsă și în sus, apoi o penetră adânc cu degetul.

Și apoi… se înfruptă din ea.

Tot corpul ei se cutremură. Pufnituri repezi și gemete ușoare. Picioarele începură să-i tremure în timp ce mușchii din interior i se încordară, iar șoldurile i se mișcară fără rușine, călărindu-i gura și degetele.

Gene dese se ridicară, și el se uită în sus către ea în timp ce o mai penetră cu un deget.

Asta era.

Orgasmul ei veni deodată, zguduind-o precum un val care zdrobea fiecare părticică din ea. Termină și aproape că nu se mai putu ține pe picioare. Neavând habar cum de nu se prăbușise în timp ce el storcea fiecare tremur din ea, gâfâia după aer în momentul în care el înălță capul.

Tremurând toată, Rosie se uită în jos la el și îl văzu cum își trece limba peste buze. Doar această simplă priveliște îi trimise un nou val de plăcere în corp.

– Da, spuse el. Clar am oferit material nou.

Așa făcuse, se gândi ea în timp ce el se ridică în fața ei, cu corpul încordat și vibrând de dorință neeliberată. Își

puse mâna în jurul gâtului ei și își apropie gura de gura ei.

Sărutul…

Gustul lui și gustul ei amestecându-se pe limbile lor trezi ceva în ea. Se simțea ca și cum ar fi fost beată. Era ca atunci când te scufundai și îți țineai respirația până simțeai că îți ardeau plămânii și începeai să vezi cu picățele. Era ca și cum erai consumat de dorință și nu mai existau rațiune, voință, vreun sfârșit.

– Tot nu mă placi? întrebă el cu buzele aproape de buzele ei.

– Nu, răspunse ea în timp ce mâinile îi alunecară pe pieptul lui, către curea.

– Atunci, dovedește-o, îi ceru el zâmbind în timp mâna lui se încordă pe ceafa ei.

CAPITOLUL 25

Nu acesta fusese motivul pentru care venise în seara asta. Ce căuta... ce bănuieli avea în privința ei? Nimic din toate astea nu mai contau. Mintea lui Dev se întunecă în momentul în care gura lui o atinse pe a ei, și din acel moment era pierdut.

Era ca și cum Rosie avea o superputere, liniștind zbuciumul necontenit din mintea lui.

Și tot ce conta acum era că Rosie știa ce voia el și că voia și ea.

Închise ochii în timp ce ea îi scoase cămașa din pantaloni și apoi îi descheie cureaua, deschizându-i repede nasturele pantalonului și fermoarul. Încă îi putea simți gustul pe buze în timp ce ea îi trase pantalonii în jos, eliberându-l.

– Asta nu înseamnă că te plac, spuse ea cu voce răgușită și îl făcu să zâmbească. Tot cred că ești un nemernic.

– Știu.

Rosie îl luă în mână, și zâmbetul îi dispăru de pe buze în timp ce gemu. Deschise ochii și își lăsă bărbia în piept. Ea se uita la el, ridicându-și privirea către el în timp ce își plimba mâna pe toată lungimea lui, de la bază către vârf.

Continuă să se uite la el în vreme ce își trecu degetul peste capul penisului lui.

– Fir-ar! gemu el.

Ea se aplecă, sărutându-i centrul pieptului, prin tricou, și la naiba dacă asta nu îl făcu să simtă acea presiune ciudată ducându-se în jos.

Era neașteptat.

Puternic.

Tulburător ca naiba.

Dar apoi, ea coborî, se aplecă în genunchi, exact așa cum făcuse și el cu ea. Simți cum i se încordează mușchii în vreme ce respirația ei caldă îi ajungea pe penis.

Neputând să se uite în altă parte, se uită la ea în timp ce își afunda mâna în părul ei cârlionțat. Era imaginea păcatului. Puloverul îi căzuse pe umeri și avea maioul încă ridicat deasupra brațelor. Sânii aceia care îl făceau să saliveze și sfârcurile rotunde care ieșeau de sub tricou. Lanțul de aur și inelul pe care le purta mereu erau acolo, inelul stând între sânii ei, ea fiind goală în rest, până jos și între coapsele alea frumoase.

Dev știa că putea avea orgasm doar văzând-o așa, cu sânii goi și cu tot raiul acela dintre picioarele ei strălucind.

Ea se aplecă, și limba aceea jucăușă și rapidă luă locul degetelor.

Îl cuprinse un ciclon de senzații, zguduindu-l până în străfunduri. Uitându-se la ea cum îl gusta și îl lingea, simțindu-i limba fierbinte și umedă pe pielea lui sensibilă, era ca și cum ar fi avut o experiență religioasă.

– Chiar nu mă placi, nu-i așa?

– Deloc, spuse ea cu un zâmbet pe buzele umflate.

– Îmi dau seama, spuse el împingându-i un pic capul. Rosie?

– Da? spuse ea cu ochii umbriți.

– Arată-mi cât de mult mă urăști!

– Dacă ai tăcea naibii pentru cinci secunde, ți-aș arăta, spuse ea cu un zâmbet mai mare în timp ce îl strângea cu mâna.

El râse răgușit, dar termină cu un geamăt în timp ce ea își puse gura în jurul capului penisului lui și îl supse cu putere.

Rosie – la naiba, știa ce făcea. Dar apoi, căldura gurii ei îi înnebuni simțurile, așa că nu era foarte singur dacă era ea sau talentul ei.

La naiba!
Era doar ea.
Dar îl sugea, și îl lingea, și îl freca. Cu ambele mâini. Cu una îi prinse testiculele și îl înnebuni din nou.
Nu dură mult înainte ca el să înceapă să se miște în gura ei, intrând și ieșind, și încercă să nu se grăbească, impunându-și să se controleze și să se abțină.
Rosie gemu cu penisul lui în gură, spunându-i că îi plăcea la fel de mult ca lui, și orice aparent control se duse naibii.
Se împinse în gura ei în timp ce o ținea de cap, se pierdu complet în vreme ce simți un val de dorință pe șira spinării în partea din spate a picioarelor.
Se întâmplă cel mai ciudat lucru. Lumina de deasupra, cea care era montată în tavan, se aprinse rapid. Se opri o dată și apoi porni din nou, luminând intens înainte de a se stabiliza. Probabil era un val de curent electric, dar apoi simți primul impuls care îi ajunse în penis și făcu ceva ce nu mai făcuse niciodată cu o femeie.
– Rosie, îi strigă el numele, și sunetul îi însemnă pielea și răsună în mintea lui și îl lovi direct în piept. Nu mai strigase niciodată numele unui iubite. Niciodată.
Ea nu încercă să se retragă, ci îl cuprinse cu gura și mai mult, cu totul, întregul corp cutremurându-i-se în timp ce aproape ajungea la orgasm, și ea continuă până când nimic nu mai rămase din el. Nimic.
Abia atunci el îi împinse capul și ea se uită la el, cu ochii sclipindu-i. Era... Dumnezeule, nu găsea cuvintele potrivite pentru a o descrie în acel moment. Era atât de frumoasă, precum un înger învăluit în păcat, și vru...
Rosie dădu să se ridice.
– Nu.
– Nu? întrebă ea, cu ochii mari.
– Nu, repetă el. Nu am terminat cu tine.

Stăteau unul lângă altul, întinși pe podea, amândoi respirând profund și prelung. Rosie nu era sigură că se putea mișca. La naiba, nu știa cum ajunseseră amândoi aici, jos, întinși pe covorul pufos. Ce se întâmplă după ce Devlin îi spuse că nu terminase cu ea era o amintire încețoșată de săruturi și mâini lacome, care se terminase într-un al doilea orgasm la fel de puternic precum primul, de data asta cu mâinile. Nici măcar nu făcuseră *sex*, și deja experimentase

mai multă plăcere decât în ultimii zece ani, de când murise Ian.

Și fusese... Dumnezeule, nici măcar nu știa ce să creadă despre asta.

Dar căldura și strălucirea acelei pasiuni disperate se stingeau și, în timp ce Rosie stătea acolo, uitându-se la tavan, se gândea cum doi oameni puteau să treacă de la a se certa în felul acela la a sta întinși pe jos pe jumătate dezbrăcați. Era a doua oară când se întâmpla asta. Închise ochii și trase adânc aer în piept.

„Se pare că este predestinat ca drumurile noastre să se tot întâlnească."

Ce tocmai făcuseră? Nu regreta. Dumnezeule, nici o părticică din corpul ei nu putea regreta, dar asta... ce însemna asta?

– Nimic, șopti ea.

– Poftim?

– Tot nu te plac, spuse ea, deschizând ochii.

– Ai mai zis asta, și tocmai am dovedit că nu este adevărat, spuse el întorcându-și capul către ea.

– Ce tocmai am făcut nu înseamnă că te plac. Rosie nu era sigură dacă mințea sau nu, și asta o făcea să nu se simtă confortabil. Bărbatul acesta putea fi greu de gestionat, în mai multe feluri, dar erau momente, momente foarte scurte, în care vedea părticele a ceea ce credea că ar putea fi dacă și-ar permite. Se ridică și căută din priviri pantalonii. Erau lângă perdeaua din mărgele. Cum naiba ajunseseră tocmai acolo? Se uită la el. Încă avea cămașa ridicată, lăsând la iveală marginile ferme ale abdomenului său. Încă avea pantalonii descheiați, și penisul era pe jumătate la vedere, strălucind, pe jumătate erect. Se înroși și se uită în altă parte.

Tipul era complicat.

Tipul era, se gândi ea, un pic defect.

Tipul era absolut uimitor.

Și erau trei factori care te făceau să fugi cât vedeai cât ochii, dar ea nu alerga, nu-i așa? Doar dacă nu cumva faptul că îi făcuse o felație însemna că fugea cât putea de tare... Se îndoia. Improbabil era și faptul că ceea ce tocmai împărtășiseră schimba ceva important între ei.

– Ce am făcut nu înseamnă nimic. Spuse asta și își dori să fie adevărat, dintr-o mulțime de motive. Adică, cred că

nici pentru tine nu a însemnat nimic, corect? A fost distractiv și... da, a fost distractiv.

Devlin nu răspunse în timp ce ea se ridică, picioarele tremurându-i. Își aranjă tricoul și își strânse puloverul în timp ce păși peste el. Nu ajunse prea departe. El întinse mâna și o prinse de gambă, oprind-o.

– Crezi că sunt un monstru, nu-i așa?

– Nu... nu știu ce cred, spuse ea uitându-se la el, în timp ce respirația i se acceleră, dar să te gândești la cineva ca la un monstru est destul de... dur.

– Da, zise el și îi dădu drumul la gambă. Trecu o clipă până când ea ajunse la locul unde erau pantalonii ei. Stele care strălucesc în întuneric și perdea din mărgele, adăugă Dev.

Luându-și pantalonii, Rosie se uită la el peste umăr. Încă stătea întins, uitându-se la tavanul ei. Avea o privire relaxată pe care nu o mai văzuse înainte, o îmblânzire a maxilarului și a expresiei. Arăta… uman. Ăsta ar fi un lucru ciudat pe care să-l gândești despre cineva, cu excepția lui Devlin, așa că era ceva important. Instinctiv, știu că foarte puțin oameni îl văzuseră așa, relaxat și… eliberat.

Și asta îl făcea… ce? Ce îl făcea asta pentru ea? Rosie clătină din cap în timp ce își trăgea pantalonii.

– Sună ca un cântec vechi country, nu-i așa? spuse el odihnindu-și mâinile pe abdomen în timp ce expira adânc.

– Cam așa. Din nou decentă, se întoarse către el. Sună ca un cântec pe care tu l-ai detesta.

El zâmbi ușor. Nu era un zâmbet complet, totuși era un zâmbet.

– Este ceva în neregulă cu luminile tale, apropo.

– Ce vrei să spui? întrebă ea ridicând dintr-o sprânceană.

– Au clipit mai devreme. S-au stins și s-au aprins din nou.

– Este ciudat. Nu s-a mai întâmplat. Se duse către pat și se așeză pe marginea acestuia. Din nou, se așternu liniștea în ei. Asta... nu este sănătos, știi, corect? Să te cerți și apoi să te giugiulești?

– Sunt convins că am făcut mai mult decât ceea ce majoritatea consideră că înseamnă a te giugiuli.

– Ai dreptate, dar asta nu schimbă faptul că nu este chiar cel mai sănătos lucru.

Ridicându-și mâinile, le trecu peste față și apoi prin păr.

– Nu tot ce este bun este și nesănătos?

Ea râse ușor în timp ce își prinse genunchii cu palmele. Se concentră asupra dulapului, în timp ce el își coborî mâinile către talie. Știa ce făcea – se aranja și își închidea pantalonii.

– Pot să te întreb ceva?

El nu răspunse în timp ce se ridică.

– Tu tot nu ai încredere în mine, nu-i așa? întrebă ea, luând tăcerea lui drept un răspuns afirmativ.

– Chiar vrei să răspund la întrebarea asta? replică el și se aplecă în față, și corpul îi era atât de lung, încât putu să se sprijine de pat, alături de picioarele ei.

– Da.

– Nu am, spuse el, după un moment de tăcere.

Ea trase adânc aer în piept și nu era chiar surprinsă de răspuns, dar era… Rosie nu era sigură ce simțea în legătură cu asta.

– Știu că sunt lucruri despre mine care te fac să fii suspicios, dar nu am făcut nimic să merit neîncrederea ta, spuse ea. Nimeni nu are „mincinos manipulator" trecut în capul listei cu lucrurile pe care ar vrea să le gândească ceilalți despre el.

– Nu ar fi trebuit să îți spun acele lucruri, zise el după un moment. Nu că asta ar fi o scuză, dar, în apărarea mea, am fost un pic luat prin surprindere de toată treaba cu ședința de spiritism.

– Înțeleg asta. Adică, acesta este motivul pentru care nu am spus nimic la început și pentru care nu am amintit despre asta sâmbătă seara, dar este o mare diferență între a fi luat prin surprindere și a fi un nemernic.

– Știu, spuse el trăgând adânc aer în piept. Între Ross și… familia mea este un trecut urât. Tu ai legătură cu el, și am fost surprins, așa că… am tras o concluzie care sper să fie greșită.

– *Speri* să fie greșită? Rosie oftă. Este greșită, Devlin. Nu am mințit când am spus că nu am mai vorbit cu Ross de săptămâni bune. Și ce ți-am zis despre ședința de spiritism este adevărat, oricât de nebunesc pare.

El își mușcă buza de jos. Trecură câteva clipe.

– Oamenii îmi vânează familia, Rosie. Au făcut asta timp de ani de zile. Oamenii încearcă să se folosească de noi. Oamenii încearcă să facă bani și să se ridice profesional pe seama tragediilor noastre. Nu pot să fiu îndeajuns de atent. Nici unul dintre noi nu poate fi.

Rosie putea înțelege toate astea. Chiar putea, pentru că știa cât de ciudat suna treaba cu Lawrence și înțelegea că erau peste tot o groază de oameni care ar fi vrut să-i manipuleze, cumva, pe cei din familia de Vincent. Până la urmă, putuse găsi pe internet cum arătase viața lui. Înțelegea toate astea, dar nimic nu scuza comportamentul lui.

– Uite ce e, înțeleg că ai motivele tale pentru care presupui mereu ce este mai rău despre cineva, dar ai fost nemernic de mai multe ori decât ai fost drăguț, și, oricât de uimitor și de fantastic a fost ce am făcut, nu compensează pentru ce a fost înainte, știi? Nu voi fi sacul de box al nimănui.

El tăcu din nou.

– Nu cred că este vorba doar despre mine, spuse ea și se uită la el. Cred că nu ai încredere în nimeni.

– Am încredere în frații mei.

Ei bine, măcar atât.

– De ce îți este atât de greu să ai încredere în oameni? Trebuie să fie mai mult decât faptul că diverși străini au încercat să profite de tine. Trebuie să fie ceva mai profund de atât.

– Mulți oameni pur și simplu nu sunt de încredere, Rosie, spuse el pufnind.

– Dar cum știi cine este, când tu nici măcar nu le dai o șansă? replică ea ridicând dintr-o sprânceană.

El nu răspunse.

– Am o altă întrebare.

– Bineînțeles că ai.

– De ce… îi spui tatălui tău Lawrence și nu, nu știu, tata?

Umerii i se încordară atât de tare, încât văzu și ea și, cum el nu răspunse un timp atât de lung, se gândi că nu avea să mai răspundă, dar apoi el vorbi:

– Nu a fost un om bun, Rosie.

– Nu… nu am știu asta, zise ea, rămânând nemișcată.

– Adevărul despre majoritatea oamenilor malefici este că sunt extrem de talentați în a-i face pe ceilalți să creadă că sunt buni, îi spuse el. Și Lawrence a fost foarte talentat la asta și a fost și malefic. Nu a fost doar rău sau răutăcios. Cred că Ross știe câte ceva. Frații mei știu câte ceva, dar nu știu totul. Nu au habar de ce era în stare cu adevărat.

Rosie își mușcă buza de jos. Voia să îi spună că împărtășea cu ea ceva ce ai fi împărtășit cu cineva în care

aveai încredere, dar se abținu. Nu spuse nimic. Poate că fuseseră de ajutor orele de psihologie și pregătirea din facultate, dar știa că, dacă ar fi subliniat ce remarcase, Dev s-ar fi închis în el, și ea nu voia ca el să facă asta.

– A fost precum... o boală, infectând pe oricine venea în contact cu el, continuă el, cu voce distantă. Uneori, aceștia nici nu știau.

– Îmi... îmi pare rău! zise ea, dorindu-și să poată spună mai mult.

– Omul a murit. Devlin își lăsă capul pe spate, și ea îi văzu ochii închiși. Și, astfel, lumea este un loc mai bun.

Ea tresări. Era un lucru destul de dur pe care să-l spui despre tatăl tău, indiferent de situație, dar apoi, nu îi cunoscuse tatăl. Dacă tatăl ei ar fi fost un criminal în serie, de exemplu, probabil ar fi simțit la fel ca Devlin, și asta trebuia să te afecteze cumva, nu-i așa? Să-ți urăști propriul sânge și propria carne, chiar dacă ura era justificată.

Devlin întoarse capul într-o parte și apoi în cealaltă.

– Lawrence a fost implicat în lucruri care nu erau chiar legale, așa că nu am nevoie de prea multă imaginație pentru a mă prinde că a avut un motiv pentru care a ținut acest loc ascuns.

– Avea habar că știai despre ceea ce făcea?

– Am crezut că nu știa, spuse Devlin și făcu o pauză. Dar încep să cred că am greșit presupunând asta.

Rosie se juca acum cu marginea puloverului ei. Voia să-l întrebe dacă lucrurile în care era implicat Lawrence ar fi putut duce la moartea lui, sinucidere sau crimă.

– Și ai spus că Ross știe despre o parte dintre aceste lucruri.

– O parte. Da.

– De aceea îmi spui asta, pentru că nu este ceva ce nu știe deja și nu este prea detaliat.

Devlin nu răspunse, dar deschise ochii.

– E treaba ta dacă crezi că spun adevărul sau nu. Nu a mea. Și nu cred că pot face ceva pentru a schimba asta.

– Și nu crezi că este ciudat că locuiești într-un apartament dintr-o clădire deținută de Lawrence, pe care a ținut-o ascunsă de mine? zise Lawrence ridicând un picior.

– Cred că este al naibii de ciudat, ca să fiu sinceră. Și un pic înspăimântător, dar îmi plac lucrurile înspăimântătoare.

– Evident, spuse el făcând un zgomot care sună ca și cum ar râde.

– Poate că este... soarta. Ai spus că drumurile noastre sunt menite să se întâlnească, și poate că este adevărat. Știu că sunt lucruri care se întâmplă, pe care nu le poate explica nimeni. Așa că poate există un motiv? Lucrează o forță mai puternică? zise ea, simțindu-se un pic vulnerabilă din cauza faptului că recunoștea asta cu voce tare.

Apoi așteptă ca el să râdă sau să insinueze că asta era o prostie. Și apoi se simți și mai vulnerabilă.

Dacă era un fel de soartă ciudată? Dacă era destinul? Poate că asta le suna stupid sau prostesc unor oameni, dar la fel era și cu spiritele și cu blestemele. Și cu îngerii și cu demonii. Erau multe lucruri pe care oamenii nu le văzuseră niciodată cu ochii lor, dar în care credeau. Erau multe lucruri pe care nimeni nu le putea explica.

Așa că Rosie renunță.

Renunță la tot ce avea legătură cu ei – cu mesajul pe care îl trimisese, cu decizia a se izola. Clar era ceva între ei, o chimie incredibilă și poate... poate ceva mai mult. Nu putea nega asta, și puteau afla dacă Dev dărâma zidurile pe care *el* le construise.

Trase adânc aer în piept și se decise.

– Mint când spun că nu îmi place de tine. Îmi place. Începe... să-mi placă foarte mult de tine. Nici nu sunt sigură de ce, adăugă ea râzând. Dar îmi place. De aceea m-am retras din investigația cu Lucian. Este... nu știu. Bat câmpii, continuă ea, expirând nervoasă. Poți avea încredere în mine, Devlin.

El nu zise nimic.

Rosie își îndreptă umerii și încercă din nou:

– Am putea să o luăm de la capăt. Bună, spuse ea, aplecându-se în față, și îi întinse o mână. Sunt Rosie Herpin. Un vânător de fantome extraordinar.

El nu spuse nici un cuvânt timp de mai multe minute și, în acest timp, ceva se schimbă în el. Aproape ca și cum îl putea vedea cum peticea găurile sau crăpăturile care se formaseră în zidurile acelea. Fuseseră imediat acoperite.

– Oamenii nu o pot lua de la capăt, Rosie, spuse Devlin. Ar trebui să plec.

Fu ca și cum un suflu de aer polar intră în cameră. „Ar trebui să plec." Acele cuvinte circulau în aer. Rănită, dădu înapoi și pentru un moment îngheță. Uau. Doar la asta se putea gândi. Uau. Stătea acolo, înfiorată, simțind cum gâtul

îi ardea deodată, în timp ce se uita la el îndreptându-se spre perdeaua din mărgele.

– Nu este nevoie să mă conduci, zise Devlin în timp ce dădu perdeaua laoparte, și zornăitul ușor răsună cu ecou. La revedere, Rosie!

Ea nu deschise gura. Nu zise nimic. Și Devlin nu se uită înapoi. Nu privi în urmă nici măcar o dată în timp ce ieșea din apartament.

CAPITOLUL 26

Era un nemernic.

Era un nemernic incompetent.

Zâmbind cu superioritate la asta, Dev bău restul de bourbon în timp ce mergea prin sufrageria casei sale, către bucătărie. Nu sufrageria conacului de Vincent. Nu voia să se ducă înapoi acolo în seara asta. Chiar nu putea. Așa că se dusese la apartamentul lui din Port.

Apartamentul spațios cu vedere panoramică era dotat cu toate cele necesare, dar arăta momentan ca o casă scoasă la vânzare. Nu venea aici des. Uneori, treceau săptămâni înainte de a se întoarce. Uneori, le spunea fraților săi că pleca din oraș, dar, de fapt, venea aici și doar pierdea vremea.

Dar acesta era locul lui, despre care nu știau nici măcar Gabe și Lucian.

Presupuse că, în momentul acesta, semăna cu Lawrence mai mult decât voia să recunoască. Nu ținea la fel de multe secrete? Secrete mari. Secrete care schimbau vieți.

Punând paharul pe masa din bucătărie, luă sticla de coniac. Seara asta nu fusese așa cum plănuise. La naiba! Nici măcar nu verificase tot apartamentul lui Rosie, dar, oare, chiar fusese acela motivul pentru care se dusese acolo? Chiar se așteptase să găsească un teanc secret de informații?

Pe cine păcălea?

Dev văzuse oportunitatea de a o căuta pe Rosie și se folosise de ea, oricât de irațional sunau argumentele.

Adevărul era că voia să o vadă. Voia *liniștea* care venea cu ea. Voia să se piardă pentru puțină vreme.

Și asta era atât de incredibil de nechibzuit, nu-i așa? Să se ducă după ceea ce chiar își dorea. Să fie egoist, chiar și numai pentru o scurtă perioadă? Nu avusese luxul acesta încă de când era copil.

„Poți avea încredere în mine, Devlin."

Luă o înghițitură direct din sticlă în timp ce se îndrepta spre dormitor. Stând la ferestre, se uită spre luminile sclipitoare ale orașului. Strânse sticla cu putere, închise ochii și își rezemă fruntea pe geamul rece.

Simți prezența înainte de a auzi cum se deschide o ușă. Nu era ușa principală. Nu. Venea dintr-unul dintre dormitoare. Probabil ar fi trebuit să verifice camerele înainte de a deschide sticla de băutură. Răsucindu-se de la fereastră, Dev așteptă – și nu trebui să aștepte mult.

O umbră se făcu din ce în ce mai mare în hol, în luminile slabe din dormitor. Silueta se opri la ușă.

Dev mai luă o înghițitură din sticlă.

– Am crezut că ți-am spus că nu este sigur aici.

Fu întâmpinat de tăcere.

– Nu cred că ai folosit cuvântul „sigur". Mai degrabă „nu este *ușor* pentru mine să fiu aici".

– Același lucru. Ridicând din umeri, Dev se întoarse înapoi la fereastră. Când vii aici, trebuie să ai grijă. Deja ai fost văzut o dată, și nimeni nu te poate vedea.

– Știu. Urmă o pauză. Evident.

– De ce ești aici? întrebă Dev și mai luă o înghițitură.

– Asta o să sune ciudat.

– Încep să mă obișnuiesc cu lucruri ciudate, spuse Dev zâmbind și se gândi la Rosie.

– Bine. Urmă un oftat greu. Pentru că am avut un sentiment straniu. Știi tu, ca și cum urma să se întâmple ceva, dar nu mi-am putut aminti ce anume. Ca și cum am ratat o întâlnire. Am avut sentimentele acelea, cu întreruperi, toată viața. Cel puțin, acum știu de ce.

Zâmbetul îi dispăru de pe față în timp ce mai luă o înghițitură. Băutura îl pișcă, arzându-i gâtul.

– Ești în regulă, Devlin?

Dev închise ochii în timp ce lăsă sticla jos și spuse o minciună pe care îi venea din ce în ce mai greu să o

spună – o minciună care nu ar fi crezută acum.

– Sunt bine.

Nu era o problemă să adoarmă. Rosie încuie după Devlin și se ghemui, strângând din ochi ca să nu mai simtă arsura. Nu își aminti să fi dormit. Știa doar că se trezise și soarele nici măcar nu apăruse pe cer, iar stele străluceau albe pe tavanul ei.

O durea pieptul în timp ce se uita la tavan. O durea pieptul, și era complet trează și știa de ce. Devlin. Lăsase garda jos doar o fracțiune de secundă, și el îi trântise ușa drept în față.

Știa că nu ar fi trebuit să recunoască față de el că îl plăcea. Partea cea mai rea, recunoscuse asta față de ea, ceea ce era mult mai dăunător decât să fie rușinată. Și, da, era rușinată. Cine nu ar fi după ce ar recunoaște că îi place de cineva și i-ar spune că poate avea încredere în ea, ca acea persoană să iasă efectiv pe ușă imediat ce ar auzi acele cuvinte?

Dar nu rușinea era ceea ce o făcea să fie trează la primele ore ale dimineții.

Ce naiba era în neregulă cu ea?

Gemând, se frecă la ochi până când jură că putea vedea stele verzi.

Nu era nimic în neregulă cu ea. Doar era interesată de un tip care chiar nu merita interesul ei – un tip pe care ea nu putea, în ciuda tuturor eforturilor, nici măcar să înceapă să-l înțeleagă.

Dar o parte din ea voia asta. O parte mare, și era mai mult decât faptul că el era precum un puzzle pe care voia să-l rezolve.

Coborându-și mâinile pe lângă corp, se întoarse pe o parte. Avusese destule relații de când murise soțul ei, însă nici una nu o trezise în mijlocul nopții, din motive bune sau rele. E drept, fuseseră multe nopți cu Ian în care se trezise așa, și existaseră și motive bune, și motive rele pentru asta.

Doar doi oameni din viața ei avuseseră un asemenea efect asupra ei. Pe unul din ei crezuse că îl cunoștea ca pe propriul buzunar, și nu fusese așa. Și celălalt? Nici măcar nu putea să înceapă să-l cunoască sau să-l înțeleagă.

Pentru ceea ce părea a fi a suta oară, își spuse că totul era spre binele ei. Ultimul lucru de care avea nevoie era cineva

precum Devlin care să vină pe nepusă masă în apartamentul ei, căutând Dumnezeu știe....

Stai!

Rosie se ridică. Ce căuta? Nu știa, pentru că nici el nu știa, dar credea că exista ceva aici – ceva ascuns, ceea ce părea bizar. Cu toate acestea, încă o dată, erau o mulțime de lucruri bizare în lume.

Dădu așternuturile laoparte și coborî din pat. Dev mersese la dulapul ei ca și cum fusese convins că era ceva ascuns acolo.

I se tăie răsuflarea când își aminti că văzuse bucata de perete din spatele dulapului. Arăta ca și cum mai avea puțin și cădea, probabil din cauza renovărilor de mântuială, dar...

Poate era ceva aici.

Suna ridicol, pe bună dreptate, dar sări din pat și se grăbi spre întrerupător. Aprinse lumina, tresărind când ieși din întuneric direct în lumină. Deschizând ușa dulapului, ezită și chiar se gândi la ceea ce urma să facă.

– Chiar mă uit în dulapul meu la ora 4.00 dimineața? se întrebă ea în liniștea din cameră. Da. Da, asta fac.

Dându-și părul laoparte de pe față, îngenunche și luă cu grijă teancurile de blugi pe care nu le-ar purta niciodată și le scoase din dulap. Mijind ochii, se aplecă, împingând umerașele. Era prea întuneric. Ridicându-se, își luă telefonul din pat și aprinse lanterna. Se întoarse la dulap. În lumina puternică, văzu separarea dintre pereți.

– În regulă, spuse ea. Fie nu este nimic acolo și voi face ca tot dulapul să cadă pe mine, fie, mai rău, voi scoate la iveală un cuib de păianjeni, fie voi găsi ceva. Cum ar fi... un schelet. Strâmbă din nas. Asta e macabru.

Sprijinindu-și telefonul de perete, își strecură degete prin crăpătură și trase. Peretele se mișcă aproximativ doi centimetri și jumătate. Rugându-se să nu dezgroape oase, păianjeni și să nu cadă întreaga clădire pe ea, strânse din buze și trase din nou. Jumătate din perete cedă ca și cum nici măcar nu era prinsă de ceva, dar se agăță de o altă bucată.

Bucata de rigips se crăpă, apoi cedă și ea. Tencuiala se împrăștie în aer. Ascunzându-și fața cu mâna, se lăsă pe spate, prinzând cu degetele o bucată de perete.

– Îh, gemu ea, deschizând ochii.

Praf alb acoperi o parte dintre cămășile atârnate. Probabil ar fi trebuit să scoată hainele. Prea târziu pentru asta. Oftând la gândul maldărului de haine pe care va trebui să le spele, se întoarse la bucata de perete. Erau balamale ruginite, dar nu era doar o bucată de perete. Era un fel de ușă.

Pe care o rupsese.

– Ce naiba? spuse Rosie luând telefonul și aplecându-se, luminând gaura pe care o făcuse.

La început, nu văzu decât bârne de lemn – bârne de lemn solide –, dar apoi roti telefonul în jos. Ceva... ceva era cu siguranță aici. Pătrat și gros. De fapt, erau mai multe lucruri aici.

Inima începu să-i bată cu putere în timp ce simți un fior rece pe spate. O parte din ea chiar nu credea că găsise, într-adevăr, ceva.

Gândindu-se că asta era mult prea ireal, scotoci înăuntru, luă primul obiect și îl trase afară.

Un album foto acoperit de praf.

Rosie se întoarse cu spatele la dulap și își plimbă degetele peste album, ștergând praful de pe el înainte de a-l pune deoparte. Aplecându-se înapoi în dulap, prinse ceva rece și moale.

– Un... iPad? Întorcându-l, observă că era cu adevărat un iPad prăfuit. În regulă, asta este... asta este uau!

Neavând nici o idee dacă mai era ceva acolo, luă telefonul și se aplecă, luminând în jos spre ceea ce părea a fi o cămăruță. Mai era ceva acolo. O cutie subțire, rectangulară. O luă și recunoscu materialul la atingere.

O cutie de bijuterii.

Cu inima încă bătându-i cu putere în piept, se așeză în genunchi și deschise cutia.

– Uau, șopti ea, făcând ochii mari în timp ce se uita la o brățară cu diamante. O brățară frumoasă, foarte bine păstrată.

Incredibil!

Își ridică privirea spre dulap în timp ce ținea în mână caseta de bijuterii. Devlin venise aici crezând că avea să găsească ceva ascuns, și iată – la naiba, erau o brățară cu diamante, un iPad dintre toate lucrurile și... un album foto.

Rosie se uită spre album în timp ce puse caseta pe podea. I se strânse stomacul când îl ridică. Prinzându-i marginile prăfuite, ezită înainte de a-l deschide. Nu știu de ce așteptă

câteva clipe, dar fiorul acela reveni, cuprinzându-i umerii, și părea că avea o mică voce în minte care îi spunea să nu se uite.

Să pună brățara, tableta și albumul înapoi în perete, pentru că, deși nu Dumnezeu pusese lucrurile acelea acolo, cineva făcuse asta dintr-un motiv anume.

Rosie deschise albumul.

Erau două fotografii pe prima pagină – una cu palmieri și cea de-a doua cu o plajă strălucitoare și apa unui ocean limpede. Întoarse pagina și văzu fotografia unui bărbat stând pe un șezlong pe o terasă, fără cămașă și într-un slip cu roșu și albastru. O pereche de ochelari și o șapcă de baseball îi acopereau fața. Fotografia de jos era a unei femei mai tinere cu părul blond-castaniu, probabil un pic mai mare decât Nikki. Și ea purta ochelari de soare, zâmbind către aparatul de fotografiat în timp ce ținea în mână două pahare cu ceva ce părea a fi un cocktail tropical.

Rosie întoarse pagina și tresări în timp ce se uită la următoarea fotografie – imaginea unui cuplu seara, stând în fața unor torțe care ardeau. Fără ochelari de soare. Fără pălării. Amândoi purtau ghirlande de flori albastre și roz. Fata era foarte drăguță și îi părea vag cunoscută lui Rosie, ca și cum o mai văzuse, dar nu femeia o făcu să tresare. Ci bărbatul care stătea lângă ea, cu mâna pe după umerii femeii, în timp ce zâmbea la ea.

Îl știa.

– Oh, Dumnezeule!

Era Ross Haid.

CAPITOLUL 27

– Poftim.

Rosie fu smulsă din gândurile sale în timp ce chelnerul cu cămașă albă îi puse băutura carbogazoasă pe masă, în fața ei.

– Mulțumesc.

– Mai ai nevoie de ceva?

– Nu. Aștept pe cineva, spuse ea ridicându-și paharul, iar chelnerul încuviință din cap și se duse să se ocupe de clienții de la celelalte mese.

Ridicându-și privirea de unde stătea în separeul ei, ascunsă lângă scara în spirală care îți lua ochii și care ducea la etaj, îl văzu pe Ross Haid deschizând cu repeziciune ușa de la Palace Café.

Fuseseră câteva momente în viața lui Rosie în care îi venise să se bată singură.

Acesta era unul dintre ele.

Dar, după ce găsise în apartamentul *ei*, trebuia să vorbească cu Ross, și asta nu era o discuție pe care să o poată avea la telefon, pentru că serios, *ce naiba?* De ce erau fotografii cu Ross, un reporter care urmărea familia de Vincent, ascunse în apartamentul ei – un apartament deținut de familia de Vincent. Dacă Devlin descoperea asta…

Dumnezeule!

Nu ar putea să-l învinuiască pe Devlin că se gândea că era și ea cumva implicată în acea nebunie, pentru că asta... asta era dovada.

Rosie se juca cu șervețelul în timp ce îl urmărea pe Ross trecând pe lângă mese, majoritatea goale. Restaurantul nu era încă ridicol de aglomerat, fiindcă era devreme, dar, peste o oră, toate mesele din interior și din exterior aveau să fie pline, deși părea că stătea să plouă cu găleata.

O tentativă de zâmbet apăru pe fața lui frumoasă în timp ce se strecură în separeul din fața ei.

– Trebuie să spun, Rosie, încă sunt surprins că m-ai sunat în dimineața asta și că ai vrut să ne întâlnim.

Nu la fel de surprinsă pe cât era ea, având în vedere că, ultima dată când vorbise cu el, îl amenințase cu bătaia.

– Nu am de gând să avem o discuție lungă, Ross. Tot nu te plac.

Și avea un ton complet diferit față de atunci când îi spusese asta lui Devlin.

Ross știa că era adevărat. Zâmbetul îi dispăru de pe chip în timp ce se lăsă pe spate și își trecu o mână prin părul blond.

– Merit furia ta. Ar fi trebuit să fiu sincer.

– Dacă ai fi fost sincer cu mine, nu ți-aș fi aranjat niciodată o întâlnire cu Nikki, zise ea și își desfăcu hârtia de pe pai. De aceea nu ai fost sincer.

– Eram interesat de Nikki și nu doar…

– Nu vreau să aud, zise ea și ridică o mână, reducându-l la tăcere. Pentru că sunt *atât* de aproape de a te lovi în testicule pe sub masă, și nu de aceea am venit.

– Atunci, de ce ai veni? întrebă el încleștându-și dinții în timp ce se uita în altă parte.

– Am ceva care cred că ți se va părea interesant, spuse Rosie și luă o înghițitură din băutură, plăcându-i la nebunie gustul de rădăcină de sassafras. Căută în geantă și scoase fotografia. Poftim!

El se încruntă cât se holbă la ea preț de câteva secunde, apoi se uită în jos. Păli atât de repede, încât părea că se simțea rău. Luă imediat fotografia.

– Unde… unde ai găsit asta?

– În dulapul din apartamentul meu, îi explică ea. Era un album foto plin cu poze de vacanță. Păreau a fi din Hawaii.

Ross nu răspunse cât timp se uită la fotografia cu el și domnișoara misterioasă.

– Deci, vreau să știu de ce este ascunsă în dulapul meu o fotografie cu tine și o femeie.

El clătină ușor din cap în timp ce mâna începu să-i tremure.

– Ai găsi asta în dulapul tău?

– Da, spuse ea punându-și un picior peste altul. Este foarte ciudat, corect?

– Eu… Se uită la ea. Ai găsit și altceva?

– Nu, minți ea cu seninătate. Doar albumul foto.

– Ai adus albumul cu tine?

– Doar fotografia aceasta, spuse Rosie. Vreau să știu de ce era în dulapul meu.

Înghițind cu greutate, Ross lăsă fotografia pe masă cu fața în jos și puse o palmă peste ea.

– Nu știi cine este?

– Nu. Ar trebui?

– Dumnezeule, murmură el, închizând ochii. Cât de repede uită oamenii!

Rosie habar nu avea ce voia să spună cu asta.

– Te-am văzut vinerea trecută – la balul mascat.

– Poftim, întrebă Rosie, tresărind surprinsă.

El deschise ochii, și privirea aceea maronie se întoarse către ea.

– Te-am recunoscut imediat, chiar și cu masca. Am fost foarte surprins să te văd acolo. Ai plecat și te-ai dus sus,

continuă el. Și Devlin de Vincent te-a urmat la puțin timp după aceea.

Ea își mușcă interiorul buzei. Fusese atât de evident? Observaseră și alții? Îi veni în minte o întrebare mai bună.

– Ne-ai urmărit?

– Doar cât să știu că ai fost într-o cameră cu el, spuse după câteva clipe de tăcere. Atât.

Rosie trase rapid aer în piept în timp ce strânse mâna din poală într-un pumn. Auzise ce vorbiseră? Simți repulsie. Nu era sigură că putea avea încredere că era onest când spunea că nu trăsese cu urechea, pentru că adevărul era că nu îl cunoștea pe bărbatul care stătea în fața ei. Crezuse că îl știa la un moment dat, dar nu mai era cazul.

– Ai... auzit ce am vorbit?

El ezită, și Rosie știu. Știu că auzise ceva, și era suficient, dar, înainte ca el să continue sau ca ea să reacționeze, veni un chelner cu o cămașă albă.

– Ați dori să comandați ceva? întrebă chelnerul, mutându-și privirea de la unul la celălalt.

În timp ce Ross clătină din cap, ea se forță să-și descleșteze pumnul. Își înfipse unghiile în palmă, lăsând mici urme în spate.

– Nu comandăm nimic, spuse ea.

Chelnerul ridică dintr-o sprânceană, dar se retrase cu înțelepciune, ducându-se să verifice alte mese, în timp ce Rosie se concentră să respire încet, adânc.

– Rosie…, spuse Ross închizând pentru o clipă ochii.

– Taci din gură! zise ea printre dinți. Nu sunt aici să aud despre apucăturile tale ciudate, perverse, de hărțuitor. De ce era fotografia asta…

– Cei din familia de Vincent mi-au omorât iubita.

Fiecare mușchi din corp i se încordă în timp ce se uita la Ross, corpul reacționând înaintea creierului.

– Vrei să știi despre această fotografie? întrebă Ross aplecându-se în față, privind-o în ochii măriți de uimire. Plesni cu palma peste fotografie, făcând să tremure paharele și tacâmurile. Mi-au ucis iubita și au șters urmele. Știu că au făcut asta. Doar că nu pot dovedi. Nu încă.

– Despre ce vorbești? întrebă ea, ținând strâns bareta genții.

– Îți amintești de o femeie pe nume Andrea Joan? întrebă el, cu chipul marcat de încordare.

– Îmi este familiar, răspunse ea, încercând să-și amintească.

– A lucrat pentru Stefan de Vincent, răspunse el, cu voce răgușită.

Femeia care *dispăruse*. La naiba! Rosie făcu ochii și mai mari. Acum, își amintea numele. Fusese în ziare timp de luni întregi, înainte ca toată lumea să... nu mai vorbească despre ea, să înceteze, pur și simplu, să se întrebe ce s-ar fi putut întâmpla cu ea și dacă mai era în viață sau nu.

– Văd că acum îți amintești, spuse Ross cu un râset uscat, frânt. Femeia aceea din fotografia cu mine? Este Andrea.

– La naiba! șopti ea, mintea ducându-i-se într-o mie de direcții diferite în timp ce trase adânc aer în piept. Credeam că a dispărut...

– Să fi dispărut? Buzele i se curbară când râse din nou, la fel de sec. Asta este ce vor *ei* ca toți ceilalți să creadă. Până la urmă, așa au făcut să pară. În ochii lumii, pare că pur și simplu a plecat, lăsând totul în urmă, dar eu nu cred că asta s-a întâmplat.

– Nu știu ce să spun, zise ea simțindu-se înfrigurată, dar asta nu lămurește de ce era ascunsă în dulapul meu o fotografie cu voi doi.

– Ne-am cunoscut la Tulane, spuse Ross, bând un pic de apă și dregându-și vocea. Nu am crezut niciodată în dragoste la prima vedere. Credeam că sunt baliverne, până când am văzut-o stând la cursul de comunicare din primul an. Mi s-a părut cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată, iar prima dată când s-a certat cu mine – susținea că trei inele de putere nu au fost făcute de Sauron –, m-am îndrăgostit de ea.

– *Stăpânul inelelor*? întrebă ea uimită.

– Mari fani. Un zâmbet slab apăru și dispăru rapid. Când i-a fost oferit postul din cadrul biroului senatorului, un internship plătit, a considerat că aia era șansa ei. Era un lucru important. Andrea a fost atât de bucuroasă, și, înainte să dispară, am... Se opri, apoi mai sorbi din apă. Voiam să o cer în căsătorie. A... dispărut acum aproape doi ani, și oamenii deja au uitat că a existat vreodată.

Pe Rosie o cuprinse tristețea în timp ce se uita la el cum strângea poza între degete. Încă era supărată pe el, dar asta... Dumnezeule, asta era trist.

– Înainte de a dispărea, începuse să se poarte ciudat. Își strecură mâna pe sub masă, lăsând fotografia pe masă.

Lucra până la ore ciudate, târzii, și a deveni distrasă și distantă. Era… nu știu cum altfel să spun decât că devenise paranoică. Convinsă că o urmărea cineva. Nu am reușit să o fac să vorbească cu mine, să-mi spună ce se întâmpla. Mereu îmi zicea că nu voia să mă implice, pentru că mă cunoștea – știa totul despre mine, știa că, foarte probabil, m-aș fi implicat. Făcu o pauză, uitându-se în jur prin restaurantul aproape gol. Ceva se întâmpla cu senatorul – cu familia de Vincent. Atât știam, pentru că… am început să o urmăresc. Cu o săptămâna înainte de a dispărea, s-a întâlnit cu Lawrence de Vincent la Ritz.

Deși rămase impasibilă, Rosie nu își putu împiedica mintea să întoarcă pe toate părțile această informație. Pentru ea, suna ca și cum Andrea ar fi avut o aventură.

– Cum de știi că a fost Lawrence, nu Stefan? Erau gemeni identici, corect?

– Corect. Dar m-am apropiat îndeajuns de mult pentru a face diferența. Mi-am făcut temele, Rosie. Stefan purta mereu un Rolex din aur la mâna dreaptă. Lawrence îl purta la mâna stângă, explică el. În afară de asta, Stefan era la un eveniment în Baton Rouge în seara aceea. S-a întâlnit cu Lawrence.

Deși nu ar fi trebuit să continue conversația aceasta, nu se putu abține.

– Ce înseamnă asta? De ce s-ar fi dus la Lawrence?

– Cred că s-a dus la Lawrence pentru a vorbi despre lucrurile în care era implicat Stefan. Nu știu de ce ar fi avut încredere în el, dar presupun că nu mai contează acum, zise, încleștându-și dinții. Pentru că Lawrence este mort.

– Lawrence s-a…

– Nu. Nu, nu a făcut asta, Rosie, spuse Ross, punându-și din nou palmele pe masă. Asta este o prostie. Poliția a știut. Detectivul acela? Cel care a murit?

– Cel care a suferit un atac de cord în timp ce conducea?

– Avea în jur de patruzeci de ani, fără să fi avut probleme cu inima înainte, dar a avut un atac de cord care l-a făcut să piardă controlul mașinii și să se răstoarne? pufni el. Fii serioasă!

Mulți oameni nu știu că au probleme cu inima înainte de a muri din cauza unui atac de cord.

– Ross…

– Știu că sună ciudat, dar ascultă-mă! Familia de Vincent este implicată în ceva grav, și are bani fără limite și resurse

pentru a acoperi asta, spuse el în șoaptă. Uită-te la ce s-a întâmplat cu familia Harrington. Parker a murit. Sabrina a dispărut?

Rosie înlemni. Reporterul habar nu avea că Nikki era implicată în moartea lui Parker, și ea sigur nu avea să-i spună.

– În regulă. Poate că senatorul făcea ceva dubios și a fost implicată și prietena ta? Ce legătură are asta cu Devlin și ce legătură are cu faptul că fotografia ta era în dulapul meu?

– Cred că Devlin și-a omorât tatăl, spuse el, lăsându-și bărbia în piept și ridicând privirea către ea.

Ea rămase cu gura căscată și pentru un lung moment nu se putu gândi la nimic, dar apoi îi reveni în minte seara cu Sarah.

Omorât.

Asta credea Sarah că spusese spiritul, și dacă avuseseră dreptate în presupunerea lor cum că spiritul era Lawrence?

Dar să sugereze că Devlin era un criminal? Rosie clătină din cap.

– De ce crezi asta? întrebă ea.

– În afara faptul că are privirea rece, moartă a unui psihopat? ripostă el.

– Nu este adevărat, replică Rosie.

– Serios? spuse Ross și se aplecă spre ea. Ai o relație cu el, nu-i așa? Rosie, Dumnezeule, trebuie...

– Ce am sau nu cu Devlin nu este treaba ta, spuse ea, întrerupându-l. Dar este treaba mea de ce *asta* era în apartamentul meu.

Ross se lăsă pe spate, strângând din buze. Trecură câteva clipe.

– Andrea a stat în apartamentul ăla.

Lui Rosie i se strânse stomacul. Rămase fără cuvinte. Sfinte... Un fior trecu prin ea. Se mutase în apartament cu doi ani în urmă. Andrea lipsea de un pic mai mult de doi ani, și fusese o decalare cu mutatul, pentru că locatarul precedent își lăsase... lucrurile acolo.

– Oh, Dumnezeule, șopti ea. Locuia în același apartament ca femeia dispărută? În apartamentul deținut de familia de Vincent? Ross știa asta? Știa... Stai! Zise. Se concentră asupra lui Ross. Stai un pic.

– Ce este?

– Tu... ai venit la mine să faci materialul acela despre tururile de fantome din Cartierul Francez. A fost la o lună

după ce m-am mutat în apartament. Nu te mai văzusem înainte de asta.

– Rosie..., spuse Ross aplecându-se din nou în față, prinzând marginea mesei.

– Știai că m-am mutat în apartamentul ei când m-ai căutat? întrebă ea, cu ochii mari. De aceea m-ai căutat?

– Nu înțelegi, spuse el. Am început să investighez ce făceau familia de Vincent și angajații lor. Ai apărut pe radarul meu când am văzut că erai din Alabama și erai prietenă cu Nikki, fiica oamenilor care lucrau pentru ei.

Uimită, Rosie se lăsă pe spate.

– Dumnezeule, Ross, m-ai căutat pentru că eram prietenă cu Nikki și pentru că locuiam în fostul apartament al prietenei mele?

– Ascultă, tot nu înțelegi. Erai într-un fel legată de familia de Vincent și te mutaseși în apartamentul iubitei mele dispărute, explică el. Asta este suspicios ca naiba.

Totul... totul era suspicios ca naiba în acest moment.

– Nu știam despre chestia ascunsă în dulap, mărturisi Ross. Este foarte ciudat că a ascuns un album foto acolo. Ești sigură că nu era și altceva, Rosie? Este foarte important. Dacă mai era ceva, ar putea fi cu adevărat important. Ești sigură?

– Da, spuse Rosie și îl privi în ochi. Sunt sigură.

CAPITOLUL 28

Pentru a doua oară într-o zi, Rosie urma să facă ceva pentru care i-ar veni să se bată singură.

Și nici măcar nu era prânzul.

Strângând degetele în jurul curelei genții ei grele, ridică cealaltă mână pentru a bate la ușă, dar, înainte de a putea atinge ușa, acesta se deschise cu putere.

Richard Besson stătea în fața ei, încruntându-se în timp ce se uita la ea.

– Rosie! Ce surpriză!

– Bună, spuse ea zâmbind în timp ce bărbatul păși în față, îmbrățișând-o repede, călduros.

– Ai venit să o vizitezi pe Nikki? întrebă el, prinzând-o de umeri. Este în apartamentul lui Gabe. Te pot conduce acolo…

– Nu am venit să o văd pe Nikki. Am venit să-l văd pe Devlin.

– Ai venit să-l vezi pe Devlin? întrebă el cu vădită surprindere.

– Da, spuse ea cu un zâmbet care spera să nu pară ciudat. Știu că sună bizar, dar chiar trebuie să-l văd. Este aici?

Expresia de pe fața tatălui lui Nikki se netezi, și pentru un moment se temu că urma să o refuze și să-i spună să plece.

– De fapt, chiar este aici. Nu a plecat încă la birou, spuse Richard dându-se înapoi și ținând ușa pentru ea. Pot verifica dacă este disponibil.

– Ar fi minunat. Mulțumesc, răspunse ea urmându-l înăuntru, oprindu-se într-un hol masiv, grandios, care era, probabil, de mărimea întregului ei apartament.

– Intră, spuse Richard, închizând ușa în urma ei. Te voi conduce să-l aștepți în sufragerie.

Privirea i se mută de la candelabrul masiv la scara impozantă, și apoi, într-un final, înapoi la Richard. O conducea spre partea dreaptă, printr-o arcadă care se lega de un hol lung. Oriunde se uita, era ceva la care se putea zgâi.

– Lucrătura de lemn este uimitoare. Pe cuvântul meu, spuse ea, uitându-se la marginea care părea a avea gravată pe ea viță-de-vie.

– Da. Nu-i așa? spuse Richard conducând-o pe lângă câteva uși închise, înainte de a se opri în fața uneia care părea la fel ca toate celelalte pe lângă care trecuseră. Gabriel a lucrat toată lemnăria pe care o vezi aici și mare parte din mobilă.

– Uau! Nikki îi spusese despre pasiunea lui Gabe, dar Rosie nu conștientizase până în acel moment cât de talentat era.

– Ia loc aici, și mă voi duce să văd dacă Devlin este disponibil. În regulă? Când Rosie încuviință din cap, Richard zâmbi la ea. Ai dori ceva? O băutură?

Rosie clătină din cap în timp ce se uita prin sufragerie – o cameră care avea genul de scaune și canapele elegante

care arătau de parcă nu stătuse nimeni niciodată pe ele.

– Sunt bine.

Richard încuviință și porni spre ușă. Se opri și se întoarse către ea.

– Nu am apucat să-ți mulțumesc pentru că ai fost alături de fiica mea.

– Oh, spuse ea, simțind că roșește. Nu este mare lucru. Asta fac prietenii.

– Asta fac prietenii adevărați, Rosie. Este o diferență.

Richard plecă înainte ca ea să aibă șansa de a răspunde. Uitându-se în urma lui, închise ochii și își lăsă capul pe spate.

Îl lăsase pe Ross în cafenea și se dusese direct la apartamentul ei și luase restul... lucrurilor. Probabil că paranoia lui Devlin era molipsitoare, pentru că așteptase să vadă dacă Ross nu o urmărise înainte de a se urca în mașină și de a merge la conacul de Vincent.

O parte din ea nu gândise, pentru că ar fi putut să-l sune pe Devlin, dar asta era ceva ce trebuia ca el să vadă, nu să audă la telefon. Rosie expiră cu putere în timp ce se apropie de canapelele din catifea. Ar putea fi o greșeală faptul că venise aici, dar, dintr-un motiv necunoscut, și poate că era vorba despre instinct, nu crezuse ce îi spusese Ross. Că Dev își omorâse tatăl. Dar asta nu însemna că familia – probabil senatorul – nu avusese ceva de-a face cu dispariția acelei biete fete sau cu moartea lui Lawrence.

Rosie chiar nu avea habar ce naiba se întâmpla, dar nu avea încredere în Ross. Nu după tot ce aflase, și știa că Devlin habar nu avusese până în acest weekend că apartamentul ei era deținut de tatăl lui. Și cu siguranță nu știa ce era ascuns în acel dulap.

Indiferent de ce se întâmpla, el trebuia să știe despre asta.

Mușcându-și buza, se roti încet și se uită prin cameră. Era frumoasă. O mobilă uimitoare aranjată în jurul unui șemineu mare. Tablouri interesante erau atârnate pe pereți. Punându-și geanta pe canapeaua în stil victorian, se duse către unul dintre tablouri. Părea a fi un cimitir – morminte în umbre gri. Dumnezeule! Opera de artă era atât de bine realizată, că aproape arăta ca o fotografie. Doar la o privire mai atentă puteai vedea urmele de pensulă. Privirea îi căzu pe colțul din dreapta, la inițialele LDV.

Rosie își plecă ușor capul într-o parte.

– LDV...

– Înseamnă Lucian de Vincent.
– Dumnezeule, spuse Rosie un pic speriată, întorcându-se și văzând că nu era singură. Nici nu te-am auzit intrând, spuse ea, punându-și o palmă pe piept.
– Pot fi foarte tăcut când vreau, ceea ce nu se întâmplă foarte des, spuse blondul de Vincent, zâmbind. Nu am avut ocazia să ne cunoaștem... oficial, nu-i așa? spuse el zâmbind în timp ce se sprijini de marginea șemineului.
– Nu, zise ea îndepărtându-se de tablou. Sunt...
– Rosie, completă el în timp ce rânjetul i se transformă într-un zâmbet pe care ea nu îl văzuse pe fața fratelui lui. Știu cine ești și am atâtea întrebări pentru tine.

Dev simțea efectele faptului că băuse prea mult și dormise prea puțin în timp ce coborî de pe banda de alergare și luă un prosop curat.
Transpira alcool, Dumnezeule!
Probabil ar fi fost înțelept să-și ia o zi de pauză, dar alergatul îi oprea gândurile. Mereu făcuse asta. În momentul în care adidașii atingeau banda de alergat sau cimentul, nu se mai gândea la nimic. Mintea i se liniștea, și constatase în această după-amiază că liniștea pe care o simțea când alerga era diferită de liniștea pe care o simțea în prezența lui Rosie. Greșise atunci crezând că erau asemănătoare, dar nu era așa. Când era cu ea, nu se gândea la Lawrence sau la frații lui, la Sabrina, sau la ce era în Nebraska și acum în apartamentul lui. Dar tot se gândea. Nu ca atunci când alerga, însă mintea îi era ușor concentrată asupra ei când era cu ea, și, la naiba, era aproape la fel de bine ca liniștea pe care o avea când alerga.
„Poți avea încredere în mine."
La naiba!
Cuvintele acelea aveau să-l bântuie.
Ștergându-și fața, își scoase căștile din urechi în timp ce se îndrepta spre coșul de rufe. Aruncă în el prosopul și apoi deschise ușa. Făcu câțiva pași când Besson veni de după colț.
– Te-am căutat, spuse Besson, care avea pasul unui bărbat mult mai tânăr. Ai un vizitator.
– Te rog, spune-mi că nu este Stefan, răspunse el, oprindu-se.
– Nu. Este Rosie Herpin, zise bărbatul într-o manieră profesionistă.

– Poftim? întrebă Dev clipind.

– Este Rosie Herpin, repetă Besson, prinzându-și mâinile la spate. Este prietenă cu…

– Știu cine este. Nu îi venea să creadă că venise aici. Unde este?

– În vechea sufragerie.

Întorcându-se, porni pe hol, cu inima bătându-i mai tare decât atunci când alerga.

– Devlin, strigă Besson. O clipă, te rog?

– Da? răspunse el oprindu-se și uitându-se peste umăr, nerăbdător.

– Vrei să îți iei un moment să te… aranjezi? spuse Besson cu o privire confuză.

Pentru o clipă, Dev nu era sigur la ce se referea Besson, dar apoi bărbatul se uită direct la pieptul gol al lui Dev.

– O pot ruga pe Nikki să stea cu ea cât așteaptă, se oferi Besson.

Acesta ar fi lucrul cel mai potrivit. Tricoul și tot corpul îi erau ude leoarcă.

– Nu va fi nevoie.

O licărire de surprindere luă locul confuziei de pe fața bărbatului mai în vârstă, și Dev nu îl putea învinui pentru acea privire, dar nu avea să piardă timpul spălându-se și schimbându-se. Plecă repede pe hol și făcu dreapta. În câteva clipe, era lângă sufragerie, și încetini pașii în timp ce auzi râsete care veneau din încăpere.

Ce naiba?

Grăbi pasul și blestemă printre dinți în timp ce se întinse spre mânerul ușii. Auzi râsul lui Lucian împreună cu al lui Rosie. La naiba! Rosie singură cu Lucian nu avea să se termine bine pentru el. Deschise ușa cu repeziciune, și privirea lui o găsi imediat pe Rosie. Ciudat ca naiba, dar primul loc unde se uită fu acolo unde era ea, pe canapea. În acel moment, uită complet că nu era singură. Era doar ea.

Ea se uită la el, și ochii aceia căprui se măriră. Buclele ei groase erau despletite, căzându-i pe umeri și încadrându-i fața sub formă de inimă. Era îmbrăcată lejer, cu o bluză largă cu mâneci lungi, care îi alunecă și îi lăsă la vedere pielea ademenitoare de pe umăr. Cine știuse că acel umăr poate fi atât de… tentant.

Dev o văzuse pe Rosie cu mai puțin de 24 de ore în urmă și tot era tulburat de ea, încă era prins cu garda jos de… tot

ce avea legătură cu ea. Era imobilizat de asta, complet vrăjit. Era, negreșit, ceva greșit în legătură cu asta.

Cineva își drese glasul, și, cu mare efort, Dev își luă privirea de la ea, uitându-se către locul unde stătea Lucian.

– Ce faci aici? întrebă el.

– Îi țineam companie lui Rosie în timp ce te aștepta, spuse Lucian cu un zâmbet răutăcios. I-am spus că este posibil să dureze, din moment ce ești la sală, dar în mod evident am subestimat cât de dornic ești să i te alături, zise el măsurându-l pe Dev din cap până în picioare. Tocmai îi spuneam despre momentul în care ai fost suspendat din comitetul școlar pentru că ai încălcat restricția de circulație.

– Despre ce vorbești? întrebă Dev încruntându-se.

– Se face că nu înțelege. Nu îl lăsa să te păcălească, spuse Lucian, făcându-i cu ochiul lui Rosie. Dev este mult mai sălbatic decât lasă să se vadă. Este așa un rebel.

– Da? șopti Rosie, străduindu-se să nu râdă.

– Știu despre ce vorbești. Cu toate astea, cred că nu spui întreaga poveste, remarcă el sec. Am fost prins încălcând restricțiile pentru că Gabriel și Lucian s-au hotărât să fugă legând cearceafurile unele de altele pentru a ieși pe fereastră. Eram acolo pentru a-i împiedica să-și rupă gâtul.

– Mereu ești acolo pentru a ne împiedica să facem vreo prostie, spuse Lucian sarcastic.

– De cele mai multe ori și clar nu mereu, spuse Dev uitându-se din nou la Rosie. Dacă ne scuzi, Lucian?

– Bineînțeles, spuse acesta ridicându-se și întorcându-se către Rosie. Roagă-i pe colegii tăi să mă contacteze direct în legătură cu casa.

– Așa voi face, spuse Rosie.

Dev deschise gura.

– Perfect. Voi prelua eu de aici, adăugă Lucian. Nu uita de oferta mea. Sper că ni te vei alătura, Rosie.

– Să vi se alăture pentru ce? întrebă Dev, uitându-se din nou la fratele său.

Lucian doar zâmbi și apoi trecu pe lângă el în timp ce ieșea din cameră, închizând ușa în urma lui.

– Să i te alături pentru ce? o întrebă el pe Rosie, întorcându-și privirea din nou către ea.

– Uau! spuse ea, uitându-se la el. Chiar ai și alți pantaloni. Sunt șocată. El își lăsă capul într-o parte. Lucian m-a invitat la cină cu el și cu prietena lui la finalul lunii,

răspunse ea. Și cu Gabe și Nikki. Organizează un fel de petrecere.

– Te-a invitat? Petrecerea în cauză era cea la care plănuia să o ceară în căsătorie pe Julia. Faptul că o invitase pe Rosie, o femeie pe care nici unul dintre ei nu o cunoștea, însemna că punea, cu siguranță, ceva la cale. Deci, vei fi a cincea roată la căruță?

– De fapt, aș fi a cincea roată la căruță dacă aș fi singura persoană care ar mai participa, spuse ea zâmbind, dar am impresia că este o *petrecere,* nu o întâlnire la cină, și presupun că și tu vei fi acolo.

Dev avea să fie.

– De aceea ai merge? Pentru că ai presupune că aș fi și eu la petrecere?

Trecură câteva clipe lungi, și apoi ea expiră adânc în timp ce își puse mâinile pe genunchi.

– Nu am de gând să merg. Așa că nu trebuie să-ți faci griji din cauza mea.

– De ce ai venit, Rosie? întrebă el, simțindu-se un pic dezamăgit de răspunsul ei, dar ignorând asta.

Rosie își luă privirea de la el și se uită la geanta de lângă ea.

– Am găsit ceva ce cred că ar trebui să vezi. De fapt, am și aflat ceva ce ar trebui să știi, spuse ea uitându-se din nou la el și se încruntă. Crezi că ai putea găsi un tricou care nu este lipit de tine?

– De ce? Te face să te simți inconfortabil? întrebă el ridicând dintr-o sprânceană.

– Da.

– Ai văzut... și ai simțit mult mai mult decât pieptul meu, spuse el apropiindu-se de ea.

– Știu. Se foi pe canapea și se uită la el într-un fel care îl făcu să se întrebe dacă își dorea să-l atingă. Penisului lui îi plăcu acea idee. Probabil că... te duci des la sală.

– Alerg zilnic. Deci, nu este vorba că te face să te simți inconfortabil. Te distrage.

– Dacă aș spune da, ai găsi un alt tricou? întrebă ea ridicându-și ușor privirea către el.

– Nu.

– Atunci, va trebui să mă împac cu situația, spuse ea zâmbind.

– Da. Va trebui.

– În fine. Am văzut suficiente copuri frumoase la viața mea. Al tău e frumos, dar nu este special.

El rămase uimit, dar, înainte de a îi cere să detalieze, ea continuă:

– După seara trecută, mi-am amintit ceva. Cu câteva zile în urmă, când făceam ordine pentru a scăpa de furie în dulapul meu…

– Acel lucru pe care aparent îl fac doar oamenii cu sentimente umane cu care eu nu sunt familiar?

– Da. Acel lucru. În orice caz, când făceam ordine în dulap, am văzut că era ceva ciudat la peretele din spatele dulapului, dar am uitat de asta până după ce ai plecat.

– Ce vrei să spui prin „ciudat"? întrebă el, în mod vădit curios.

– Era ca și cum peretele se desprinsese, dar nu se desprinsese. Probabil a fost o ușă ascunsă sau ceva de genul, spuse ea. Am tras de ea, și era ceva acolo în spate. De fapt, erau trei lucruri acolo.

– Ce ai găsit, Rosie? întrebă el, simțind transpirația rece pe piele.

– Chiar sper că iau decizia corectă aducându-ți ție astea și că nu voi sfârși precum ultimul locatar al apartamentului meu, spuse ea umezindu-și buza de jos și luându-și geanta.

– Ce vrei să spui cu ultimul locatar?

– Nu știi? M-am mutat în apartamentul meu acum aproximativ doi ani, și știi cine a dispărut cam în aceeași perioadă? întrebă ea prinzând partea de sus a genții. Andrea Joan. Cea care lucra pentru unchiul tău.

– Andrea Joan a locuit în apartamentul tău? întrebă el simțind că i se mișcă podeaua de sub picioare.

– Așa se pare. Nu numai asta, era iubita lui Ross Haid, spuse ea cu un râset nervos. Ceva ce am aflat în această dimineață. Căutând în geantă, scoase un album foto de culoare cafenie și îl puse pe măsuța de cafea. Ăsta era acolo. Sunt doar niște fotografii din vacanță. Ross este în ele. Știai că era prietena lui?

– Știam, spuse Dev, luând albumul și deschizându-l.

– Bineînțeles, șopti Rosie. Știai că m-a căutat, când ne-am cunoscut, doar pentru că m-am mutat în acel apartament și pentru că știa că sunt prietenă cu Nikki?

– Am suspectat că s-a împrietenit cu tine datorită relației tale cu Nikki, spuse el încordându-se și uitându-se la ea,

dar nu am știu că prietena lui a locuit acolo. Nu aceea era adresa din dosarul ei.

– Ross a confirmat că era apartamentul ei, spuse ea. M-am întâlnit cu el în această dimineață, pentru că am văzut albumul foto și nu am știut cine era ea.

– Chiar așa?

Dev se încordă în timp ce închise albumul foto.

– Da. M-a întrebat dacă albumul foto a fost singurul lucru pe care l-am găsit și i-am spus că da, dar nu este adevărat. Am mai găsit două lucruri. Căută în geantă și scoase cutia subțire de bijuterii. Este o brățară cu diamante. Destul de ciudat să ascundă cineva asta împreună cu un album foto, corect?

– Corect, zise el și luă cutia și o deschise.

Strânse din dinți în timp ce se uita la brățară.

– Dar nu acesta este lucrul cel mai ciudat. Mai era și un iPad acolo, continuă ea și îl scoase, și Dev aproape căzu din picioare. Este închis, dar mă gândesc că trebuie încărcat și... un tip cu talentele și banii tăi poate să găsească pe cineva care să îl deblocheze. Aplecându-se, îl puse pe măsuța de cafea. Habar nu aveam că a locuit acolo sau că lucrurile astea erau acolo. Și habar nu am ce este pe acel iPad, pentru că trebuie să fie ceva, corect? Altfel, de ce ai ascunde așa ceva?

La naiba!

Dev puse cutia pe masă și se uită la iPad. Numai Dumnezeu știa ce era pe acel dispozitiv, dar Rosie avea dreptate. Avea mijloacele să afle. O parte din el deja putea ghici. Indiferent de ce era pe tableta aceea, probabil era motivul pentru care Andrea dispăruse.

– Asta nu este tot, spuse Rosie, uitându-se la ușa închisă. Mai e și ce a spus Ross, și poate că deja știi asta...

– Crede că avem ceva de-a face cu dispariția fetei? A fost destul de clar în trecut.

– Nu este tot ce crede, spuse Rosie punând geanta înapoi pe canapea.

– Îmi pot imagina, răspunse el sec.

– Mi-a spus că... e de părere că ți-ai omorât tatăl.

Un mușchi i se încordă de-a lungul maxilarului în timp ce se gândi înapoi la fotografia pe care o primise la Red Stallion.

– A spus de ce crede asta?

– Nu chiar.

– Și tu ce crezi, Rosie?

– Sincer? Nu știu ce să cred. Adică, cred că este posibil ca Andrea să fi avut o relație cu unchiul tău. Din ce alt motiv ar ascunde o brățară? Și, din felul în care a vorbit Ross, se înțelegea că ea avea o relație, și poate... poate ce s-a întâmplat cu Andrea a avut o legătură cu tatăl tău, spuse ea. Ross a zis că Andrea părea paranoică și că s-a și întâlnit cu Lawrence cu o săptămână înainte să dispară. Poate chiar știa ceva și i-a spus lui – i-a spus ce știa și...

– Și a fost omorâtă din cauza asta? continuă el.

Ea își trecu mâinile peste coapse și se ridică.

– Poate? Uite ce e, habar nu am ce se întâmplă aici, dar ai venit în apartamentul meu pentru că ai aflat că era proprietatea tatălui tău. Și apoi, am aflat că apartamentul fusese închiriat de femeia aceasta care avea legătură cu unchiul tău și care apoi a dispărut. Ceva se petrece aici. Nu știu ce, dar este ciudat, zise ea în timp ce se plimba agitată prin fața canapelei. Doar m-am gândit că trebuia să știi.

Dev nu știa cum să interpreteze toate acestea – că îi adusese aceste lucruri.

– Și nu ai crezut că Ross trebuie să știe?

– Ross este un mincinos, îi răspunse Rosie. Nu că nu îi înțeleg nevoia de a descoperi ce s-a întâmplat cu prietena lui, dar nu a fost niciodată sincer cu mine. Este un mincinos.

Mișcându-se fără să se gândească, Dev păși în fața lui Rosie. Ea se opri dintr-odată și își lăsă capul pe spate. Fiind atât de aproape, el putu vedea reflexele verzui din ochii ei. Ea își coborî genele, și Dev știu că se uita la pieptul lui transpirat. Ea făcu un pas înapoi, și el avu nevoie de toată puterea pentru a rezista în fața tentației de a se duce după ea.

– Ai luat legătura cu administratorul clădirii? întrebă Rosie trăgând adânc aer în piept.

– I-am lăsat un mesaj la prima oră în această dimineață.

– Bine. Mă poți ține la curent? Strâmbă din nas într-un mod adorabil. Stai! Nu cred că vreau să știu dacă afli ceva.

Simți un fior care îl străbătu dinspre stomac către piept. Dacă era cine știe ce plan elaborat de Ross, atunci nu ar vrea să știe?

La naiba!

Dev simțea că mai avea puțin și leșina acolo. Era posibil ca ea să nu fi mințit în tot acest timp? Ca vocea aceea care îi

tot șoptea în minte să fi avut dreptate?

– În orice caz, acesta este motivul pentru care am venit, și sper... sper că am făcut alegerea corectă, zise ea și se întoarse, își luă geanta și o puse pe un pe umăr. Nu știu ce se întâmplă cu familia ta. Se pare că multe... chiar foarte multe, și mă rog ca toată situația să nu a afecteze pe Nikki mai mult decât…

– Nu o va afecta, spuse el, privirea alunecându-i spre umărul ei gol. Asta îți pot promite.

– Te… te cred, zise ea uitându-se din nou la el.

Simți cum tot corpul îi tresare, dar era doar inima lui.

– De ce ai avea încredere în mine? întrebă el, sincer derutat. Dacă ceea ce suspectează Ross este adevărat și Andrea a dispărut pentru că a găsit ceva care îl implică pe Stefan, de ce ai veni la mine? Același lucru ți se poate întâmpla și ție.

– Asta este o întrebare bună, mai ales având în vedere că tu nu ai încredere în mine, dar știu sigur că Ross m-a mințit de la început, spuse ea, uitându-se la el. Și, din ceea ce știu, tu nu m-ai mințit. De aceea.

Dev se uită în altă parte, și apoi, pentru prima dată după foarte, foarte mult timp, își dori să spună adevărul. Că nu era decât un mincinos, iar minciunile lui erau mai rele decât orice minciuni ale lui Ross.

CAPITOLUL 29

Devlin nu ajunse foarte departe înainte de a se întâlni cu Lucian. Fratele lui se uită la ceea ce ținea Dev în mână și se încruntă.

– Vreau să știu de ce ții în mână un album foto, o brățară și un iPad? întrebă el.

– Nu. Nu vrei.

– Pare că ai de gând să pui ceva la cale aici, spuse el, ajungându-l din urmă pe trepte. Trecură câteva clipe de liniște surprinzătoare. Îmi place de ea.

Dev se opri și se uită la Lucian.

– Vorbesc despre Rosie, în cazul în care te întrebai.

– Cât ați vorbit de știi că îți place de ea?

– Am vorbit destul pentru a ști că nu este deloc precum Sabrina.

– Asta nu spune mult, știi, nu?

– Nu spune și spune, zise Lucian râzând.

– Ce crezi despre ea?

– Mă întrebi serios asta?

– Da.

– Nu m-ai întrebat niciodată ce cred și nici nu ți-a păsat niciodată ce cred..., spuse Lucian, clipind surprins.

– Îmi pasă de ceea ce crezi, îl întrerupse Dev și așteptă până când fratele lui se uită la el. Ura surprinderea din privirea acestuia. Chiar îmi pasă.

– Nu este... ceea ce îmi spui de obicei.

Ăsta era adevărul, și Dev nu era sigur cum să răspundă.

– Am vorbit serios, zise Dev.

– Și... te cred, spuse Lucian arătând ca și cum ar fi căzut dacă l-ar fi atins chiar și o pană. Nikki spune doar lucruri bune despre ea. Este isteață și foarte amuzantă. Și frumoasă.

– Este... foarte frumoasă, dar este..., începu Dev trăgând aer în piept, însă fără folos.

– I l-a prezentat pe Ross lui Nikki. Și ce dacă? Ce altceva a mai făcut?

Nu putea răspunde cu adevărat la asta. Dumnezeule, nu putea. Totul era suspicios, dar nu erau lucruri pe care le făcuse ea.

„Poți avea încredere în mine."

Nu avusese încredere în ea, dar ea avusese încredere în el – îndeajuns încât să aducă dovezile care, dacă ar fi ajuns în mâinile lui Ross, ar fi putut să-i distrugă întreaga familie, chiar dacă frații lui nu știau ce se întâmplase.

– Am făcut lucruri mai nebunești și mai puțin demne de încredere la viața mea, după cum știi.

– Dumnezeule, nu știu tot, spuse Dev zâmbind.

– Îmi place de ea, repetă el. Cel mai mult, îmi place cum ești tu când ești cu ea.

– Poftim? Dev se încruntă. Nu ai...

– Ai uitat că te-am văzut cu ea la balul mascat. Am văzut că ai încercat să o ascunzi de mine. Am văzut că m-ai făcut să plec de lângă ușă pentru ca ea să poată ieși, spuse Lucian, zâmbind când Dev miji ochii. Și tocmai te-am

văzut intrând într-o cameră în care era ea fără să mergi întâi să te speli și să-ți pui niște haine adecvate pe tine. Tu, Devlin de Vincent, cel care este însăși definiția eleganței, erai categoric... nearanjat.

– Nearanjat?

– Transpirat. Pe jumătate dezbrăcat. Nu te-am văzut niciodată așa. Nici măcar când eram mici, sublinie Lucian. Și nu te-am văzut așa cu o femeie. Niciodată. Așa că, da, îmi place de ea și îmi place de tine în preajma ei. Și, zicând asta, Lucian îl bătu pe umăr și zise: Nu permite ca faptele Sabrinei și ale lui Lawrence să facă mai mult rău decât au făcut deja. Acum, am o femeie pe care trebuie să o stresez. Cu toate astea, îi place când fac asta.

Dev se uită cum Lucian pleca, gândindu-se că fratele lui mai mic era mult mai atent la detalii decât crezuse cineva.

Rosie era în bucătăria patiseriei în dimineața următoare, punând foile de praline să se răcească pe mese, făcând tot ce îi stătea în putință să nu se gândească la ceea ce găsise în dulapul ei, la ce spusese Ross și cum reacționase Dev.

Nu se gândea la nimic din toate astea.

În schimb, era concentrată asupra a ceea ce urma să facă de acum înainte. Neliniștea o cuprinse din nou, și asta se termina, de obicei, cu ea înscriindu-se la o nouă facultate, dar, serios, deja făcuse suficiente împrumuturi cât să plătească până la pensie.

Deci, încă fără facultate pentru ea.

Ceea ce însemna că fie trebuia să își folosească una dintre diplome într-un fel sau... sau poate era timpul să se mute. Aruncând mănușile de bucătărie deoparte, se uită în sus spre intrarea în patiserie. Ura ideea de a-și părăsi familia, dar Bella urma să moștenească patiseria asta, așa cum și trebuia. Dedicase timp și efort, și, în afară de asta, Rosie nu s-ar duce departe. Poate..

Întregul corp i se blocă.

Pe cine păcălea? Nu voia să plece din New Orleans. Acest oraș ciudat, cultural și nebun era casa ei – singura ei casă. Dar neliniștea asta? Era o mâncărime ce revenea la câțiva ani. Nu se simțise așa înainte de Ian, dar pe atunci era tânără și...

Sora ei apăru în ușă, și tricoul ei negru de lucru nu avea nici măcar o urmă de făină pe el. Nu știa ce putere magică

avea mama ei de nu se murdărea niciodată de făină, dar clar i-o transmisese Bellei.

Rosie era acoperită de făină peste tot.

Probabil și inhalase din greșeală.

– Hei, spuse ea.

– Ești ocupată? întrebă Bella.

– Nu. Trebuie doar să se răcească, zise Rosie îndepărtându-se de masă. Ai nevoie de ajutor în față?

– Nu chiar, spuse ea zâmbind. Ai un vizitator. Este și momentul perfect, de vreme ce mama și tata nu sunt aici acum și vin mai târziu.

– De ce ar...

Se întrerupse în timp ce cineva apăru alături de Bella în ușa bucătăriei. I se tăie respirația când îl văzu pe Devlin trecând pe lângă sora ei.

– În regulă. Înțeleg de ce ai spune asta.

Bella zâmbi cu superioritate și apoi se uită la ea cu o privire care spunea, din nou, că Rosie avea multe explicații de dat.

În acel moment, Rosie simțea că Dumnezeu avea mult explicații de dat.

Devlin înclină din cap către Bella, și apoi privirea aceea intensă se opri asupra ei. Era îmbrăcat așa cum îl vedea ea în mod normal, ca și cum pleca de la o întâlnire importantă de afaceri, dar tot ce vedea era cămașa care se mula pe mușchii lui, lăsând puțin loc imaginației.

Nu avea să poată uita asta niciodată.

– Faci praline? întrebă Devlin, uitându-se la masă.

Prezența lui în bucătărie era neobișnuită, și el părea a ocupa tot spațiul.

– Da, spuse ea. Luând un prosop umed, se șterse pe mâini și apoi îl aruncă pe masă. Se gândi că el venise din cauza a ceea ce îi dăduse ea în ziua anterioară. Vrei să mergem în spate? Este mai privat.

El se uită la ea ciudat și apoi încuviință iar.

Întrebându-se de ce îi bătea inima cu putere, se întoarse să-l conducă pe ușa strâmtă, într-o curticică unde părinții ei montaseră mese de plastic și scaune, pentru ca angajații să le folosească în timpul pauzelor. Pereții înalți din cărămidă, acoperiți cu iederă, permiteau un pic de intimitate față de aleea din spate, și, când trandafirii erau înfloriți, era chiar frumos aici.

– Ce pot face pentru tine? întrebă ea așezându-se pe unul dintre scaunele vechi și împreunându-și palmele.

Devlin nu se așeză, ci rămase în fața ei și, când ea puse acea întrebare, își înclină capul.

– Este o întrebare cu multiple înțelesuri, Rosie.

– Nu chiar, spuse ea, simțind cum căldura i se aduna în vintre.

– Hmm, murmură el, întorcându-se către ea.

– De ce ești aici? întrebă ea, respirând repede. Presupun că are legătură cu ce ți-am adus ieri.

– Nu are, spuse Devlin luând scaunul de plastic cu o singură mână. Nu chiar.

– În regulă, zise ea urmărindu-l cum trăgea scaunul aproape de ea.

Îl puse în fața ei și se așeză.

– Trebuie să vorbim.

Ei i se păru că Dev arată mai degrabă ciudat stând pe vechiul scaun de plastic, îmbrăcat cum era. Ridică privirea către fața lui.

– Despre ce, Devlin?

– Despre multe lucruri. Se apleca spre ea, sprijinindu-și mâinile pe genunchi. M-am gândit.

– Felicitări!

– M-am gândit la *noi,* spuse el zâmbind.

– La noi? icni Rosie. Nu există un „noi".

– Există, în mod clar, un noi.

– Ce este de discutat când vine vorba despre noi? întrebă ea confuză, neputând să se uite la el decât câteva secunde.

– Multe.

– În regulă, spuse ea. Trebuie să detaliezi un pic, pentru că am încercat să vorbesc cu tine, Devlin. Nu ai înțeles asta? Când ai venit la apartamentul meu și după ce am făcut ce am făcut, am încercat să vorbesc cu tine. Ești conștient de asta?

– Da, spuse el plecându-și genele, care îi acoperiră ochii.

– Nu cred, răspunse ea aplecându-se în față și vorbind în șoaptă. Și chiar nu este nimic de vorbit. Nu ai încredere în mine. Nu ai încredere în nimeni, și nu știu cum poate cineva să construiască o prietenie fără asta.

– Și noi ce construim aici, Rosie? întrebă el la fel de încet ca ea.

– Nimic, nu construim nimic, spuse ea trăgând adânc aer în piept.

– Nu este adevărat. Ne îndreptăm către ceva de când mi-ai dat bujorii în cimitir. Se mișcă ușor, întinzând un picior, astfel încât genunchiul i-l atingea pe al ei. Nu construim o prietenie.

– Uau, Devlin, zise ea făcând ochii mari. Puteai să-mi trimiți un mesaj cu asta sau să o ții pentru tine.

– Nu înțelegi ce vreau să spun, zise el zâmbind ușor. Numai o idee de zâmbet. Doar o urmă mică de emoție. Uite ce e, nu sunt bun la asta, la...

– Vorbit? sugeră ea. La a te comporta ca un om?

– La ambele, cred, spuse el țuguindu-și buzele.

– Mă bucur că suntem de acord, zise ea punându-și mâinile pe brațele scaunului și dând să se ridice. Trebuie să mă întorc la treabă.

– M-am înșelat în privința ta.

Rosie se opri.

Ochi de culoarea mării în timpul iernii se uitau la ea.

– Te-am judecat pe nedrept. Am crezut ce este mai rău despre tine, pentru că eu... Se îndreptă și se uită în altă parte. Am văzut cei mai răi oameni. Nu este o scuză. Deloc. Dar știu că te-am judecat greșit, și... vreau să mă revanșez față de tine.

– Să te revanșezi față de mine? întrebă ea confuză. Poftim? Vrei să-mi cumperi o mașină nouă? Să repari dulapul pentru mine? Pentru că am nevoie să fie reparat.

– Mă gândeam la o cină la Firestones, spuse el, și zâmbetul acela apăru din nou pe buzele lui.

– Firestones? șopti ea. *Acel* Firestones?

– Este unul singur.

– Dar... Rosie se întrerupse. Nu mâncase niciodată la Firestones, pentru că era atât de scump, încât aveai senzația că trebuia să plătești și doar pentru că intrai în restaurant. Toată lumea din oraș știa de mâncarea lor. Erau legendari, cu fripturi care ți se topeau în gură și fructe de mare atât de proaspete și de gustoase, încât nu trebuia să-și faci griji că te-ai putea îmbolnăvi. În mod normal, și-ar fi dat mâna stângă pentru o șansă de a se duce la Firestones, dar nu se putea gândi la o cină cu Devlin nicăieri. Mă inviți la o cină cu tine? La Firestones?

El se întinse și îi aranjă bucla care îi căzuse pe obraz.

– Da, te invit.

– Dar nici măcar nu ne plăcem unul pe altul.

– Nu cred că este neapărat adevărat. Ți-am dat destule motive ca să nu vrei să mă placi, dar pot schimba asta, spuse el, dându-i părul pe după ureche, făcând-o să tresară. Îmi place de tine, Rosie!

– Ai un mod foarte ciudat de a le arăta oamenilor că îi placi.

– Încerc să repar asta, răspunse el, ridicând dintr-o sprânceană. Vreau să repar asta, spuse el după câteva clipe.

Ea râse, dar sunetul muri între tufele de trandafiri, în timp ce se uita la el.

– Vorbești serios, nu-i așa?

– Da.

Nu putea decât să se uite la Devlin. Nu se așteptase la asta. Nu după ce el plecase când Rosie îi spusese că putea avea încredere în ea, când ea încercase să o ia de la capăt. Devlin fusese destul de clar, dar iată-l aici, stând în fața ei, invitând-o la o...

– Este o întâlnire? întrebă ea și inima îi tresăltă un pic. Adică, o întâlnire adevărată?

– Am impresia că există un singur fel de întâlnire.

– Nu. Nu este adevărat. Sunt tot felul de întâlniri. Sunt întâlniri între prieteni. Întâlniri în care cunoști mai bine pe cineva. Întâlniri în care ieși cu cineva numai pentru că vrei să te culci cu acea persoană. Astea sunt întâlniri...

– Este o întâlnire, Rosie. Între doi oameni care în mod evident sunt interesați să fie mai mult decât prieteni, adăugă el. Despre genul acela de întâlnire vorbesc.

Deschise gura, o închise și apoi încercă din nou să spună ceva, fără succes. Nu putea scoate nici un cuvânt. Ar fi fost mai puțin șocată dacă o apariție s-ar fi ivit în fața ei.

– Știu că am fost... dificil...

– Poftim? zise Rosie râzând, incapabilă să se abțină. Ai fost dificil? Nu este cuvântul pe care l-aș folosi.

– Probabil ai multe cuvinte pe care le-ai folosi, și le-aș merita pe toate, dar..., zise el și trase adânc aer în piept. Dar nici măcar nu ar trebui să încurajez ideea de „noi". Dacă ai avea habar despre ce se întâmplă în viața mea, ai înțelege de ce ezit să încep orice.

– Cred că știu o parte, evident, dar nu mi-ai spus nimic despre viața ta, Devlin. Nimic.

– Nu este chiar adevărat. Ți-am spus lucruri pe care nu le-am mai spus nimănui.

– Mi-ai dat varianta prescurtată, Devlin. Faptul că mi-ai spus că ai casa bântuită nu este chiar ca și cum ți-ai împărtăși viața cu mine. Mi-ai zis că aproape ai murit, dar nu mi-ai dat nici un detaliu despre asta. Mi-ai spus că tatăl tău a fost un om îngrozitor, dar nu era ceva ce, din câte se pare, nu știau și alți oameni. Ai împărtășit cu mine, dar ai fost foarte zgârcit cu detaliile.

– Și vreau să schimb asta. Pentru prima dată în viața mea, vreau să schimb asta, pentru că... nu pot să nu mă gândesc la tine. Se înroși în obraji, dar nu se uită în altă parte. Am încercat. Dumnezeule, am încercat, dar nu pot, și nu mi s-a mai întâmplat asta. Nu așa.

Rosie trase adânc aer în piept. Era serios? Totul spunea că era, dar Devlin... Era superb, și complicat, și... un pic defect. Știa toate acestea despre el, și era mult. *El* era mult.

Fu cuprinsă de un amalgam de emoții. Simțea speranță amestecată cu ezitare. Furie care se împletea cu confuzie. Rosie îl dorea pe Devlin. Evident. Și asta mergea dincolo de partea fizică. Evident. Voia să-l placă, și o mare parte din ea îl plăcea, dar Rosie nu putea să nu aibă rețineri.

– Devlin, vreau să spun da, însă...

– Ăsta nu este un da.

– Nu, șopti ea, simțind cum îi ardea gâtul. Nu ai încredere în mine.

– Am greșit în privința asta. Ar fi trebuit să am încredere în tine de la început. Știu mai bine acum.

– Dar eu nu am încredere în tine, Devlin, spuse ea, uitându-se în altă parte.

– Mi-ai adus lucrurile alea ieri. Trebuie să ai încredere în mine.

– Cu acele lucruri? Sigur. Dar nu cu ce este cu adevărat important, recunoscu ea. Îndepărtând încă o dată bucla care îi căzuse pe față, oftă în timp ce se uita prin curte. M-ai întrebat în noaptea balului mascat cum a murit soțul meu, și nu am răspuns. Nici măcar nu știu de ce. Cred că era ceva despre care nu voiam să vorbesc atunci.

– Și este ceva despre care vrei să vorbești acum? întrebă el aplecându-se spre ea.

Rosie trase adânc aer în piept în timp ce atinse colierul de la gât și îl scoase de sub tricou.

– Eu și Ian am fost iubiți încă din liceu. Ne-am căsătorit imediat ce am absolvit. Previzibil, corect? Ne-am iubit unul pe celălalt. El lucra foarte, foarte mult, în timp ce eu mă

duceam la facultate. M-a întreținut, și nu voiam nimic mai mult decât să fiu cea mai bună soție din lume. Îi plăcea faptul că eram ciudată, și mie îmi plăcea... tăcerea lui. Nu era perfect. Ne certam din cauza unor prostii, dar niciodată nu ne-am culcat supărați unul pe celălalt. Am crezut că vom fi împreună pentru totdeauna, zise ea râzând și jucându-se cu inelul de pe lanț. Și am crezut că știam tot ce era de știut despre el. M-am înșelat.

– Cum te-ai înșelat?

Ea se opri, dar nu își luă privirea de la inel.

– Soțul meu, care era cel mai bun prieten al meu, a folosit o armă pe care nici nu știam că o avea și s-a împușcat în baie.

Devlin înjură ușor printre dinți și apoi îi pronunță numele încet, cu voce caldă:

– Rosie...

Ea nu se uită la el. Nu putea.

– A sunat la poliție înainte de a face asta, ca să nu vin acasă de la școală și să îl găsesc așa. Și a făcut-o în baie, ca să fie... mai ușor de curățat. Știi, tocmai începuse să caute prima noastră casă, și habar nu aveam că suferea așa. Uitându-mă în urmă, erau semne? Da. Dar le-a ascuns bine. Și cred că le-a ascuns pentru că nu voia să mă supăr, continuă ea ridicând din umeri și mușcându-și ușor buza de jos. Au trecut zece ani și, pentru restul vieții mele, nu voi înțelege ce l-a determinat să facă asta și nu voi înceta să mă simt un pic vinovată, că poate aș fi putut face sau vedea ceva. Nici măcar faptul că știu că gestul lui nu a fost din vina mea nu schimbă cum funcționează mintea umană. Așa că știu cum este să trăiești cu cineva pe care crezi că îl cunoști. Știu cum este să pierzi pe cineva care era întreaga ta lume. Și știu ce înseamnă să fii atât de al naibii de furios pe cineva, dar să îți lipsească și să iubești în continuare acea persoană. Nici măcar nu îți pot spune de câte ori mi-am dorit să fi împărtășit cu mine stările prin care trecea, dar toate acele dorințe nu vor schimba trecutul. Dând drumul la inel, trase din nou adânc aer în piept. Îți spun toate astea pentru că nu mă cunoști, Devlin. Nu știi ce am trăit. Tot așa cum eu nu știu ce ai trăit și ce trăiești tu și de ce ți-ai folosit trecutul pentru a judeca pe toată lumea cu care ai intrat în contact. Dacă aș fi făcut asta, nu m-aș mai fi deschis față de nimeni, niciodată. Nu aș mai vrea nici prieteni după ce am pierdut pe cineva așa cum am făcut-o.

Dar eu nu sunt așa. Nu aceea a fost alegerea mea. Asta este alegerea ta. Și cred că îți spun asta pentru că... pentru că vreau să te plac. Rosie se uită la el și constată că o privea. Cred că, dedesubt, este ceva cu adevărat bun, dar, uite, eu am crezut că îmi cunosc soțul, și nu era adevărat. Și nici măcar nu știu ce să cred sau să simt în legătură cu tine. Acum, mă faci să râd, chiar dacă nu încerci, și apoi mă faci să îmi doresc să-ți dau un pumn. Dacă mi-ar fi spus cineva că vei veni aici azi, vrând să mă inviți la o cină și dorind să dovedești că poate exista un „noi", i-aș fi râs în față. La naiba, ți-am râs și ție în față. Nu am întâlnit în viața mea pe cineva la fel de enervant și de tulburător ca tine, și... nu știu, Devlin. Vrei să ai încredere în cineva și spui că vrei să încerci asta cu mine, dar chiar ești dispus să faci asta? Serios?

– La naiba, chiar ai o diplomă în psihologie, nu-i așa? spuse Devlin, uitându-se în altă parte în timp ce strângea din dinți.

– Da, am, zise ea zâmbind scurt. Și ar trebui să vreau să-mi asum acest risc cu tine. Pentru că ar fi un mare risc.

El se uită din nou la ea.

– Aș putea să te plac cu *adevărat*, Devlin. Și știu că nimic nu este garantat în viață, dar am crezut că îmi cunosc soțul, și nu a fost așa. Cu tine? Deja știu că nu te cunosc cu adevărat. Nu știu ce te face să vibrezi. Ce secrete nu ai împărtășit încă sau de ce ești așa cum ești.

– Nu știu ce altceva să spun decât că îmi pare rău, zise el după câteva clipe de tăcere. Nimeni nu ar trebui să trăiască așa ceva. Nici măcar nu îmi pot imagina prin ce ai trecut.

– Dar ai făcut-o, șopti ea.

– Nici unul dintre noi nu crede că Lawrence s-a sinucis, recunoscu el încet, și faptul că rosti acele cuvinte cu voce tare păru să aibă un oarecare efect asupra lui. Îl făcu să se destindă. Nici Gabe și cu siguranță nici Lucian.

– Deci, crezi că a fost omorât? întrebă ea, uimită de afirmația lui.

– Tot ce știu este că, indiferent ce i s-a întâmplat, și-a făcut-o cu mâna lui.

Rosie nu știa ce să creadă despre asta. Ce îi spusese despre tatăl lui era suficient pentru ea să înțeleagă că nu fusese un om bun, dar, în calitate de fiul al lui, nu voia să se facă dreptate? Frații lui nu voiau asta? Sau fusese Lawrence atât de rău?

– Dar mama ta?

– Ea nu s-a sinucis, Rosie.

– Poftim? spuse ea, crezând că nu l-a auzit bine.

– Eu și frații mei credem că nu s-a sinucis, spuse el, fără a-și lua privirea de la ea. Așa că înțeleg un pic prin ce ai trecut, dar nu este același lucru. Nu consider că pierderile se aseamănă, dar ceea ce am crezut mereu despre moartea mamei noastre nu este adevărat.

– Ce vrei să spui? întrebă Rosie uitându-se la el, în timp ce gândurile i-o luară razna.

– Îți amintești de sora noastră? Madeline? Când ea încuviință din cap, el trase adânc aer în piept și ridică din umeri. Asta este ceva ce doar frații mei, Julia și părinții lui Nikki știu. Este posibil ca Nikki să știe, dacă i-a spus Gabe, dar foarte puțini oameni cunosc adevărul. Dacă s-ar afla vreodată, ar fi un scandal mediatic. Vorbea atât de încet, încât nu putea fi auzit nici de un greiere. Sora noastră a dispărut în aceeași seară în care a murit mama noastră. Lucian mereu a crezut că Madeline a dat peste mama și a luat-o razna. Eu și Gabe... ei bine, nu eram la fel de apropiați de Madeline cum era Lucian. Habar nu am avut de ce a dispărut în noaptea aceea. Nu la început. Așa că mereu am crezut că a văzut-o pe mama și poate că nu a suportat. Madeline a fost mereu... un pic instabilă. Era dovada că blestemul de Vincent putea fi adevărat.

– Treaba cum că femeile de Vincent fie mor într-un fel misterios, fie își pierd mințile?

– Exact, spuse el plecându-și bărbia și uitându-se la palmele lui. În orice caz, am aflat că sora noastră a fugit și s-a combinat cu vărul nostru, Daniel. A locuit cu el tot timpul. El a ascuns-o.

– La naiba! șopti Rosie. Serios?

– Serios. Drăguț, nu? Veri. A reapărut în această primăvară. Am găsit-o în piscină, cu fața în jos, fără să reacționeze în vreun fel. Lucian a crezut că fusese ținută de cineva împotriva voinței ei și că fugise. Adevărul era că ea și Daniel rămăseseră fără bani și aveau de gând să-l omoare pe Lawrence. Era un plan îngrozitor.

– Stai, spuse Rosie, lăsându-se pe spate. Ea...

– A făcut multe lucruri, Rosie. Multe. Daniel, care nu a fost niciodată vreun isteț, s-a dat de gol și a pus-o în pericol pe Julia, care fusese angajată să aibă grijă de Madeline. A fost o luptă crâncenă în seara aceea. Daniel a încercat să mă

împuște, și a murit în timp ce făcea asta, și Madeline a alunecat de pe acoperiș. De data asta, a murit, cu siguranță. El înghiți cu greutate, și Rosie era complet șocată. Am aflat că mama a prins-o cu Daniel. S-au certat legat de asta și Madeline... a împins-o pe mama, făcând-o să cadă de la înălțime. Acesta este motivul pentru care a fugit în noaptea aceea.

– Oh, Dumnezeule! spuse Rosie și își puse mâinile pe brațele lui.

Dacă sora lor le omorâse mama, atunci era foarte posibil ca ea să-l fi ucis și pe Lawrence, cu ajutorul vărului ei, și Devlin nu voia să spună.

– Dumnezeule, Devlin...

– Nu am spus nimic despre asta. Nu este necesar să se știe ce s-a întâmplat. Ce dreptate s-ar face? Madeline deja lipsea de zece ani și acum e dispărută de-a binelea. Am înmormântat-o cu o slujbă privată în cripta noastră și... și acele schelete s-au întors în dulap, zise el cu un zâmbet sec. Și să nu se mai vorbească niciodată despre ele.

Rosie era șocată că el îi zicea ei toate astea. Dumnezeule, putea face o avere dacă spunea asta ziarelor de scandal, din moment ce era o dramă mult mai delicioasă decât serialele de televiziune. Nu că ea ar fi făcut vreodată asta, dar era surprinsă că Devlin îi mărturisea totul fără să o oblige să semneze cu sânge un contract de confidențialitate.

– Uneori, ne-am întrebat dacă acel blestem este adevărat. Adică, știi poveștile despre morțile accidentale și modurile ciudate în care au decedat oamenii pe proprietatea noastră. Dar mai este o parte a blestemului. Nu este o parte rea, dar oamenii se concentrează mereu pe părțile rele.

– Știu totul despre blestem. Nu am auzit niciodată să mai fie vreo parte.

– Voi face o înțelegere cu tine, spuse el ridicându-și privirea către ea. Îți voi spune care este cealaltă parte dacă iei cina cu mine.

Inima ei netoată tresăltă din nou. Acum, se simțea un pic mai puțin prostește, dar chiar și așa. Oricât de important era ce îi spusese Devlin, nu însemna că avea să se schimbe radical.

– Dă-mi o șansă, Rosie! O singură șansă.

– Nu știu. Tocmai mi-ai spus ceva important și foarte scandalos, zise ea râzând sec, cu mintea încă absorbită de ceea ce aflase. Deci, da, încerci, dar...

– O șansă, Rosie, repetă el. O seară. Cina. În seara asta.

– Nu pot în seara asta, spuse ea, simțind un gol în stomac, ca și cum ar fi fost într-un roller coaster.

– Atunci, mâine-seară.

Ea deschise gura, dar Devlin se aplecă repede în față, prinzând-o de bărbie. Se simțea ca și cum ar fi atins un foc.

– Doar cina, Rosie. Te rog. *Te rog!*

Rosie avea impresia clară că Devlin nu se ruga foarte des, dacă o făcea vreodată, și doar acele cuvinte, spuse atât de tandru, doborâră zidul pe care ea se chinuia cu disperare să-l construiască între ei.

– În regulă.

– În regulă? întrebă el, cu ochii mari.

– În regulă.

– Mă pregăteam să mă pun în genunchi și să te implor.

– Încă poți face asta dacă vrei, spuse ea râzând.

– Aș face-o, dar am impresia că, dacă mă las în genunchi, risc să ajung să fac ceva ce sora ta nu ar vrea să vadă, zise el chicotind.

Oh, Doamne!

– Probabil vei regreta cina asta, spuse ea simțind cum o cuprindea un val de căldură.

– Sunt puține lucruri pe care le regret. Cina noastră nu va fi, cu siguranță, unul dintre ele.

– Vom vedea, șopti ea.

– Ai dreptate. Vom vedea. Voi veni să te iau sâmbătă seara, la ora 19.00. Să te îmbraci cu ceva formal.

Îi atinse buza de jos cu vârful degetului, surprinzând-o și făcând-o să tragă adânc aer în piept. Atingerea era la fel de catifelată precum mătasea și ușoară precum aerul, abia simțind-o, dar întregul ei corp o percepu. Simți un fior în vintre, în timp ce inima îi bătea undeva în gât.

– Ai ochi frumoși, Rosie, zise el în timp ce își plimbă degetul pe buza ei de jos și apoi își îndepărtă mâna. Pe mâine-seară!

– Pe mâine-seară! repetă ea, având senzația că tocmai făcuse un pact cu diavolul.

CAPITOLUL 30

– Sabrina este moartă, spuse Archie plin de frustrare, în timp ce Dev se holba la iPad.

– Poftim?

Dev nu era sigur că îl auzise bine.

– Mercedesul a fost găsit abandonat într-un mic oraș lângă graniță, și ea era în el. Mă gândesc că se pregătea să fugă spre Mexic.

– Ce s-a întâmplat?

– Împușcată în cap, executată.

– Dumnezeule! exclamă Dev lăsându-se pe spate în scaun.

– Nu sunt o minge de cristal magică, dar, dacă era implicată în treburile lui Lawrence, probabil a apelat la cine nu trebuie și a fost considerată un risc, răspunse Archie. Asta înseamnă că trebuie să ai grijă.

– Mereu am grijă, spuse Dev strângând din dinți și ridicând iPadul.

– Trebuie să ai și mai multă grijă. Nu știi dacă a vorbit înainte de a fi eliminată, spuse el. Nu mai pot face nimic acum. Mă întorc.

– Înțeleg.

– Îți trimit și pe e-mail o parte dintre informațiile pe care le-am găsit și care au legătură cu Stefan și cu Lawrence. Diferite contacte din State și din afară, spuse Archie, apoi făcu o pauză. Ce vei face cu informația asta?

– Voi da foc întregii lumi, spuse Dev, zâmbind cu superioritate.

– Bine. Sună-mă dacă ai nevoie de mine, zise el și închise telefonul.

Dev spera să nu mai aibă nevoie de Archie, dar avea sentimentul că nu era așa.

– La naiba, spuse el, închizând ochii. Sabrina era moartă, și nu era sigur ce ar fi trebuit să simtă în legătură cu asta. Nu își dorise ca ea să moară. Cel puțin, nu înainte de a-i răspunde la întrebări, și știa că asta suna ca naiba de nemilos, dar femeia aia fusese o ființă mizerabilă. Deschise ochii, nesigur de cum să interpreteze vestea morții ei. Întreaga poveste îi lăsa un gust amar, dar, oricât de îngrozitor suna, erau vești bune – vești bune pentru Gabe și pentru familia pe care el încerca să o construiască, căci, dacă Sabrina ar fi fost în viață, ei nu s-ar fi putut simți complet în siguranță.

Ceea ce suspecta Archie era probabil adevărat. Sabrina apelase la oamenii greșiți pentru ajutor, și aceștia o consideraseră un risc prea mare.

Își întoarse privirea către iPad. Odată încărcat, fusese surprinzător de ușor de deblocat. În doar câteva minute, Dev înțelese de ce ascunsese Andrea iPadul.

Tânăra avea capturi de ecran cu donații pentru companie și activități suspecte. Același gen de informații pe care Dev le descoperise singur, și acum suspiciunea lui Dev cu privire la implicarea lui Stefan, oricât de limitată ar fi fost în comparație cu a lui Lawrence, era confirmată.

Materialele de pe iPad dovedeau că suspiciunile lui Rosie fuseseră corecte. Andrea avusese o relație cu Stefan. Erau copii ale chitanțelor de la hotel, informații detaliate despre timpul petrecut cu Stefan, unele foarte explicite.

Erau... fotografii intime cu Stefan.

Unele pe care Dev ar fi putut trăi liniștit fără să le vadă. Sau poate că Andrea avusese de gând să-l dea în vileag pe Stefan ori să-l șantajeze, și, printr-o întorsătură ironică a sorții, se dusese la Lawrence. Andrea aflase că un de Vincent nu putea fi șantajat.

Și că nu te puteai încrede în unul.

Adevărul era că, dacă s-ar fi dus la prietenul ei, ceea ce foarte probabil i se întâmplase ei i s-ar fi întâmplat lui Ross.

Lawrence și Stefan ar face orice și totul pentru a scăpa cu nelegiuirile lor.

Făcându-i-se lehamite, puse iPadul în sertarul de jos al biroului său, pe care îl încuie. Ceva trebuia făcut în privința lui Stefan, dar, la fel ca Lawrence, și acesta avea foarte multe legături. Ar fi fost foarte greu să vină cu acuzații, cu atât mai greu să scoată totul la iveală.

Lumea chiar nu intuia puterea pe care o aveau.

Toate informațiile pe care le strângea ar fi răstălmăcite. Mare parte, dacă nu toate, investițiile de Vincent ar fi anulate, dar, chiar dacă se afla sau dacă celelalte lucruri despre care Archie îi trimisese informații pe e-mail îl implicau pe Stefan sau pe Lawrence, era un risc pe care Dev era dispus să și-l asume dacă astfel reușea să pună capăt măcar unei structuri internaționale.

Ridicându-se de la birou, lăsă deoparte, pentru mai târziu, problema cu Stefan. Era altceva ce trebuia să facă acum. Ieșind din birou, se duse să-l caute pe Gabe și îl găsi în bucătărie, din fericire singur.

Gabe era la masă, uitându-se... cum fierbea apa. Își ridică privirea când Dev intră în bucătărie.

– Hei.

– Ce faci? întrebă el încruntându-se.

– O să fac niște ouă fierte, zise el făcând un semn către un vas mic, și Dev văzu vreo șase ouă îndesate în el. Aștept doar să fiarbă naibii apa, continuă el, îndreptând-se. În orice caz, am aflat ceva interesant.

– De la apa care fierbe?

– Nu ar trebui să spun nimic, zise Gabe pufnind, dar nu am cum să nu. Sunt mândru de tine. Ei bine, sper să fiu mândru de tine pe bună dreptate.

– Pentru ce anume? întrebă el surprins.

– Știi unde este acum Nic? replică Gabe cu un mic zâmbet pe față, în timp ce Dev ridică o tabletă de ciocolată de pe masă.

– Presupun că este sus sau la ea acasă? spuse el.

– Presupui greșit. Gabe zâmbi. Nic este acasă la Rosie, pentru că Rosie se pregătește pentru o întâlnire – o întâlnire cu tine.

Dev se încordă. Făcea tot ce putea să nu se gândească la Rosie pentru moment. Nu pentru că nu voia, dar, după ce văzuse ceea ce văzuse în această dimineață, nu voia ca gândurile despre ea să fie în apropierea tâmpeniilor ălora.

Când Dev nu zise nimic, Gabe miji ochii.

– Ai o întâlnire cu Rosie în seara asta, corect?

– Am, spuse el, rupând o bucată de ciocolată și mâncând-o.

– Și de ce te duci la o întâlnire? întrebă Gabe chiar când apa începu să fiarbă.

– De ce se duc majoritatea oamenilor la întâlniri, Gabe? răspunse el mestecând meditativ.

– Sunt multe motive, dar tu nu ești ca majoritatea oamenilor. Folosind clești, luă ouăle și începu să le pună în apă. Deci, când am auzit că ai invitat-o pe Rosie în oraș, am fost surprins, dar apoi mi-am amintit că Lucian a spus că te-a văzut cu ea în noaptea balului mascat.

– A spus asta, comentă el mai rupând o bucată de ciocolată.

– Și nici nu e altceva de spus, zise Gabe uitându-se la el.

– Cam așa este, continuă el mestecând ciocolata.

– Îți place de Rosie, Dev? întrebă fratele lui oftând. Sau este un fel de chestie ciudată care se va termina enervând-o

pe Nikki, ceea ce mă va enerva apoi pe mine?

Aruncând tableta de ciocolată pe masă, Dev se duse la frigider și luă o sticlă cu apă.

– Nu este ceva ciudat. Îmi... îmi place de Rosie. Îmi place mult de ea.

Când Dev se întoarse, Gabe stătea acolo, uitându-se la el, ținând un ou între clești.

– Ce este?

– Cred... cred că este prima dată de nu știu cât timp când răspunzi direct la o întrebare, zise Gabe. Sunt șocat. Cred că sunt pe cale să am un atac de cord. Sau poate că tocmai a înghețat iadul. Ori...

– Nu este așa șocant, zise Dev venind din nou la masă. Rosie este... Vocea i se stinse, nefiind sigur cum să o descrie. Este ceva în legătură cu ea, și este tot ce trebuie să spun în privința asta.

– Tu... zâmbești, remarcă Gabe încă uitându-se la el.

Așa era? Îi trebuiră câteva clipe să-și dea seama că zâmbea.

– Nu mai zâmbești, zise Gabe sec.

– De fapt, te căutam pe tine și nu voiam să vorbesc despre Rosie sau despre expresia feței mele, răspunse Dev clipind și clătinând din cap.

– Sunt numai urechi.

Gabe râse în timp ce ouăle se loveau unele de altele în oală.

Dev știa că nu avea să mai râdă mult timp.

– După cum știi, am căutat-o pe Sabrina.

Gabe se schimbă imediat la față.

– Vreo veste? întrebă el strângând din dinți.

– Da. A fost găsită lângă graniță, îi spuse Dev. Este moartă.

– Poftim? Gabe își puse mâinile pe masă în timp ce trase adânc aer în piept. Vorbești serios?

– Da. Se pare că a fost omorâtă, spuse el. Este tot ce știu. Sunt sigur că va fi la știri cât de curând. Trase adânc aer în piept. Singura veste bună este că nu trebuie să-ți mai faci griji cu privire la ea. Cu Nikki sau cu fiul tău.

– Ai dreptate, spuse după câteva momente Gabe, uitându-se la el. Sunt... sunt ușurat, și... Este un lucru aiurea pentru care să te simți ușurat, nu-i așa?

– Nu, îl corectă Dev repede. Femeia aceea era periculoasă, Gabe, și poate că am fi avut noroc și ar fi plecat

din țară sau poate că s-ar fi întors. Nu știm, dar măcar cu ea s-a terminat.

– Așa este. Gabe continua să se uite la el. Tu ai făcut-o?

– Poftim? întrebă Dev, dându-se în spate.

– Tu ai aranjat să fie omorâtă? întrebă el direct.

– Nu, spuse Dev uitându-se la el, nefiind nici măcar surprins că fratele lui gândi asta despre el. Ceea ce era, probabil, aiurea. Clar nu am avut nimic de-a face cu asta. Nu este o minciună, Gabe. Îți jur.

– În regulă... Gabe opri focul. Trecură câteva clipe. Trebuie să întreb, Dev. Trebuie să te întreb din nou. De ce ai fost cu femeia aceea?

Dev își ridică privirea către fratele său și, pentru prima dată, voia să-i spună de ce, dar nu putu, pentru că motivul era Gabe, și nu voia să-l încarce cu asta.

– Este complicat, spuse el în schimb.

– Încă sunt șocată, zise Nikki din vârful patului lui Rosie. Nikki arăta, într-un final, precum femeia pe care o cunoștea Rosie, fără vânătăi și cu fața luminoasă. Adică, cred că este un vis.

– Da, ei bine, nu ești la fel de șocată cum sunt eu fiindcă Devlin vrea să ieșim la o întâlnire, spuse Rosie întorcându-se la dulap, cu câte o rochie în fiecare mână.

– La Firestones, nici mai mult, nici mai puțin. Sarah se plimba prin baie, cu o sticlă de vin într-o mână și un pahar în cealaltă. Bree era în urma ei, trăgând după ea o geantă pentru haine.

De vreme ce Rosie nu fusese niciodată la Firestones sau la o întâlnire cu Devlin de Vincent, asta era o situație de gradul zero.

Deja făcuse duș, răsese aproape *tot*, se dăduse cu cremă pe corp, își pusese cel mai sexy sutien și chiloți asortați, doar pentru situația în care întâlnirea ar fi mers foarte, foarte bine, și aproape terminase cu machiajul. Problema era că nu avea o rochie. Corecție. Avea o mulțime de rochii, dar nici una pe care să vrea să o îmbrace.

– Acum, voi nu înțelegeți, spuse Bree punând geanta pentru haine pe pat. Eu și Nikki îi cunoaștem pe cei din familia de Vincent.

– Și îl știm pe Devlin, așa că faptul că a vrut să iasă la o întâlnire este o știre de ultimă oră, chicoti Nikki în timp ce Bree se așeză pe pat lângă ea.

– Bărbatul ăla a fost logodit, sublinie Sarah, punând un pahar cu vin. Sunt convinsă că a ieșit la nenumărate întâlniri.

Rosie se uită la Nikki, gândindu-se că probabil știa că relația dintre Sabrina și Devlin nu fusese plină de întâlniri, de flori și momente frumoase.

– Ce părere aveți despre rochia asta? întrebă Rosie și o ridică pe cea din mâna stângă.

– Dacă ar fi pentru a da în cărți de tarot în piața Jackson, atunci, da, zise Bree ridicând dintr-o sprânceană.

– Hei, ce este în neregulă cu ea? zise Sarah punând paharul pe noptieră.

– Nimic, răspunse Bree ridicându-și mâinile în aer. Dar Rosie se duce la Firestones, nu la Woodstock.

– Da, nu acea rochie, zise Nikki amuzată.

– Și asta? arătând-o pe cealaltă și oftând.

– Te duci în club? întrebă Sarah, așezându-se pe scaunul din colț *cu* sticla de vin. Pentru că acea rochiță neagră o să îți lase la vedere sânii și fundul.

– Nuuu, răspunse Rosie, uitându-se la rochie.

– De fapt, ai purtat-o într-un club în Alabama, și a trebuit să o tot tragi în jos, îi aminti Nikki.

– Oh, da... Întorcându-se, puse pe umeraș rochia și apoi se îndreptă spre paharul cu vin. Când se gândea la întâlnirea care urma, simțea un gol în stomac cum nu mai avusese de mulți ani. Nu se gândise că făcea o greșeală acceptându-i oferta. Dacă ar fi crezut asta, nu ar fi acceptat, dar era agitată, pentru că... pentru că îl plăcea și, ei bine, voia ca întâlnirea asta să fie începutul a *ceva*.

– Bea! îi ordonă Sarah din colț. Arăți de parcă ai avea nevoie de o băutură.

Și făcu întocmai.

Ridicându-și paharul, luă o înghițitură în timp ce se uita la geanta neagră pentru haine din spatele lui Bree.

– Sper că este o rochie magică acolo care să nu arate de parcă aș merge în club sau la Woodstock.

– Este, spuse Bree zâmbind larg, apoi luă geanta din spatele ei. Atârnând-o de ușa dulapului, deschise fermoarul genții. Știam că nu vei putea să alegi o rochie, așa că am adus-o pe aceasta. Am purtat-o o singură dată, din moment ce nu am avut motiv să o port a doua oară, dar cum arătăm cam la fel, cred că îți va veni.

– Oh, uau! exclamă Sarah punând jos sticla de vin.

Un material verde-închis se vedea printre faldurile genții pentru haine și, când Bree dădu geanta la o parte, Rosie chiar crezu că i se oprise inima.

– Acum, asta este o rochie frumoasă, spuse Nikki, cu ochii mari.

Rosie își împreună palmele și se uită la rochia uimitoare. O culoare frumoasă, care o avantaja. O bilă albă. Avea mâneci trei sferturi care îi lăsau umerii la vedere, dar arăta de parcă tot putea purta sutien, și nu unul fără bretele. A doua bilă albă. Avea un decolteu generos, dar nu lăsa impresia că aveau să i se reverse sânii. A treia bilă albă. Avea talia înaltă și se mula peste coapse și șolduri. A patra bilă albă. Nu părea să fie nici prea lungă și nici prea scurtă, și aceea era cea de-a cincea bilă albă. Dacă îi venea, atunci întrunea toate condițiile.

– Încearc-o, îi spuse Nikki. Trebuie să te văd cu ea.

Zâmbind, Nikki o luă de pe umeraș și se îmbrăcă repede cu ea. Rochia îi venea perfect.

– Vreau să împrumut rochia asta, spuse Nikki.

– Poți fi următoarea care o împrumută, răspunse Bree zâmbind.

– Și eu? întrebă Sarah.

– Și tu.

Când se roti în dreptul oglinzii, golul din stomacul ei se făcu și mai mare. Culoarea îi scotea și mai mult în evidență ochii verzi și chiar se potrivea cu tenul ei.

– Este frumoasă, zise Nikki.

– Și fundul tău arată uimitor, adăugă Sarah.

Se întoarse într-o parte, uitându-se la spatele ei. Avea un decolteu larg, și fundul ei chiar arăta destul de bine.

Era, cu siguranță, rochia potrivită.

– Mai ai pantofii aceia negri cu toc cui? întrebă Bree, uitându-se în jur. Ar arăta perfect cu rochia asta. Ups! Bree se opri brusc. Ce naiba s-a întâmplat cu dulapul tău?

Oh, la naiba, uitase că dezastrul era vizibil.

– Oh. Hm, da, a fost o problemă cu peretele de rigips. A fost reparat. Trecând pe lângă Bree, găsi pantofii despre care pomenise. Despre aceștia spuneai?

– Da, spuse Bree întorcându-se de la dulap. Ah, uită-te cât este ceasul! Va fi aici în curând, și probabil ar trebui să plecăm – Sarah, ai băut tot vinul ăla?

– O, nu, zise Sarah ridicând sticla. Au mai rămas cel puțin două pahare.

– Serios? Bree oftă. Îmi ești datoare cu o băutură în seara asta.

– Vă duceți în oraș? întrebă Rosie sprijinindu-se de perete în timp ce se încălța.

– Da. Este invitata mea, zise Sarah zâmbind. Sper că nu are gusturi scumpe.

– Drăguțo, eu am mereu gusturi scumpe.

După ce promise să le ofere informații imediat ce putea, Rosie își rămas-bun și încercă să ignore fluturii din stomac și din piept care deveniseră carnivori de-a dreptul și păreau dornici să o devoreze.

De ce naiba era atât de agitată?

Toată lumea plecase, cu excepția lui Nikki. Zăbovea pe acolo în timp ce Rosie își făcea ultimele retușuri ale machiajului. Cu alte cuvinte, mai avea puțin și își transforma genele în picioare de păianjen.

Nikki se sprijini de tocul ușii, cu mâinile strânse lejer pe piept.

– La ce te gândești, Rosie?

– Sincer? Nu știu, spuse ea uitându-se în jos la tubul de rimel. Pot să te întreb ceva? Crezi că toată treaba asta este absurdă? Eu ieșind la o întâlnire cu Devlin? *Eu?*

– Cred că este unul dintre lucrurile foarte sus pe lista cu chestii la care nu mă așteptam. Nu are nici o legătură cu tine, ci mai mult cu Devlin. Îmi este greu să mi-l imaginez ieșind la o întâlnire.

– Știi, nu este atât de rău, spuse ea, uitându-se la Nikki.

Nikki ridică din sprâncene, uimită.

– În regulă. Rosie zâmbi ușor și se întoarse spre oglindă. Poate fi dificil, dar este departe de a fi plictisitor, și este... ei bine, este diferit.

– Într-adevăr, răspunse Nikki sec.

– Este ciudat, Nikki, spuse Rosie râzând în timp ce ridica peria rimelului. Adică, nu ne-am înțeles, dar este ceva între noi. În orice caz, ai vreun sfat?

– De obicei, tu ești cea care îmi dă sfaturi, răspunse ea uitându-se la Rosie în timp ce se dădea cu rimel. Cum se schimbă timpurile!

– Știu, pufni Rosie.

– Singurul lucru pe care ți-l pot spune este că acești frați, acești bărbați, nu au avut cea mai ușoară viață, în ciuda puterii și a averii. Toți sunt complicați, și am sentimentul că Devlin este cel mai complicat dintre toți.

Rosie lăsă peria jos și o băgă înapoi în tubul de rimel, gândindu-se că nici măcar Nikki, care crescuse în umbra familiei de Vincent, nu știa cât de complicat era Devlin.

CAPITOLUL 31

Din clipa în care Dev o văzuse pe Rosie în acea rochie uimitoare care îi scotea în evidență reflexele de verde din ochi și până acum, când se uita la meniul cu desert, fusese complet și iremediabil *fermecat*.

Și nu simțise acest lucru față de nimeni și nimic. Spre deosebire de frații sau chiar și sora lui, el nu avea nici un talent ascuns. Nu era bun la pictură sau la sculptat și, deși Gabe spunea că Dev putea cânta, nu era ceva ce făcea des și nici măcar nu își amintea când făcuse asta ultima dată. Dar, în acest moment, își dorea să fi avut talentul lui Lucian. Îl mâncau degetele să surprindă trăsăturile remarcabile ale feței și amploarea gurii ei. Se întrebă ce culori ar trebui să amestece pentru a reproduce culoarea ochilor și a pielii ei.

Dev era fermecat de felul în care flacăra lumânării îi lumina linia obrazului și de cum își mușca ea buza de jos atunci când se concentra la ceva. Se juca mult cu părul, îndepărtând bucla aceea care îi tot venea pe față. Simțea din partea ei o agitație pe care o găsea... adorabilă, un cuvânt pe care nu îl folosea în mod normal, dar nu o mai văzuse pe Rosie neliniștită înainte. O văzuse iritată și furioasă. O văzuse seducătoare și satisfăcută, dar niciodată agitată.

Rosie era femeia aceasta frumoasă, încrezătoare și puternică, despre care credea că nu putea fi neliniștită. Dar era, și asta nu o făcea să pară slabă sau delicată. O făcea... adorabilă.

Nu își putea aminti să fi fost vreodată captivat așa de cineva și chiar să-i facă plăcere să stea să o asculte pe acea persoană vorbind. În timpul cinei cu chiftele de crab și creveți prăjiți în stil Cajun, aflase foarte multe despre ea.

Cum o cunoscuse pe Nikki. De ce se hotărâse să se ducă la Universitatea din Alabama, decizie care se dovedise a fi o consecință a dorului de ducă. I se păruse impresionantă abilitatea ei de a lua o asemenea hotărâre, mai ales când el se simțise adesea... prins aici, din cauza numelui și a moștenirii lui. Află despre prima dată când Rosie văzuse o apariție, și fu fascinat de felul în care se apleca înainte atunci când vorbea despre asta și de felul în care îi licăreau ochii de interes și de dorință. Bucuria din ochii ei și tonul îi provocau cele mai nepotrivite reacții.

Stând în restaurantul Firestones, se excită – atât de tare, încât își depărtă picioarele cât putu de mult. Reacția asta fizică făcu cina destul de inconfortabilă, dar nu ar fi schimbat absolut nimic.

Și nici măcar o dată în tot acest timp nu se plictisi sau nu fu distras de ceva care se întâmpla în viața lui sau cu familia lui. Acea parte din el care trebuia să... facă lucruri pentru a oferi siguranță familiei lui nici măcar nu exista când era cu ea, dar, ciudat, voia ca ea să vadă și acea parte din el.

Punând meniul de desert pe masă, Rosie se uită în sus, și privirea i se abătu de la el pentru o secundă, apoi reveni asupra lui.

– Oamenii se uită din nou insistent.

El își ridică paharul cu apă în timp ce privi prin restaurant. Erau câteva priviri insistente, mai ales ale oamenilor care erau obișnuiți cu el.

– Cred că sunt doar curioși.

– Pentru că venirea ta aici pentru a mânca este ceva ce poate stârni curiozitatea? întrebă ea.

– Pentru că venirea mea aici cu o femeie atât de frumoasă ca tine este ceva poate stârni curiozitatea, spuse el zâmbind.

– Oh, asta a fost subtil.

Rosie râse ușor în timp ce își luă paharul de vin.

– A fost, nu-i așa?

– Da, dar știu cum arată Sabrina. Este frumoasă.

– Cred că ai putea spune asta, zise el ridicând din umeri. Dar, orice frumusețe o avea femeia aia, este doar la suprafață. Este...

– Cum? întrebă Rosie.

Dev trase adânc aer în piept în timp ce puse înapoi pe masă paharul cu apă. Erau într-unul dintre separeurile mai private, acolo unde conversația lor nu putea fi auzită.

– Nu trebuie să răspunzi, spuse ea mușcându-și din nou buza de jos. Îmi pare...

– Era îndrăgostită de Gabe, răspunse el. Ei bine, obsedată de el. Încă din facultate.

– Serios? întrebă Rosie, făcând ochii mari.

– Nu ai știut asta? întrebă el curios. Sunt surprins că Nikki nu ți-a spus.

– Nikki nu vorbește despre astfel de lucruri, zise Rosie îndepărtându-și bucla de pe față. Trebuie să întreb. Dacă știai că îi plăcea de Gabe, de ce naiba ai stat cu ea?

Și iată întrebarea de un milion de dolari. Privirea îi coborî către lumânarea de pe masă.

– Este o poveste lungă.

– Avem timp, corect?

– Avem, spuse el zâmbind. Urmă o scurtă pauză. Cât de mult ți-a spus Nikki despre trecutul lui Gabe?

– Te referi la fiul lui și la mama copilului său? Cred că a murit într-un accident acum câteva luni? Nu îmi amintesc numele ei, dar, da, știu despre asta.

– O chema Emma. Ba erau împreună, ba se despărțeau. Ceva i se întâmplase în facultate. Fusese agresată.

– Nu, șopti ea și își puse mâinile în poală.

– Gabe a reacționat destul de ferm față de tipul care a rănit-o pe Emma. Nu s-a terminat bine.

Făcu o pauză, ridicându-și privirea către Rosie. Așteptă să vadă dacă avea vreo reacție la spusele lui. Rosie era fată deșteaptă. Știa la ce se referea Dev, și, în afară de reacția inițială la acea veste, nu păru a vrea să fugă din restaurant.

– Probabil că Emma i-a spus asta Sabrinei, continuă Dev.

– De ce ar face asta? Nu știa ce simțea Sabrina față de Gabe?

– Emma era o fată foarte bună, genul de om care nu întâlnise niciodată un străin, răspunse Dev, gândindu-se la ea. Vedea numai ce era mai bun în oameni și, din nefericire, asta nu a fost întotdeauna bine pentru ea. Faptul că a avut încredere în Sabrina i-a oferit acesteia un avantaj. Știa lucruri despre Gabe care puteau aduce probleme, și Lawrence făcea presiuni ca un Harrington să se însoare cu un de Vincent, chiar și pe atunci. Sabrina îl voia pe Gabe și ar fi folosit ceea ce știa pentru a-l forța. Ar fi fost blocat cu ea, și asta era... inacceptabil pentru mine.

– Stai un pic, spuse ea, încruntându-se. Ai... Ai acceptat să fii cu ea ca să îl lase în pace pe Gabe?

– Am fost cu ea pentru că am crezut că unirea afacerilor noastre ar fi o mișcare isteață, spuse el fâțâindu-se în scaun, inconfortabil.

– Și pentru că îi distrăgeai astfel atenția de la Gabe? insistă ea.

– Ei bine, am crezut că așa se va întâmpla, dar nu a fost așa. Sabrina încă era obsedată de Gabe. Știi ce s-a întâmplat între Nikki și Parker, spuse el ridicând paharul cu apă. Și este mai rău de atât.

– Cum poate fi ceva mai rău decât faptul că Parker a atacat-o pe Nikki? șopti ea.

– Parker i-a spus lui Nikki, atunci când a atacat-o, ceva care ne face să ne gândim că cei doi frați au avut ceva de-a face cu accidentul Emmei.

– Dumnezeule... , spuse ea acoperindu-și gura cu mâna.

– Din fericire, Parker nu mai este, și nu cred că... Sabrina va mai fi o problemă.

– V-ați dus la poliție cu informațiile acestea? întrebă ea, apoi își dădu ochii peste cap. Corect. Familia de Vincent nu se duce la poliție.

– De obicei, nu. În afară de asta, nici unul dintre noi nu a vrut ca Nikki să fie implicată mai mult decât era necesar, și Parker este mort, iar Sabrina...

– Este undeva acolo? întrebă ea, luându-și paharul de vin. Nu ar trebui să fie undeva acolo, urmărind să devină coșmarul altcuiva.

– Sunt de acord, dar tocmai am aflat că Sabrina este moartă. Vestea nu s-a aflat încă, dar sunt sigur că nu va mai dura mult.

– Poftim? întrebă ea făcând ochii mari.

Dev îi spuse o versiune îmbunătățită a ceea ce aflase el.

– Nu știu ce s-a întâmplat cu ea, zise și, deși era în parte adevărat, îl chiuia un pic vina.

Ceva ce nu prea simțise înainte.

– Nu știu ce să spun. Îmi pare rău pentru ea și pentru familia lui Parker, dar nu pot... nu pot să găsesc pic de empatie în mine pentru ea și pentru fratele ei. Amândoi par să fi fost niște ființe îngrozitoare, zise ea luând o gură de vin. Gabe știe? De ce ai fost, de fapt, cu ea?

– După cum am spus, eram...

– Ce ai spus este o tâmpenie, Devlin. Poate că afacerile familiei ei erau parte din motiv, dar încercai să-ți salvezi

fratele de un viitor îngrozitor... sacrificându-l pe al tău. Asta este... uimitor.

Simțind cum se înroșește, Devlin se uită în altă parte.

– Nu sunt un cavaler pe un cal alb, Rosie. Sau o ființă altruistă.

– Știu, spuse ea uitându-se la el pentru o clipă. Dar tot nu pricep ceva. Dacă Sabrina era obsedată de Gabe, de ce ar fi vrut să fie cu tine? Nu vreau sa te jignesc, dar...

– Nu o iau ca pe o jignire. Dev chiar trebui să se gândească la ce să spună despre ceva ce nici el nu înțelegea pe deplin. Cred... cred că Sabrina s-a gândit că, măritându-se cu mine, ar fi mai aproape de Gabe. Că apropierea ar lucra, în cele din urmă, în favoarea ei. Sună al naibii de ridicol.

– Așa este, spuse Rosie.

– Dar e evident că ea nu vedea lucrurile așa cum erau în realitate. Sabrina era răsfățată de părinții ei. La fel și Parker. Cred că se gândea că, până la urmă, lucrurile aveau să iasă așa cum își dorea ea, zise el, ridicând din umeri. În afară de asta? Chiar nu știu.

– Voi toți... voi, oamenii bogați, sunteți ciudați, spuse Rosie privindu-l lung timp de câteva momente. Ciudați de-a dreptul.

Se întâmplă.

O vagă curbare a buzelor lui, dar apoi se transformă repede într-un rânjet care deveni un zâmbet. Dev râse. Își lăsă capul pe spate și râse tare, fără a se sinchisi de cine îl vedea sau auzea.

Când se uită din nou la ea, observă că îl privea rânjind.

– Ai un râs frumos, spuse ea. Ar trebui să râzi mai des.

– Da, ar trebui, admise el, fiind conștient de privirile care erau din nou ațintite asupra lor. Deci ce ți-am spus nu te deranjează?

– Am impresia că este o întrebare-capcană, răspunse Rosie după ceva timp.

– Este.

– Încerc să nu judec oamenii, zise ea în timp ce bucla îi căzu din nou pe față, mai ales când este vorba despre lucruri rele care se întâmplă oamenilor răi. Poate că asta mă face o persoană rea, dar nu sunt foarte afectată de faptul că un violator are un sfârșit neplăcut.

– Serios? întrebă el, cuprins de un fior.

– Despre genul acesta de lucruri, am părerea asta ciudată cu care ceilalți nu sunt de acord, zise ea ridicând din umeri. Adică, cred că sunt oameni care au pierdut dreptul de a trăi atunci când au luat o altă viață sau când au făcut ceva malefic care merge dincolo de decența umană, dar, în același timp, mă întreb dacă vreun om are dreptul de a decide să ia o altă viață. Mă tot răzgândesc în privința asta. Cred... cred că, uneori, este de înțeles că, atunci când cineva la care țin este rănit în mod îngrozitor, oamenii își pierd mințile. Psihoza este un lucru real, și oamenii buni o experimentează în condiții de stres extrem. Și oamenii sunt ciudați.

Ăsta părea un eufemism.

– Unele dintre cele mai cunoscute cărți, filme și emisiuni de televiziune promovează dreptatea, indiferent că este vorba despre oameni de rând sau despre supereroi. Oamenilor le plac lucrurile de genul ăsta, unde tipul cel rău este eliminat prin violență sau prin aplicarea legii. Și, da, este ficțiune, dar ceea ce le place oamenilor vorbește despre nevoile lor de bază și despre fanteziile lor. Când un părinte își răzbună copilul agresat, acel părinte este ovaționat. Adică, uită-te la Vechiul Testament. Ochi pentru ochi și chestii de genul ăsta. Asta nu înseamnă că este în regulă să te apuci să omori oameni, dar nu știu... așa cum am spus, uneori, poți înțelege de ce cineva recurge la asta. Oamenii sunt ciudați și complicați, adăugă Rosie uitându-se la el. Multe lucruri sunt în zona de gri. Unii oameni pur și simplu nu vor să recunoască asta.

Dev nu prea știa ce să spună.

– În orice caz, desertul arată uimitor aici, dar nu mai pot, spuse ea zâmbind când el rânji. A fost o schimbare bizară a subiectului, corect?

– Cu toate acestea, a funcționat, spuse el râzând scurt. Apropo, ciocolata este slăbiciunea mea.

– Serios? întrebă ea uimită.

– Da, răspunse el zâmbind. Încerc să mănânc sănătos, dar, dacă îmi pui o tabletă de ciocolată în față, o mănânc pe toată.

– Tot nu mi te pot imagina mâncând praline sau având ciocolată ascunsă în dulap, spuse Rosie râzând.

– Ai fi surprinsă.

– Deci desert? întrebă ea uitându-se din nou în ochii lui.

Dev știa ce fel de desert voia – și nu era ceva care se găsea în meniu.

– Nu vreau desert, spuse el.

– Ce vrei? întrebă Rosie fără a se uita în altă parte.

– Vreau să vii cu mine.

– Da, răspunse ea fără ezitare.

Rosie nu văzuse niciodată conacul de Vincent noaptea. Adevărat, văzuse numai partea unde locuia Gabe și partea în care o condusese Richard atunci când ea îi adusese lui Devlin lucrurile pe care le găsise în dulap.

Întrebase despre acele lucruri în timp ce se îndreptau spre casa lui, vrând să știe dacă el aflase ceva despre ele. Dev îi spusese că reușise să încarce și să deblocheze iPadul, dar nu intrase în amănunte. Rosie nu simțise că nu detaliase din lipsă de încredere, ci mai degrabă fiindcă nu era ceva despre care să vrea să vorbească acum, și nu îl putea învinui pentru asta. Discuția lor atinsese subiecte destul de grele în timpul cinei, și nu voia ca seara lor să devină sumbră.

Și nu fusese vorba despre dragoste între Devlin și Sabrina, Rosie bănuia că el încă procesa vestea morții ei.

Când ieși din garaj și se opri pentru a-l aștepta pe Devlin, nu putu să nu remarce cât de liniște era acolo.

– Este o nebunie.

– Ce anume? întrebă Devlin, alăturându-i-se.

Ea se uită la împrejurimile luminate. O lumină se aprinsese când se apropiaseră de garaj, și întreaga proprietate era luminată din loc în loc. Erau lumini exterioare între ferestrele de la fiecare nivel, aruncând o strălucire discretă ce îți permitea să găsești drumul. Chiar și acum, putea vedea iedera cum se cățăra pe casă.

– Este atât de liniște.

– Un circ ar fi liniștit în comparație cu ceea ce probabil auzi în fiecare seară acolo unde locuiești tu.

Rosie râse în timp ce se uita la el. Stătea cu spatele la umbre și era aproape ca și cum se infiltra în ele, dispărând.

– Adevărat, dar ascultă. Nici măcar nu aud insecte sau animale.

– Da. Ai dreptate. Nu am remarcat asta înainte, zise Devlin după câteva clipe de liniște.

– Serios? Rosie se gândi că era ceva ce remarcai imediat. Cum se poate să nu fi observat asta?

– Am crescut aici, îi reaminti el. Asta este ceva normal pentru mine.

Era o observație bună, dar Rosie tot nu putea alunga fiorul pe care îl simțea. Era lucru obișnuit ca insectele și animalele să evite locurile cu o activitate spirituală intensă.

Fără să spună un cuvânt, Devlin o luă de mână și o conduse spre scara de la intrarea din spate. Avea mâna rece și strânsoarea puternică și, dintr-un motiv necunoscut, Rosie se surprinse zâmbind, ca și cum avea din nou șaisprezece ani, doar pentru că el o ținea de mână.

– Cina a fost plăcută, spuse ea în tip ce urcau treptele late.

– Doar plăcută?

– În regulă. A fost mai mult decât plăcută.

– Aștept, zise el, strângând-o de mână, iar ea simți acea strângere până în piept.

– Ce anume? întrebă ea, uitându-se la el pe când ajunseseră la cel de-al treilea șir de trepte.

– Să recunoști că te-ai înșelat.

– Cu ce, mai exact, m-am înșelat?

– Ai crezut că voi regreta cina, spuse el cu un ton aproape jucăuș, și că va fi un eșec total.

Ajungând la cel de-al treilea nivel, îi dădu drumul la mână și apăsă pe un fel de buton de deasupra încuietorii. Urmă o mișcare, și ușa se descuie. Supertehnologizat.

– Încă aștept, spuse el deschizând ușa și, intrând, aprinse lumina.

– În regulă. Ai dreptate, zise Rosie râzând în timp ce îl urma. Mulțumit?

– Da, recunoscu el aruncând cheile de la mașină pe o masă de lemn lungă, de la intrare. Vrei să bei ceva?

– Sunt bine, mulțumesc! spuse ea uitându-se în jur în timp ce își puse poșeta cu mărgele pe masă, lângă cheile lui. Sufrageria lui era de aceleași dimensiuni cu a lui Gabe și avea același design minimalist. Avea o canapea și un televizor mare pe perete. Cu excepția mesei de la intrare și a celei de lângă canapea, nu exista nimic altceva. Nu erau tablouri. Nici scaune suplimentare.

– Nu ai mulți oaspeți, nu-i așa?

– Nu, răspunse el cu un zâmbet pe buze în timp ce se duse spre o bucătărie echipată cu toată aparatura specifică. Avea un bar plin, și luă o sticlă de ceea ce părea a fi bourbon. Te deranjează dacă îmi pun ceva de băut?

– Bineînțeles că nu.
– Este evident că nu am mulți oaspeți? întrebă el.
– Ei bine, ai doar o canapea și un scaun la bar, deci... da, este evident, zise ea râzând.
– Nu sunt mulți oameni pe care îi vreau în preajma mea. Își puse băutură în pahar și apoi băgă sticla la loc. Cu toate astea, pe tine te vreau aici.
– De ce? întrebă ea, rămânând fără aer în timp ce el se întoarse cu fața spre ea.
– Îmi place de tine, Rosie, zise el venind dinspre bar. Și nu îmi plac mulți oameni.
– Nu aș fi crezut niciodată asta, pufni ea și își dădu o șuviță de păr pe după ureche.
– Vrei să vezi restul?
Rosie încuviință din cap.
Sorbind din pahar, el se întoarse spre stânga și se îndreptă spre un hol lung. Și aici, pereții erau goi.
– Știi care a fost primul lucru care mi-a plăcut la tine?
– Personalitatea mea uimitoare?
– Surprinzător, nu, răspunse el, și ea zâmbi. Au fost bujorii.
– Ah.
– A fost generos ce ai făcut, zise el deschizând o ușă de la capătul holului. Ai fost generoasă.
– Deci acum crezi că nu știam cine erai?
– Ar fi trebuit să te cred atunci, spuse el, dându-se într-o parte. Acesta este, evident, un dormitor.
Era, și ea își dădu seama de asta după patul foarte mare din mijlocul camerei. Dar, la fel ca în sufragerie, nu era nimic personal pe noptiere sau pe biroul lung, îngust. Nu erau fotografii ori tablouri. Nu era nici măcar o carte pe noptieră sau o haină lăsată pe pat.
– Tu chiar locuiești aici? întrebă ea, întorcându-se către el.
– Poftim?
– Locuiești aici? repetă, făcând un semn larg cu mâna către cameră. Adică, este o cameră frumoasă, dar e goală. Nu este... nimic personal la ea.
– Acesta este al doilea lucru care îmi place la tine, zise Devlin după ce se uită la ea câteva momente.
Ea ridică din sprâncene.
– Spui ce gândești, zise el și se duse spre pat, așezându-se. Nu îți este teamă să zici ceva despre mine. Chiar dacă

știi că nu îmi va plăcea sau dacă nu este confortabil de auzit, spui ce gândești.

– În general, oamenilor nu le place asta.

– În general, oamenii sunt niște idioți.

– Uau! spuse ea râzând.

– Este adevărul, zise el ridicând din umeri și luând o înghițitură din pahar. Tu îmi ții piept. Îmi spui în față. Îmi zici ce nu vreau să aud, dar poate că am nevoie să o fac. Asta este... o experiență unică pentru mine.

Ea se uită către ușile în stil franțuzesc, acoperite cu perdele, care dădeau către balcon și apoi se uită din nou la el.

– Începi să mă faci să mă simt specială.

– Ești specială, replică el uitându-se către ea.

– Mulțumesc, răspunse ea simțind cum obrajii îi iau foc și se apropie de el.

Devlin nu privi în altă parte în timp ce mai luă o înghițitură din pahar.

– Probabil cel mai special lucru la tine este că, chiar și după cum m-am purtat cu tine, ești aici. Ți-am dat puține motive să fii aici, acum, cu mine.

– Nu este adevărat. Trăgând ușor aer în piept, se duse spre el și se opri în fața lui. Da, de multe ori nu te-am plăcut. Deloc.

El era tăcut în timp ce se uita la ea.

– Dar... mereu am simțit că era mai mult dincolo de faptul că te purtai ca un nemernic arogant. Un zâmbet îi apăru pe buze. Uite, zâmbetul acela, zise ea și îi luă paharul din mână și îl puse pe noptieră. Prima dată când ai zâmbit în fața mea, prima dată când ai râs, mi-am putut da seama că nu era ce făceai des.

– Ai un bun simț de observație.

– Am, spuse ea și își puse mâinile pe umerii lui, apoi se așeză în poala lui, călărindu-l.

El gemu încet în timp ce își puse mâinile pe coapsele ei.

– Nu ne-am înțeles, continuă ea, dar au fost clipe când am făcut-o, și, în timpul acela, te-am... te-am plăcut. Foarte mult.

– Într-adevăr?

– Da, zise ea și își ridică mâinile către fața lui și în plimbă degetele pe maxilarul său. Încă îmi place mult de tine și știu... știu că nu va fi mereu un lucru ușor să te plac, dar vreau...

– Ce vrei? întrebă el, strângând-o de coapse.

– Ești în multe feluri, spuse ea prinzându-i capul. Și te vreau. Cu totul.

– Mă ai, răspunse el plimbându-și degetul peste obrazul ei. Atingerea îi era ca o pană, dar ea se foi în poala lui. Simți cum o cuprindea dorința. El își mișcă degetele în jos, pe gâtul ei, peste umăr. Ea oftă încet.

Ușor, el își plimbă mâna spre decolteul rochiei ei, presându-și palma pe sânul ei.

– Mă ai cu totul, spuse el.

Rosie își duse mâna într-o parte, mișcând-o spre spatele lui, mângâindu-i mușchii încordați. El o prinse de încheieturi și îi puse mâinile pe pieptul lui. Înainte să își dea seama, Dev își puse mâinile pe șoldurile ei și o trase în jos și înspre el. Toate formele moi se lipiră de mușchii tari. Erecția lui se lipi, prin pantaloni, de ea, și, când o mișcă spre el într-o unduire ușoară, ea icni și se încordă.

– Te vreau, spuse el și își mișcă din nou șoldurile. Cuvintele lui erau un geamăt răgușit, șoptit. Te vreau *cu totul* în seara asta.

Ea își undui șoldurile, și el își coborî capul, plimbându-și buzele pe obrazul pe care îl mângâiase mai devreme.

– Atunci, ia-mă!

Cealaltă mâna alunecă pe șoldul ei, în sus, spre abdomen. Se opri chiar sub sânii ei, pe care îi mângâie cu degetul mare. Ea începu să respire mai repede când săruturile lui ajunseră la colțul gurii ei. Rosie își întoarse ușor capul. Buzele li se atinseră.

– Și dacă vreau să te păstrez?

– Va trebui să mă gândesc la asta, zise ea și îl strânse de cămașă, frecându-se de el.

– Sau va trebui să mă străduiesc mai tare să te conving? întrebă el și își plecă ușor capul în spațiul dintre gâtul și umărul ei.

Coborându-și mâinile către coapsele ei, îi sărută gâtul. Își plimbă mâna mai sus, aproape ajungând la sânul ei, și apoi i-l cuprinse, căldura pielii lui trimițându-i fiori prin materialul subțire al rochiei și al sutienului.

Ea își arcui spatele, împingându-și sânii în palma lui. El răspunse, dând rochia laoparte, scoțându-i la iveală sutienul, și își plimbă degetul peste sfârcul tare.

Continuă să se uite în ochii ei în timp ce îi mângâie sfârcul prin material. Ea își plimbă cealaltă mână pe pieptul

lui, și mușchii abdomenului i se încordară.

– Trebuie să te văd, să te ating... să te gust.

Cuvintele lui îi trimiseră fiori în tot corpul.

– *Da.*

Mișcându-și mâna în jos, o strecură pe sub rochie și ridică materialul. Ea își săltă brațele și, în câteva secunde, rochia era pe podea. El mai că rămase fără aer când îi găsi închizătoarea sutienului și i-o desfăcu. Și sutienul ajunse pe jos, împreună cu rochia.

– Ești așa frumoasă, spuse el plecându-și capul, plimbându-și limba peste un sfârc.

Ea gemu când îl prinse de umeri cu ambele mâini. Și apoi, îi ridică cămașa. El chicoti în timp ce se îndepărtă de sânul ei și o ajută să-l dezbrace. Ochii ei devorau fiecare centimetru al pielii lui. Avea o piele catifelată peste mușchi tari ca piatra. Își lipi mâinile pe abdomenul lui, și mușchii i se încordară.

– Ești perfect, spuse Rosie ridicându-și privirea în timp ce își plimba degetele peste fiecare sfârc întărit.

– Sunt departe de a fi perfect, replică el în timp ce își plimbă mâna către celălalt sân al ei, trecând cu limba peste sfârcul ei. Trebuie să știi ceva.

– Perfecțiunea nu este o stare constantă, zise ea lăsându-și capul pe spate gemând ușor în timp ce el îi luă în gură sfârcul roz și îi prinse și celălalt sfârc între degete. Dumnezeule, gemu ea, mișcându-se în poala lui. Vezi, *asta* este perfecțiune.

Dorința se învârteji în interiorul ei, lăsând-o complet fără control și amețită. De ce se simțea în felul acesta? Era mai mult decât dorință? Dar apoi, îi simți gura pe sân și limba pe sfârc și nu se mai putu gândi la nimic. Totul se rezuma la ce simțea și la acele senzații pure care o cuprindeau până în străfunduri, încălzind-o și umezind-o. Tot ce știa era că își dorea fiecare parte din el, părțile moi și cizelate împreună cu cele aspre, uzate.

Mâinile i se strecurară peste abdomenul tare care se umfla și se dezumfla. Perfecțiune masculină. Șoldurile i se mișcau peste umflătura groasă care îi apăsa miezul. Dumnezeule, era *imens*.

El o ridică dintr-odată și o întoarse, punând-o în mijlocul patului. Inima îi bătea cu putere în timp ce se săltă și se sprijini în coate pentru a-și scoate pantalonii și boxerii mulați. În câteva clipe, era gol, și ea... ea încă era încălțată

cu pantofii cu toc. Rosie dădu să se ridice, dar el o prinse de gleznă.

– Păstrează-i! îi ordonă el cu voce răgușită.

I se strânse stomacul.

Devlin se întinse spre noptieră. Deschise un sertar, și un prezervativ apăru pe pat, lângă ea. Se urcă peste ea și apoi se lăsă pe o parte, lângă ea.

Întinzându-se spre el, ea tresări când Dev o prinse de mâini și o țintui de pat. El se poziționă deasupra ei și îi dădu drumul încheieturilor, plimbându-și mâinile pe brațele ei și peste sâni, în timp ce cobora tot mai mult. Când îi prinse sfârcul între dinți, ea țipă din nou, rotindu-și șoldurile înspre erecția lui. Rosie simți tensiunea acumulată între picioare tăindu-i respirația, șocând-o. Nu terminase niciodată așa, dar, oh – *oh, Dumnezeule* –, freamătul din vintre i se înteți. Începu să se miște înnebunită. Geamătul lui de aprobare îi ardea pielea, ințețind focul, în timp ce el își înălță capul pentru a se uita la ea.

Ea se întinse iar spre el, dar de data asta își plimbă degetele pe maxilarul său fin. Privirile li se întâlniră și simți un nod în gât de la emoția pe care o anticipa.

El își plecă ușor capul și își coborî mâna spre abdomenul ei, oprindu-se chiar deasupra buricului.

– Mă faci să îmi doresc... atât de multe, Rosie. Nici nu ai idee.

– Arată-mi! îi ceru ea înălțând capul, atingându-și buzele de ale lui.

Corpul lui mare, puternic, se cutremură lângă ea, și Rosie simți în vene săgeți fierbinți de foc. Își coborî genele și simți cum rămâne fără aer când el își coborî mâna pentru a o cuprinde cu palma.

– Este o singură problemă, spuse el sărutând-o și se trase înapoi. Își plimbă limba peste buzele ei, apoi în interior, sincronizând mișcările ușoare ale limbii cu cele ale degetelor. Rosie simți un freamăt în stomac. Mușchii îi tremurară.

– Ce problemă? icni ea.

– Când vreau ceva, nu renunț. O chinui până când își împinse șoldurile în mâna lui, dar, de fiecare dată când încerca să obțină mai mult, să preia controlul, el o mușca ușor de buze, de gât. Niciodată, adăugă.

Acel singur cuvânt trezi atât de multe emoții pure în ea, încât, pentru moment, se pierdu. Îi scăpă un scâncet plin

de dorință când orgasmul dădu năvală. Devlin o trase spre el, ținând-o aproape în timp ce corpul îi tremura. Pielea îi era acoperită de transpirație, mușchii îi erau încordați și rigizi de la cât se abținuse. Apoi, o întoarse, lăsând-o să stea pe o parte. Îi desfăcu picioarele cu coapsa. Ea își arcui spatele, împingându-și fundul în erecția lui.

– Și dacă nu mă deranjează problema ta?

– Nu face o promisiune pe care nu o poți respecta, spuse el în timp ce respirația lui caldă dansa pe obrazul ei.

Îi prinse sânul în palmă, mângâindu-i sfârcul tare cu degetul.

– Nu fac promisiuni pe care nu am de gând să le țin, spuse ea respirând repede.

Devlin intră ușor în ea, centimetru cu centimetru. Trecuse ceva vreme, așa că îi trebuiră câteva momente pentru a o lărgi, dar, când el făcu asta, se simți incredibil de plină. Se mișca atât de adânc, încât ea avu impresia că urma să explodeze într-un foc de artificii. Mișcarea regulată îi făcea sângele să clocotească. Mai mult – voia mai mult. Își mișcă șoldurile, și geamătul lui ușor îi făcu sângele să fiarbă.

– Mai tare, șopti ea. Te rog!

Lucrurile pe care Dev i le șopti în ureche când o întoarse cât să stea în genunchi și o pătrunse pe la spate, fiecare mișcare fiind mai puternică și mai rapidă ca anterioara, ar putea fi considerate depravate, dar o excitau. Fiecare mișcare îi creștea dorința și o făcea să strige mai tare. Și, când începu să se contracte în jurul penisului lui, Dev o prinse de bărbie și o forță să-și dea capul pe spate și într-o parte, sărutând-o cu putere chiar când ajunse și el la orgasm.

– Dumnezeule, asta a fost..., spuse el și își lăsă fruntea pe umărul ei, cutremurându-se din nou. A fost al naibii de uimitor.

– Hei, șopti ea și își înfășură o mână în jurul brațului său. Suntem încă o dată de acord cu ceva.

Devlin râse încet în umărul ei și apoi își înălță capul, sărutând-o pe obraz.

– Mă întorc imediat.

Ea se bosumflă când el se retrase din ea și se ridică din pat. Nedorind să piardă ocazia de a-l vedea în toată splendoarea lui, ea se rostogoli pe spate. Primul lucru pe

care îl văzu fu dosul lui incredibil de ferm care tocmai o implorase să-l muște, dar apoi își ridică privirea.

– Oh, Dumnezeule, icni ea, sărind în sus.

Devlin se opri, uitându-se peste umăr la ea. Expresia lui întunecată trăda faptul că își dăduse seama. Se întoarse, dar era prea târziu. Ea văzuse deja.

– Spatele tău, spuse ea, ducându-se la marginea patului. Spatele lui era plin de cicatrici vechi care se intersectau unele cu alte, formând un fel de hartă tulburătoare a ceea ce nu putea fi decât un singur lucru. Doamne, Dumnezeule, Devlin, ce ai pățit?

CAPITOLUL 32

Devlin nu putea să se miște. Nu putea să respire în timp ce se holba la Rosie. Uitase. La naiba, fusese atât de pierdut în Rosie, încât își amintise să nu o lase să-i atingă spatele, dar uitase când se îndepărtase de ea.

Se întoarse imediat, ducându-se spre ușă. Nu știa unde se ducea dezbrăcat, dar trebuia să plece de aici. Trebuia să fugă de privirea îngrozită din ochii ei.

– Nu. Nu, zise ea și sări din pat, complet goală, și fugi în fața lui.

Surprins, Dev nu știu ce să facă în clipa când ea își puse mâinile pe pieptul lui.

– Tocmai ți-am spus că te vreau cu totul și, orice ar fi asta, este parte din tine. Nu o să fugi de mine acum.

O altă undă de șoc îi cuprinse corpul. Deschise gura, dar nu știu ce să spună. Asta era ceva ce nu văzuse nimeni. Ceva despre care nu vorbise.

– Ce ți s-a întâmplat? întrebă ea, căutându-i privirea în timp ce apăsă cu palmele ușor pe pieptul lui.

Dev nu își putea găsi cuvintele în vreme ce mintea îi gonea printre ani. Se îndepărtă de Rosie și continuă să meargă în spate de parcă era în transă. Se așeză pe pat, uitându-se la rochia care zăcea pe podeaua din lemn masiv. Era atât de al naibii de prost. Cum de uitase de spatele lui?

Nu îl văzuse nimeni. Nu îl atinsese nimeni. Nimeni. Și acum, această femeie frumoasă și puternică văzuse cât de slab fusese cândva.

– Te rog, spuse Rosie în timp ce se aplecă și îi luă cămașa de pe jos. Îmbrăcându-se cu ea, o strânse pe lângă corp. Te rog, vorbește cu mine!

Poate că era felul în care îl rugase sau poate era, pur și simplu, din cauză că îl ruga ea. În orice caz, dădu glas gândurilor – își găsi vocea – și puse în cuvinte ceea ce nu spusese niciodată.

– Lawrence, zise el cu voce răgușită.

– Tatăl tău? întrebă ea și se așeză lângă el. *Tatăl* tău ți-a făcut asta?

El continuă să se uite la rochia de pe podea, dar nu o vedea, de fapt. Vedea prima dată când îl lovise Lawrence. Poate că nu fusese prima dată. Era doar prima amintire. Fusese înainte de accident. Dev alergase afară. Lawrence se enervase și îl lovise.

– Nu este... Lawrence nu este tatăl meu, Rosie.

– Poftim? șopti ea.

Era ca și cum un fel de sigiliu se fărâmase, și tot – *tot* – ce ținuse în el veni la suprafață.

– A fost tatăl biologic al lui Lucian și al lui Madeline, dar nu al lui Gabe și al meu. Evident, asta nu este ceva foarte cunoscut. La naiba, nici noi nu am știu până anul trecut, dar omul acela... nu era tatăl meu.

– Știi cine a fost tatăl tău? întrebă ea după câteva clipe.

Dev își ridică în cele din urmă privirea și se uită la Rosie. Un alt adevăr despre care nu vorbise îi apăru pe buze.

– Cred că știu cine este și nici măcar nu știu dacă Gabe crede asta sau nu. Nu este ceva despre care să vorbim, dar cred... cred că tatăl nostru este Stefan.

Rosie făcu ochii mari.

– Aiurea, nu-i așa? zise el cu un râset scurt, lipsit de umor. Este singurul lucru care are logică pentru mine. Atât eu, cât și Gabe semănăm prea mult cu Stefan și cu Lawrence. La naiba, sunt imaginea aproape identică a lor când erau tineri. Lucian și Madeline seamănă, evident, cu mama noastră, și știu că teoria mea nu este tocmai științifică, dar, dacă am dreptate, este Stefan.

– Mai este vreo dovadă solidă în afară de asta? întrebă ea clătinând ușor din cap.

– Nu. Am fi putut afla, dar... dacă ar exista vreo înregistrare care al cui copil era, asta ar afecta multe lucruri. Lucian ar putea ajunge să dețină compania, și nu vrea asta. I-am oferit-o, dar nu vrea genul ăla de viață.

– Cu toate astea, a fost... a fost mare lucru din partea ta să faci asta.

Dev își lipi strâns buzele. Chiar era mare lucru? Nu credea asta, nu atunci când existau zile când tot ce își dorea era să plece și să lase toată nebunia asta în urmă.

– Acum, are sens. De ce nu te-am auzit niciodată spunându-i „tată", spuse ea. Ce ți-a făcut Lawrence?

– Ce nu mi-a făcut? răspunse el cu un râset scurt, aspru. A știut mereu că nu eram copiii lui și cred că ne-a urât din cauza asta și, dintr-un motiv neînțeles, îi ura și mai mult pe Lucian și pe Madeline pentru că erau copiii lui. Omul ăla era un sociopat. Dându-și capul pe spate, închise ochii. Se pierdea cu firea destul de repede și, dacă eram prin preajmă, nu se termina bine. Ziua în care aproape am murit sau chiar am murit? M-a lovit și m-am dezechilibrat, lovindu-mă cu capul de colțul biroului său. Besson – tatăl lui Nikki – m-a găsit și mi-a acordat primul ajutor.

– Stai! Vrei să spui că Lawrence a făcut așa ceva și nici măcar nu a chemat ajutor? Nu a încercat să te ajute?

– Nu. Se pare că a plecat din birou, dar s-a întâmplat ca Besson să treacă pe acolo și să mă vadă, zise Dev trecându-și o mână prin păr. Nu știa ce se întâmplase exact, și eu nu am spus nimic când m-a dus la spital. Toată lumea a crezut că am căzut, așa cum fac de obicei copiii, și că m-am lovit la cap.

– Dar... nu s-a terminat așa, corect? Nu se poate să se fi terminat așa.

– Știi, lucrul ciudat este că s-a terminat... până când s-au născut Lucian și Madeline, și apoi... da. Când am mai crescut, știam cum era, așa că am rămas aproape de el, pentru că eram... eram cel mai mare. Cicatricile sunt din seara în care am intrat în belele la școală, când Gabe și Lucian încercau să se furișeze afară. Lawrence a fost furios. Eu eram cel mai mare, cel care dădea un exemplu... și alte prostii îndrugate când a aflat. Cine știa că o curea putea lăsa atât de multe cicatrici?

– Dumnezeule, Devlin, îmi pare atât de rău...

– Să nu-ți pară! Nu vreau mila ta sau să mă compătimești.

– Te compătimesc.
– Era datoria mea să-i protejez.
– *Nu* era datoria ta, Devlin. Asta nu este datoria unui copil.
El se uită la ea. Nu era ca și cum nu își dădea seama de asta acum, dar tot era greu să iasă din rolul acela.
– Dacă nu ar fi fost cineva care să o încaseze pentru ei, le-ar fi făcut mai rău lor. Știu asta.
– Cum naiba de părinții lui Nikki nu au văzut asta? Cum de nu au știut ce se întâmpla? întrebă ea în timp ce se uita la el.
– Lawrence era foarte bun la a ascunde ce făcea, Rosie. Nu au nici o vină. Nu am spus niciodată nimic. Am fost prea slab și prea fricos pentru a spune naibii ceva. Aș fi putut să opresc asta. Aș fi putut...
– Dumnezeule, Devlin, nu ai fost slab. Erai un copil, zise ea și îi cuprinse fața în mâini, obligându-l să se uite la ea când el încercă să se ferească. Nu pune asta pe seama ta! Este vina acelui monstru nenorocit, și sunt *bucuroasă* că a murit.
– Ești cam însetată de sânge, spuse el.
– Nici nu ai idee, răspunse ea mângâindu-i bărbia. Sunt câteva lucruri în viață care mă enervează. Abuzatorii. Monștrii. Cei care profită de ceilalți, zise ea, strâmbând din nas. Și posesorii iresponsabili de animale. Cam în ordine asta sunt pe o scară a declanșării furiei.
– Nimeni nu a văzut cicatricile astea, spuse Devlin punându-și mâinile în jurul taliei ei.
– Nici măcar frații tăi?
– Nu am stat niciodată fără tricou în preajma lor. Îi duse mâna la gura lui și îi sărută palma. Când am fost cu Sabrina sau cu altcineva, nu m-am dezbrăcat niciodată complet. Mereu am fost atent.
– Mă bucur că nu ai fost de data asta, șopti ea. Nu le poți ascunde la nesfârșit, Devlin. Te-ar mânca de viu.
Nu îl mâncaseră deja de viu?
Închizând ochii, îi sărută vârfurile degetelor.
– Ce mi-a făcut Lawrence nici nu este cel mai grav lucru, Rosie. A fost implicat în niște lucruri îngrozitoare. Ți-am zis asta și înainte, dar nu ai idee.
– Atunci, spune-mi, zise ea înghițind în gol în timp ce se aplecă spre el.

– Frații mei nu știu nimic despre asta și așa vreau să rămână, spuse Dev deschizând ochii în timp ce îi cobora mâna către coapsa lui. Nu vreau să știe în ce a fost implicat, pentru că se rezolvă. M-am asigurat de asta.

– Nu aș spune nimic și nu ți-aș înșela încrederea în felul acesta.

O crezu. Pentru prima dată, o crezu fără nici o ezitare.

– Lawrence, unul dintre cei mai bogați oameni din lume, a fost implicat în traficul de persoane.

– Dumnezeule! Rosie își duse cealaltă mână la gură, în timp ce groaza i se citi în ochi. Oh, Dumnezeule!

– Înainte de a muri, am început să suspectez că era implicat în ceva. Făcea călătorii ciudate și depunea bani care mie mi se păreau suspecți. A durat luni întregi ca un investigator financiar să clarifice nebunia. Cred că asta descoperise Andrea Joan.

– Deci, și Stefan este implicat?

– Fie este, fie știe despre ce este vorba, și Andrea a avut încredere în persoana greșită. Asta era pe iPadul ei, spuse el. S-a dus la Lawrence, corect? Asta susține Ross. Dacă este așa, s-a dus direct în gura lupului.

– Asta e îngrozitor, zise ea. Dumnezeule, nici măcar nu știu ce să spun. Eu...

– Ce poți spune? Este... aiurea. Partea cea mai proastă este că sunt implicați o mulțime de oameni, fie direct, fie acoperind treaba asta. Dev se gândi la fostul ofițer de poliție, care avusese... o moarte prematură. Dovezile pe care le-a strâns Andrea implicau mulți oameni, și acele dovezi sunt date oamenilor potriviți. Nu o să oprească totul, dar...

– Dar va elimina mulți oameni răi, și asta este important, insistă ea. E mare lucru, Devlin, și tu vei fi motivul pentru care se va întâmpla asta. Tu, Andrea și oricine încearcă să facă ce trebuie.

Dar Dev nu făcuse mereu ceea ce trebuia. Poate că făcuse ce considerase necesar, dar lucrul corect? Asta era discutabil.

– Nu știi totul, Rosie.

– Atunci, spune-mi totul. Uite ce e, dacă putem vorbi despre asta în timp ce ești complet dezbrăcat și eu sunt cu cămașa ta, putem vorbi cam despre orice.

– Bună observație, spuse el cu un zâmbet pe față.

– Mereu am observații bune, replică ea aplecându-se și sărutându-l. Devlin, pot gestiona orice ai să-mi spui.

Putea? Nu era sigur.

– Nu te merit.

– Poftim? întrebă ea încercând să-și tragă mâna, dar el nu o lăsă. Nu spune asta!

Dev terminase cu minciunile – cu toate – și știa că, dacă îi mărturisea și acest lucru, era o șansă bună ca acest adevăr să îl facă să o piardă înainte chiar de a o avea. Trase adânc aer în piept, știind că trebuia să-i spună dacă voia să aibă o șansă la un viitor împreună.

– Nu eu am fost în cimitir în acea zi.

– Poftim? întrebă Rosie confuză, uitându-se din nou la el.

– Nu am fost eu. A fost fratele meu geamăn.

CAPITOLUL 33

Mintea lui Rosie se blocă pentru câteva clipe. Așa se simțea în timp ce se uita la el. El îi rosti numele și, când nu răspunse, îngrijorarea apăru pe fața lui.

– Spune ceva! Încep să-mi fac griji.

– Ai un frate geamăn? întrebă ea clipind.

– Da.

Rosie deschise gura și apoi o închise la loc. Trecură câteva momente.

– Nu înțeleg.

Asta nu avea nici un sens pentru ea. Dintre toate lucrurile pe care i le spusese, acesta era singurul pe care nu îl înțelegea. Ceea ce aflase despre tatăl lui era îngrozitor. Ceea ce credea ea în timp ce Devlin îi mărturisea era și mai tulburător, pentru că ea se gândea... Dumnezeule, se gândea că probabil ar fi putut fi el.

Că Devlin îl omorâse pe Lawrence.

Și încă stătea acolo, fără a fi îngrozită de suspiciunea ei, ci de faptul că acest lucru *nu* o deranja.

De faptul că se uita la cineva care probabil omorâse pe altcineva și nu simțea groază. Că îl compătimea pe Devlin pentru tot ce suferise și pentru că încercase să-și protejeze frații. Pe măsură ce el îi spusese despre lucrurile în care fusese implicat Lawrence, o mare parte din ea înțelesese de ce făcuse ceea ce făcuse.

Ce zicea asta despre ea?

Pregătirea și educația ei spuneau că ar putea avea unele probleme, dar cum putea urî sau cum se putea teme de un bărbat care încercase să se opună unui om atât de inexplicabil de malefic. Cum s-ar putea împăca ea cu asta? Două lucruri rele nu îndreptau un al treilea, dar uneori... uneori, se întâmpla asta.

Așa cum spusese și în timpul discuției lor de la cină, viața exista adesea în zona gri și, pentru oameni precum cei din familia de Vincent, era chiar și mai mult așa.

Dar *asta* era ceea ce o făcuse să rămână fără cuvinte. Avea un frate geamăn? Și nu fusese el în cimitir? Simțindu-se amorțită, se trase și, de data asta, Devlin îi dădu drumul. Având nevoie de spațiu pentru a se gândi, se ridică de pe pat, prinzând marginile cămășii.

– Voi avea nevoie de o explicație foarte detaliată, spuse ea, mergând prin cameră în timp ce ținea strâns cămașa. Pentru că sunt confuză. Tocmai ai spus că bujorii sunt unul dintre lucrurile tale preferate...

– Sunt, spuse el ridicându-se și îmbrăcându-se cu pantalonii și trăgând fermoarul, dar fără a închide nasturele. Doar că nu mi i-ai dat mie. Nici măcar nu venisem încă în oraș. Nu m-am întors decât în acea după-amiază. Nici măcar nu am știut că este aici, dar s-a dus la cimitir la mormântul mamei noastre. Mi-a spus că s-a întâlnit cu cineva. Mi-am dat seama când te-am văzut a doua zi.

– De aceea nu m-ai recunoscut de la început, zise ea oprindu-se.

– Dimineața aceea în apartamentul tău a fost prima dată când te-am văzut, Rosie.

– Au existat și alte dăți când am crezut că aveam de-a face cu tine și nu a fost așa? întrebă ea și simți un nod în stomac.

– Nu. Categoric nu. În toate celelalte dăți am fost eu. Sută la sută.

– Și cum știu că este adevărat? întrebă ea, vrând să-l creadă.

– Nu am nici un motiv să mint despre asta acum, spuse el, așezându-se din nou. Ți-am spus pentru că vreau... vreau un viitor cu tine, Rosie și, pentru a avea asta, trebuie să-ți spun tot.

Dumnezeule, și ea voia asta. Chiar voia, dar avea nevoie de mai multe informații despre asta. Trebuia să înțeleagă cum putuse Devlin să ascundă așa ceva.

– Frații tăi nu știu?

– Nu. Și eu am aflat abia în primăvară. Fratele meu – numele lui este Payton. Bărbatul care l-a adoptat i-a spus adevărul. Se pare că femeia care l-a crescut a murit cu câțiva ani în urmă, și apoi tatăl lui s-a îmbolnăvit. I-a spus înainte să moară că a fost adoptat și că are frați. Payton m-a căutat, și, la început, nu l-am crezut, dar mi-a trimis o fotografie. Suntem aproape identici, Rosie. Cred că, dacă am fi unul lângă altul, ai putea face diferența, dar...

– Cum a ajuns să fie adoptat? întrebă ea, inima bătându-i cu putere.

– Nici măcar nu am știu că am un frate geamăn. Mama nu a spus niciodată nimic. Lawrence clar nu a spus, și soții Besson – părinții lui Nikki – au început să lucreze pentru noi la scurt timp după ce m-am născut eu. Habar nu am cum a ajuns Payton să fie adoptat, dar știu fără nici un dubiu că Lawrence a făcut asta. Poate pentru că a știut că nu suntem copiii lui. Poate că era un nenorocit de nebun care a făcut-o doar pentru că a putut. Nu știu și nu voi ști niciodată. Și nici Payton. În ton i se simți furia. Dar Lawrence ne-a luat asta. Suntem gemeni, Rosie, și mereu am simțit... mereu am simțit că lipsește ceva. Știi? Crescând, m-am gândit că simțeam asta pentru că fusesem la un pas de moarte. Că poate mă întorsesem defect sau ceva de genul ăsta, dar mă gândesc... mă gândesc că era așa pentru că exista persoana aceasta care era parte din mine, într-un fel.

Dumnezeule!

Rosie se întoarse, înghițind cu dificultate. Era evident că nu știa ce înseamnă să ai un frate geamăn, dar avea o soră și, dacă ar fi aflat despre Bella după toți acești ani, ar fi avut inima frântă, mai ales dacă nu exista un motiv întemeiat pentru care să fi fost separate. Dar să fii despărțit de un frate geamăn? Știa că se forma o legătură puternică în

pântec și văzuse multe studii despre frați gemeni care fuseseră separați. Mulți dintre ei trăiseră o viață întreagă simțind că lipsea o parte din ei.

– Payton a spus că, atunci când a murit tatăl lui, i s-a spus despre noi. A existat un soi de relație între Lawrence și familia care l-a adoptat pe Payton. Nu știm ce fel de relație, dar locuia într-un oraș mic din Nebraska. A crescut acolo. Nici măcar nu auzise despre noi până când nu i-a spus tatăl lui, zise pe nerăsuflate Devlin. Nu le-am spus fraților mei pentru că Payton m-a rugat să nu o fac – nu înainte ca el să fie pregătit. A trebuit... să respect asta.

Rosie se întoarse, simțind o apăsare în piept. Familia aceasta era... un dezastru. Nu, se corectă ea. Un bărbat a fost un dezastru și aproape a distrus o întreagă familie, și bărbatul acesta nu era Devlin.

– De fapt, este în oraș, spuse el trăgând aer în piept. Stă în apartamentul meu din Port. Frații mei nici măcar nu știu că am un apartament acolo. Este doar un loc unde mă duc pentru a evada. Nu știam că Payton urma să vină din nou. A plecat după ce l-ai văzut în cimitir, dar a spus...

– Ce? întrebă ea. Ce a spus?

– A spus ca a avut un sentiment ciudat. Că trebuia să fie acolo.

– Sunt multe cercetări care susțin că frații gemeni au această legătură care îi ajută să știe când celălalt trece prin ceva aparte, spuse ea după ce se gândi un pic. Poate că este asta.

– Poate, șopti el.

Rosie era tăcută în timp ce încerca să absoarbă toate veștile.

– Nu știu ce să spun sau ce să cred. Dar frații tăi se vor supăra, Devlin.

– Știu, zise el, trecându-și mâinile peste genunchi. Și va trebui să mă împac cu asta.

– Prima dată când te-am întâlnit, nici măcar nu te-am întâlnit pe tine. A fost o minciună, spuse ea.

– Nimic, după aceea, nu a fost o minciună. Ai văzut ce e mai rău la mine. Ai văzut și ce e mai bun și ai văzut părți din mine pe care nu le-a mai văzut nimeni altcineva. Se ridică, lăsându-și mâinile pe lângă corp. Și știu că asta va suna ciudat și că nu este cel mai bun moment, dar cred – nu, știu că simt...

– Dev? Ești acolo? Se auziră pumni bătând într-o ușă undeva în apropiere, făcând-o pe Rosie să tresară și să se întoarcă. Trebuie să vii aici. Acum!

– Îmi pare rău. Eu...

Devlin înjură printre dinți în timp ce privirea îi țâșni de la Rosie către sufragerie.

– Este în regulă, spuse ea și se dădu un pas în spate.

El ezită pentru o clipă, apoi se repezi afară din cameră precum un leu ținut în cușcă. Ea se întoarse către el și făcu ochii mari.

– Stai, spuse Rosie, făcându-l să se oprească și să se întoarcă. Spatele tău. Ești fără cămașă. Grăbindu-se către el, își dădu jos cămașa și i-o întinse lui. Poftim!

Era palid la față, dar apoi își coborî privirea, și totul la el se înflăcără.

– Dumnezeule, gemu el, venind înspre ea. Luând-o pe după gât, o sărută adânc, puternic. Îmi pare rău!

Ea era un pic amețită atunci când el îi dădu drumul și făcu un pas în spate, îmbrăcându-se cu cămașa.

– Mulțumesc, spuse Dev, și apoi se întoarse, ducându-se spre hol.

Rosie se uită după el câteva secunde, după care se răsuci. Găsindu-și repede sutienul și chiloții, se îmbrăcă și își puse rochia pe ea. Din fericire, nu era foarte șifonată. Luându-și pantofii cu toc cui, se îndreptă spre ieșirea din cameră, neavând nici o idee ce urma să facă. Să cheme un Uber? Să aștepte? Avea nevoie de timp pentru a se gândi bine la tot ce aflase, dar...

– Ce vrei să spui cu faptul că Stefan este aici? se auzi vocea furioasă a lui Devlin. Cum naiba a intrat în casă?

– Habar nu am, se auzi vocea lui Lucian. Dar era în biroul tău. Gabe tocmai se ducea la Nikki când l-a văzut.

– Ce naiba? explodă Devlin în vreme ce Rosie intra în sufragerie.

Lucian stătea în cadrul ușii și nu putea fi mai uimit decât dacă o fantomă ar fi apărut din spatele lui Devlin. Ca prin minune, reuși să nu spună nimic cu privire la înfățișarea ei șifonată.

Nu că ar fi avut ocazia.

Devlin ieși rapid, și Lucian era chiar în spatele lui. Rosie rămase acolo pentru o clipă, nefiind foarte sigură ce să facă, dar câștigă instinctul. Ceva ce nu prea putea explica. Își

aruncă pantofii pe podea și fugi după ei, prinzându-i din urmă pe holul lung.

Nici unul din ei nu spuse nimic, dar Lucian se uită în spate, către ea. Rosie se gândi că, dacă nu ar fi vrut ca ea să îi urmeze, ar fi spus ceva.

Holul de sus era doar un amalgam de uși închise și cel de la al doilea etaj era la fel, doar că acolo erau mai puține uși. Sus, văzu două uși duble deschizându-se și auzi voci venind din încăpere.

– Trebuie să pleci de aici, spunea Gabe. Este inacceptabil.

– Sunt parte din familie. Nu am voie să fiu aici?

– Noaptea, fără a fi invitat? La naiba, nu!

Lui Rosie i se strânse stomacul în timp ce Devlin dădu buzna în birou.

– Cum ai intrat aici? întrebă Devlin. Nu ai chei de la casă, cu atât mai puțin de la biroul meu.

– Bineînțeles că am chei, răspunse Stefan și, când Rosie se apropie de ușă, îl văzu pe bărbatul înalt ducându-se spre o canapea mică. Pe masa din fața canapelei erau o sticlă de bourbon și două pahare.

În oricare altă situație, s-ar fi uitat prin biroul lui Devlin, dar era uimită de ceea ce se întâmpla.

– Cum de ai chei, Stefan? întrebă Devlin.

Senatorul își umplu un pahar în timp ce Lucian se duse la biroul lui Devlin și se așeză, ridicându-și picioarele pe masă, ca și cum era o seară de marți obișnuită.

Stefan ridică dintr-o sprânceană în timp ce se uită pe lângă Devlin către locul unde era Rosie.

– M-am gândit că vei fi ocupat mai mult timp, Devlin. Sunt un pic dezamăgit de tine.

Ea trase aer în piept, în timp ce Devlin se duse spre Stefan.

– Nu vorbi cu ea și nici măcar nu te uita la ea. Trebuie să-mi spui de ce naiba erai în biroul meu.

– Voiam să petrec timp cu tine, spuse el în timp ce își ridică paharul. Erai ocupat. De înțeles. Am auzit că ați fost la Firestones în seara asta. Surprinzător, având în vedere că nu ai dus-o...

– Răspunde naibii la întrebarea mea! i-o tăie Devlin.

Rosie stătea acolo în timp ce Gabe trecu pe lângă ea, clătinând din cap. Îi spuse ceva despre mers afară, dar era blocată. Ceva nu îi dădea pace în timp ce îl privea pe Stefan

stând jos și ridicându-și paharul cu mâna stângă. Lumina căzu pe ceasul de aur, atrăgându-i atenția.

Se gândi imediat la sesiunea de spiritism avută cu Sarah. Ce spusese spiritul?

Nu trebuia să fie mort.

Se uită la mâna lui Stefan, în timp ce acesta și frații se contrau. Atunci își dădu seama și simți cum i se cutremură întreaga ființă.

Nu spiritul lui Lawrence încercase să vină prin intermediul lui Sarah în acea noapte.

– Oh, Dumnezeule, șopti Rosie, ridicându-și privirea spre fața bărbatului. Gemeni identici. Exact ca Devlin și fratele lui, se gândi ea. Nu este Stefan, spuse cu glas tare.

– Poftim? întrebă Stefan și se întoarse către ea.

– Este Lawrence. Uită-te la ceasul lui. Groaza amenința să o sufoce. Stefan purta ceasul la cealaltă mână. Asta mi-a spus Ross. Așa putea să îi deosebească. Este *Lawrence.*

CAPITOLUL 34

Dev se întoarse către Stefan, privirea căzându-i pe încheietura lui. Rosie avea dreptate. Ceasul era la încheietura greșită, dar, nu, asta nu putea să însemne...

Dev își ridică privirea către fața lui Stefan. Totul se răscula în el la ideea că acest bărbat din fața lui era Lawrence.

Arogant, stând tolănit pe canapea, bărbatul ridică dintr-o sprânceană.

– Poftim? Lucian râse. Acesta este cu siguranță Stefan, senatorul incompetent.

Gabe rânji în timp ce se lăsă pe spate pe scaun, încrucișându-și brațele.

– Devlin, șopti Rosie, înlemnită lângă fereastră.

Nu se putea așa ceva. Inima îi bătea cu putere în piept în timp ce se uita la acel bărbat. Nu putea fi Lawrence, pentru că, dacă era, asta însemna...

Se gândi imediat la ce îi spusese Rosie despre spiritul care venise la ea. Că susținuse că fusese omorât, dar și că nu trebuia să fie el.

La naiba, era posibil ca spiritul lui Stefan să fi fost cel care venise? Și el chiar începea să creadă spusele unui medium?

– Arăți de parcă a trecut o fantomă peste mormântul tău, comentă Stefan, înclinându-şi capul. Vrei să stai jos, Devlin?

Inima începu să-i bată cu putere în timp ce îl cuprinse groaza. Gândurile îi zburau prin minte și ajunseseră la ziua în care Nikki le adusese ceai. Ce îi spusese Stefan?

„Văd că unele lucruri nu se schimbă niciodată. Tot nu reușești să nu faci zgomot."

Simți cum i se ridică părul la ceafă. Stefan nu fusese niciodată atent la Nikki atunci când aceasta era mică. Lawrence, pe de altă parte, nu suporta cât de mult zgomot făcea, chiar și atunci când fata abia scotea un sunet. Și Lawrence... fusese mereu cu ochii pe Nikki, fiind mult prea atent la ea.

– Vreau să-ți văd ceasul, ceru Dev. Acum!

Stefan râse în timp ce se aplecă în față, punând paharul pe masă.

– De ce ai vrea să faci asta?

– Doar nu crezi..., începu Gabe, întorcându-se către Dev.

– Arată-mi ceasul! repetă Dev. Acum!

– Deja știi ce vei găsi, spuse în timp ce se lăsă pe spate, iar râsul și zâmbetul îi dispărură de pe față.

Dev fu cuprins de groază, înghețând pentru un moment.

– Ce vei găsi? întrebă Gabe, întorcându-se spre canapea.

Dădu să se ridice.

– Inițialele. Stefan desfăcu încheietoarea ceasului său, prinzând-o în timp ce aluneca. Îi aruncă ceasul lui Lucian, care îl prinse cu ușurință. Vrea să ştie care sunt inițialele.

Încruntându-se, Lucian întoarse ceasul Rolex din mâna sa. Zâmbetul îi dispăru de pe față.

– Rosie, spuse Dev încet. Trebuie să pleci.

– Nu, cred că trebuie să rămână, zise ticălosul de pe canapea, ridicând din sprâncene.

– Lucian? zise Gabe întorcându-se spre fratele său. Ce spun inițialele?

Lucian își dădu jos picioarele de pe birou și le puse pe podea.

– LDV.

Dev simți un fior de-a lungul șirei spinării în timp ce se întoarse spre Rosie.

– Te rog. Trebuie să....

– Nu pleacă nicăieri.

– Devlin..., se auzi ca o șoaptă vocea lui Rosie.

– Ce naiba? explodă Gabe, și Dev se răsuci.

Îi cuprinse furia în momentul în care văzu că bărbatul despre care credeau că era Stefan avea o armă.

– Lawrence de Vincent.

Lucian azvârli ceasul de parcă îi ardea mâna și se uită în sus. Avea privirea plină de groază.

– O prostie din partea mea, corect? Dar este un Rolex făcut pe comandă. Nu m-am putut despărți de el.

Zâmbetul care i se vedea pe față spunea că era sută la sută Lawrence.

Dumnezeule, cum se întâmplase asta? Cum de nici unul dintre ei nu își dăduse seama? Cum de Dev nu remarcase ceasul, dar Ross da?

Gabe se împletici în spate, lovindu-se de masă. Era palid.

– Iisuse...

– Da, nu cred că te va ajuta acum, spuse cu un zâmbet de superioritate Lawrence. V-am crescut pe toți. Fie că vă place, fie că nu, toți trei sunteți fiii mei, și totuși nu ați avut habar că eram eu în tot acest timp? Nu știu dacă ar trebui să fiu impresionat de abilitatea mea de a mă da drept Stefan sau șocat de prostia voastră. Dar apoi, nu este prima dată când eu și Stefan facem schimb de roluri. Până la urmă, era modul nostru favorit de a ne petrece timpul.

Dev văzu negru în fața ochilor, fără a-și lua privirea de la Lawrence. Spera că Lucian își amintea de arma pe care o păstra în birou. Dacă reușea să-i atragă atenția lui Lawrence asupra lui, Lucian putea să o ia.

– Dar nici unul dintre voi nu a știu că sunt eu în tot acest timp? Serios? *Ea* și-a dat seama? O a naibii de fată creolă cu un fund drăguț și vreo câteva sute de dolari pe numele ei?

– Du-te naibii! spuse Rosie lăsându-și capul pe spate.

– Asta ar fi o posibilitate, dar nu cred că va fi timp, zise Lawrence zâmbind cu superioritate.

– O să te omor, spuse Dev simțind cum explodează furia în el.

– Dar nu ai încercat deja asta? replică Lawrence. Chiar în încăperea de dedesubt? Într-o noapte târzie de primăvară?

Dev strânse din dinți în timp ce simțea privirile fraților săi și a lui Rosie ațintite asupra lui.

– Nu ai făcut deja asta, Devlin? insistă Lawrence în timp ce se ridică, încă ținând arma în mână. Oh, așa este. L-ai omorât pe Stefan, în schimb.

– Dumnezeule, șopti Gabe.

– Oh, da, chicoti Lawrence. L-a omorât pe Stefan, pentru că avea impresia că mă omora pe mine.

– Este adevărat? întrebă Gabe.

– Oh, da, este adevărat, spuse Lawrence râzând din nou. L-a omorât pe Stefan crezând că m-a omorât pe mine și a făcut să pară sinucidere.

Devlin putea simți cum Rosie se holba la el, dar nu putea îndura să vadă privirea dezaprobatoare pe care își imagina că o avea în ochi.

– Nu te-am întrebat pe tine, răspunse Gabe către bărbatul care îi crescuse. Dev, ai făcut-o?

– Nu vrea să spună, dar îți spun eu. Devlin se gândise că avea totul aranjat. Și trebuie să-ți recunosc meritele, spuse Lawrence, făcându-i cu ochiul lui Dev. Ai descoperit ce făceam, dar a contat asta până la urmă?

– Cum? întrebă Dev, cu voce răgușită. Cum a ajuns să fie Stefan? Purta costumul tău. Era...

– Când m-ai confruntat cu privire la... aranjamentele mele de afaceri...

– Aranjamente de afaceri, icni Rosie, atrăgându-i atenția lui Lawrence. Traficai ființe umane. Asta nu este o afacere, nebunule!

– Draga mea, asta este cea mai veche afacere din lume și cea mai profitabilă, răspunse Lawrence.

– De ce? întrebă Rosie, luându-i prin surprindere pe Dev și pe frații lui. Nu părea deloc temătoare în timp ce se uita la Lawrence. De ce ai face asta? Ai toți banii din lume.

– Nu a fost niciodată vorba despre bani. A fost despre putere, spuse el pe un ton condescendent, ca și cum nu-i venea să creadă că trebuia să explice asta. Când ai viața cuiva în mâinile tale, ești Dumnezeul lui.

– Este revoltător, răspunse ea, tremurând.

– Nu crezi că și crima este revoltătoare? întrebă el ridicând din umeri.

Rosie nu răspunse, dar Dev credea că deja știa răspunsul la asta.

– Dar să revenim la cel mai mare complot! Devlin m-a confruntat și, din acel moment, am știut, zise Lawrence, mergând pe după masă, cu arma în mână. Am văzut-o în ochii tăi, băiete. La fel cum am văzut-o în ochii tăi în ziua în care te-ai întors. Aveai doar cinci ani atunci, dar, da, am văzut-o. Ți-am văzut ura. Mă voiai mort atunci și m-ai vrut mort în noaptea în care m-ai confruntat.

– Te-ai întors de unde? întrebă Gabe.

– Pedeapsa a devenit un pic mai dură pe când Devlin era mai tânăr, spuse Lawrence cu superioritate. Băiatul avea nevoie de o mână fermă.

– Lovindu-mă astfel încât să cad și să îmi despic capul a însemnat o mână fermă? întrebă Dev. Îl auzi pe fratele lui înjurând. Dacă nu m-ar fi găsit Besson, aș fi murit.

– Nu, Devlin, ai fi *rămas* mort.

– Cum de nu am știut despre asta? întrebă Gabe. Cum naiba...

– Pentru că Devlin este și un mincinos. De ce nu spui adevărul acum? îl îndemnă Lawrence. Spune-le ce ai făcut!

– Am făcut ce era necesar, spuse Dev ridicându-și bărbia. Ceea ce făceai tu trebuia oprit, și știam că poliția nu era în stare să facă asta. Ai fi scăpat, așa cum ai scăpat cu toate celelalte.

– Nu m-aș fi oprit decât dacă m-ai fi omorât? Ai dreptate. Nu m-aș fi oprit. Dar nu m-ai omorât pe mine. Am făcut schimb cu Stefan. Îmi era dator. I-am spus că am o întâlnire în acea seară. Făceam des asta, apropo. Și nu ai reușit să mă omori pe mine, dar ai reușit să-ți omori adevăratul tată.

Icnetul lui Rosie se pierdu în izbucnirea lui Gabe, dar era ca și cum Dev nu mai auzi timp de câteva minute și, când auzul îi reveni, Lawrence vorbea. Buzele i se mișcau, și Dev îl auzea, dar totul se învârtea în jurul său.

– Mama ta nu a știut. Nu până când s-au născut Lucian și Madeline, spuse Lawrence, zâmbind spre Lucian. I-am spus atunci – i-am spus că tu și sora ta sunteți copiii mei adevărați. Privirea din ochii ei..., spuse el zâmbind. Dar, între noi fie vorba, cred că a știut mereu.

– Dumnezeule, murmură Dev.

– Oh, nu lăsa asta să te afecteze prea mult, spuse Lawrence. Stefan era un fraier.

– De ce ai venit aici în seara asta? întrebă Gabe.

– De ce? Mi-a șoptit o pasăre că cineva făcea ceva săpături, spuse Lawrence, și Dev se gândi imediat la Archie. Am știut că asta însemna că Devlin pusese mâna pe ceva. Am venit aici să găsesc despre ce era vorba. M-am gândit că trebuia să aibă de-a face cu Stefan. Era peste tot. Îl știți pe nenorocitul acela de reporter? Ross? Dacă Stefan și-ar fi ținut scula în pantaloni și gura închisă, nu ar fi trebuit să ne facem griji în privința lui. Dar nu. Al naibii prost s-a îndrăgostit de angajata lui și i s-a confesat, copleșit de regrete sau ceva de genul.

– Andrea, șopti Rosie.

– A venit la mine, crezând că o voi ajuta să-l demaște. Și nu era asta ciudat? Pentru că începuse să se simtă prost, a distrus tot. Acum, el este mort – omorât de către tine – și acea biată fată este... ei bine, pe fundul oceanului.

Rosie își acoperi gura.

– Și lasă-mă să ghicesc, ai pus ca Sabrina să fie omorâtă, nu-i așa? Era un risc, pentru că știa. Știa că tu făcuseși toate astea, nu-i așa? întrebă Dev.

– Sabrina era o femeie încântătoare care ar fi trebuit să se mărite cu unul dintre voi, dar... ei bine, știm că avea probleme și că nu se mai putea avea încredere în ea. Atât Stefan, cât și Sabrina au făcut toate astea.

– Nu au fost Stefan sau Sabrina, nenorocitul naibii! izbucni Dev apropiindu-se de Lawrence. Lăcomia ta te-a dat de gol. Tu ai făcut totul. Tu ai atras toate astea.

– A fost numai lăcomia mea? Spune-mi un lucru, Devlin. Nebraska? Nu căutai proprietăți acolo, nu-i așa?

– Nu, zise el, încordându-se.

– De cât timp știi despre asta? întrebă Lawrence.

– De destul, răspunse Dev.

– Hmm, zise Lawrence și se uită la frați. Deci trecutul a venit și a bătut la ușă și toate piesele s-au așezat la locul lor?

– După cum am spus, ești un al naibii nenorocit, zise Dev cu superioritate.

– Ei știu? Presupun că nu, adăugă bărbatul rânjind.

– Vreau să știu despre ce naiba vorbiți, spuse Gabe, arătând ca și cum mai avea puțin și își pierdea cumpătul.

– Era îndeajuns de greu să am de-a face cu unul dintre bastarzii lui Stefan, dar cu doi? Ai fi uimit de ceea ce fac oamenii pentru bani. Am plătit personalul spitalului. I-am spus nemernicii ăleia că unul dintre ei a murit. Inutil, nu-i așa? A apărut celălalt, zise el și făcu un semn cu mâna către

Gabe. Am făcut-o pentru că am vrut să știu cum era să vinzi un copil.

– Iisuse! icni Gabe.

– Nu era copilul meu, replică Lawrence ridicând din umeri.

– Ești un nebun nenorocit, spuse Dev, clătinând din cap.

– Stai un pic! Noi... mai avem un frate? Tonul lui Lucian exprimă revolta de emoții din încăpere. Ai știu că mai avem un frate?

– Ce naiba? spuse Lucian, și, cu coada ochiului, Dev îl văzu cum deschide sertarul de sus.

– Dev a avut un frate geamăn, explică Lawrence. Ei bine, se pare că încă are.

– Este... Dumnezeule, este adevărat? întrebă Gabe, palid la față.

– Nu am știut până..., începu Dev.

– Știe de suficient timp, interveni Lawrence. Tot așa cum a știut că Sabrina a avut ceva de-a face cu moartea mamei copilului tău.

– Nu am știu asta sigur, interveni Dev, luându-și privirea de la Lawrence. Aveam suspiciunile mele, dar nu puteam fi sigur.

Gabe se uită la el.

Concentrându-se din nou asupra lui Lawrence, simțea cum creștea furia în el.

– Ce crezi că se va întâmpla acum? Aveai de gând să te dai drept Stefan pentru tot restul vieții?

– De ce nu? Funcționa destul de bine și va continua să fie așa, spuse Lawrence. Vedeți voi, mă veți lăsa să plec de aici. Voi dispărea. Am banii și mijloacele necesare, și nici unul nu va mai trebui să-și facă griji că mă va mai vedea vreodată.

– Nu se va întâmpla asta, spuse Lucian, și Dev se uită spre el.

Ținea pistolul în mână în timp ce ieșea de după birou.

– Nu vei pleca, fu de acord Dev.

– Cum vei face, Devlin? întrebă Lawrence cu un râs lipsit de umor. O să mă strângi de gât, așa cum ai făcut cu tatăl tău?

Dev tresări.

– Taci din gură! urlă Lucian. Taci naibii din gură!

– Poftim? O să o faci tu? O să mă împuști? O să-ți împuști tatăl?

– Nu mă tenta!

Lawrence râse cu superioritate în timp ce mișca nepăsător mâna în care ținea pistolul.

– De parcă ai dus ceva la bun sfârșit în viața ta, Lucian. Nu îmi este teamă.

Acea insultă îl lovi cu putere, și mâna lui Lucian începu să tremure. Gabe, veșnicul mediator, păși în față, ridicându-și mâinile.

– Nu așa trebuie să se termine lucrurile, spuse Gabe.

– Ba da, trebuie, interveni Dev. Știe asta, pentru că cealaltă opțiune pentru el este închisoarea pe viață.

– Și pentru tine, răspunse Lawrence. Crezi că, dacă eu mă duc la fund, nu te voi trage după mine? Crezi că nu o să te arunc sub autobuz și să trec direct peste tine? Ești nebun dacă îți imaginezi asta.

Dev se încordă în timp ce se uită scurt la Rosie. Dumnezeule, ar fi dat orice ca ea să nu asiste la asta. Reputația lui. Banii lui. Viața lui. Orice ca să nu fie martoră la ceea ce urma să se întâmple.

– Nu, spuse Gabe. Nimeni nu te va crede, Lawrence. Nu după tot ce ai făcut. Te vei duce la închisoare, nemernicul naibii!

– Oamenii mă vor crede. Mai ales dacă vor dezgropa corpul lui Stefan și vor face o altă autopsie, una care să nu fie măsluită, ca să examineze cadavrul. Privirea rece a lui Lawrence se îndreptă spre Rosie. Cum te simți că te-ai culcat cu un criminal?

Rosie tresări.

– Nu te uita la ea! îl avertiză Dev, venind către Lawrence. Jur pe Dumnezeu, dacă te mai uiți o singură dată înspre ea...

– Ce vei face? Lawrence râse din nou. Mă vei omorî?

– Asta este ce vrea, spuse Gabe. Nu îi vom da asta.

– Cum te simți? insistă Lawrence. Știind că ți-ai tras-o cu un bărbat care și-a omorât cu sânge-rece tatăl?

Dev se pregăti să sară la el, dar Gabe întinse mâna, oprindu-l.

– Nu face asta! îi ordonă fratele său. Nu îi da ceea ce vrea.

– Tu i-ai întins capcana, țipă Rosie, și Dev se întoarse către ea. Ea... îl apăra? Știai că urma să vină după tine și i-ai întins o capcană propriului tău frate. Cum te simți știind că te-ai purtat ca un sociopat?

– Mă simt extraordinar, de fapt. Ar trebui să încerci și tu, spuse Lawrence și îi făcu cu ochiul. Poate că nu eram tatăl lui biologic, dar l-am crescut. L-am făcut ceea ce este azi, și pot să te asigur că așchia nu sare departe de trunchi.

– Nu este deloc ca tine, spuse Rosie strângându-și pumnii.

– Chiar așa? replică Lawrence, privind uimit către Devlin. Ai spălat-o pe creier când ți-ai tras-o cu ea?

– Taci naibii din gură! urlă Dev, împingându-l pe Gabe. Mai înaintă un pas. Neno...

– Ești bolnav, nenorocitule, scrâșni Rosie. Pentru ceea ce ai făcut – pentru nenorocirile în care te-ai implicat – ai merita să fii tăiat în bucățele și dat la câini.

– Și polițistul acela..., spuse Lawrence cu o privire intensă.

– Te acoperea, țipă Dev. Te acoperea, și tu îi furnizai fete. Copile, nenorocitule! Era la fel de bolnav și de depravat ca tine.

– Spune-mi, Rosie, crezi că două fapte greșite pot face o faptă bună? o întrebă Lawrence, ignorându-l pe Dev.

– Jur pe Dumnezeu, dacă mai vorbești cu ea o singură dată, te să fac înlemnești acolo unde stai! explodă Dev, întinzându-se pe după fratele său.

Lawrence se uită din nou la el, plecându-și ușor capul într-o parte.

– Dumnezeule, ești... îndrăgostit de ea. Lui Dev i se opri inima în piept. Nu trebuie să o spui. Pot vedea. O expresie întrebătoare apăru pe chipul lui Lawrence. O iubești și o să... o să arunci totul la gunoi pentru ea.

Încet, Dev se întoarse către Rosie. Nu se uita la Lawrence. Nu. Se uita la Dev, respirând repede.

– Da, șopti el, și fu precum un cutremur.

Chiar o iubea. Nu știa când se întâmplase. Dacă fusese prima dată când văzuse perdeaua aceea oribilă din mărgele de lemn, oricât de ciudat suna, sau prima dată când îl numise nemernic. Ar fi putut fi prima dată când o sărutase sau prima dată când ea îl pusese la punct. Ar fi putut fi atunci când îl ascultase. Ar fi putut fi în momentul în care îi luase apărarea chiar și știind adevărul. Devlin era îndrăgostit de Rosie.

– Da, spuse el tare, în timp ce privirile li se întâlniră

Ochii ei se umplură de lacrimi, și doar asta își permisese Dev să vadă. Se uită din nou la Lawrence și știu ce avea de

făcut.

Asta era, înțelese Devlin.

Totul se terminase.

Gabe avea dreptate. Chiar dacă voia să-l doboare pe Lawrence și să vadă cum se scurgea viața din ochii nenorocitului, nu avea să facă asta. Nu în fața fraților lui. Nu în fața lui Rosie. Deja fusese mult prea mult amestecată în asta.

Dintre toți oamenii, ea nu merita asta.

– Sună-l pe Troy, zise Dev.

– Poftim? întrebă Lucian, încă ținând arma îndreptată către Lawrence. Vorbești serios?

– Devlin, șopti Rosie, venind către el, surprinzându-l încă o dată, așa cum făcea mereu. Gândește-te bine...

– M-am gândit, spuse el uitându-se la ea. Va fi în regulă.

– Vei merge la închisoarea împreună cu mine, îl avertiză Lawrence.

– Nu, nu va merge! urlă Gabe.

– Oh, o să mă asigur că așa va fi, chicoti sinistru Lawrence.

– Taci din gură! țipă Devlin. Doar taci naibii din gură! Sună-l pe Troy, spuse el întorcându-se către Lucian. Adu-l aici.

– Chiar vrei să faci asta, Devlin? întrebă Lawrence, ridicând din sprâncene.

– Fac ce e de făcut, spuse Devlin trăgând aer în piept.

Dinspre Rosie se auzi un sunet frânt, un icnet care se termină într-un suspin. Nu se putea uita la ea acum, în timp ce îl privea pe omul care îl crescuse.

Care îl făcuse ceea ce era azi.

– Nu, spuse el cu voce tare, trecând de Gabe.

Lawrence se încruntă, în timp ce Gabe se uită înapoi către el.

Nu, nu era adevărat, își dădu seama Dev, și la naiba dacă nu era un nou cutremur. Dacă ar fi fost bărbatul crescut de Lawrence, l-ar fi omorât pe ticălos din clipa în care aflase că nu era Stefan. Nu ar fi ratat ocazia.

Nu ar fi îndrăgostit.

Devlin zâmbi pe măsură ce mușchii spatelui și ai gâtului lui se relaxară. Și zâmbetul acele *se simțea* real și potrivit, și, Dumnezeule, era eliberator. Zâmbetul i se lăți în timp ce îi întâlni privirea lui Lawrence.

– Nu sunt deloc ca tine.

Cuvintele sale îl loviră pe Lawrence ca un pumn bine plasat. Se albi la față în timp ce se uita la Dev. Pendula cea veche bătu.

– Ai dreptate, spuse Lawrence cu voce răgușită. Nu ești.

Lawrence ridică arma și fu ca și cum întreaga lume încetini într-o mișcare infinită. Gabe înjură, și Dev știa ce urma să facă. Lawrence avea să pună capăt la tot – să termine tot chiar în fața lor –, și Dev nu se putu gândi decât la Rosie. Dintre toate lucrurile, nu trebuia să vadă asta. Se întoarse către ea, cu numele ei pe buze, în timp ce îl auzi pe Gabe strigând un avertisment.

Dev se răsuci și văzu cu groază că se înșelase, se înșelase al naibii de tare.

Lawrence nu intenționa să se sinucidă.

Avea arma îndreptată. Nu spre ei. Dumnezeule, nu spre ei. Lawrence avea arma îndreptată către Rosie.

– Și va trebui să trăiești cu asta, spuse Lawrence zâmbind.

Urmară țipete. Ale lui Rosie. Ale fraților săi. Ale lui. Și sunetul de armă fu precum un tunet.

CAPITOLUL 35

– La naiba, strigă Lucian, pălind.

Împleticindu-se în spate și spre un scaun gol, Rosie încercă să tragă aer în piept, dar nu reuși, în timp ce se uita la Lawrence. Inima îi bătea atât de tare, încât se gândi că ar putea fi bolnavă.

Lawrence urma să o împuște. Țintise arma spre ea și avea să o împuște.

Dar nu mai era așa.

Omul acela incredibil de malefic stătea întins în fața canapelei, cu un glonț în mijlocul pieptului, și o baltă de lichid roșu aprins se împrăștia pe podeaua de lemn masiv. Avea ochii deschiși, ațintiți spre tavan.

Și era... era mort.

– Lucian, începu Gabe, apoi se opri.

– Nu am fost eu, spuse Lucian, uitându-se dincolo de Devlin și Gabe. Aveam de gând să o fac. Aveam de gând să-l împușc pe nenorocit, dar nu am fost eu. A fost *el*.

Rosie se întoarse ca și cum era prinsă într-un vis. Un bărbat stătea în cadrul ușii, un bărbat care semăna atât de mult cu Devlin, încât ea tresări, gândindu-se inițial că Devlin era cel care stătea acolo, cu un pistol în mână, dar nu era el, pentru că Devlin era lângă ea, cu un braț în jurul ei. Devlin o atingea, plimbându-și mâinile pe corpul ei, ca și cum căuta o rană. Bărbatul care semăna izbitor de mult cu Devlin era fratele lui geamăn.

– L-am urmărit. Cu toate acestea, a durat până am intrat aici, spuse Payton lăsând arma în jos. Avea de gând să o împuște. Trebuia... trebuia să fac ceva.

Gabe spunea ceva, dar era un zumzet în capul lui Rosie care îi acoperea vorbele, înăbușea totul în jurul ei.

Era un bărbat mort chiar acolo.

Se gândi că, după câte învățase și experimentase în viața ei, asta nu ar trebui să fie șocant, dar era. Întregul corp îi era cutremurat, și avea un bâzâit în urechi, în vene.

Mâini o atingeau dintr-odată, luând-o de brațe și uitându-se la ea. În fața ei era Devlin.

– Ești în regulă? Rosie, vorbește cu mine! Ești în regulă?

Se întinse să vadă dincolo de umărul lui. Nici măcar nu știa de ce. Era ca și cum trebuia să continue să se uite pentru a-și repeta că era mort.

– Nu. Haide, nu te uita la el! spuse Dev ridicându-și mâinile și cuprinzându-i obrajii în palme. El își lăsă capul într-o parte. Uită-te la mine!

Ea se uită la el și simți, într-un final, că respira. Imaginea deveni din nou clară, în timp ce bâzâitul din urechi se estompă.

– Știi, spuse ea, cu voce răgușită. Ai fi putut să alegi un moment mai bun să-mi spui că mă iubești.

– Da, spuse Devlin râzând, aș fi putut alege un moment mai bun. Plecându-și capul, o sărută pe frunte, apoi se retrase, cercetându-i tot corpul. Ești sigură că ești în regulă? Nu ești rănită?

– Nu cred că a tras, spuse ea înghițind cu greutate în timp ce continua să se uite la el.

Un sunet de ușurare se auzi dinspre Devlin în timp ce o trăgea spre el, îmbrățișând-o.

– Îmi pare atât de rău, spuse el, un fior cuprinzându-i tot corpul. Îmi pare atât de al naibii de rău că a trebuit să vezi asta. Că a trebuit să auzi asta.

– Este în regulă, spuse Rosie lăsându-și capul pe umărul lui în timp ce îl luă în brațe, strângându-l la fel de tare cum o strângea el. Este în regulă.

El își duse o mână la ceafa ei și îi prinse părul.

– Nu este în regulă, Rosie. Nimic din toate astea nu este în regulă.

– Știu, șopti ea, în timp ce inima i se strânse de durere. Dar va fi în regulă. Trebuie să fie în regulă acum.

Îl cuprinse un nou fior, și apoi, iadul păru să se dezlănțuie.

Un țipăt se auzi în încăpere. Devlin se trase înapoi, întorcându-se astfel încât să o protejeze pe Rosie. Peste umăr, o văzu pe Julia în cadrul ușii, în spatele lui Payton.

– Oh, Dumnezeule! Julia avea mâinile ridicate, ca pentru a bloca astfel ceea ce vedea.

Rosie o văzu pe Julia alergând către Lucian. Acesta nu mai avea în mână arma cu care nu trăsese. Era în mâinile lui Gabe, în timp ce Julia prinse între mâini fața palidă a lui Lucian.

– Iubitule, ce s-a întâmplat? întrebă ea cu voce panicată. Ce se întâmplă? Lucian, iubi...

Țipetele ei se stinseră când Lucian o trase către el, îmbrățișând-o. O ținea pe Julia așa cum... așa cum Devlin tocmai o ținuse pe Rosie, ca și cum s-ar fi înecat dacă nu ar fi fost ea.

Nu se putea gândi decât că, slavă Cerului, Nikki era la ea acasă și nu era aici să vadă asta.

Totul se întâmpla în ceață în acest moment. Gabe pusese arma pe birou și vorbea la telefon. Rosie era scoasă afară din cameră, împreună cu Lucian și Julia, care se uita la Payton și la Devlin de parcă era ceva în neregulă cu ochii ei, și cumva ajunseră toți trei jos, într-o sufragerie confortabilă, care chiar arăta ca una reală.

Lucian se așeză pe canapea, cu capul în mâini, în timp ce Julia îl mângâia pe spate. Îi povestise ce se întâmplase, și îngrijorarea ei pentru Lucian era evidentă în fiecare privire îndurerată pe care i-o arunca lui Rosie. Lucian nu apăsase pe trăgaci, dar ar fi fost gata să o facă, și asta îl tulburase. Măcar atâta lucru era evident.

Rosie... nu putea să stea nemișcată în timp ce Devlin și Gabe făceau Dumnezeu știe ce sus. Mergea agitată prin sufragerie. La un moment dat, i se păru că aude voci – nu pe a lui Gabe sau pe a lui Devlin.

Pe cine chemaseră?

Cineva care urma să aibă grijă de tot, să îndepărteze cadavrul și să șteargă dovezile de parcă persoana aceasta nici nu existase?

Dumnezeule, o parte din ea nu putea crede că gândea astfel, dar asta... asta devenise viața ei, pentru că nici măcar o singură dată de când se declanșase arma și Lawrence fusese împușcat nu se gândise să sune la poliție.

Și, când Devlin se hotărâse să sune la poliție, se panicase. Asta nu... nu îi stătea în fire. Sau poate da, și abia acum descoperea asta? Nu putea găsi în ea forța de a-l judeca pe Devlin.

Poate că urma să aibă coșmaruri și poate că avea să îi ia mulți, mulți ani pentru a fi împăcată pe deplin, dar știa că nu avea să regrete că nu sunase la poliție. Ceea ce regreta era că fusese pusă în acea situație de un om malefic, care scăpase de sub control.

Exact așa cum Devlin și familia lui fuseseră puși în acea situație în toți acei ani.

Rosie se cutremură și își strânse brațele în jurul corpului. Uitându-se la Lucian și la Julia, își mușcă buza de jos. Era îngrijorată din cauza lui. Julia îl trase spre ea. Capetele li se plecară împreună, și Rosie se întoarse pentru a le oferi un pic de intimitate.

Habar nu avea cât timp trecu, dar încă era întuneric afară când Devlin și Gabe apărură în cadrul ușii. Payton nu era cu ei și, pentru un moment, Rosie se întrebă dacă fusese vreodată acolo.

Înainte de a avea ocazia să se miște, Lucian vorbi pentru prima dată de când coborâse în această încăpere:

– Unde este fratele *nostru?*

– A plecat, răspunse Devlin. S-a gândit că ar fi bine să vină într-un moment... mai potrivit.

– Un moment mai potrivit? întrebă Lucian cu un râset sec.

Desprinzându-și mâinile, Rosie se grăbi către Dev, în timp ce Gabe se prăbuși într-un fotoliu. Ea îi prinse mâinile, căutându-i privirea.

– Este totul... în regulă?

Devlin nu răspunse, ci doar o strânse la piept și își lipi fruntea de a ei. Ea își puse mâinile pe pieptul lui și îi simți bătăile inimii sub palmă.

– Totul a fost aranjat, spuse Gabe cu voce obosită. S-a terminat.

Rosie se trase înapoi, ridicându-și privirea către Devlin.

– Nu întreba, zise el. Nu vrei să știi.

O parte din ea voia să știe, și poate că acea parte din ea existase într-o mare de curiozitate morbidă, dar putea spune din felul devastat în care arăta fața lui Devlin că el nu își dorea ca ea să afle toate detaliile. Cel puțin, nu acum.

– Ce se va întâmpla acum? întrebă ea.

– O să continuăm, așa cum facem de obicei, răspunse Lucian, făcând-o pe Rosie să se întoarcă. Acum, se rezema de canapea. Stefan va fi dat dispărut, din moment ce Lawrence era deja considerat mort. O altă dispariție bizară din familia de Vincent despre care se va bârfi.

Rosie tresări.

– Și ne vom preface că nu s-a întâmplat nimic, nu-i așa? spuse Lucian râzând fără pic de amuzament. Adică, ar trebui. Nenorocitul ăla... nu merita să trăiască, dar cum... cum suntem noi diferiți?

– Oh, iubitule, spuse Julia cuprinzându-i fața în mâini. Nu ești deloc precum acel om. Precum nici unul din ei.

– Noi nu suntem ca el. Nu am fost niciodată ca el, spuse Gabe. Dar tu?

Rosie trase adânc aer în piept când își dădu seama că Gabe se uita direct la Devlin.

– Ce naiba, Dev? continuă Gabe. Chiar ai făcut-o.

– Haide, spuse Lucian, clătinând din cap. Nu este chiar așa surprinzător.

– Poate nu pentru tine, spuse Gabe uitându-se înapoi.

Devlin nu interveni. În tot acest timp, stătu acolo, acceptând acuzele lor. Acceptând totul, așa cum făcuse mereu.

– De parcă nu ai avut suspiciunile tale, replică Lucian.

– Am avut, dar am sperat că m-am înșelat, spuse Gabe strângând din dinți. Poți spune că sunt un optimist fraier pentru că am vrut să cred că nu era în stare de așa ceva.

Julia deschise gura.

– Emma, spuse Lucian, și Gabe se trase înapoi la auzul numelui mamei copilului său. Poți spune că am făcut ceva diferit față de ce a făcut Dev?

– A trebuit să fac ceva, zise Dev într-un final. Știți că, dacă m-aș fi dus la poliție, nu l-ar fi oprit pe Lawrence. Jumătate dintre ei erau implicați, și putea să îi plătească pe restul sau puteau să sfârșească morți. Nu înțelegeți...

– Nu, ai dreptate. Nu înțelegem, spuse Gabe și se ridică. Nu ne-ai spus niciodată nimic din toate astea. Nici măcar o dată nu ne-ai zis în ce erau implicați. Ce făceau.

– Nu am vrut să știți! O crăpătură se văzu în stăpânirea de sine a lui Devlin, surprinzându-i pe frații lui și pe Julia. Dar nu și pe Rosie. Astea – toate acestea – fierbeau de foarte mult timp. Devlin păși pe după Rosie. V-ar fi făcut viața mai ușoară sau mai bună dacă ați fi știut că bărbatul care v-a crescut și fratele lui vindeau ființe umane? Că traficau femei și copii? Fetițe?

Julia își acoperi mâna cu gura.

– V-ar fi ajutat să dormiți mai bine noaptea știind că jumătate dintre oamenii aceia erau vânduți împotriva voinței lor sau că erau păcăliți să-și părăsească familia pentru o viață mai bună? Și că restul erau omorâți? Voiați să știți toate astea? întrebă Devlin.

Nici unul dintre frații săi nu răspunse.

– Așa m-am gândit și eu. Pentru că știu ce se întâmplă odată ce afli despre asta. Începi să faci cercetări. Începi să descoperi ce le fac oamenilor, cum îi droghează și cum îi amenință ca să facă ce vor ei, spuse Devlin încordându-se. Nu vei mai dormi mult timp după ce afli. Așa că mă scuzați naibii că am încercat să vă scutesc de asta.

– Dar suntem o familie, spuse Gabe trecându-și mâna prin păr. Nu trebuia să faci asta de unul singur – să duci doar tu povara. Cum de nu ai știut că, oricât de mult ne-ar fi afectat, am fi fost acolo, alături de tine?

– Nici măcar nu am știut că aproape te-a omorât, spuse Lucian, atrăgându-i atenția lui Devlin. La naiba! Richard trebuie să știe despre asta. Și Livie?

– Au știut că am fost rănit, spuse Devlin după o clipă. Besson a fost cel care m-a găsit inconștient. Mi-a acordat primul ajutor, dar nici el și nici soția lui nu știu cum s-a întâmplat.

– Și nu ai spus niciodată nimic? întrebă Gabe ridicându-și mâinile. Și ceea ce aflaseși despre Sabrina? Știai...

– Încercam să te protejez, interveni Devlin, și Rosie trase aer în piept. Urma să-i spună despre Sabrina? Încercam să vă protejez pe amândoi.

Rosie se chinuise mult să rămână tăcută, pentru că era ceva ce trebuia să spună Devlin, trebuia să-și ia povara de pe umeri.

– Așa cum ai încercat să ne protejezi de la a ști că avem un alt frate? întrebă Lucian, și Julia își plecă ușor capul, cu coatele pe genunchi. De aceea nu ne-ai spus?

– Nu am știu despre existența lui până în primăvară, spuse Devlin strângând din dinți.

– Asta a fost acum aproape șase luni, explodă Gabe.

– Nu am știut cum să vă spun, răspunse Devlin. Și el nu voia să se știe. Doamne! Tocmai aflase că fusese adoptat și că era rudă cu noi. Nu am plănuit...

– Să ne spui vreodată? întrebă Lucian.

– Nu, se enervă Devlin. Amândoi plănuiam să vă spunem când era el pregătit.

Gabe clătină din cap și dădu să se întoarcă, apoi se răsuci spre Devlin.

– Îl cheamă Payton. Tocmai am aflat asta în seara aceasta. Ai știut luni de zile că Lawrence... că l-a dat din ură. A mințit-o pe mama noastră pentru că... pentru că a putut.

– Era un monstru, șopti Julia, punându-și mâna pe coapsa lui Lucian. Și mă bucur că acum a murit de-adevăratelea.

Rosie nu avea cum să nu fie de acord cu ea. Poate că o făcea o persoană îngrozitoare, dar bărbatul acela și fratele lui erau răul cu chip de om.

– Ar fi trebuit să ne spui, zise Gabe, întorcându-se și mergând spre șemineu. Își puse mâna pe marginea acestuia și își plecă ușor capul. Nici nu... Iisuse, Dev! Nici măcar nu știu cine ești.

Rosie simți o apăsare în piept în timp ce Devlin făcu un pas în spate. Ea se întoarse spre el, dar el deja dispăruse înainte de a putea spune un cuvânt.

Incredibil!

Doar la asta se putea gândi Rosie în timp ce se întoarse încet către frați. Și ea tocmai aflase niște lucruri nebunești și, înainte de a se întâmpla... ce se întâmplase, nu era sigură care îi erau intențiile cu Devlin.

Acum, știa.

Nu se uită la Julia când vorbi. Se uită direct la ei.

– Habar nu aveți. Sincer. Nu știți nimic.

– Rosie, spuse Lucian uitându-se la ea.

– Nu. Tot ce a făcut a fost din cauza voastră, a tuturor. Ceea ce *a devenit* a fost din cauza voastră, a amândurora. Habar nu aveți.

– Am vrut să știm, spuse Gabe îndepărtându-se de șemineu. Ne-a ținut în întuneric.

– Nu. Absolut deloc, spuse Rosie nervoasă. Nu v-a ținut în întuneric. V-a menținut pe amândoi la lumină.

Întregul corp al lui Lucian păru să tresară la auzul cuvintelor ei.

– A suportat o femeie nebună care era obsedată de tine, Gabe, pentru a te proteja. Ea știa totul și, dacă nu ar fi fost Devlin, s-ar fi folosit de asta. Dacă nu ar fi fost el, nu ai fi cu Nikki acum. Ai fi cu acea femeie, îi spuse ea lui Gabe înainte de a se întoarce la Lucian. Furia îi clocotea în vene. Și îți amintești povestea aceea amuzantă pe care mi-ai spus-o despre voi trei la școală? Cum Devlin a fost prins pentru că voi ați încălcat restricțiile? Partea nasoală este că Lawrence l-a bătut atât de tare după aceea, că încă are cicatricile. Nu ați știut asta, nu-i așa? I-ați văzut vreodată vreunul dintre voi spatele?

Amândoi frații rămaseră tăcuți în timp ce lacrimile se prelingeau pe gâtul lui Rosie.

– Ați văzut vreodată cicatricile? Presupun că nu. Și presupun că nici unul dintre voi nu a fost îndeajuns de atent și nu s-a gândit de ce Devlin este așa cum este și nici nu și-a dat vreunul seama că, în timp ce voi vă vedeați de viață și făceați ce naiba voiați voi, el era blocat cu acei monștri. Nu v-a ținut în întuneric. V-a ținut pe toți la lumină. Gândiți-vă la asta în timp ce îl târâți prin mocirla în care a trăit în toți acești ani.

Rosie nu așteptă ca vreunul din ei să răspundă, ci plecă din cameră și începu să-l caute pe Devlin. Îl găsi stând în hol, sub candelabrul aurit. Se uita în sus la scara grandioasă.

– Asta... afurisita de casă, spuse el în timp ce ea se apropia de el. Privirea ei o urmă pe a lui, dar Rosie nu spuse nimic. Asta nu o împiedică să simtă fiori în tot corpul când el adăugă: Casa asta este bântuită de morți și de vii. Îmi doresc să nu te fi adus niciodată aici.

– Devlin..., spuse ea și îi atinse brațul, dar el nu se uită la ea. Ești în regulă?

El râse.

– Știu că este o întrebare prostească.

– Nu este, dar nu ar trebui să mă întrebi asta.
– Frații tăi...
– Au toate motivele să fie supărați. I-am mințit.
– Nu, spuse ea, strângându-l mai tare. I-ai protejat. Le-ai oferit viața pe care o au în timp ce ți-ai sacrificat-o pe a ta. Da, sunt nervoși, dar trebuie și să treacă naibii peste asta. Ceea ce le-am și spus. Așa că sper că nu vei fi foarte supărat pe mine din cauza asta.
– Ce... ai făcut? întrebă Devlin, întorcându-se către ea, cu ochii mari de uimire.
– Hm, ei bine, le-am spus, în esență, să caște naibii mai bine ochii. Am spus alte lucruri, dar, hmm, da, asta este esența.
El se uită la ea.
Ea începu să se îngrijoreze un pic.
– Trebuie să știe ce ai făcut pentru ei. Ei...
– Mulțumesc, spuse Devlin plecându-și capul și sărutând-o. Nimeni... nimeni nu a făcut asta pentru mine. Să-mi ia apărarea. Mulțumesc!
– Nu trebuie să-mi mulțumești. Am făcut-o pentru că...
– Nu, spuse el încet, ca și cum simțise ce urma să zică. O sărută din nou, încet la început, dar apăsarea gurii lui deveni repede mai fermă. Sărutul deveni feroce, chiar disperat, și, când, într-un final, își ridică gura de pe gura ei, ea tremura și se simțea... se simțea un pic ca la final. Am nevoie doar să te duci acasă. În regulă? Nu ai fost niciodată aici.
– Poftim? Am crezut că totul s-a rezolvat.
– Așa este, dar pentru orice eventualitate. Trebuie să fac ceva. O prinse de obraji, fixând-o cu o privire rugătoare. În regulă? Trebuie să pleci. Vom ține legătura. Promit.
– Nu vreau să plec.
– Dar trebuie să fac asta singur și trebuie să pleci.
– Ce să faci? întrebă ea.
– Cred că este momentul să scăpăm acest pământ de acele fantome, spuse el întorcându-se de la ea și uitându-se la trepte.
– Atunci, sunt fata ta. Sunt...
– Nu genul acela de fantome, Rosie. Se duse spre trepte. Te rog, pleacă! Este ceva ce trebuie să fac singur.
O cuprinse alt gen de neliniște.
Străduindu-se să nu plângă, simți că încuviință din cap și se auzi fiind de acord, dar se întinse spre el, însă nu dădu

decât peste aer.

– Este adevărat ce am spus, spuse Devlin uitându-se la ea. Te iubesc, Rosie. Știu că pare imposibil, dar este real.

– Devlin...

El deja urca treptele, și Rosie auzi ușa deschizându-se în spatele ei. Se întoarse, așteptându-se să vadă pe cineva, dar nu era nimeni acolo. Doar ea și vântul, mișcând iedera.

Dev era un criminal.

Acceptase de mult asta.

Îl omorâse pe Stefan gândindu-se că era Lawrence. Ordonase moartea ofițerului de poliție care îi acoperise crimele lui Lawrence.

Dev omorâse.

Nu regreta și nu ar fi regretat ce făcuse, și poate asta vorbea despre întunericul din sufletul lui – nu știa și nu îi păsa.

Mai devreme în noaptea aceea, fusese gata să se predea. Acum, era pregătit să facă ceea ce ar fi trebuit să facă cu zeci de ani în urmă.

Frații lui plecaseră când reveni jos, cu o geantă în mână. Puse sacul negru lângă ușa de la intrare și luă canistra pe care o adusese din garaj. Nu era deloc surprins. Instinctul îi spunea că Gabe se dusese la Nikki și Lucian și Julia erau împreună, în siguranță și departe de aici.

Aveau să îl ierte? Să înțeleagă?

Atinse lucrătura din lemn pe care Gabe o făcuse cu mâinile lui și cadrele arcuite ale ușilor în timp ce se plimba prin casă. Nu erau fotografii, doar tablourile morbide, dar totuși frumoase, făcute de degetele fratelui său și ale surorii lui. Se opri la birou și se gândi la ironia de a-l plăti pe medicul legist. Dacă nu ar fi făcut asta, legistul ar fi descoperit cu siguranță că nu era corpul lui Lawrence cel care se afla la morgă, ci al lui Stefan.

Amândoi bărbații fuseseră complici la unele dintre cele mai atroce crime. Ambii fuseseră un blestem nu numai asupra acestui teren, ci și asupra tuturor celor cu care veniseră în contact.

Sunetul pașilor i se auzea pe holul întunecat, liniștit al celui de-al treilea nivel în timp ce trecea pe lângă dormitorul mamei sale, care fusese la fel de captivă ca el. Trecu pe lângă apartamentele private ale lui Lawrence și simți teama amară pe care o simțea mereu atunci când era

copil și ura puternică ce izvorâse din asta. Ajunse la cel de-al doilea nivel, deschizând larg toate ușile în timp ce mergea, amintindu-și de Nikki când era mică, alergând pe holuri, și apoi se opri, amintindu-și că și el și Pearl făceau la fel.

Simți un fior pe ceafă și putu jura că auzise sunetul ușor al râsetului unui bărbat.

Dev începu să meargă, încet, coborând meticulos. Se opri la fereastra din spate, cea care dădea spre grădina de trandafiri și spre piscină.

Și o văzu pe sora lui, nu cu fața în jos în piscină, ci stând și uitându-se pe fereastră, părul ei blond fluturându-i în vânt. Poate că era doar o amintire. Sau, poate, o fantomă. Poate că își pierduse mințile, dar o văzu și, în momentele acelea de liniște, o auzi pe mama lui șoptindu-i un „mulțumesc".

Poate că aveau să fie toți eliberați acum.

Dev se întoarse în hol și trase în piept mirosul de benzină în timp ce își luă geanta. Căutând în buzunar, scoase o brichetă pe care o găsise în cămară. O aprinse, și o flacără prinse viață.

Pereții casei erau precum cicatricile de pe spatele său, podelele – precum oasele pe care Lawrence încercase să i le rupă tot timpul, și totul dinăuntrul casei era doar carne pătată și mușchi rupți, întinși prea mult.

Și totul trebuia să ardă.

CAPITOLUL 36

Scandal după scandal asaltă presa locală, și apoi, ca un foc sălbatic, se răspândi la nivel național.

Mai întâi, fu dezvăluirea despre moartea Sabrinei și, cumva – și Rosie bănuia că familia de Vincent avea ceva de-a face cu asta –, publicului i se servi povestea unui jaf îngrozitor care se terminase prost. Implicarea Sabrinei în diversele aspecte nu fusese scoasă la iveală.

Apoi... senatorul Stefan de Vincent fu dat dispărut de Gabe. Știrea abătu atenția de la soarta Sabrinei. Rosie habar nu avea ce se întâmplase cu adevărat cu trupul lui Lawrence și nici nu voia să știe și, oricât de bolnav părea, singurul lucru de care îi păsa era că acei doi bărbați malefici, Stefan și Lawrence, nu mai umblau pe acest pământ.

Vestea falsei dispariții a lui Stefan pusese în umbră altceva, ceva ce Rosie înțelegea, dar la care nu se așteptase. Ceva ce era copleșitor de puternic.

Devlin dăduse foc conacului de Vincent.

Totul de acolo dispăruse. Focul fusese considerat un accident – casa fusese arsă din temelii și, după spusele lui Nikki, nimeni nu putea înțelege cum de nu rămăsese nimic decât cenușă și cărbuni.

Fusese ceva nenatural în legătură cu focul, și astea fuseseră cuvintele lui Gabe.

Frații, Julia și Nikki știau că Devlin dăduse foc, și Rosie se gândise că aveau să fie supărați, dar toți păreau ciudat de... ușurați că locul acela dispăruse.

La început, Rosie se panicase foarte tare, o panică ce aproape o paralizase. Devlin... dispăruse, și ea se temuse că arsese împreună cu casa, dar apoi aflase că fusese văzut după incendiu.

Fusese la casa părinților lui Nikki, la Richard și la Livie, și le dăduse o geantă plină de bani, șocând familia Besson, pe Nikki și pe frații lui.

Dar nu și pe Rosie.

Era o bunătate înnăscută în Devlin. Doar că era îngropată sub mult... mult întuneric.

Trecuseră două săptămâni de la noaptea aceea – o noapte care începuse atât de frumos și care se terminase atât de sumbru.

Nu mai auzise de Devlin. Nici Gabe și nici Lucian. Părea să fi dispărut după ce mersese acasă la părinții lui Nikki, și Rosie... Dumnezeule, suferea din cauza grijii și era furioasă că o părăsise.

– Ești bine?

Trezită din gânduri, clipi și se uită la Jilly. Era acasă la Jilly și la Liz și ar fi trebuit să fie atentă, cum în mod evident nu era.

– Îmi pare rău, spuse Rosie chinuindu-se să zâmbească.

– Este în regulă, zise Liz cu o privire îngrijorată. Putem vorbi despre asta mai târziu.

– Sigur, interveni Sarah. Nu trebuie să discutăm chiar acum.

– Este în regulă, insistă ea.

Cele trei femei se uitau la ea, și privirile lor spuneau că știau că nu era în regulă. Le spusese ce putuse să le spună, ceea ce nu era mare lucru, dar știau că Devlin plecase și știau...

Știau că Rosie se îndrăgostise de el.

Nu avea habar când se întâmplase asta, dar știa că fusese fie prima dată când văzuse o urmă de zâmbet la el sau când îl auzise prima dată râzând. Cât de stupid era asta? Complet. Dar era adevărat. Nu înțelesese asta decât după ce el dispăruse, și acum... Cât de ironic era asta?

Dar își dăduse seama când auzise că Devlin le dăduse părinților lui Nikki mai mulți bani decât puteau avea vreodată nevoie și i se confirmase când aflase de la Ross că albumul foto îi fusese trimis în mod anonim. Crezuse că fusese ea, dar Rosie înțelesese că fusese Devlin.

Ross era pe teren, cu toate lucrurile care se întâmplaseră în ultima vreme, și Rosie știa că avea să mai dureze până să renunțe la ancheta sa, dar mai știa și că nu avea să afle niciodată adevărul. Era greu să nu-i confirme suspiciunile despre faptul că Andrea era moartă, dar se temea că, dacă descoperea asta, afla și că femeia pe care o iubise și pe care o pierduse avusese o relație cu Stefan. Era bine ca unele secrete să rămână îngropate.

– În regulă, zise Sarah. Deci, am fost și am vizitat casa familiei Mendez, și pot să vă spun că nu mai sunt spirite. Am afumat-o bine și am pus o barieră, pentru cazul în care alte spirite încearcă să intre acolo.

– Vrei să spui când spiritele se decid să plece din nou din casa lui Lucian? întrebă Jilly.

După ce mersese acolo, Sarah fusese de părere că fantomele care supărau familia Mendez veniseră din casa lui Lucian, ceva ce Julia nu fusese tocmai fericită să afle.

– Așa cum i-am spus lui Lucian, când se va termina redecorarea, voi face același lucru și cu casa lor, dar nu cred că vor mai avea probleme. Sarah se uită la Rosie. Cred că altcineva i-a scăpat de acele fantome.

Rosie trase aer în piept. Nu îi spuse lui Sarah despre ce îi zisese Devlin înainte de incendiu. Sarah zâmbi și, da, asta o

speria chiar și pe Rosie.

Discuția se termină acolo, și Sarah o urmă pe terasă.

– Doamne, chiar s-a făcut frig, spuse Rosie, strângând puloverul în jurul corpului. Nu îmi pot aminti...

– Știu, o întrerupse Sarah.

– Ce știi? o întrebă Rosie întorcându-se către ea.

– Doar are nevoie de timp ca să-și limpezească mintea, spuse și îi făcu cu ochiul. Să ajungă din nou la lumină.

– În regulă, zise Rosie și se uită în jur, neputând să-și înăbușe un fior. Un spirit îți șoptește asta în ureche sau ceva de genul acesta?

Coborând o treaptă, ea râse la Rosie.

– Se va întoarce, spuse Sarah, și zise asta într-un fel în care o făcu pe Rosie să se întrebe dacă chiar știa. Și, când va face asta, încearcă să nu țipi la el prea tare.

– Nu pot să promit nimic, spuse Rosie zâmbind, în timp ce simți un fior de speranță în piept.

El stătea pe o bancă în mijlocul unei pajiști pline de bujori și, chiar și cu spatele la ea, Rosie știa cine era și nu îi venea să creadă în timp ce se îndrepta spre el.

Avea lacrimi în ochi, amenințând să o sufoce, când ocoli banca. Inima nu i se opri în piept, dar simți cum i se strânge.

Era *el*.

Și așa știu că visa.

– Ian, șopti ea în timp ce se așeză lângă el pe bancă.

Nu se uită la ea, ci privi la pajiștea luminoasă.

– Rosalynn.

Simți un ghem de emoții în piept. Vocea lui. Oh, Dumnezeule, era vocea lui.

– Este... este un vis.

Ian zâmbi în timp ce un vânt ușor adie peste pajiște, agitând petalele bujorilor.

– Este?

– Nu știu. Nu vreau să fie, spuse ea trăgând din nou aer în piept, dar de data asta se termină cu un suspin.

– Contează? întrebă el, apoi își ridică mâna, deschizând palma. În mijloc avea verigheta ei de aur. Este timpul.

– Nu înțeleg. În depărtare, se auzi un ciripit, devenind din ce în ce mai puternic.

– Este timpul să renunți, spuse el, și verigheta dispăru.

Rosie se trezi, trăgând aer în piept în timp ce sări în sus. Ciripitul era alarma telefonului ei. Îl căută, oprindu-l în timp ce încerca să respire. În întunericul dormitorului ei, duse mâna la gât, la lanțul din jurul gâtului, și scoase inelul de sub tricou. Strânse metalul între degete.

„Este timpul."

Nodul din gât se făcu și mai mare, și ea închise ochii, ținându-i strâns închiși. În cei zece ani de când Ian nu mai era, nu îl visase niciodată. Niciodată. Nici măcar o dată, și acest vis, Dumnezeule, păruse atât de real. Încă îi putea auzi vocea, îi putea vedea zâmbetul și putea simți adierea caldă pe piele.

„Este timpul să renunți."

Umerii i se cutremurară în timp ce lacrimile o năpădiră, curgându-i pe obraji. Visul ar fi putut fi un fel de mesaj al subconștientului sau poate... poate că Ian o căuta, într-un final, de dincolo.

Nu știa ce să creadă.

Căzând pe spate, se întoarse pe o parte și își strânse picioarele la piept în timp ce ținea inelul. Lacrimile... veniră, încet la început, apoi îi zguduiră tot corpul. Habar nu avea dacă plângea din cauza visului, sau pentru că era, într-adevăr, timpul să renunțe, sau din cauza a tot ce aflase despre Devlin, sau pentru că nu mai știa nimic despre el.

Și poate era din cauza faptului că nu avusese șansa să-i spună că îl iubea.

Era ca și cum un sigiliu se fisurase în interiorul ei, lăsând emoții pure să intre, dar se strânseseră în spatele crăpăturii, împingând până când fisura nu mai rezistă și sigiliul explodă.

Nu știa cât timp plânsese. Părură a trece ore, dar, în cele din urmă, scoase tot din ea.

Cu ochii umflați și încețoșați, se ridică și își băgă picioarele sub pătură.

Era timpul.

Ridicând inelul, îl sărută și apoi puse mâna pe lănțișor, scoțându-l. Se ridică din pat și se duse la dulap, luând o cutie mică de trabucuri, din lemn, care fusese a lui Ian. El nu fuma trabucuri, dar îi plăcea să colecționeze cutiile. După moartea lui, Rosie dăduse cutiile familiei lui, cu excepția acesteia. Deschizând-o, puse inelul înăuntru, împreună cu lănțișorul, apoi închise capacul.

Era timpul.

O cutie ciudată apăru la ușa ei în după-amiaza următoare, după ce se întorsese de la o tură la patiserie.

– Ce nai...

Rosie luă cutia de mărime medie. Nu era deloc grea. Numele ei era scris cu litere oarecum elegante pe o etichetă albă. Nu era nici o adresă pe ea – nici a ei și nici una pentru retur. Pachetul acesta clar fusese lăsat acolo.

Încruntându-se, descuie repede ușa și intră în apartament. Încuie ușa și apoi duse cutia pe masă.

Își puse geanta pe canapea și se duse în bucătărie, apăsând întrerupătorul. O lumină gălbuie umplu încăperea, în timp ce ea luă un cuțit vechi pentru friptură din sertar. Un cutter ar fost mai bun, dar cutterele o cam speriau. Era din cauza lamelor care se rupeau atunci când tăiai.

Rosie se cutremură.

Înfipse cuțitul de bucătărie în cutie, desfăcând-o. O întâmpină un miros lemnos, aproape dulceag. Recunoscu imediat mirosul. Miros de santal. O hârtie maro ascundea ce se afla înăuntru. Voia să rupă hârtia, dar în centru era împăturită o carte mică de vizită, albă.

Îndepărtându-și o șuviță de pe față, căută în cutie și o scoase, punând-o deoparte. Trase de hârtia maro.

– Doamne sfinte, icni ea.

Scăpă printre degete hârtia maro, care ateriză pe podeaua din lemn masiv, uzată, fără să scoată un sunet.

În interiorul cutiei era cea mai uimitoare lucrătură de lemn pe care o văzuse vreodată, dar nu era o bucată oarecare de lemn. Era lemn de santal, despre care știa că era absurd de scump. Erau acolo mărgele rotunde și cilindrice separate de piese mici, ovale.

Uimită, luă piesele absolut superbe, făcând ochii mari în timp ce șiragurile cu bucăți de lemn se loveau unele de altele.

Era o perdea din mărgele.

O perdea din mărgele care, fără nici o exagerare, costa mai mult decât mașina ei Toyota Corolla. O trecu un fior în timp ce se uita la perdeaua din mărgele, cu gura căscată.

Privirea îi căzu pe cartea de vizită de pe masă.

Cu inima acum undeva în gât, luă cartea de vizită și aproape că o sfâșie deschizând-o.

Era scrisă o singură propoziție. Nici un nume.

M-am gândit că ar fi o îmbunătățire.

Încet, se întoarse către vechea ei perdea din mărgele de la Walmart care atârna între dormitor și sufragerie/bucătărie.

– Devlin, șopti ea și strânse între degete mărgelele fine.

Se auzi o bătaie la ușă.

Strângând cartea de vizită în mână, nu își făcu prea mari speranțe în timp ce se duse la ușă și o deschise larg.

Inima i se opri.

Devlin de Vincent era la ușă, cu părul nu la fel de aranjat ca de obicei și cu o barbă de câteva zile. Arăta bine, foarte bine.

Dar era ceva absolut șocant în legătură cu el în timp ce stătea în cadrul ușii, cu ochii aceia verzi ai lui ațintiți asupra ei plini de speranță, de foamete și de ceva mult mai puternic.

– Porți blugi, reuși ea să spună.

– Poftim?

– Porți blugi, repetă ea strângând cartea de vizită în palmă.

– Da, spuse el, cu o privire confuză. Sunt blugi.

– Uau! șopti ea. Nu credeam că ai blugi, serios.

– Asta este tot ce ai să-mi spui? întrebă el zâmbind.

Nu. Înclinându-se înspre el, îl lovi peste piept. Nu tare. Era mai degrabă o lovitură din dragoste.

– Unde ai fost? Mi-a fost teamă că nu te vei întoarce. Și toată lumea...

Devlin intră în apartamentul ei și, înainte ca ea să mai poată spune vreun cuvânt, o sărută, și ea îl sărută înapoi. Buzele lui se mișcară peste ale ei, oprind cu un sărut orice ar fi vrut ea să țipe la el. Devlin săruta de parcă o revendica, precum cineva care nu avusese luxul de a face asta înainte.

Când își ridică buzele de pe buzele ei, cumva închisese ușa în urma lor.

– Ți-a plăcut perdeaua din mărgele?

Încă avea în mână cartea de vizită în timp ce îi strângea cămașa cu cealaltă mână. Sprijinindu-și capul pe pieptul lui, ea se strădui să nu plângă.

– Da, e o îmbunătățire.

– Perfect.

Trăgând adânc aer în piept, se dădu în spate, dar nu ajunse foarte departe, pentru că mâna care era la ceafa ei îi alunecă pe gât.

– Unde este? întrebă el, uitându-se la ea. Colierul? Inelul?

– Oh. Era timpul.
El se încruntă.
– M-am gândit..., spuse ea strângându-i cămașa... Mi-a fost teamă că nu te vei întoarce.
– Ți-am spus că mă voi întoarce, zise el și îi cuprinse obrajii cu palmele. În afară de asta, trebuia. Nu am apucat să-ți spun cealaltă parte a blestemului de Vincent.
– Nu, nu, nu mi-ai spus, zise ea râzând, și ochii i se încețoșară.
– Stră-străbunica noastră spunea că, atunci când bărbații de Vincent se îndrăgosteau, spuse el în timp ce îi mângâia bărbia, o făceau rapid și profund, fără justificări sau ezitări.
– Serios? șopti ea.
– Serios, spuse el și își lipi fruntea de a ei. Nu am crezut asta.
– Evident.
– Dar asta s-a schimbat. Te-am întâlnit pe tine, spuse Devlin. Și acum, cred.
– Atunci, presupun că este un lucru bun, spuse Rosie zâmbind.
– De ce?
– Pentru că te iubesc, zise ea și își strecură o mână pe obrazul lui, în timp ce el trase zgomotos aer în piept. Sunt îndrăgostită de tine, Devlin de Vincent, așa că este un lucru bun că ești blestemat, nu-i așa?
– Da, spuse el luând-o în brațe. Pentru prima dată, este un lucru bun.

EPILOG

Dev se pierdu.
Se pierdea de fiecare dată când era cu Rosie și de fiecare dată găsea o bucată din el care fusese ascunsă. De data asta, nu era diferit, chiar dacă tatăl ei îi îmbuibase pe amândoi cu îndeajuns de mult coniac și cu praline cu o noapte în urmă, încât atât el, cât și Rosie nu erau acum făcuți din nimic altceva decât zahăr și alcool, în asemenea măsură

încât orice activitate fizică părea imposibilă atunci când amândoi se prăbușiră în patul ei, el bombănind despre ale naibii stele care străluceau în întuneric și ea chicotind la înjurăturile lui la beție ca și cum ar fi fost cel mai amuzant lucru. Adormiseră într-o încâlcire de brațe și picioare, certându-se dacă dormitorul casei pe care o construiau împreună urma să aibă tavanul decorat cu stele. Poate că fuseseră și ceva discuții despre PAL, și Dev acceptase deja că aveau să aibă o perdea din mărgele.

Acum, brațele și picioarele lor erau încâlcite într-un mod cu totul diferit.

Dev se mișcă deasupra ei și în ea, cu un braț sub capul ei și celălalt mai jos, cu o mână strângându-i șoldul în timp ce se împingea între coapsele ei. Picioarele ei erau înfășurate atât de delicios în jurul taliei lui, trăgându-l spre ea în timp ce se ridica, întâmpinându-i fiecare pătrundere. Pasiunea le udă pielea, epuizându-le mușchii și oasele, și el voia mai mult.

Mereu voia mai mult din ea și nu era niciodată nepregătit pentru ea – era mereu la câteva secunde depărtare de la a-și smulge hainele de pe el și de la a-și expune corpul și sufletul brațelor ei calde, primitoare. Nu se sătura niciodată de Rosie și de stelele ei care străluceau în întuneric, de investigațiile ei despre fantome despre care acum știa mult prea multe și de perdelele din mărgele de lemn.

Să fie cu Rosie era o revoluție a sufletului, și cine naiba ar fi crezut că avea să fie atât de poetic acum?

El chicoti în timp ce își frecă nasul de-a lungul liniei elegante a gâtului ei.

– De ce râzi? întrebă ea, mângâindu-l pe spate, urmând linia frântă a cicatricilor lui cu o grijă care îl termina de fiecare dată.

– Doar... Își înălță capul și se uită la ea, împingând mai încet, în timp ce intra îndeajuns de adânc încât să o facă să geamă. Doar mă gândeam că probabil transpiri zahăr și coniac.

– Adevărat, chicoti ea.

– Și mă gândesc și că ești... că ești o revoluție a sufletului meu, recunoscu el, lipindu-și buzele de ale ei și simțindu-se un pic prostește că spusese asta cu voce tare, dar acum nu erau secrete între ei.

Deloc.

– Chiar... chiar crezi asta? întrebă ea cu un zâmbet larg pe buze în timp ce mirarea i se citea în privire.

– Știu asta.

Ridicându-și capul, Rosie își puse brațul în jurul gâtului său și îl sărută – îl sărută într-un fel care aproape îl făcu să aibă orgasm chiar atunci.

– Te iubesc, Devlin!

Gemu în timp ce cuvintele parcă îi alunecară pe spate și pierdu orice fărâmă de control, exact așa cum știa Rosie că se întâmpla de fiecare dată când spunea cuvintele acelea. O ridică înspre el în timp ce se împingea în ea, din nou și din nou, gura lui căutând-o și revendicând-o pe a ei, și, când ea se strânse și se contractă în jurul lui, nu se mai abținu. Se pierdu în acele momente de plăcere, și, în timp ce bătăile inimii îi încetiniră și corpurile se liniștiră, cu excepția respirației sacadate, el descoperi că nu avea nici o problemă cu puterea pe care dragostea ei o avea asupra lui.

Absolut nici o problemă.

Cine știe cât timp trecu înainte de a se rostogoli de pe ea. Nu se duse foarte departe, punând un braț în jurul taliei ei și trăgând-o spre el astfel încât obrazul să i se odihnească pe pieptul lui.

Uitându-se la claia de bucle, își trecu încet degetele în sus și în jos pe spatele ei, în timp ce se gândea la cine fusese și cine devenea. Trecuse un an de la noaptea în care începuse să-și liniștească demonii, și totul se schimbase. Nu doar pentru el.

Julia și Lucian se căsătoriseră pe furiș și așteptau primul lor copil, în vară, într-o casă fără fantome. Gabe și Nikki se căsătoriseră și ei, dar într-o ceremonie despre care se scrisese în ziare timp de săptămâni. Se mutaseră la Baton Rouge, pentru a fi mai aproape de fiul lui, William. Nikki voia ca William să petreacă mai mult timp cu sora lui mai mică. Livie, care fusese botezată după mama lui Nikki, avea trei luni.

Chiar și Payton, fratele lui geamăn, începea să se integreze. Era în oraș, stând în apartamentul lui Devlin din Port, și în seara asta urmau să aibă prima lor cină în familie. Era un început.

Și Dev... ei bine, era o persoană diferită... în cea mai mare parte.

Nu simțea nici un fel de rușine sau regret pentru ceea ce făcuse pentru a-i opri pe Lawrence și pe tatăl lui. Poate că

asta îl făcea o persoană rea, dar nu îi păsa, și știa că nici lui Rosie nu îi pasă. Nu era bântuit de acțiunile lui, chiar dacă trecutul încă îl urmărea în somn, dar Rosie fusese mereu acolo în nopțile acelea. Cu săruturile și atingerile ei, cu oftatul și respirația profundă, ea alunga acele fantome.

Dev trebuia să spună că era un om mai bun datorită lui Rosie, dar ar fi distrus fără să clipească pe oricine s-ar fi atins de un fir de păr de-al ei. Partea aceea brutală din el încă exista. Avea să existe mereu pentru cei pe care îi iubea și care îi erau apropiați, și nu era nimeni de care să fie mai îndrăgostit decât de Rosie.

Și era timpul să o dovedească.

– Hei, spuse el dându-i laoparte câteva bucle de pe față. Ai putea să faci ceva pentru mine?

– Depinde, spuse ea și se mișcă astfel încât sânii i se lipiră de el într-un fel care îl distrăgea în cel mai evident mod posibil. Punându-și bărbia pe pieptul lui, zâmbi. Dacă o să-mi spui să anulez investigația cu fantome de la Waverly Hills...

– Nici nu aș visa la așa ceva, spuse el râzând în timp ce își puse un braț sub cap. Îți poți ridica perna pentru mine?

– Hm, de ce? întrebă ea mirată.

– Vei vedea.

Ea se uită la el câteva clipe, apoi se ridică sprijinindu-se într-un cot și ridică perna, scoțând la iveală ce el știa că era dedesubt, și remarcă exact momentul în care ea observă micuța cutie neagră. Rosie înlemni, și Dev se întrebă dacă mai respira.

– Devlin...

– Deschide-o! spuse el mușcându-și buza de jos.

Ea se uită din nou la el și apoi sări în genunchi, luându-i cutia în timp ce se sprijini de șezut, perfect confortabilă în goliciunea ei. Încet, deschise cutia și tresări.

– *Devlin,* repetă ea.

El se ridică în genunchi în timp ce lua cutia din mâinile ei tremurânde și scoase inelul din interiorul catifelat. Inima începu să-i bată cu putere când îi întâlni privirea și văzu că ochii ei frumoși străluceau.

– De cât timp este acolo? întrebă ea, cu vocea gâtuită de emoție.

– De doar două zile, spuse el zâmbind.

– Două zile! exclamă ea și își împreună palmele. Ai pus asta sub perna mea de două zile și nu ai spus nimic?

– Așteptam momentul perfect.

– Orice moment este momentul perfect.

– Fac să fie ăsta momentul perfect dacă mă lași să vorbesc, spuse el cu un zâmbet mare pe față.

– Haide. Vorbește! Aștept.

El chicoti în timp ce îi cuprinse obrazul cu cealaltă mână.

– Nu am crezut niciodată în dragoste până să te întâlnesc pe tine, Rosie. Cel puțin, nu pentru mine. Dar mi-ai dovedit că m-am înșelat. Nu mințeam când spuneam că ești o revoluție pentru sufletul meu, dar ceea ce nu știi este că ești mult mai mult de atât. Ești un pansament pentru sufletul meu și, deși știu că nu te merit, îmi voi petrece fiecare zi din viață străduindu-mă să devin demn de tine. Vrei să te căsătorești cu mine, Rosie?

– Nu, șopti ea.

– Nu? repetă el și clipi.

– Deja *ești* demn de mine, insistă ea, și apăsarea din pieptul lui se domoli. Deja mă meriți, și de aceea mă voi căsători cu tine.

– Slavă Domnului! gemu el.

Devlin de Vincent nu știa cine se mișcase primul sau cum ajunsese inelul pe degetul ei, dar o săruta și o trăgea înapoi în pat, cufundându-se în ea, în femeia care urma să devină soția lui – femeia care făcuse față diavolului și dovedise că până și el poate iubi.

MULȚUMIRI

Nimic din toate astea nu ar fi fost posibil fără serialul *The Dead Files*. Știu. Sună ciudat, dar un episod despre un pământ blestemat mi-a dat ideea pentru cea dintâi carte din seria de Vincent.

Vreau să le mulțumesc Tessei Woodward și fantasticelor echipe de marketing și publicitate, plus echipei editoriale, dar și lui Kristin Dwyer, lui Jenn Watson, celor de la Social Media Butterfly, agentului meu, Kevan Lyon, lui Taryn

Fagerness și asistentei și prietenei mele Stephanie Brown. Chiar e nevoie de o echipă de oameni valoroși pentru a publica o carte.

Mulțumiri speciale și vouă, dragi prieteni, membri ai familiei și colegi de breaslă care m-ați susținut. Vă știți voi foarte bine.

Și, la final, dar nu mai prejos, mulțumiri ție, cititorule. Fără tine nu ar exista povești.